

ТЕРИ БРУКС

МАГИЧЕСКО КРАЛСТВО ЗА ПРОДАН. ПРОДАДЕНО

Част 1 от „Магическото кралство на Отвъдната земя“

Превод от английски: Мария Кръстева, 1996

chitanka.info

Магьосницата от Севера се замиели за миг с наведена глава, забила поглед в земята. После вдигна очи и каза:

— Не зная къде е Канзас, не съм чувала никога за него. Ала кажете ми, там има ли цивилизация?

— О, да — отвърна Дороти.

— Това говори достатъчно. Сигурна съм, че в цивилизованите краища няма вещици, нито магьосници, няма заклинатели и вълшебници. Страната Оз обаче не е била никога цивилизована, защото е откъсната от останалия свят, и тук живеят магьосниците и вълшебниците.

*Л. Франк Баум,
Магьосникът от Оз*

БЕН

Това бе каталог на фирмата „Роуънс“, годишното издание на Коледната книга на желанията.

Адресиран бе до Ани.

Бен Холидей се вцепени пред отворената пощенска кутия, зареял поглед по пъстрата му корица и белия етикет с името и адреса на мъртвата си съпруга. Фоайето на този чикагски небостъргач бе странно притихнало в сивия здрач. Бе късен следобед и в пиковия час тук нямаше никого, освен него и пазача. Зад редицата прозорци от пода до тавана, които обграждаха входа на сградата, се виждаше как есенният вятър извива хладни вихрушки надолу по Мичиганското авеню и нашепва за приближаването на зимата.

Бен поглади с палец гладката корица на Книгата на желанията. Ани обичаше да пазарува, дори и чрез пощенски поръчки. „Роуънс“ бе любимата ѝ фирма.

Той ненадейно се просълзи. Още не бе успял да се примири със загубата, въпреки че бяха минали две години. Понякога му се струваше, че това е само трик на неговото въображение — и като се върне, Ани ще бъде у дома и ще го чака.

Пое си дълбоко дъх и се опита да овладее чувствата, които бе събудило у него дори само името ѝ на корицата на каталога. Беше глупаво. Нищо не можеше да му я върне. Нищо не можеше да промени случилото се.

Той вдигна очи и се загледа в тъмния квадрат на празната пощенска кутия. Спомни си как му бяха съобщили, че е пострадала. Върнал се бе току-що от съда, от предварителното следствие по случая с микролабораторията, който водеше със стария Уилсън Фринк и синовете му. Седеше в кабинета си и мислеше как да убеди своя опонент, адвоката Бейтс, че е във взаимен интерес да постигнат съгласие. В този момент иззвъня телефонът. Ани бе претърпяла злополука на „Кенеди“ и се намираще в критично състояние в „Сент Джуд“. Дали не би могъл да пристигне веднага...?

Бен разтърси глава. Още чуваше гласа на доктора, който му разказа за станалото. Този глас звучеше толкова равно и разсъдъчно. Веднага разбра, че Ани умираше. Разбра го на минутата. Пристигна в болницата, след като тя бе починала. Бебето също. Ани беше бременна едва в третия месец.

— Господин Холидей?

Бен стреснато вдигна очи. Джордж, портиерът, го гледаше иззад бюрото на пропуска.

— Добре ли сте, господине?

Той кимна и се насили да се усмихне.

— Да, просто се бях замислил.

Бен затвори кутията, напъха цялата поща с изключение на каталога в джоба на палтото си и, все още стиснал Книгата на желанията с две ръце, приближи към асансьорите на партера. Бе свикнал да се овладява на момента, което се дължеше на практиката му като адвокат.

— Студен ден — вметна Джордж и хвърли поглед към сумрака навън. — Сурова зима ще бъде, казват, че щяло да има много сняг. Като преди няколко години.

— Май така изглежда — Бен едва го чуваше, отново впил поглед в каталога. Ани винаги се бе радвала на Коледната книга на желанията. Обичаше да му чете по-странните обяви и си измисляше цели истории за хората, които биха купили подобни неща.

Натисна копчето на асансьора и вратата веднага се отвори.

— Приятна вечер, господине — извика Джордж подире му.

Бен се изкачи с асансьора до мансардния си апартамент, смъкна връхното си палто и влезе в хола, все още стискайки каталога в ръце. Сенките пълзяха по мебелите и шареха по килима и стените, но той не запали осветлението и застана неподвижен пред прозорците, които гледаха към покривите и сградите на града. Светлините проблясваха в здрача на вечерта, далечни и самотни, а всяка от тях носеше отделен живот, откъснат от хилядите други.

Толкова дълго живеем сами, помисли си той. Не е ли странно това?

Отново се загледа в каталога. Защо ли го изпращаха до Ани? Защо трябваше да има компании, които продължават да си изпращат пощенските и експресни пратки, каталозите си и бог знае още какво на

хора, отдавна починали и погребани? Та те нарушаваха личната неприкосновеност на тези хора. Те им нанасяха оскърбление. Нима компаниите не обновяваха адресните си списъци? Или просто не искаха да се примирят, че са загубили някой купувач?

Той се опита да овладее яда си и се усмихна горчиво и иронично. А може би трябваше да се обади и да разкаже случая на Анди Руни. Щеше да излезе хубав материал.

Светна лампите и отиде до вграденото барче да си налее уиски. Етикетът бе на „Гленливет“ със скалите, заливани от плискащи се вълни. Наля си и отпи да го опита. След около два часа имаше уговорена среща в бара. Бе обещал на Майлс, че този път ще отиде. Майлс Бенет му бе не само партньор, но може би и единственият истински приятел, откакто почина Ани. Всички останали се бяха отдръпнали, увлечени от хаоса на живота. Двойки и самотници се сработваха трудно, а повечето от приятелите му бяха по двойки. Той и не направи усилие да поддържа приятелствата си, защото повечето време бе погълнат от работата и непреодолимата си лична скръб. Вече не беше приятна компания и само Майлс намираще търпение и постоянство да остане до него.

Той отпи от уискито и се върна при отворените прозорци. Насреща му мигаха светлините на града. Не е дотам лошо да си сам, мислеше си той. Такъв е животът. Намръщи се. Е, поне неговият живот е такъв. Сам си го беше избрал. Можеше да си намери приятели, ако поиска. Би могъл да се впише почти във всичките многобройни светски среди в града. Напълно отговаряше на изискванията. Беше млад и преуспяващ. Беше дори богат, ако ставаше въпрос за пари, а в този свят те бяха най-важното. Не, нищо не го принуждаваше да живее самотно.

И все пак едно нещо го принуждаваше — той не се чувстваше принадлежен към никоя общност.

Замисли се над това — сам си наложи да помисли. Той беше единак не само защото така си беше избрал, но и защото самотата бе заложена в собствената му природа. Винаги се бе чувствал аутсайдер. Адвокатската практика му бе помогнала да преодолее това чувство, да си намери място в живота, да почувства здрава почва под краката си. Ала неизменно, макар и по-слабо, продължаваше да се чувства чужд. Загубата на Ани бе пробудила с нова сила това усещане. Тази загуба го

бе накарала да разбере цялата преходност на човешките връзки. Често си задаваше въпроса дали и другите хора не се чувстват като него. Допускаше го. Допускаше, че до известна степен всеки се чувства не на мястото си. Ала съзнаваше, че едва ли ги измъчва толкова силно, колкото него. Невъзможно бе да е толкова силно.

Знаеше, че Майлс поне донякъде се чувства като него, но се отнася към това си състояние по-различно. Майлс бе пример за общителен човек, който винаги се чувстваше добре с околните и намираще общ език с тях. Искаше му се да направи такъв и Бен, да го накара да се измъкне от собствената си черупка и да се върне към живота. В това виждаше своеобразно предизвикателство. Ето защо така много държеше на тези загубени срещи по разни барове. Затова и се стремеше да накара Бен да забрави за Ани и да се върне към живота.

Изпи уискито и си наля още едно. Вярно бе, че прекаляваше с пиенето напоследък. Погледна си часовника. Бяха изминали четирийсет и пет минути. След още четирийсет и пет Майлс щеше да се появи, за да го изведе. Врътна глава от неприязън. Майлс не можеше да разбере някои неща.

С питието в ръка отново отиде до прозорците, загледа се в тях, после се дръпна и спусна завесите. Върна се на дивана, колебаейки се дали да не изключи телефона, когато погледът му отново попадна на каталога. Сигурно го бе оставил несъзнателно. Каталогът лежеше заедно с другата поща на малката масичка пред разтегаемия диван и лъскавата му корица блестеше на светлината на лампата.

Фирма „Роузънс“ — Коледна книга на желанията.

Той бавно седна пред каталога и го пое в ръце. Коледен каталог за желания и мечти — какъвто бе виждал и преди. Това бе ежегоден брой на търговска фирма, която предлагаше по нещо за всички. Но този каталог бе за малцина избраници — само за големи богаташи.

Ани го бе харесвала винаги.

Той бавно започна да го прелиства. Обявите плуваха пред очите му — подаръци за хора с капризен вкус, подборка от единствени по рода си ексцентричности, всяка от които не можеше да се намери никъде, освен в Книгата на желанията. Вечеря за двама в частния Калифорнийски дом на прочута филмова звезда, включваща и транспорта. Десетдневно летуване за шестдесет души с яхта, при

пълен екипаж и обслужване. Седмица на частен Карибски остров, с ползване на винарска изба и всякакви продоволствия. Бутилка със сто и петдесет годишно вино. Ръчно духано стъкло и диамантени украшения по поръчка. Златна клечка за зъби. Палта от норки за момичешки кукли. Колекция от герои на научнопопулярни филми от слонова кост. Ръчен гоблен, изобразяващ подписването на Декларацията на независимостта.

Списъкът на обявите ставаше все по-екзотичен и странен с всяка следваща точка. Бен отпи голяма глътка уиски, отблъснат, но и очарован от цялата тази екстравагантност. После отгърна каталога по средата. Предлагаше се прозрачна вана с вградени златни рибки; сребърен комплект за бръснене със златни инициали. Защо за бога някой би...?

Мислите му секнаха, щом съзря рисунката, придружаваща обявата на страницата пред него.

Текстът ѝ гласеше:

МАГИЧЕСКО КРАЛСТВО ЗА ПРОДАН

Ландовър — остров на вълшебства и приключения, изваден от мъглите на времето, родина на рицари и измамници, на дракони и феи, на магьосници и вълшебници. Магии, оръжие и смелост — гласи житейският закон на истинския герой. Всички ваши фантазии ще станат реалност в това кралство от друг свят. В цялото платно липсва само една нишка — вие самият — за да управлявате всичко като крал и върховен господар.

Избягайте в мечтите си, за да се родите отново.

Цена: 1 000 000 долара.

Лично интервю и финансови гаранции.

Справка: Мийкс, във фирмения офис.

Това гласеше обявата. Една цветна рисунка представяше рицар на кон в битка с огнедишащ дракон, една красива и много изящна

девойка, която се бе отдръпнала пред стените на кула и магьосник в тъмна мантия, вдигнал ръце, сякаш да направи страшна, смъртоносна магия. Някакви създания, подобни на елфи и гноми, кръстосваха в задния план на рисунката, а над хълмовете и мъглите се извисяваха кули и парапети на огромни замъци.

Рисунката беше като взета от книга за крал Артур и рицарите на Кръглата маса.

— Що за лудост! — промърмори Бен, без изобщо да се замисли.

Взря се недоверчиво в обявата, сигурен, че тук има някаква грешка. После я прочете отново. Прочете я за трети път. Все едно и също. Изпи уискито си на един дъх и сдъвка леда, подразнен от безсмислието на подобно предложение. Един милион долара за някакво си вълшебно кралство? Та това бе смешно. Сигурно е някаква шега.

Захвърли каталога, скочи и отиде до барчето да си налее още. Зърна отражението си в огледалото на вратичката — мъж със среден ръст, слаб, стегнат и атлетичен на вид, с доста изпито лице и издадени скули и чело, с леко оредя ваша коса, орлов нос и проникателни сини очи. Беше мъж на трийсет и девет, но създаваше впечатление за петдесет годишен — отиващ към средната възраст твърде рано.

Избягайте в сънищата си...

Върна се на дивана, остави чашата си на малката масичка и отново взе Книгата на желанията. Повторно прочете обявата за Ландовър и поклати глава. Такова място не можеше да съществува. Тази обява беше някаква измама, закачка. Истината бе маскирана зад странна риторика. Той нервно хапеше устна. Все пак обявата не беше чак толкова риторична. А и „Роузънс“ беше високо уважавана фирма; едва ли щеше да си позволи да предложи нещо, което не може да достави, ако се появи купувач.

Той се усмихна. Що за мисъл? Какъв купувач? Кой човек със здрав разум би си дори помислил...? Ала въпросът се отнасяше към него самия. Той си бе помислил. Стоеше тук, пиеше си питието и мислеше, че не принадлежи на този свят; и когато взе Книгата на желанията, обявата за Ландовър веднага привлече вниманието му. Той самият се чувстваше аутсайдер в собствения си свят, винаги се бе чувствал аутсайдер, винаги бе търсил начин да избяга от себе си.

И ето че сега му се предоставяше шанс.

Той широко се усмихна. Та това бе лудост! Обмисляше нещо, за което никой нормален човек дори не би си и помислил!

Уискито вече бе замаяло главата му и той отново стана, за да се разтъпче. Погледна си часовника, мислейки за Майлс, и внезапно изпита пълно нежелание да ходи на тазвечершната среща. Не искаше никъде да отива.

Приблужи до телефона и се обади на приятеля си.

— Бенет — чу се познатият глас.

— Майлс, реших да не идвам тази вечер. Надявам се да ме извиниш.

Настъпи мълчание.

— Док, ти ли си?

— Да, аз — Майлс обичаше да го нарича Док, откакто в началото на кариерата им спечелиха случая срещу Уелс-Фарго. Док Холидей, победителят от съдебната зала. Бен загуби търпение. — Ще трябва да отидеш без мен.

— Трябва да дойдеш — не отстъпваше Майлс.

— Казал си, че ще дойдеш, и ще дойдеш. Обещал си.

— Вземам си думите назад. Адвокатите си го позволяват непрекъснато — чети вестниците.

— Бен, ти имаш нужда да поизлезеш. Трябва да видиш малко свят, отвъд кабинета и апартамента си — колкото и те да са ти приятни. Колегите трябва да разберат, че си още жив!

— Ами тогава ти им кажи, че съм жив. Кажи им, че на следващата среща непременно ще дойда. Кажи им каквото искаш. Но тази вечер ме остави на мира.

Настъпи отново мълчание, този път по-дълго.

— Добре ли си?

— Добре съм. Но съм се захванал с нещо. Искам да го разбера.

— Много работиш, Бен.

— Та не работим ли всички много? До утре. Той остави слушалката, преди Майлс да може да каже още нещо. Остана загледан в телефона. Поне не беше излъгал. Наистина бе на път да открие нещо и искаше да го разбере — колкото и налудничаво да беше това. Отпи глътка от уискито. Ако Ани беше тук, тя щеше да разбере. Тя винаги бе разбирала неговото увлечение по загадки и предизвикателства, които другите просто биха отминали. Тя самата го споделяше.

Бен разтърси глава. Ако Ани беше тук, нищо нямаше да бъде такова, каквото е. Той едва ли би мислил да избяга в една неосъществима мечта.

Спря се, поразен от тази мисъл. После с чаша в ръка се върна до масичката, взе каталога и започна отново да го чете.

Бен отиде късно в кантората на Холидей и Бенет на другата сутрин и настроението му бе повече от лошо. По програма имаше насрочено рано сутринта дело и беше отишъл право в съда, само за да открие, че то е свалено от дневния ред. Администраторите нямаха и представа как е станало това, защитникът на противната страна го нямаше никъде и председателят на съда просто го посъветва да насрочи следваща дата. Тъй случаят бе спешен, Бен поиска скорошно разглеждане, ала му казаха че най-ранната възможна дата е след трийсет дни. Графиците били винаги много натоварени преди ваканционния сезон, обясни дежурният администратор с пълно безразличие. Бен бе чувал същото обяснение поне двайсет пъти този ноември и поиска дата за предварително съдебно разглеждане, но му казаха, че съдията, който изслушва жалбите, е на ваканционно летуване през следващите трийсет дни на някакъв ски курорт в Колорадо и още не е решено кой ще го замества, докато се върне. Подобно решение щяло да бъде взето до края на седмицата и той трябвало да се обади отново.

Погледите, които му отправиха както администраторите, така и съдията, говореха че така стоят нещата в съдебната практика и той трябва досега да го е разбрал. Трябвало е фактически просто да го приеме.

Той обаче не искаше да го приеме, нямаше ни най-малко намерение да то приема и му бе дошло до гуша от цялата тази работа. От друга страна не можеше да направи кой знае какво. И така, нервен и ядосан, отиде на работа, поздрави секретарките в приемната, като едва промърмори добро утро, взе списъка с телефонните обаждания и се оттегли в кабинета си, за да се отдаде на яда си. Не можа обаче дълго да се наслаждава на това, защото Майлс се появи на вратата след около пет минути.

— Е, чудничко, тази сутрин си грейнал като слънце, а? — пошегува се приятелят му.

— Точно така — съгласи се Бен като се люлееше на стола си. — За радост на света.

— Делото май не е минало чак толкова добре?

— Делото не мина въобще. Някакъв невежа го е смъкнал от графика. Казаха ми, че може да се насрочи на кукуво лято — той тръсна глава. — И това ако е живот.

— Живи хора сме. Всичко става така — бързай, чакай, във времето ни е цялата надежда.

— До гуша ми дойде от всичко това!

Майлс отиде и седна на един от столовете за клиенти пред дългото дъбово бюро. Беше едър човек, широк в кръста, с гъста тъмна коса и мустак, който придаваше мъжествен вид на почти юношеското му лице.

Очите му, обикновено полупритворени, бавно примигнаха.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Бен?

— Трябва да съм го разбрал — толкова често си ми го повтарял.

— Защо тогава не искаш да ме чуеш? Престани да си губиш времето и да се опитваш да променяш неща, които не можеш да промениш.

— Майлс...

— Смъртта на Ани и начинът, по който работи юрисдикцията, са все неща, които не можеш да промениш, Бен. Нито сега, нито когато и да било. Приличаш на Дон Кихот, който се бори с вятърните мелници! Не разбираш ли, че си съсипваш живота?

Бен махна с ръка.

— Честно казано, не го разбирам. Освен това ти съпоставяш несъпоставими неща. Зная, че Ани не може с нищо да се върне — приел съм това. Но може би за съдебната система не е толкова късно — за тази система на справедливостта, която някога познавахме, заради която и двамата сме се заели с юридическа практика.

— Добре е понякога сам да се чуеш какво приказваш — въздъхна Майлс. — Не съпоставям несъпоставими неща, шефе. Нещата са до болка съпоставими. Ти още не си успял да приемеш смъртта на Ани. Живееш затворен в проклетата си черупка тъкмо защото не можеш да приемеш случилото се. Като че ли ако живееш по този начин можеш да промениш нещо! Аз съм твой приятел, Бен — вероятно единствения,

който ти е останал. Затова си позволявам да ти говоря така — защото не можеш да си позволиш да ме загубиш!

Огромният мъж се приведе напред.

— И всичките тези приказки за това, каква е била навремето съдебната практика, ми изглеждат все едно баща ми да ми говори как е изминавал по пет километра през снега, за да стигне до училище. Какво се очаква от мене — да си продам колата и да вървя пеш на работа от Барингтън ли? Не можеш да върнеш времето назад, колкото и да ти се иска. Налага се да приемеш нещата такива, каквито са.

Бен остави Майлс да говори без да го прекъсва. Майлс беше прав в едно — само той можеше да си позволи да му говори така и то защото беше единственият му приятел. Но Майлс винаги се беше отнасял към живота различно, винаги бе предпочитал да се приспособява към обстоятелствата вместо да ги променя, предпочитал бе да не си създава проблеми. Просто не разбираше, че в живота има неща, които човек не бива да приема.

— Да оставим Ани за момент — Бен замълча многозначително преди да продължи. — Нека приемем, че промяната е житейски факт, че тя е процес, предизвикан от усилията на хората, които не са доволни от положението на нещата и тя по същество е нещо добро. Нека приемем, че промяната често е резултат на онова, което сме познали, а не просто сме си въобразили. Промяната е част от историята. Ето защо онова, което някога е било и е било добро, не бива да се отхвърля просто защото е минало.

Майлс вдигна ръка.

— Виж, аз не искам да кажа...

— Можеш ли честно да ми кажеш Майлс, че си доволен от развитието на юридическата практика в тази страна? Можеш ли да твърдиш поне, че е честна и почтена като преди петнайсет години, когато навлизахме в професията? Та виж какво става, за бога! Потънали сме в тресавище от укази и разпоредби, което стига оттук до края на света, та дори съдиите и адвокатите не го разбират и наполовина. На времето бяхме компетентни във всяка област — сега имаме късмет, ако познаваме една-две области, защото трябва непрестанно да навлизаме в нови неща, за да бъдем в крак с времето. Съдилищата са бавни и пренатоварени. Съдиите често са посредствени юристи, избирани по политически причини, адвокатите излизат от

юридическите факултети и гледат да натрупат пари и да си видят името във вестника, а не да помагат на хората. Професията се превръща в една тоталитарна машина. Ние само се рекламираме! Все едно че сме прекупвачи на старо. Не се образуваме както трябва. Нямаме правилна политика. Просто сме се оставили на течението и се опитваме да се оправим някак си.

Майлс го гледаше, навирил глава във възхита.

— Свърши ли вече?

Бен кимна леко почервенял.

— Мисля, че да. Пропуснах ли нещо? Майлс поклати глава.

— Беше напълно изчерпателен. Е, стана ли ти по-добре?

— Благодаря, много.

— Чудесно. Тогава само една последна забележка. Изслушах те внимателно, запаметих всяка изречена дума и донякъде съм съгласен с теб. И все пак — какво от това? Държани са хиляди речи, провеждани са хиляди заседания, написани са хиляди статии все в тази насока, която ти така красноречиво очерта в своята тирада — и какво от това?

Бен въздъхна.

— Нищо особено.

— Ето че започваш да схващаш. А щом е така, какъв смисъл има да се занимаваш с всичко това?

— Не зная, но не е там работата.

— Така и предполагам. Е, в какво е въпросната работа? Ако искаш да обявиш сам война на системата, опитвайки се да я промениш — това е чудесно. Но можеш да бъдеш малко по-умерен в тази твоя мисия. Някой и друг ден, отделен за по-маловажните неща в живота, може да ти даде известна перспектива, та да не ти изгорят съвсем бушоните, съгласен ли си?

Бен кимна.

— Е, добре, съгласен. Но умереността не ми е, много в стила.

Майлс се усмихна.

— Няма защо да ми го казваш. А сега нека поговорим за нещо друго. Например за снощи. Може и да ти се стори невероятно, но имаше хора, които питаха за теб и казаха, че им липсваш.

— Е, значи са някои отчаяни самотници. Майлс сви рамене.

— И така да е. Какво толкова те спря да не дойдеш? Нов случай ли?

Бен се позамисли, но само тръсна глава.

— Не, нищо ново. Просто исках нещо да разбера — той се подвоуми, после импулсивно взе куфарчето си и измъкна оттам Книгата на желанията. — Майлс, искаш ли да видиш нещо наистина странно? Погледни тук.

Той отвори каталога на обявата за Ландовър и му го подаде през бюрото. Приятелят му се понадигна да го вземе и отново се отпусна на стола.

— Магическо кралство за продан... Ландовър — остров на възшебства и приключения... Хей, що за нещо е това? — Майлс обърна за да погледне корицата.

— Коледен каталог — бързо поясни Бен. — От компанията „Роузънс“ в Ню Йорк. Книга на желанията. Виждал си такива — с подаръци — уникати.

Майлс отново се зачете и, като свърши, вдигна поглед.

— И само за милион долара, а? Чудничка сделка! Хайде да идем в Ню Йорк и да се кандидатираме — ще направим голям удар.

— Как ти се струва? Майлс го изглежда.

— Ти да не си го взел насериозно? Трябва да е някой луд.

Той бавно закима с глава.

— И аз така си помислих. Но „Роузънс“ едва ли ще дадат в каталога си обява за нещо, което не могат да предложат.

— Е, значи е нещо режисирано. Драконите сигурно са някакви гигантски гущери или нещо подобно, а магията кой знае какво фокусничество — Майлс се разсмя. — Рицари и прекрасни девойки по поръчка, дракони от зоологическата градина в Сан Диего! Джони Карсън ще ви представи цялата менажерия някой ден от идната седмица!

Бен изчака Майлс да престане да се смее.

— Така ли мислиш?

— Разбира се, че така мисля! А ти не мислиш ли?

— Не съм сигурен.

Майлс се намръщи и прочете още веднъж обявата, после подаде каталога през бюрото на Бен.

— Заради това ли не дойде снощи?

— Донякъде.

Настъпи дълго мълчание. Майлс се прокашля.

— Бен, не ми казвай, че смяташ да... Телефонът иззвъня. Бен го вдигна, изслуша го мълчаливо и се обърна към приятеля си.

— Госпожа Ланг е тук.

Майлс си погледна часовника и се изправи.

— Сигурно иска пренаписване на завещанието си — подвоуми се, изглежда искаше да каже още нещо, но само си пъкна ръцете в джобовете на панталоните и се обърна към вратата.

— Е стига, трябва малко да поработя. Ще ти се обадя по-късно.

И излезе начумерен от стаята. Бен го остави да си върви.

Бен си тръгна от работа в ранния следобед и отиде в спортния клуб да потренира. Прекара един час в залата за вдигане на тежести, после още един при боксовите тренажори, които бе издействал да монтират преди няколко години. Като юноша се занимаваше с бокс — състезаваше се в отбора на Нортсайд повече от пет години. Беше удостоен със сребърната ръкавица и можеше да получи и златната, но други интереси го накараха да напусне и тръгна в едно училище на изток. От време на време продължаваше да тренира — и дори посещаваше Нортсайд, когато намереше свободно време. Но тренираше само колкото да си поддържа формата. Откакто Ани загина, го правеше с фанатично постоянство. Така се освобождаваше от напрежението и гнева и си запълваше времето.

Вярно е, че така и не успях да се примиря с нейната смърт, мислеше си той, докато таксито му си пробиваше път през натоварения трафик в този пиков час, в който пътуваше от спортния клуб до небостъргача. Можеше да си го признае, ако не пред Майлс, то поне пред себе си. Истината бе, че не знаеше как да се примири. Беше я обичал с плашеща сила, тя него — също. Никога не говореха за това, нямаше нужда. Но винаги го чувстваха. Когато тя умря, реши да се самоубие. Не го направи, само защото дълбоко в себе си чувстваше, че би било очевидна грешка, че Ани не би желала това. И така продължи да живее, както може, но не можа да приеме, че наистина я няма. Сигурно никога нямаше да се примири.

А и беше все едно дали ще се примири или не.

Плати на шофьора на таксито, влезе във фойето на небостъргача, поздрави Джордж и натисна копчето на асансьора до мансардния си апартамент.

Майлс гледаше на него като на отшелник, потънал в мъката си, който се крие от целия свят да оплаква мъртвата си жена. Може би всички гледаха на него така. Но не смъртта на Ани бе създавала условията за неговата изолация, тя само я бе подтикнала. Бен все повече се затваряше в себе си през последните години, неудовлетворен от постоянната деградация на професията, притеснен от начина, по който тя западаше и преставаше да служи на собствените си цели. На Майлс му се струваше странно, че се чувства така — Док Холидей, съдебният следовател, който бе унищожил толкова Голиати, колкото Давид не бе и сънувал. За какво трябваше да се безпокои, когато системата работеше толкова ефективно в негова полза? Ала понякога личният успех само подчертава несправедливостта спрямо другите хора. Така беше и с него.

Той смеси „Гленливет“ и вода в апартамента си и се оттегли в хола. Седна на дивана и се загледа през прозореца към светлините на града. След време извади от куфарчето с Коледната книга на желанията от „Роузънс“ и я отгърна на обявата за Ландовър. Цял ден беше мислил за нея, не бе мислил за нищо друго, откакто я зърна миналата вечер.

Ами ако е реална?

Дълго седя така с чаша в ръка и отворения каталог пред себе си, обмисляйки подобна възможност.

Чувстваше, че сегашният му живот бе стигнал до задънена улица. Ани бе мъртва. Юридическата му професия — поне за него — също бе мъртва. Имаше още случаи за разглеждане, още съдебни битки, още Голиати, които да убие като Давид. Ала недостатъците и пропуските в правната система щяха да продължават. Накрая щеше да се окаже, че повтаря един рутинен ход с всичките му притеснения и разочарования, който е безсмислен сам по себе си. Трябваше да има още нещо в живота.

Трябваше да има.

Загледа се в цветната картинка — рицаря в двубой с дракона, девойката пред дворецовата крепост, магьосника, който правеше заклинанието си, и вълшебните същества, които гледаха всичко това. Ландовър. Една мечта от Книгата на желанията.

Избягайте в царството на мечтите си...

Срещу един милион долара, разбира се. Но той разполагаше с тези пари. Имаше достатъчно, за да си купи трикратно Ландовър. Баща му и майка му на времето са били богати, а и той самият имаше просперираща практика. Милионът беше на разположение — ако реши да го похарчи по този начин.

А трябваше да проведе и разговор с този Мийкс. Това го изпълваше с недоумение. Защо беше необходим подобен разговор — нима за преценка на желаещите? Да не би да си въобразяват, че ще имат кой знае какъв избор? Много е възможно — та нали ставаше дума за избор на крал!

Той си пое дълбоко дъх. Що за крал можеше да излезе от него? Разполагаше с парите да си купи цяло кралство — но не беше единствен. Имаше физически и интелектуални качества, но и други ги имаха. Беше милосърден. Беше почтен. Беше проникателен.

Та той направо се е побъркал!

Допи си чашата, затвори Книгата на желанията и отиде в кухнята да си приготви вечеря. Това му отне много време — приготви си доста изискано ястие от телешко със зеленчуци и си го сервира с вино. Щом се нахрани, отново се върна в хола и седна на дивана пред Книгата на желанията.

Вече знаеше какво ще направи. Май го знаеше от самото начало. Имаше нужда отново да повярва в нещо, да изживее отново онази магия, заради която се бе обърнал към юридическата практика — онова удивление и вълнение, което тя бе внесла в живота му. И най-вече се нуждаеше от предизвикателство — защото само то можеше да придаде смисъл на живота му.

Ландовър наистина му го предлагаше.

Все още, разбира се, не можеше да бъде напълно сигурен. Всичко можеше да се окаже пародия, както си представяше Майлс, в която драконите да са огромни игуани, а рицарите и магьосниците — преоблечени актьори. Можеше да се окаже, че мечтата е пародия, разиграване на продуктите на въображението. Дори ако всичко бе реално — ако всичко бе според рекламата и картинката, която я придружаваше — пак можеше да се окаже не както в мечтите. Можеше да се окаже съвсем прозаично като сегашния му живот.

И все пак предизвикателството си струваше, защото на настоящото му съществуване му бяха познати и не криеха неизвестни

за него. По някакъв необясним начин съзнаваше, че каквото и да избере, сега, когато Ани я няма вече, единственият погрешен избор би бил да се откаже от правото на избор.

Отиде отново до барчето и си приготви коктейл. Загледа се тържествено в огледалото и отпи.

Чувстваше се приятно възбуден.

На идната заран Бен отиде в офиса, само колкото да отложи ангажиментите си до края на следващата седмица и да свърши някои неотложни дела. Каза на секретарките и на студента, който беше на стаж, че си взема кратка отпускат. Всичко можеше да почака, докато се върне. Майлс беше в съда в Кристъл Лейк, тъй че не възникнаха въпроси. Толкова по-добре.

После позвъни на летище О'Хеър и си запази билет за самолета.

По обяд вече летеше за Ню Йорк.

МИЙКС

Ню Йорк го посрещна хладен, сив и затворен в себе си. Назъбените му кости се забиваха в небето, обгърнато в облаци и мъгла, а гладката му кожа лъщеше от постоянния дъжд. Бен наблюдаваше как градът изниква под него, като по някаква магия, докато самолетът летеше над водите на Ийст Ривър и се спускаше към празната писта. Далечните магистрали бяха претъпкани и изглеждаха като кръв, която циркулира по вените и артериите, ала градът напомняше труп.

Той взе такси от летище Лагуардиа до хотел Уолдорф, облегна се мълчаливо, докато шофьорът си тананикаше някаква мелодийка и престана да му обръща внимание. В Уолдърф си нае единична стая, преодолявайки изкушението да наеме апартамент. В Ландовър нямаше да има подобни модерни апартаменти. Това сигурно бе безсмислен аскетизъм, но все от някъде трябваше да се почне, а защо не и оттук. Както се казва, капка по капка, вир става.

Отиде в стаята си, разопакова багажа за около пет минути, взе Манхатънския телефонен указател и потърси номера на „Роузънс“. Намери го, отпечатан с ярки букви, набра и зачака. Когато телефонната централа отговори, той поиска отдел „Работа с клиенти“ и го свързаха. Каза, че се интересува от една обява в Коледната книга на желанията и трябва да се срещне с господин Мийкс. Настъпи пауза, въпрос за номера на обявата, след което го свързаха.

Този път чака няколко минути. Чу се трети глас, също женски, тих и напевен. Може ли да даде името, адреса и номера на кредитната си карта? Той то направи. Кога желае да се срещне с господин Мийкс? Ако може утре сутрин. Дошъл е от Чикаго само за няколко дни. Ще му бъде ли удобно утре сутрин в десет часа? Да, напълно. Значи в десет? Добре.

Връзката бе прекъсната. В първия момент остана вторачен, след което остави слушалката.

Отиде на рецепцията, купи си „Таймс“, изпи няколко уискита — „Гленливет“ и вода с лед, както обикновено — след което отиде на

вечеря. Нахрани се с вестник пред себе си, като плъзгаше поглед по колоните без особен интерес. Съзнанието му витаеше другаде. Към седем часа се озова отново в стаята си. Изглежда телевизионен репортаж от Ел Салвадор, като се питаше как е възможно толкова години хората да продължават да се убиват най-спокойно. Последва забавна програма, но той я остави да тече без да я гледа, защото внезапно почувства необходимост да обмисли подробностите на предстоящото си начинание. Вече ги бе премислял десетки пъти, но продължаваше да има чувство на неувереност.

Даваше ли си сметка какво прави и с какво се е захванал?

И този път отговорите бяха същите, както и преди. Да, знае какво върши, дава си сметка в какво се замесва, поне доколкото може. Капка по капка, не трябваше да забравя. Знаеше, че трябва да скъса с много неща, ако това кралство Ландовър се окаже реално, но повечето от тези неща бяха в сферата на материалните интереси и удобства, а за него те вече нямаха особено значение. Коли, влакове и самолети, хладилници, печки и миялни за чинии, вътрешни тоалетни и електрически самобръсначки — човек се отказва от всички тези модерни постижения дори ако поиска иде на риболов в Канада. Само че когато отива на риболов, ги оставя само за няколко седмици. В случая нямаше да бъде така. В случая щеше да бъде за доста по-дълго и нямаше да прилича на никакво летуване — поне така си мислеше.

Какво ли ще бъде, попита се внезапно той. Какво ли ще бъде това приказно царство Ландовър — това царство, което кой знае как бе предложено за продан в някакъв фирмен каталог? Дали ще е като страната на Оз с крилати маймуни, с магьосници и с говорещ тенекиен човек? Дали щеше да има път, покрит с каменни плочки?

Наложи му се да устои на внезапния порив да си вземе куфара и да се махне по-скоро от Ню Йорк, преди да се е замесил в цялата тази работа. В интерес на истината, няма никакво значение дали в начинанието му има здрав смисъл и какво ще му предложи бъдещето, към което се е отправил. Значение имаше единствено съзнателното решение да промени живота си и то така, че да намери смисъла, който му убягваше. Старите хора казваха, че който го е страх от мечка, не бива да ходи в гората. Ала тога значи да оставиш живота да мине покрай тебе, без да те докосне.

Той въздъхна. Проблемът бе, че всички тези отколешни поговорки винаги изглеждаха по-верни, отколкото са.

Забавната програма отстъпи на последните новини, прогнозата за времето и спорта. Бен се съблече и си сложи пижамата (дали в Ландовър носеха пижами?), изключи телевизора и отиде в леглото.

На следната сутрин се събуди рано, защото бе спал зле, както винаги през първата нощ далеч от дома. Взе си душ, избърсна се, облече се в тъмносиния делови костюм, взе асансьора до регистратурата, където си купи сутрешното издание на „Таймс“, и отиде в „Оскар“ да закуси.

Към девет часа вече бе на път към „Роузънс“.

Реши да върви пеша. Това решение бе продиктувано от предпазливост и инат. Фирмата беше на шест-седем пресечки от хотела, на „Лексингтън“, а такова кратко разстояние трябваше да се изминава пеш. Денят бе метално сив и хладен, но дъждовете се бяха оттеглили на североизток над Нова Англия. Таксито щеше да бъде излишно прахосване на пари. Още повече, че като вървеше пеша, той щеше да стигне до фирмата бодър и уверен в себе си — а това му бе необходимо. Съдебният адвокат у него можеше да оцени предимството да владееш положението още с влизането.

Той се остави есенната утрин да го събуди напълно, като ходеше бавно, ала въпреки това пристигна към девет и Четирийсет. „Роузънс“ представляваше петнайсететажна сграда с прозорци от хромирано стъкло и два над трийсететажни небостъргача, разположени на „Лексингтън“ и една пресечна улица. Сградата бе стара, явно префасонирана след появата на небостъргачите и старинната каменна фасада се съчетаваше с някои по-модерни елементи. Витрините от страната на „Лексингтън“ бяха пълни с модни дрехи, демонстрирани от манекени със замръзнали усмивки и празни погледи. Колите в този късен утринен час минаваха покрай тях без усмивки и без да ги удостояват с внимание. Бен мина покрай витрините до един южен покрит вход и влезе през две двойни врати във фойето към магазина.

Пред него се откри партерният етаж на „Роузънс“ — огромен, излъскан и стерилен. Редиците от четвъртити витринки от метал и стъкло бяха натъпкани с бижутерия, козметика и сребърни украшения, които блестяха и грееха под флуоресцентната светлина. Неколцина купувачи се разхождаха около витрините, а обслужващият персонал

спокойно гледаше. Изглежда никой не се интересувахе да подтиква купувачите. Всичко изглеждаше като в някакъв тайнствен ритуал. Бен се огледа наоколо. От дясната му страна ескалаторът водеше към горния етаж. Отляво на отсрещната стена бяха разположени редица асансьори. Точно пред него, където и най-обърканият купувач не би могъл да го отmine, се намираше упътващо табло за различните отдели и етажите, на които можеха да се открият.

Той прочете таблото. Мийкс не беше упоменат, но той и не очакваше друго. Отделите бяха изредени по азбучен ред. Под буквата Р той намери отдела, който търсеше — „Работа с клиенти“ — единайсти етаж. Много добре, каза си той — ще опитам там. Мина покрай лабиринт от витрини, стигна до асансьорите, качи се на един отворен и отиде до единайстия етаж.

Слезе от асансьора в приемната — приятно мебелирана с доста столове и, канапета, с широко полукръгло бюро за регистратура отпред. Една симпатична трийсетгодишна жена седеше зад бюрото, погълната от телефонен разговор. Пред нея имаше табло с редици светли бутончета, които се включваха и угасваха по нейна команда.

Тя свърши разговора си остави слушалката и приятно се усмихна.

— Добро утро, с какво мога да ви услужа? Той кимна.

— Казвам се Холидей. Имам среща в десет с господин Мийкс.

Може и така да му се бе сторило, но усмивката ѝ леко помръкна.

— Да, господине. Приемната на господин Мийкс не е на този етаж, а на последния.

— На последния ли?

— Да, господине — тя посочи към асансьора в една ниша отдясно на Бен. — Натиснете копчето ПЕ. То ще ви заведе при господин Мийкс. Ще телефонирам на секретарката му, че пристигате.

— Благодаря — той се подвоуми. — Това е същият господин Мийкс, който урежда специалните поръчки, нали така?

— Да, господине, същият.

— Питам, защото във вашия указател „Работа с клиенти“ е обявено на този етаж.

Секретарката нервно поглади коса.

— Господине, господин Мийкс не е включен в нашите административни списъци. Той предпочита да работи лично с

клиентите си — тя се усмихна малко изкуствено. — Господин Мийкс се занимава само с някои специални обяви — с много тесен кръг от покупко-продажби.

— С разпродажбите, обявени в Коледната книга на желанията ли?

— О, не. Повечето от тях се изпълняват от редовния персонал. Господин Мийкс не работи за „Роузънс“. Той е частен специалист по покупко-продажби, който работи като агент при някои от нашите сделки. Занимава се само с най-екзотичните и необичайни предложения в Книгата на желанията, господин Холидей — тя леко се приведе напред. — Доколкото зная, той извършва самостоятелно покупко-продажби.

Бен вдигна вежди.

— Значи е доста способен? Тя отмести глава настрана.

— Да, доста — вдигна телефона. — Ще съобщя за вас, господин Холидей — посочи му друг асансьор. — Ще ви чакат. Довиждане.

Той също каза довиждане, отиде при посочения асансьор и натисна копчето ПЕ. Преди вратите да се затворят, той усети върху гърба си погледа на секретарката, която доближаваше телефонната слушалка до ухото си.

Изкачваше се, притаил дъх, заслушан в шума на асансьора. Имаше само по два бутона от двете страни на вратите с номера 1, 2, 3 и ПЕ. Бутоните останаха тъмни докато асансьорът тръгна, след което започнаха един подир друг да святкат. Асансьорът не спря никъде по пътя. На Бен почти му се искаше да бе спрял. Добиваше усещането, че се движи през Зоната на здрача.

Асансьорът спря, вратите се отвориха и той отново се озова пред рецепция, подобна на предишната. Този път секретарката бе по-възрастна жена, към петдесетгодишна, която прилежно подреждаше купчини книжа на бюрото си. Някакъв изнервен мъж на същата възраст бе застанал пред нея с гръб към асансьора и ядосано крещеше.

— ...не сме длъжни да правим всичко, каквото нареди онзи идиот. Ще види той един ден! Въобразява си, че всички са му длъжни! Ако не спре да ни третира като лакеи, ще го...

Той млъкна наред думата, щом секретарката зърна Бен. Подвоуми се малко, после се обърна и бързо се вмъкна в отворения асансьор. Само след миг вратите се затвориха.

— Господин Холидей? — попита секретарката с тих и напевен глас. Това бе същата жена, с която бе говорил по телефона вчера следобед.

— Да — представи се Бен. — Имам среща с господин Мийкс. Тя взе телефона и зачака.

— Господин Холидей, сър. Да. Да, добре. Остави слушалката и вдигна поглед.

— Изчакайте минутка, господин Холидей. Моля, седнете.

Бен се озърна наоколо и седна в края на един диван. На масичка до него имаше списания и вестници, но той не им обърна внимание. Погледът му блуждаеше из приемната — една добре осветена, приятна зала, със стабилни дървени бюра и пастелно боядисани стени и подове.

Подир няколко минути телефонът на рецепцията извънтя. Тя вдигна слушалката, заслуша се, след което я остави.

— Господин Холидей? — махна с ръка на Бен. — Моля, оттук.

Преведе го през един коридор зад бюрото си, който минаваше покрай редица затворени врати и се разклоняваше вляво и вдясно. Понататък Бен нищо не можа да види.

— Вървете по коридора, после вляво по стълбите до една врата в дъното. Господин Мийкс ви очаква.

Секретарката се обърна и си отиде на бюрото. Бен Холидей остана на мястото си, загледан първо в празния коридор, след което в отдалечаващия се силует на секретарката, после отново в коридора.

Е, какво чакаш? — смъмра се сам.

Мина през коридора до разклонението му и свърна вляво. Вървеше покрай затворени врати, които нямаха табелки и номера. Флуоресцентната светлина на тавана изглеждаше бледа на фона на пастелните синьо-зелени стени на коридора. Дебел мек килим поглъщаше шума от обувките му. Наоколо бе съвсем тихо.

Тананикаше си мелодията от „Зоната на здрача“ и така стигна стълбището, по което започна да се изкачва.

То свършваше пред тежка дъбова врата с надпис „Мийкс“ на месингова табелка. Бен спря пред вратата, почука, натисна гравираната метална дръжка и влезе.

Озова се направо пред Мийкс.

Той бе много висок — над метър и осемдесет, стар и прегърбен, с грубовато лице и бяла сплъстена коса. Носеше черна кожена ръкавица на лявата си ръка, а дясната му я нямаше и празният ръкав на кадифеното му сако бе пъхнат в джоба. Воднистосините му очи бяха студени и ре вторачиха в очите на Бен. Мийкс имаше вид на човек, оцелял подир множество битки.

— Господин Холидей? — попита той почти шепнешком. Звучеше като гласа на секретарката. Бен кимна.

— Аз съм Мийкс — той леко наклони глава. Не протегна ръка да се ръкува, Бен също. — Моля, влезте и седнете.

Обърна се я се отдалечи, едва вървейки — краката изглеждаха не го държаха вече. Бен безмълвно го последва като се оглеждаше наоколо. Кабинетът му беше елегантен, мебелиран е голямо старо бюро от полиран дъб, съответни столове с кожена тапицерия и работни маси, както и малки масички, отрупани с карти, списания и папки с документи. Трите стени бяха обградени с библиотечни рафтове, пълни със старинни издания и различни произведения на изкуството. Четвъртата стена беше цялата в прозорци, но с плътно спуснати завеси, тъй че се осветяваше с особена матова светлина само от лампите на тавана. Дебел мъхест килим със землистокафяв цвят бе проснат на земята като сено. Стаята ухаеше слабо на лак и стара кожа.

— Заповядайте, господин Холидей, седнете — Мийкс му посочи един стол пред бюрото, после го заобиколи и седна на въртящия се стол от другата страна, като с мъка се отпусна върху протритата му кожа. — Не мога вече да ходя като на времето. Краката не ме държат. Старостта си казва думата. На колко сте години, господин Холидей?

Бен вдигна поглед, докато сядаше. Проницателните очи на стареца не се отместваха от него.

— През януари ще стана на Четирийсет — отвърна той.

— Хубава възраст — поусмихна се Мийкс, макар и хладно. — На Четирийсет мъжът е в разцвета на силите си. Знае какво иска и може да го постигне. Сигурно и с вас е така, господин Холидей?

Бен се подвоуми.

— Май да.

— Вижда се по Очите ви. Очите говорят по-добре от думите. В тях се отразява душата на човека, сърцето му. Понякога издават тайни,

които човек би предпочел да скрие — той замълча. — Какво да ви предложи за пиене? Кафе или коктейл?

— Нищо, благодаря — Бен неспокойно се размърда на стола си.

— Струва ви се невъзможно, а? — промълви Мийкс и свъси вежди. — Ландовър. Май не ви се вярва, че съществува.

Бен замислено проучваше лицето на другия.

— Не съм сигурен.

— Допускате, че е възможно, но се съмнявате. Стремите се към предизвикателствата, които ви се обещават, но се страхувате, че може да се окажат вятърни мелници. Само като си помисли човек — нещо, което никой на земята не е виждал! Звучи невероятно. Както се казва напоследък — твърде добре, за да е истина.

— Точно така.

— Звучи като пътешествие до Луната, а? Бен се замисли за момент.

— По-скоро като поукрасена реклама. Или договор за сътрудничество и взаимопомощ между съседни държави. Или друго някакво солидно поръчителство.

Бен го изгледа.

— Вие може би сте правист, господин Холидей?

— Да.

— Значи вярвате в юридическата система?

— Да.

— Вярвате, но знаете също, че тя не винаги работи както трябва, нали? Искате ви се да ѝ вярвате, но често оставате разочарован.

Той изчака отговора му.

— Имате право — призна си Бен.

— И допускате, че и с Ландовър може да се окаже същото — Мийкс спомена това като констатация, не като въпрос. Понаведе се напред, изопнал грубоватото си лице. — Е, не е така. Ландовър е точно това, което обещава рекламата. Всичко, казано в нея, та дори и нещо повече — всичко, което е само легенда в този свят и човек дори не би могъл и да си го представи. Ала в Ландовър това е реалност, господин Холидей. Реалност!

— Драконите ли, господин Мийкс?

— Всички митически и вълшебни създания, господин Холидей — точно според обещанието. Бен скръсти ръце на гърдите си.

— Ще ми се да ви повярвам, господин Мийкс. Дошъл съм в Ню Йорк, за да се поинтересувам за тази... обява в каталога, защото ми се ще да вярвам, че е реална. Можете ли да ми предоставите някакви доказателства за своето твърдение?

— Сигурно имате предвид проспекти, цветни брошури, изгледи, рекомендации? — лицето му се изопна. — Няма такива, господин Холидей. Това предложение е съкровище, което се пази в тайна. Подробностите относно къде се намира, как изглежда и какво предлага са секретна информация, която може да се предостави само на купувача, когото аз като търговски агент в крайна сметка ще избира. Сигурен съм, че вие като адвокат ще разберете ограниченията, които ми налага думата „секретна“, господин Холидей.

— Самоличността на купувача също ли се пази в тайна, господин Мийкс?

— Да.

— А каква е преди всичко причината Да се предлага една подобна продажба?

— И тя е тайна, господин Холидей.

— Откъде накъде някой ще продава нещо толкова очарователно като това фантазно кралство, господин Мийкс? Сам си задавам този въпрос. Питам се, дали в края на краищата не купувам реликва от Бруклинския мост. Откъде мога да съм сигурен, че вашият продавач има законното право да продава Ландовър?

Мийкс се усмихна и се опита да го успокои.

— Всичко е проверено преди да се даде обявата. Аз самият съм направил нужната справка.

Бен кимна.

— Значи всичко опира до вашата честна дума, така ли?

Мийкс седна отново.

— Не господин Холидей. Всичко опира до световната репутация на „Роузънс“ като търговска фирма, която винаги е доставяла точно обещаното според нейните каталози и реклами. Всичко опира до условията на договора, който фирмата предлага на купувача при специални предложения като настоящето — договорът предлага възстановяване на цялата покупателна стойност, с приспадане на малка сума за разходите, ако покупката не се окаже задоволителна. Нещата опират до стила на нашата работа.

— Мога ли да видя копие от този договор? Мийкс потърка брадичка с ръкавицата си и поглади бръчките на лицето си.

— Господин Холидей, бих искал да се върнем малко назад в нашия разговор, и ако ми позволите аз да установя дали удовлетворявате някои условия, свързани с предлаганата продажба. Вие сте тук, за да решите дали искате да купите Ландовър или не. Но другата цел на срещата ни е аз да реша дали сте подходящият купувач. Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса?

Бен поклати глава.

— Не, но ако имам нещо против, ще ви кажа.

Мийкс се усмихна като Червения котарак^[1] и кимна разбиращо.

През следващите трийсет минути задава въпроси. Задаваше ги както умел адвокат задава въпроси на свидетел при предварително следствие — с такт, смелост и целенасоченост. Мийкс знаеше какво му трябва и опипваше почвата с опитната ръка на хирург. Бен Холидей бе виждал много съдебни следователи през своята дългогодишна практика, някои от тях много по-добри от него самия. Ала никога не бе попадал на някой толкова добър като Мийкс.

Накрая Мийкс бе узнал доста много неща. Бен е завършил преди петнайсет години Чикагския юридически факултет, започнал веднага да се занимава с адвокатска практика към едни от най-големите кантори, подир пет години основал собствена кантора заедно с Майлс, като се профилирал в уреждане на спорове. Спечелил някои съдебни процеси на национално ниво и постигнал помирение в десетки други. Бе уважаван от колегите си адвокати като един от най-добрите в специалността. Бил е президент на Чикагската адвокатска асоциация и председател на редица комитети на щатската адвокатура в Илинойс. Говореше се, че ще го предложат за президент на Американската съдебна асоциация.

Произхождаше от много заможно семейство. Майка му имала голямо наследство, а баща му успял сам да натрупа много пари. И двамата бяха починали. Нямаше братя, нито сестри. След смъртта на Ани бе останал напълно сам. Имаше някои далечни братовчеди на Западния бряг и някакъв чичо във Вирджиния, но от пет години не бе виждал никой от тях. Нямаше много близки приятели — всъщност беше му останал само Майлс. Колегите му го уважаваха, но страняха

от него. Животът му през последните няколко години бе съсредоточен главно около работата му.

— Имате ли административен опит, господин Холидей? — попита го Майлс с доста прикрит поглед в студените старчески очи, който загатваше, че въпросът е двусмислен.

— Не.

— Някакво хоби?

— Не — отвърна той и се замисли, че той наистина не бе имал никога хоби, нито лични занимания за прекарване на свободното време, като се изключат тренировките в Нортсайд. Канеше се да допълни отговора си, но реши, че няма значение.

Подаде на Мийкс финансовия разчет, който бе подготвил според каталожното изискване. Мийкс безмълвно го прегледа, кимна удовлетворен и го остави пред себе си на бюрото.

— Вие сте идеалният кандидат, господин Холидей — едва ли не просъска той. — Вие сте човек, който може лесно да скъса с корена си — човек, който няма да се тревожи, че е оставил семейство и приятели, които го търсят под дърво и камък. През първата година от престоя ви няма да можете да поддържате връзка с никого, освен с мене. Това е едно от условията. За вас то няма да представлява проблем. А и сте достатъчно богат, за да си позволите покупката — разполагате с реални възможности, а не условни. Разбирате разликата. Но най-важното е, че сте човек, който като крал има какво да направи за Ландовър. Сигурно не сте се замисляли много над това, ала то е от особено значение за онези, чиито интереси представлявам. Вие можете да предложите нещо особено ценно. Той замълча.

— Какво е то? — попита Бен.

— Вашата професионална подготовка, господин Холидей. Вие сте юрист. Помислете само колко полезен може да бъдете, когато започнете да правите законите, а не само да ги интерпретирате. Един крал трябва да има чувство за справедливост. Вашата интелигентност и вашето образование ще ви бъдат от голяма полза.

— Наистина ли смятате, че в Ландовър ще имам някаква нужда от тях, господин Мийкс?

— Разбира се — лицето му беше безизразно. — Един крал винаги се нуждае от интелигентност и образование.

За миг на Бен му се стори, че долавя в твърдението му нотка на ирония.

— От личен опит ли са ви познати изискванията за един крал, господин Мийкс?

Мийкс се усмихна студено и пресилено.

— Ако ме питате дали познавам от личен опит изискванията, на които трябва да отговаря кралят на Ландовър, отговорът е да. Запознат съм с изискванията, на които трябва да отговарят нашите клиенти и вие отговаряте на тях.

Бен бавно кимна с глава.

— Това значи ли, че мога да се смятам за приет? Старецът отново се облегна назад на стола.

— Не искате ли да разгледаме и вашите въпроси, господин Холидей?

Бен сви рамене.

— Те ще трябва да се разгледат, тъй че може и сега. Да започнем с договора, който трябва да ми гарантира, че не правя някакво необмислено вложение, както може да се стори на повечето хора.

— Вие не сте като повечето хора, господин Холидей — по грубоватото лице премина сянка и бръчките му се разместиха като изкривена гумена маска.

Условието е следното: имате на разположение десет дни, за да огледате покупката, което с нищо не ви задължава. Ако след изтичането на този срок решите, че тя не отговаря на обявата или не ви удовлетворява, можете да се върнете тук и да си получите обратно цялата сума с пет процента удръжка за разходите. Сигурно ще се съгласите, че удръжката е напълно приемлива.

— И нищо повече? Та това ли е всичко? — на Бен му се струваше невероятно. — И само от мене зависи дали да се върна или не?

— Само от вас — усмихна се Мийкс. — При условие, разбира се, че вземете решението си през първите десет дни.

Бен се загледа в него.

— И нима всичко наистина отговаря на обявеното в каталога? Съвсем всичко ли? Дракони, рицари, вещици, магьосници и вълшебните същества?

— И вие ще бъдете техният крал, господин Холидей. Всички ще бъдат ваши подчинени. Това е огромна власт, но също и огромна отговорност. Смятате ли се готов за подобно предизвикателство?

Стаята потъна в тишина. Бен седеше пред стария Мийкс и мислеше за превратностите на живота, които го бяха довели до този миг. Той не бе търпял големи загуби в живота, освен Ани. Бе успявал да се възползва по най-добрия начин от възможностите, които му се предоставят. И ето че сега му се предоставяше възможност, по-голяма от всичко познато, а той нямаше какво да губи, след като вече бе загубил Ани.

И все пак продължаваше да се колебае.

— Мога ли да видя копие от този договор, господин Мийкс?

Старецът протегна ръка към средното чекмедже, измъкна оттам един документ в три екземпляра и го подаде през бюрото на Бен. Той взе договора и се зачете в него. Съвсем точно отговаряше на обещаното. Можеше да се сдобие с престола на Ландовър срещу цената от един милион долара. Дословно се повтаряше обявлението от каталога, придружено от съответните гаранции. Според последния параграф купувачът имаше правото да си върне цялата стойност на покупката с удържка само на предварителните разходи, в случай че в рамките на десет дни след пристигането си в Ландовър реши да се откаже и да се оттегли от кралството. Как се процедира при такова оттегляне, щеше да му бъде разкрито в момента на покупката.

Бен задържа поглед на последните редове. Купувачът се лишаваше от цялата стойност на покупката, ако той или тя се завърне след изтичането на пробния десетдневен срок или ако той или тя реши да напусне Ландовър по каквато и да било причина по време на първата година на управлението.

— Що за условие е това, последното? — обърна се той към Мийкс. — Защо да не мога да ида на посещение у дома?

Мийкс се усмихна доста пресилено.

— Клиентът трябва да си дава сметка каква отговорност представлява заемането на престола. Човек, който не е готов да „удържи“, дето се казва, поне една година, не е достоен за такава работа. Договорът трябва да гарантира, че той няма да тръгне да се скита и да изостави управленческите си задължения поне през първата година.

Бен се намръщи.

— Вече започвам да разбирам какво се изисква от вашия клиент — той остави договора на бюрото, като леко го докосваше с ръка. — Но все още съм донякъде скептичен относно цялото това предложение. Ще бъда откровен с вас. Струва ми се малко нереално. Какво трябва да е това митическо царство с вълшебни същества, което никой нито е виждал, нито чувал? Какво ще е това място, където никой нито е бил, нито е минал покрай него? Значи — аз давам на „Роузънс“ един милион долара — и готово — мое е.

Мийкс нищо не отвърна. Старческото му сбръчкано лице беше безизразно.

— Къде е това царство? Да не би да е в Северна Америка? — настояваше да чуе Бен.

Мийкс не отвърещаше нищо.

— Нужен ли ми е паспорт за там? Или имунизация срещу тамошните болести?

Мийкс бавно поклати глава.

— Няма да ви бъде нужен нито паспорт, нито имунизация. Ще ви трябва само кураж, господин Холидей.

Бен леко се изчерви.

— Имам чувството, че малко здрав разум също няма да ми бъде излишен, господин Мийкс.

— Покупка като тази, която се каните да направите, най-малко от всичко изисква здрав разум, господин Холидей. Ако ставаше дума за здрав разум, разговорът между нас щеше да бъде излишен, не е ли така — старецът хладно се усмихна. — Нека бъдем искрени, щом предлагате. Вие търсите нещо, неприсъщо на познатия ви свят. Уморен сте от този живот и от неговите уловки. Ако не беше така, нямаше да бъдете тук. Аз от своя страна съм специалист по ексцентричните предложения — те са причудливи, предназначени за много тесен кръг от хора, особено трудни за продажба. Не бих рискувал своята репутация, за да продам нещо със съмнителни качества. В противен случай едва ли бих се задържал в този бизнес. Не ви подвеждам, а струва ми се, че и вие не ме заблуждавате. И въпреки това има някои неща, които и двамата ще трябва да приемем на вяра. Аз трябва да приема, че вие можете да управлявате Ландовър само въз основа на впечатленията си от краткия ни разговор, без да ви познавам като

човек. Вие от своя страна ще трябва да приемете онова, което ви говоря за Ландовър, също до голяма степен на вяра, защото няма надежден начин да се демонстрира. Трябва сам да го видите, господин Холидей. Да отидете и лично да го опознаете.

— При това за десет дни, така ли, господин Мийкс?

— Десет дни са достатъчни, господин Холидей, повярвайте ми. Ако се разколебаете, просто използвайте начина, който ще ви бъде показан, за да се върнете.

— Това означава ли, че сте готов да ми го продадете? — попита Бен.

Мийкс кимна.

— Да. Струва ми се, че притежавате необходимите качества. Вие какво ще кажете, господин Холидей?

Бен сведе поглед към договора.

— Трябва да помисля. Мийкс сухо се изсмя.

— Обичайната предпазливост на юриста. Мога да ви предоставя двайсет и четири часа преди да се насоча към следващия кандидат, господин Холидей. Следващата ми среща е насрочена за утре в един часа следобяд. Ако решите да обмисляте по-дълго, нищо не мога да ви обещавам.

Бен кимна.

— Двайсет и четири часа са напълно достатъчни. Той протегна ръка към договора, но Мийкс тутакси го издърпа.

— В моята практика не се допуска изнасянето на копия от договорите преди да бъдат подписани. Вие, разбира се, утре ще можете отново да го разгледате на спокойствие, ако се решите да купите магическото кралство.

Бен се изправи, Мийкс също — висок и прегърбен.

— Вие трябва да направите тази покупка, господин Холидей — прошепна старецът окуражително. — Според мен точно вие сте човекът за тази работа.

Бен хапеше устни.

— Може би.

— Ако се решите, договорът ще бъде на ваше разположение при секретарката. Ще разполагате с трийсет дни, за да уредите сметката. Щом получа цялата сума, ще ви дам инструкции за пътуването до Ландовър и заемането на престола.

Той изпрати Бен до вратата на офиса и я отвори.

— Няма да съжалявате, ако направите покупката, господин Холидей.

И вратата се затвори зад Бен, който остана сам.

Върна се обратно до Уолдърф сред обедната тълпа от хора, нахрани се без да бърза и се оттегли на един фотьойл във фоайето. С жълто тефтерче и писалка в ръка започна да си води бележки относно разговора си с Мийкс. Имаше още някои неща, които продължаваха да го тревожат, не на последно място — самият Мийкс. Имаше нещо особено в този старец — нещо, което убягваше от пръв поглед. Той притежаваше нюх на опитен следовател — хищен и изострен. Беше любезен на вид, но дълбоко потаен. Откъслечните разговори, които дочу в приемната, и израженията на секретарките подсказваха на Бен, че Мийкс е труден човек за работа.

Ала не беше само това. Бен все не успяваше да определи точно какво е.

Съществуваше и допълнителен проблем. Бен не беше узнал нищо особено за Ландовър. Нямахше нито изгледи, нито проспекти, нито брошури — нищо. Необяснимо как, Мийкс се беше измъкнал. Трябвало да се види на място. Трябвало да се приеме покупката на доверие. Бен направи гримаса. Ако ролите бяха сменени и Мийкс бе купувачът, старецът в никакъв случай нямаше да приеме думите му на доверие.

От разговора не беше разбрал нищо повече за Ландовър от онова, което вече знаеше. Не бе узнал нито къде се намира, нито какво представлява — нищо, освен казаното в обявата.

Избягай в мечтите си...

Може би.

А може би в кошмарите.

Единствената гаранция бе възможността да се откаже от покупката, ако се върне в срок от десет дни. Това бе честно условие. Щеше да загуби само петдесет хиляди долара за разходи — това не беше малка загуба, но все пак бе поносима. Можеше да си позволи едно пътешествие до това царство на вълшебни създания, дракони, красиви девойки и какво ли не и ако установи, че е някаква фалшификация, да се върне отново и да си получи парите.

При пълна гаранция.

Той бързо си отбеляза нещо в бележника и внезапно вдигна поглед към празното фоайе.

Истината бе, че всичко това нямаше никакво значение. Истината бе, че е готов да направи покупката при всички условия.

И в това бе същината на проблема. Тъкмо това най-много го тревожеше. Беше готов да хвърли един милион долара за някаква си мечта, защото животът му бе стигнал до там, че нищо, което представляваше или притежаваше, нямаше никакво значение за него. Всичко друго бе за предпочитане — дори и нещо толкова безумно като тази фантазия за някакъв Ландовър с игуани и Холивудски измислици. Майлс би казал, че дори самото допускане на мисълта за подобна смехотворна покупка е основание да се обърне към психиатър — към някой сериозен специалист. И щеше да е прав.

Защо тогава всичко това му бе все едно? Защо тогава бе готов да направи тази покупка въпреки всичко?

Той опъна слабото си тяло в мекото кресло. Защото така, отговори си сам. Защото искам да преживея нещо, за което другите само биха мечтали. Защото не зная дали мога и искам да разбера този свят. Защото това е първото истинско предизвикателство, на което съм се натъквал, откакто загубих Ани, а без такова предизвикателство, без нещо, което да ме измъкне от блатото на това съществуване...

Той си пое дълбоко дъх преди да довърши мисълта си. Защото животът е низ от възможности, каза си той, и колкото по-голяма е една възможност, толкова по-голямо би било удовлетворението, ако успея.

А той щеше да успее. Знаеше това.

Откъсна бележките от тефтерчето си и ги накъса на парченца.

Той отложи окончателното решение за сутринта, както си беше обещал, но то беше вече взето. В десет на следната сутрин вече се намираше в „Роузънс“, отново в онова помещение пред бюрото в приемната, откъдето водеше коридорът към уединения офис на Мийкс. Секретарката ни най-малко не изглеждаше учудена, че го вижда отново. Тя му подаде и трите копия на договора заедно с полица на „Роузънс“, според която се даваше възможността изплащането да се извърши в трийсетдневен срок, отнасяща се за всички специални заявки. Той прочете договора още веднъж и го подписа. С едно копие в джоба на самото си Бен напусна сградата и взе такси за Лагуардиа.

По обяд вече летеше обратно за Чикаго. Чувстваше се по-добре от всякога.

[1] Герой от „Алиса в страната на чудесата“ от Луис Карол — Б. пр. ↑

ЛАНДОВЪР

Това приятно усещане продължи до следната сутрин, когато установи, че никой освен него не беше особено очарован от една евентуална промяна в живота му.

Първо повика лицето, което водеше счетоводството му. Познаваше Ед Самюълсън вече повече от десет години и без да бъдат близки приятели, бяха добри делови партньори и ценяха взаимно съветите си. През цялото това време Бен беше адвокат на счетоводната фирма на Хейнс, Самюълсън и Роупър. Ед Самюълсън водеше финансовите му дела от самото начало. Ед беше може би единственият човек, който знаеше пълния размер на неговото богатство. Ед работеше за него откакто починаха родителите му. Повечето от вложенията си Бен беше направил по негова препоръка. За него Бен бе умел и предвидлив във вложенията си човек.

Но когато тази сутрин Бен го повика и му каза — не го попита, а направо му каза — да продаде полици и ценни книжа в размер на близо един милион долара и то в близките десет дни, Ед си помисли, че се е побъркал. Направо избухна на телефона. Та подобна продажба бе чиста лудост! Полици и ценни книжа можеха да се ликвидират само при фалит, защото преждевременното им изтегляне бе свързано с огромни щети. Акциите щели да се продадат на пазарната им цена, която винаги бе по-ниска. При всички случаи Бен щеше да загуби. Дори и с приспадането на данъците при подобно безразсъдно действие нямало да се компенсират щетите. Какво, за бога, налагаше подобна стъпка? Защо изведнаж са му притрябвали един милион долара в брой?

Търпеливо, макар и донякъде уклончиво, Бен обясни, че е решил да извърши покупка по една обява, която изисква своевременно плащане. Тонът му издаваше, че няма намерение да обяснява що за покупка е това. Ед се колебаеше. Дали Бен не е изпаднал в беда? Бен го увери, че не е. Взел е това решение напълно обмислено и ще бъде

много благодарен, ако Ед му помогне да си осигури необходимия капитал.

Нямаше какво повече да се обсъжда. Ед Самюълсън трябваше да се съгласи да направи каквото трябва. Бен затвори телефона.

Още по-зле се развиха нещата в адвокатската кантора. Първо повика Майлс. Щом приятелят му се настани с кафе в ръка, Бен му съобщи решението си да отсъства за дълго от фирмата. Майлс едва не си изпусна кафето.

— Да отсъстваш за дълго ли? За какво, по дяволите, говориш, Док? Тази адвокатска кантора е целия ти живот! Адвокатската практика е целия ти живот — откакто Ани почина!

— Тъкмо в това е и работата, Майлс. Може би имам нужда за известно време да се откъсна от всичко — да погледна на нещата по нов начин — Бен сви рамене. — Ти самият непрекъснато си ми казвал, че трябва да излизам повече, да вкуся живота извън кабинета и апартамента си.

— Да, така е, но не разбирам... Почакай малко, за какво отсъствие говориш? Колко време възнамеряваш да отсъстваш? Няколко седмици? Месец?

— Година. Майлс зяпна.

— Най-малко — добави Бен. — А може и повече.

— Година ли? Цяла една божа година? И то най-малко? — Майлс целият почервения от гняв. — Това не е отпуска, Док — това е напускане! Как според теб ще водим делата, докато отсъстваш? Какво ще стане с нашите клиенти? Сигурно не очакваш, че ще седят и чакат, докато се върнеш! Ще си вземат партакешите и ще се обърнат към друга фирма! Ами какво ще стане с делата, които си насрочил? Със случаите, които са в ход? За бога, не можеш просто така...

— Успокой се за момент, а? — прекъсна го Бен.

— Аз не се спасявам и не оставям нещата на произвола на съдбата. Премислил съм всичко. Ще уведомя клиентите лично. Случаите, които са в ход, ще бъдат уредени или пренасочени. Ако някой е недоволен, ще го препратя към друга фирма. Мисля, че повечето ще останат при теб.

Майлс наведе едрото си тяло напред.

— Док, хайде да говорим открито. Може би по начало си прав. Може би ще успееш да дадеш компенсация на повечето си клиенти. Те

може би ще се примирят с твоето отсъствие от фирмата. Но цяла година? А дори и по-дълго? Те ще се отдръпнат, Док. Ами съдебната ти практика? Там никой не може да те замести. Тези клиенти са изгубени със сигурност.

— Е, можем да си позволим да загубим някой и друг клиент, щом се налага.

— Та нали в това е цялата работа! Не се налага.

— Ами ако умра Майлс? Ако се случи да умра довечера ей-така. Веднъж и завинаги. Какво ще правиш тогава? Ще бъдеш изправен пред същия проблем. Как ще го решиш?

— Не е същото, по дяволите, и ти много добре знаеш това! Сравнението е противно! — Майлс се изправи на крака и рязко се наведе напред с ръце върху бюрото. — За бога, не разбирам какво ти става, Док. Нищо не мога да разбера. Винаги е можело да се разчита на теб. Наистина си бил малко необичаен в съда — но винаги спокоен, овладян. И наистина си великолепен адвокат. Ако можех да имам поне наполовина твоя талант...

— Майлс, ще ме оставиш ли да си кажа думата...?

Здравенякът само тръсна глава.

— Цяла една година да скиташ насам-натам? Ей така? Първо заминава за Ню Йорк без никакво обяснение, да търси кой знае какво. Тръгва на деня, без дори да поговори с мен, без нито дума, откак седяхме тук и говорихме за онази щурава обява в каталога, как се наричаше, на Рос или на Розенберг или кой знае как, а ето че тръгва отново просто ей-така...

Той внезапно млъкна, сякаш думите заседнаха в гърлото му. Лицето му се вкамени от смайване. Беше разбрал.

— О, господи! — тихо прошепна той. Главата му бавно се килна от едната на другата страна. — О, господи! Сигурно е онази проклета фантастична страна, така ли е?

Бен не отвърна веднага. Колебаеше се дали трябва да му каже. Беше възнамерявал да запази Ландовър в тайна. Не искаше да говори за него на никого.

— Майлс, ще седнеш ли за малко? — предложи накрая той.

— Да седна ли? Как очакваш от мене да седна след...?

— Седни, за бога, Майлс! — прекъсна Бен приятеля си.

Майлс млъкна, без да помръдне в първия момент, после бавно се отпусна на стола си. Изразът на удивление оставаше на руменото му лице.

Сега Бен на свой ред се наведе напред. Лицето му беше сериозно.

— От дълги години сме заедно, Майлс, като партньори и приятели. Знаем много един за друг и повечето — от съвместен опит. Но е невъзможно да знаем всичко. Няма двама души на земята, които и в най-добрия случай да са узнали всичко един за друг. Затова и някои от нещата, които вършим, винаги си остават загадка за останалите.

Той вдигна глава.

— Помниш ли, когато ме предупреждаваше да се отказвам от някои случаи, защото бяха съмнителни? Помниш ли, Майлс? Откажи се от този, казваше ми ти. Тук има нещо мътно. Ще загубиш. Понякога обаче аз не се отказвах. Понякога се заемах със случая и искам да ти кажа, че го правех, защото така ми харесваше. Но дори и да не беше съгласен и да не ме разбираше, ти приемаше моето решение. Доверяваше ми се и ме оставяше да опитам, така ли е?

Той замълча.

— Е, точно това те моля да направиш и сега. Няма нито да ме разбереш, нито да бъдеш съгласен. Затова просто си спести аргументите и ми се довери.

Майлс наведе поглед към бюрото и пак го вдигна.

— Док, в този случай става дума за милион долара!

Бен бавно поклати глава.

— Не, става дума за спасението на моя живот, Майлс. Става дума за нещо, което не се измерва в пари.

— Но това е... лудост! — Майлс така се вкопчи в бюрото, та чак кокалчетата му побеляха. — Това е пълна безотговорност! Направо е глупост, дявол да го вземе!

— Аз не мисля така.

— Не мислиш ли? Да си зарежеш професионалните ангажименти, любимата работа! Да тръгнеш да живееш в дворец и да се биеш с дракони — ако приемем, че има такива, а не се оставяш просто да те ограбят! Никакви телевизори, никакви борсови спекулации, нито състезания, нито студена бира, нито прдклетото

електричество и вътрешни тоалетни — нищо? Ще напуснеш дома и приятелите си и... бог да те пази, Док!

— Погледни на това като на едно по-дълго пътешествие сред природата — когато човек решава да се откъсне от всичко.

— Прекрасно! Пътешествие сред природата, което струва един милион долара!

— Решението ми е взето, Майлс.

— Да тръгнеш към някаква си забравена от бога...

— Решението ми е взето!

И двамата се стреснаха от резкия му тон. Загледаха се един в друг, чувствайки как се отдалечават, сякаш бездна бе зейнала помежду им. Майлс също стана. Бен постави ръка на рамото му и го притисна.

— Ако не направя нещо, Майлс, ще загина — прошепна той. — Може да е след месеци или дори след година, но накрая ще рухна и с мене ще бъде свършено. Не искам да го допусна.

Приятелят му го погледна безмълвно, въздъхна и кимна.

— Това си е твоят живот, Док. Не мога да ти казвам как да го живееш. Никога не съм можел — той се овладя. — Няма ли поне да си оставиш няколко дни да премислиш всичко отново? Не искам много от теб, нали?

Бен уморено се усмихна.

— Вече съм го премислял стотици пъти. Достатъчно. Няма какво повече да се мисли.

Майлс поклати глава.

— Това може да го каже и слепец, нали?

— Сега ще известя останалите. Ще ти бъда много благодарен, ако не споделяш онова, което знаеш.

— Разбира се. Защо не? Защо трябва и другите да узнаят, че светилото на фирмата се е побъркало? — той отправи към Бен един последен поглед, сви рамене и се отправи към вратата на кабинета. — Ти си се побъркал, Док.

Бен го изпроводи.

— Да, и ще ми липсваш, Майлс.

После повика персонала и го извести, че възнамерява да отсъства за дълго от фирмата. Каза им, че има нужда да се откъсне от сегашния си живот, от града, от практиката, от всичко познато. Заяви, че заминава след няколко седмици и ще отсъства повече от година.

Настъпи смаяно смълчаване, последвано от взрив от въпроси. Той на всички отговори търпеливо. След това се отправи към къщи.

Пред никого не спомена за Ландовър. Майлс също.

Минаха около три седмици, докато уреди всичко. Повечето време прекара в уреждане на адвокатските си ангажименти — да се среща с клиенти, да отметне назначенията си в съда, да прехвърли делата. Уреждането вървеше трудно. Служителите приеха решението му стоически, но в погледите и думите им прозираше явно недоволство. Имаха усещането, че ги напуска и изоставя завинаги. В интерес на истината и той се чувстваше някак раздвоен. От една страна, освобождаването от ангажиментите към фирмата и професията му даваше едно ново усещане за свобода и спокойствие. Имаше чувството, че е избягал от някакъв капан — сякаш започваше живота си отначало с надеждата да открие нещата, които е пропуснал първия път. От друга страна изпитваше неизбежните пристъпи на несигурност и угризения, че изоставя онова, което е градил през по-голямата част от зрелия си живот. Имаше чувството, че напуска всякаква сигурност и се впуска в пълна неизвестност, както бе винаги, когато човек предприемаше някакво пътешествие.

Но нали винаги можеше да се върне, ако пожелае, напомняше си той. Не тръгваше завинаги — поне засега.

Тъй че той продължаваше да върши неотложните си дела и се стараяше да не мисли за чувствата, които го раздвояваха, ала колкото повече се стараяше да не мисли за тях, толкова повече го правеше, докато накрая се примири и ги прие за неизбежни. Остави ги да бушуват в него, остави съмненията и несигурността да го обсебват и установи, че все някак намира сили да ги понася. Беше взел своето решение и сега откриваше, че може да живее с него.

Изминаха три седмици и той успя да предаде цялата работа във фирмата. Бе освободен от професионални задължения, свободен да поеме по каквито си иска други пътища. В случая избраният път го водеше към митическото кралство Ландовър. Истината бе известна само на Майлс, а той не говореше за това. Нито с него, нито с някой друг. Майлс явно бе изпаднал в паника. Сигурен беше, че Бен е полудял.

— Ще дойде момент, Док, и ако не се лъжа, не след дълго, замъгленото ти съзнание ще се проясни и ти ще разбереш, макар и късно, че си направил огромна грешка. Когато стане това, ще се върнеш крадешком във фирмата, чувствайки се малко гузен и много по-беден и аз ще имам удоволствието да ти повтора поне десет пъти „нали ти казвах“. Хайде това твое старческо изглупяване да си остане между нас. Няма защо да занимаваме цялата фирма.

Това бе последният коментар, който Майлс направи относно неговото решение да купи Ландовър. Направи го същия ден, когато Бен обяви пред съдружниците и персонала своето решение да напусне за известно време фирмата. Оттогава разговорите му с Бен се придържаха стриктно към деловите проблеми. След три седмици той не бе изрекъл пред приятеля си нито дума повече за Ландовър. Задоволи се с многозначителни погледи и снизходителни обноски на психиатър, който се опитва да вдъхне малко разум на кръгъл идиот.

Бен се опитваше да не обръща внимание на това поведение, но търпението му се изчерпваше. Дните минаваха и той искаше да съкрати очакването. Ед Самюълсън се обади и каза, че акциите и ценните книжа са ликвидирани и парите му са готови за вложение — ако Бен е сигурен, че иска да го стори без по-нататъшни консултации. Бен потвърди, като не обърна внимание на скритото предложение и преведе сумата за покупката на Ландовър на Мийкс в Ню Йорк. Той се уговори със Самюълсън да се грижи за финансовите му дела за неограничен период от време, като го снабди с необходимите пълномощия. Финансистът ги прие с поглед, поразително напомнящ погледа, който Майлс бе усвоил напоследък. Търпението на Бен почти се изчерпи. Той си плати наема за апартамента за дванайсет месеца напред и уреди чекове за поддържане и застраховка. Поръча на Джордж да го наглежда и Джордж искрено му пожела добър път и приятно прекарване там, където отива. Бен реши, че Джордж е единственият, който го разбира. Актуализира завещанието си, прекрати абонаментите за списания и вестници, обади се в спортния клуб да предупреди, че няма да го посещава известно време, но не прекратява вноските, наложи запор на пощата си за следващия месец и остави ключа от касата си на Ед Самюълсън.

После се приготви да почака още малко.

Чакането се приближи към своя на четвъртата седмица, три дена преди изтичането на месеца. Снежинки падаха и се въртяха в следобедния здрач. Уикендът след Деня на благодарността и преди Коледа бе залял града с нетърпеливи купувачи, които бяха решени да почетат Рождеството с размяна на пари срещу стоки. Недоволството му от чакането пораждаше у него един доста неприятен цинизъм. Той наблюдаваше тази лудост от своята кула от слонова кост, когато Джордж се обади да каже, че за него е пристигнала специална пратка от Ню Йорк.

Беше от Мийкс. Имаше писмо, билети за самолет, пътна карта на щата Вирджиния и една странна квитанция. В писмото се казваше следното:

„Уважаеми, господин Холидей,

Пиша ви, за да потвърдя, че ви се предоставя специалната покупка на име Ландовър, обявена в последния ни каталог. Пълната изисквана цена на покупката бе получена и поставена под гаранция, докато изтече предвиденият в договора десетдневен срок.

Прилагам самолетни билети, с които ще можете да пътувате от Чикаго до Чарлотсвил, Вирджиния. Билетите важат за всички съответни полети през следващите седем дни.

Когато пристигнете на летището в Чарлотсвил, представете приложената квитанция на пропускател. Запазена е кола на ваше име, която ще ви бъде предоставена при пристигането ви. Един пакет и писмени инструкции ще ви бъдат също предадени. Прочетете внимателно инструкциите и пазете пакета.

Върху пътната карта на щата Вирджиния е подробно обозначено как да осъществите последния етап от пътуването си до Ландовър. Там ще ви чакат.

От името на фирмата «Роузънс» ви желая приятно пътуване.

Мийкс“

Той прочете няколко пъти цялото писмо, огледа билета за самолет и квитанцията, после проучи пътната карта. С червен молив бе очертан пътят на запад от град Шарлотсвил до едно малко „х“ посред Сините планини, непосредствено на юг от Уейнсбъро. Имаше бегли инструкции, напечатани в полетата на картата, номерирани в последователни параграфи. Той ги изчете, изчете и цялото писмо още веднаж, после сгъна отново всичко и го пхна обратно в плика.

Известно време остана седнал на дивана, загледан навън в сивия ден със стелещите се бели снежинки и далечната шумотевица на предпразничните тълпи. После отиде в спалнята, взе си малко неща за нощувка и се обади на Джордж да повика такси.

В пет часа вече беше на летище О'Хеър.

Снеговалежът се усилваше.

Във Вирджиния нямаше сняг. Времето беше студено и ясно, небето бе озарено от слънчева светлина, която открояваше отсрещните гори, проблясващи от утринната роса. Бен насочи синкаво-сивия „Нюйоркър“ в дясното платно на „Интърстейт 64“ западно от Шарлотсвил по посока на Уейнсбъро.

Беше късна утрин на следващия ден. Беше летял до Вашингтонското летище, прекарал нощта в хотел „Мариът“ близо до летището, след което бе взел самолета на компанията „Алигени“ в седем часа за Шарлотсвил. Щом пристигна, представи старата квитанция на гишетото на летището и получи ключовете на този „Нюйоркър“ и малък пакет, опакован в кафява хартия и адресиран до него. В пакета имаше кратко писмо от Мийкс и един медальон. Писмото гласеше:

„Медальонът е вашият ключ за влизане и излизане от Ландовър. Носете го и ще бъдете признат за законен наследник на трона. Щом го свалите, ще се завърнете на мястото, означено на картата с „х“. Само вие можете да го свалите. Никой не може да ви го отнеме. Ако го изгубите, това може да доведе до гибелта ви.

Медальонът представляваше старо, потъмняло парче метал. На лицевата му страна бе гравирани рицар на кон в бойни доспехи, на фона на слънцето, което изгряваше над един замък, заобиколен от езеро. Медальонът бе окачен на верига. Беше изключително майсторски направен, но зле запазен. Потъмнялата част не можеше да се изчисти, дори ако се изтъркаше. Бен го окачи на шията си, взе колата, резервирана, на негово име и потегли на юг от Шарлотсвил по „Интърстейт 64“.

Дотук добре, каза си той, докато караше на запад към Сините планини. Всичко вървеше по план.

До него лежеше картата от Мийкс. Беше запомнил инструкциите в нея наизуст. Трябваше да върви все по този път почти до Уейнсбъро и да излезе от магистрала „Хоризонт“ на юг по посока на Линчбърг. След двайсет мили щеше да излезе на един крайпътен завой на едно възвишение, от което се виждаха редица планини и долини от националния парк-гора „Джордж Уошингтън“. Това място беше отбелязано с малък зелен знак с номер тринайсет в черно. Там имало телефонна кабина и заслон. Той трябваше да спре край пътя, да паркира, да заключи колата отвътре и да пресече пътя към горската пътека отсреща. Трябваше да върви по тази пътека към планините приблизително две мили. Там щяха да го чакат.

В картата не се казваше кой ще го чака. Нито пък в писмото.

Казваше се, че някой по-късно ще дойде да прибере колата. Телефонът щеше да послужи, за да повика транспорт в случай, че по-късно реши да се върне. Беше даден телефонен номер.

Изведнаж го налегна съмнение. Намираще се сред някаква далечна, неизвестна местност и само Мийкс знаеше точно къде е. Ако просто изчезнеше, Мийкс изведнаж щеше да се окаже собственик на неговия милион — ако допуснеше, че всичко е съзнателна измама. И по-странни неща са били правени, и то за много по-малки суми.

Замисли се за такава вероятност, но тръсна глава. Невъзможно бе. Мийкс беше агент на „Роузънс“, а човек в неговото положение сигурно бе основно проучен. Освен това имаше твърде много начини да бъде заловен при подобно деяние. Майлс знаеше за контактите на

Бен с фирмата и причината за тези контакти. Можеха да бъдат проследени и изпратените суми. Копия от писмото на Мийкс бяха оставени сред неговите ценни книжа. А и обявата за продажбата на Ландовър беше публично достояние.

Той изтласка съмненията от съзнанието си и насочи цялото си внимание към пътя. От седмици гореше в очакване на онова, което предстоеше. Едва успяваше да се владее. Освен това спа зле през нощта и се събуди призори. Естествено бе да го тормозят какви ли не нездравни мисли.

Стигна в началото на магистрала „Хоризонт“ за малко повече от трийсет минути и свърна на юг. Двупосочното платно навлизаше неотклонно в Сините планини и се виеше между гори и планински склонове, извисили се в късното ноемврийско слънце. От двете страни се разкриваха просторни гледки, ширналите се национални гори и паркове прелитаха покрай него с пейзажи, от които на човек му спираше дъхът. Пътуването бе леко. Срећна три коли в насрећното платно. Това бяха семейства с къмпингови екипировки. Едната кола теглеше каравана. Не настигна никой, който да пътува на юг.

Двайсет минути по-късно той зърна завоя, отбелязан със зеления знак и номер 13, обозначен в черно. Отне газта, свърна с „Нюйоркър“ на калдъръмената крайпътна просека и спря пред телефона и заслона. Слезе от колата и се огледа наоколо. Крайпътната ивица стигаше вдясно до една издатина с верига и парапет, от която се виждаха гори и планински хребети на мили надалеч. Това бе малка част от националния парк. От отсрещната страна на пустия път в утринната слънчева светлина се издигаше планински склон — лабиринтът от дървета и скали бе обгърнат в накъсана пелена от мъгла. Загледа се нагоре към планинския връх, зареял поглед в мъглата, която се носеше на гирлянди. Денят бе тих и пуст и дори вятърът не създаваше никакъв шум.

Той се обърна, протегна ръка към колата и извади оттам куфарчето с вещите си. То не бе по-голямо от прочутите спални чували и съдържаше не многото му странни вещи, които му се искаше да вземе със себе си — бутилка от любимия му „Гленливет“ за специални случаи, тоалетни принадлежности, хартия и писалки, няколко книги, два чифта боксьорски ръкавици, последните броеве на списанията, които продължаваше да чете, анкерпласт, един стар спортен екип и

обувки за бягане. Не бе си направил труда да помъкне много дрехи. Знаеше, че ще се чувства по-добре, ако се облича в онова, което носеха в Ландовър.

Затвори колата и я заключи, оставяйки ключовете отвътре. Пусна портфейла си в раницата, огледа се наоколо още веднъж и прекоси пътя. Беше облечен в леки спортни дрехи в морскосиньо и червено с бели кантове. Беше си донесъл маратонките и гуменките, защото не можа да прецени кои е по-добре да носи при подобно пътешествие и защото едва ли би си намерил по-удобни обувки за мястото, където се бе отправил. Странно, че Мийкс не му беше дал никакви инструкции за облеклото и личните вещи.

Спря на отсрещния край на пътя и огледа гористия склон пред себе си. От скалите се стичаше малък поток през редица от бързеи, които проблясваха сребристо в прошарената слънчева светлина. Една пътека се виеше покрай брега на потока и се губеше сред дърветата. Бен праметна сака си през рамо и тръгна нагоре.

Пътеката се виеше покрай потока, излизаше понякога наравно сред малки просеки, където бяха разположени дървени пейки за отмора на изнурения пешеходец. Потокът бълбукаше и се плискаше в бреговете и скалистите сипеи — единственият звук в тази късноноемврийска утрин. Пътят и колата зад него се изгубиха от погледа, докато той се изкачваше, и скоро наоколо се виждаше само гора. Склонът престана да бъде толкова стръмен, но гората го обгръщаше от двете страни и пътеката все по-трудно се различаваше. На едно място потокът се отклони зад една канара, издигнала се на голяма височина, и пътеката се отдели от него.

Наоколо започна бавно да се спуска мъгла.

Той спря и отново се огледа. Нищо не се виждаше. Ослуша се. Не се чуваше нищо. Въпреки това имаше неприятното усещане, че някой го следи. Налегна го мигновено съмнение — дали пък цялата тази работа не беше една огромна, ужасна грешка. Ала бързо прогони това съмнение и тръгна отново по пътеката. Беше взел своето решение преди седмици и имаше намерение да го следва докрай.

Гората стана по-гъста, мъглата също. Дърветата го притискаха от всички страни — тъмни, подобни на скелети часовои с изсъхнали листа или вечно зелени клони, обвити в бръшлян и мъх и заобиколени от шубраци. Налагаше му се да си проправя път между борове и

смърч, за да следва пътеката, и мъглата хвърляше мътна завеса в едно утро, което в началото бе озарено от слънце. Борови иглици и окапали листа шушнеха под краката му. В далечината се щураха животинки.

Поне не съм напълно сам, каза си той.

Започваше страшно да ожаднява, но бе забравил да си вземе бутилка вода. Би могъл да се върне и да пие от потока, но не му се щеше да губи време. Опита се да насочи мислите си към Майлс, за да ги отклони от жаждата. Опитваше се да си го представи как се катери тук сред мъгливата гора заедно с него, как пъхти и мърмори. Усмихна се. Майлс мразеше всякакво усилие, което не включва халби с бира и сложена маса. Той смяташе Бен за луд, задето продължава своите боксови тренировки толкова години, след като бе престанал да се състезава. Спортистите бяха за него момченца, които не са успели да пораснат.

Бен тръсна глава. Майлс бе пълен с предразсъдъци.

Той забави ход, когато пътеката пред него се изгуби сред високите треви. Гъста дъбрава препречваше пътя му. Той се опита да прекоси през нея, но спря.

— Ай, ай — промълви Бен.

Пред него се изпречваше стена от високи, грапави дъбове, цялата забулена в сенки. Посред нея минаваше просека, сякаш прокарана от ръцете на гигант. Просеката бе мрачна и пуста — една черен, безкраен тунел, прокаран от невидими ръце, който се врязваше в мъглата. От далечината в мрака долитаха някакви шумове, смътни и неопределени.

Бен застана пред входа на тунела и се загледа в мъглата и мрака. Тунелът бе около шест метра широк и двукратно по-висок. Никога не бе виждал нещо подобно. Веднага разбра, че не е дело на същества, принадлежащи на неговия свят. Разбра и точно накъде води. Въпреки това продължаваше да се колебае. Нещо в този тунел го притесняваше — не само свръхестествеността му произход. Нещо във вида и излъчването му го безпокоеше.

Озърна се предпазливо. Нищо не се виждаше наоколо. Вероятно бе единственото живо същество в тази гора — макар че някъде в далечината се чуваха шумове, приличащи на гласове, ако...

Внезапно страшно му се прииска да се обърне и да хукне натам, откъдето бе дошъл. Поривът му бе толкова силен, че той дори направи крачка назад, преди да може да се овладее. Полъхът от тунела

проникваше до него и мека влага полепваше по кожата му. Той здраво стисна раницата си в ръка и се изопна, опитвайки се да преодолее страховете си. Пое си дълбоко дъх и бавно издиша. Дали да продължи или да се върне назад? Какво да предпочете безстрашният любител на приключенията Док Холидей?

— Е, добре — каза си тихо той.

Пое напред. Тунелът сякаш се отваряше пред него, мракът се отдръпваше със скоростта, с която вървеше. Мъглата го обгръщаше като с ръце на любовница, нежни и чувствителни. Той вървеше неотстъпно, решително, като се оглеждаше наляво и надясно, без нищо да види. Звучите продължаваха да долитат някъде от невидимата далечина, все още неразличими. Горската почва бе рохкава и мека и потъваше под тежестта на тялото му. Тъмните стволоче и клони го обгръщаха като стени и тавани, които не пропускаха нищо, освен една съвсем слаба светлина — мрежа от влажна кора и сухи листа.

Бен рискува и бързо хвърли поглед назад. Гората, откъдето бе дошъл, я нямаше. Входът на тунела бе изчезнал. И разстоянието назад бе същото, както и това напред — всичко и в двете посоки изглеждаше напълно еднакво.

— Тези специални ефекти си ги бива.

Той се насили да се усмихне, като си спомни за Майлс и за това колко ли смешна изглежда цялата тази ситуация и колко всичко това все по-малко и по-малко му допада...

И тогава чу вой.

Той се изви някъде от мрака и мъглата зад него. Бен хвърли още един поглед назад, като продължаваше да върви. В мрака на тунела се усети някакво раздвижване. Иззад дърветата се стрелкаха фигури — човешки на вид, но толкова тънки и крехки, сякаш ефимерни. Появиха се лица, слаби и ъловати, с пронизващи погледи изпод сплъстените, подобни на мъх коси, и пшеничено жълтите вежди.

Воят се чу отново. Той примигна с очи. Едно чудовищно черно видение се появи сред мъглата — някакво същество, цялото покрито с люспи, с криле от изопната кожа, с извити нокти и шипове. Воят идваше от него.

Бен спря и го изгледа втренчено. Специалните ефекти ставаха все по-добри и по-добри. Този направо изглеждаше истински. Той пусна сака си на пътеката, сложи ръце на хълбоци и започна да го

наблюдава как придобива триизмерни пропорции. Създанието беше грозно, голямо колкото цяла къща и страховито — като най-лошите му кошмари. Въпреки това той все още можеше да различи илюзията от реалността. Мийкс можеше да му подготви нещо по-приятно, ако очакваше Бен да...

Той не довърши мисълта си. Видението приближаваше право към него — и вече съвсем не приличаше на имитация. Бе започнало да придобива напълно реален вид. Той вдигна сака и започна да отстъпва назад. Създанието изрева. Дори и ревът му звучеше твърде реално.

Бен преглътна с усилие. Може би просто това същество беше наистина реално.

Спря да мисли и се втурна в бяг. Видението хукна подире му, ревът отекна отново. Вече бе съвсем наблизо — един кошмар, от който не можеше да се отърси със събуждането. То стъпваше по дъното на тунела и бягаше на четири крака, като помахваше с криле. Тялото му бе стегнато и изпускаше пара като нагорещено от вътрешен огън, а на гърба си носеше нещо — една фигура, тъмна като него, покрита с броня и безформена, която държеше в разкривените си ръце поводи, с които направляваше създанието.

Бен затича още по-бързо, като се задъхваше и пръхтеше от страх. Беше в добра форма, но страхът бързо изчерпваше силите му и той не можеше да спечели предимство пред създанието, което го следваше. Навсякъде наоколо си забелязваше странните лица, които се явяваха и изчезваха като духове, щураха се сред мъглата, изгубени сред дърветата — наблюдатели на гонитбата, която ставаше в тунела. За миг му мина през ума да се отклони от пътеката и да си проправи път през гората, където се бяха скупчили тези лица. Може би създанието, което го преследваше, нямаше да може да го последва там. Бе толкова огромно, че и да направеше опит, дърветата щяха поне да го забавят. Но тогава той самият можеше да се изгуби в мрака и мъглата и да не успее да намери обратния път. Ето защо продължи по пътеката.

Привидението, което го преследваше, отново изрева и той усети как дъното на тунела цялото се разтреса от приближаването му.

— Дявол да те вземе, Мийкс! — отчаяно извика той.

Усещаше медальона на гърдите си. Инстинктивно се хвана за него — талисманът, който му бе даден, за да го преведе безопасно в

Ландовър и ако се наложи, да го върне обратно. Може би медальонът би прогонил създанието...

В този миг от мрака пред него неочаквано изникна конник — смътен, неоткрит силуеет. Беше рицар с пробита и износена ризница и спуснатата пика, която почти се докосваше до земята. И ездачът, и конят бяха мръсни и занемарени — привидения, които изглеждаха също толкова неприятелски настроени, колкото и създанието, което препускаше отзад към Бен. Когато приближи, конникът вдигна глава и насочи пиката напред. Зад него внезапно се появи ивица светлина.

Бен затича още по-бързо. Тунелът беше към края си. Трябваше да избяга от него, все някак си да се промъкне.

Чудовището, което го преследваше, изрева така, че ревът му се превърна в страховит вой.

— Махай се по дяволите! — викна Бен като обезумял.

Тогава конникът изникна внезапно пред него, изведнъж станал огромен и страховит, целият обвит в прах. Бен възкликна от изненада. Виждаше бе този рицар и преди. Виждаше бе образът му, гравирани върху медальона, който носеше!

Усещаше парещия дъх на черното създание отзад в тила си — душен и отвратителен. Бе обхванат от ужас, усетил хладното докосване на нещо нечовешко по гърдите си. Рицарят препусна с коня си откъм края на тунела, озарен в слънчева светлина, и лицата в гората затанцуваха като безплътни призраци. Бен нададе силен крясък. И тъмното създание, и рицарят настъпваха от двете посоки към него, препускайки, сякаш не го забелязваха.

Пръв стигна до него рицарят, профуча в силен галоп и стремето на коня го удари и го повали встрани от пътеката. Бен се изгърколи надолу сред сенките и примижа пред внезапно появилата се светлина.

Обгърна го мрак и всичко пред очите му започна лудо да се върти. Остана без въздух, не можеше дъх да си поеме. Проснат бе по очи и чувстваше влагата на тревата и листата по бузите си. Здравно стискаше очи и чакаше да престане замаята му.

Когато най-сетне се опомни, Бен предпазливо отвори очи. Намираше се на една поляна. Наоколо му се издигаха гори, потънали в мъгла и мрак, но въпреки това зад тях се съзираше дневна светлина. Изправи се на крака.

Едва тогава забеляза дракона.

Застина на място, без да може да повярва на очите си. Драконът лежеше и дремеше на няколко десетки метра вляво от него, свит на кълбо край редица от тъмни стволоче на дървета. Това бе чудовищно създание цялото покрито с люспи, шипове, извити нокти и бодли, крилете му сгънати до тялото, муцуната му сгушена между предните крака. Пара изригваше на гейзери от ноздрите му, докато той хъркаше равномерно. Пресни бели кокали от нещо току-що изядено бяха разпръснати наоколо.

Бен притаи дъх, мислейки, че това е тъмното създание, което го бе преследвало през тунела. Ала не, онова тъмно създание бе нещо съвсем различно...

Остави настрана въпроса какво е и се замисли как да се измъкне от него. Искаше му се да разбере дали всичко това е истина, но сега нямаше време за размишления.

Започна предпазливо да се промъква покрай дърветата и да се прокрадва покрай спящия дракон по посока на светлината. Бе праметнал сака, здраво пристегнат, през рамо. Оказа се, че драконът е заспал дълбоко. Трябваша му само няколко минути, за да избяга. Бен притаи дъх и продължи тихо да пристъпва напред. Почти се бе отдалечил от звяра, когато онзи повдигна клепаха на едното си око.

Бен отново застина на място. Драконът лежеше сред дърветата, но го гледаше пронизващо, приковал единственото си око в него. Бен остана на мястото си още миг, след което бавно започна да отстъпва назад.

Драконът рязко се озърна, снишил рогатата си глава до земята. Бен заотстъпва по-бързо, забелязал, че горските дървета наоколо оредяват и светлината зад гърба му става по-силна. Драконът сви устни едва ли не презрително, при което се откриха няколко реда почернели зъби.

После изпръхтя насреща му, както спящ човек би изпръхтял срещу досадна муха. Противният му дъх издигна Бен високо и го запрати като парцалена кукла сред мъглата на гората. Той затвори очи, сви се на кълбо и целият се изопна. Удари се силно в земята, като тупна няколко пъти и се претърколи, докато успее да спре.

Когато отново отвори очи, той седеше седнал сам сред една поляна с детелини.

КУЕСТЪР ТЮС

Слънчевата светлина едва се процеждаше през облачното небе, къпейки поляната в профирна топлина. Бен примижа с очи пред нейната яркост. Потъналата в мъгла гора и тъмният тунел ги нямаше. Привиденията също бяха изчезнали — тъмното създание, опърпаният рицар, дори драконът.

Бен изтръпна. Какво, по дяволите, бе станало с тях? Той отри избилата по челото му пот. Дали бяха реални в края на краищата?

Мъчително преглътна. Не, разбира се, че не можеха да бъдат реални! Не можеха да бъдат! Били са някакъв мираж!

Бегло се озърна наоколо. Поляната, на която седеше, разстилаше покрай него килим от бледозелено, синьо и розово — смесица от цветове, каквито той не бе виждал сред тревите. Детелината бе бяла, прошарена с алени точици. Поляната се спускаше надолу към една долина, която се простираше на мили в далечината и от която към хоризонта отново се вдигаха планини, подобни на тъмна стена. Зад него по планинския склон се открояваха тъмните силиуети на дърветата. Над всичко се стелеше мъгла.

Привиденията сигурно са някъде сред дърветата, внезапно си помисли той. Къде ли може да са изчезнали?

И къде ли се намираше самият той?

Трябваше му известно време, да си събере мислите. Все още бе разтърсен от преживяното в горския тунел, уплашен от тъмните създания, на които се беше натъкнал, удивен от факта, че се бе озовал тук, на тази поляна. Пое си на няколко пъти дълбоко дъх, за да се овладее. Каквото и да беше онова, което го бе подплашило в гората, вече се чувстваше добре. Намираше се отново на Синия хребет. Намираше се във Вирджиния, на някакви си двайсетина мили под Уейнсбъро, на няколко мили от пътя, който водеше през Националния парк „Джордж Уошингтън“.

Освен ако...

Той отново се озърна наоколо, този път по-внимателно. Имаше нещо не съвсем наред. Времето например беше необичайно — твърде топло за късен ноември сред планините на Вирджиния. Той се обливаше в пот в спортния си екип, а не би следвало да бъде така, дори и при страха, който бе преживял. Времето бе поне с трийсет градуса по-хладно преди да навлезе в онзи тунел сред гората.

Тази детелина също бе твърде странна. Едва ли бе възможно детелина да цъфти през ноември — още повече детелина като тази — бяла на алени точици като петниста полка. Той извърна поглед към гората. Защо ли все още имаше зелени листа по дърветата, сякаш бе лято? Листата трябваше вече да са пожълтели. Единственото зелено трябваше да бъде по боровете и смърчовете.

Той бързо се изправи на едно коляно. Обзе го едновременно паника и вълнение. Слънцето беше точно над главата му, където и се очакваше да бъде. Но в далечината на небето се виждаха две кълба на хоризонта — едното бледорозово, а другото воднисто синьо. Бен се стресна. Не бяха ли това луни? И то две? Не, трябва да са някакви планети. Но кога се е случвало планети от Слънчевата система да се виждат толкова ясно с просто око?

Какво ставаше за Бога?

Отпусна се бавно назад, като полагаше усилие да запази спокойствие. Трябваше да има някакво логическо обяснение на всичко това, разсъждаваше той, като се опитваше да преодолее паниката и вълнението си. Обяснението беше просто. Това явно беше обещаната страна. Беше Ландовър. Огледа се наоколо към зелената поляна с прошарените детелини, към летните дървета в гората, към странните кълба, увиснали над хоризонта, и мъдро поклати глава. Нямахте за какво да се тревожи. Това явно бяха поредните изкуствени ефекти, също като онези в горския тунел — една по-разширена версия на тези ефекти сред кътче, скрито сред планините на Синия хребет, щата Вирджиния. Нямахте представа как са успели да го организират — особено посред един национален парк — но беше сигурен, че е тъкмо това. Трябваше да си признае, че бе много впечатляващо. Долината с нейните летни температури бе сполучлива находка, но странните цветя, сферите, които наподобяваха планети или луни, и привиденията в горския тунел са изисквали известни усилия и научно познание, за да бъдат създадени.

Изправи се на крака, като постепенно си възвръщаше своята самоувереност. Преживяването в гората го беше изнервило. Онова тъмно създание и рицарят му се видяха почти истински. Конят на рицаря изглеждаше съвсем реален, когато мина в галоп покрай него и го събори в тъмнината край пътеката. А и още усещаше дъха на дракона в лицето си. Едва ли не бе готов да повярва...

Мислите му рязко секнаха. Докато рееше поглед към долината и се дивеше на ставащото наоколо, зърна нещо странно.

Беше дворец.

Бен зяпна. Централната част на долината бе цялата потънала в зеленина — в поляни и ливади, пресичани от криволичещи реки. Дворецът се намиреше на отсамната на долината. Странна омара висеше над цялата долина и в началото бе скрила тази гледка от очите му. Но ето че той започна да различава нещата, да ги вижда по-ясно.

Едно от тези неща бе дворецът.

Дворецът се намиреше на няколко мили разстояние от него, обвит в мъгла и мрак сред гъста гора. Разположен бе на остров посред езеро, заобиколено от гори и хълмове, и над него се стелеха мъгли, подобни на облаци, спуснали се над земята. Това бе мрачна и внушаваща страх цитадела, която приличаше на призрак сред стелещите се мъгли.

Той присви очи срещу бледата светлина на слънцето, за да вижда по-ясно. Но мъглата изведнъж надвисна и дворецът изчезна от погледа му.

— По дяволите! — тихо измърмори той.

Дали и това не беше привидение — поредният специален ефект на Ландовър? Едно слабо подозрение започна да се надига в него. Дали пък всичките тези специални ефекти не бяха действително само специални ефекти? Усети, че отново го обзема паника и вълнение. Ами ако всичко, което виждаше, наистина беше реално?

Зад него се чу глас и той скочи на крака.

— А, ето ви и вас, скитате се из тази поляна — съвсем не там, където ви очаквах. Пътеката ли загубихте? Изглеждате малко уморен, ако ми позволите тази забележка. Добре ли сте?

Бен се обърна на мига. Онзи, който говореше, се намиреше на около три метра зад него — някаква си чудата карикатура, подобна на циганин от поп арта. Беше висок човек, над метър и осемдесет, но

толкова тънък, че приличаше на клечка. Гъстата му, къдрава бяла коса висеше над огромните му уши и кичурите ѝ се сливаха с брадата и веждите, които имаха същия цвят и вид. Сива роба се спускаше върху подобния на плашило силует, но тя бе украсена с шарфове, брошки и бижута, така че притежателят ѝ изглеждаше като изрисувана дъга подир отминаваща буря. Меките кожени обувки, твърде големи за краката му, бяха леко издадени нагоре при пръстите и орловият нос доминираше над мършавото, прилично на прилеп лице. Като се подпираше на чепата тояга, той дойде на крачка по-близо.

— Вие сте Бен Холидей, нали? — попита мъжът и в погледа му просветна неочаквано подозрение. На верижка на шията му бе окачен масивен кристал и той самомнително го пъкна под робата. — Във вас ли е медальонът?

Бен не обърна внимание на погледа му.

— Кой сте вие? — на свой ред попита той, опитвайки се да постави другия в отбранителна позиция.

— А, аз попитах пръв — мило се усмихна онзи. — Етикетът изисква вие да отговорите.

Бен целият се изопна, в гласа му се промъкна раздражителност, че е принуден да играе тази игра на котка и мишка.

— Е, добре. Аз съм Бен Холидей. А сега кажете вие кой сте?

— Да, добре, ще трябва да видя медальона — усмивката стана малко по-широка. — В края на краищата можете да бъдете всеки. Това, че се представяте за Бен Холидей, още нищо не значи.

— И вие също можете да бъдете който си искате, нали? — отвърна на свой ред Бен. — Кое ви дава правото да ме питате каквото и да било, без преди това да се представите?

— Изпратен съм да ви посрещна — ако разбира се, приемем, че сте онзи, за когото се представяте. Може ли да видя медальона?

Бен се подвоуми, после издърпа медальона изпод дрехата си и, без да го сваля, му го показа. Високият мъж се приведе напред, хвърли поглед на медальона и кимна.

— Наистина сте онзи, за когото се представяте. Извинявам се, че ви разпитвах, но в този случай е по-добре да бъда предпазлив. А сега да се представя. — той дълбоко се поклони. — Куестър Тюс, придворен магьосник, главен съветник на краля на Ландовър и ваш покорен слуга.

— Магьосник на... — Бен погледна наоколо още веднъж. —
Значи това наистина е Ландовър!

— Ландовър и нищо друго. Добре дошли, ваше величество Бен
Холидей.

— Значи така — промърмори Бен и в главата му внезапно
нахлуха какви ли не мисли. Той отново погледна към другия. — Къде
точно се намираме?

Куестър Тюс изглеждаше озадачен.

— В Ландовър, ваше величество.

— Да, но къде е Ландовър? Искам да кажа, на кое място сред
Синия хребет се намира Ландовър? Трябва да е близо до Уейнсбъро,
прав ли съм?

Магьосникът се усмихна.

— О, вие вече не сте във вашия свят. Мислех, че сте разбрали
това. Ландовър е мост между няколко свята — може да се определи
като врата. Мъглите на вълшебното царство го свързват с вашия свят и
с други светове. Някои, разбира се, се намират по-близо, а други дори
не се нуждаят от бариерата на мъглите. Но вие скоро ще узнаете
всичко това.

Бен се вторачи.

— Нима не съм в моя свят? Не е ли тук щатът Вирджиния?

Куестър Тюс поклати глава.

— Не сме ли в Съединените щати, в Северна Америка, на
земята?

— Не, ваше величество. Нима сте мислили, че вълшебното
приказно царство, което купихте, ще се намира във вашия свят?

Бен не го чуваше, обхванат от някакво отчаяно упорство.

— Сигурно онези планети на небето също не са изкуствени, така
ли? Предполагам, че и те са истински?

Куестър се обърна.

— Това са луни, а не планети. Ландовър има осем луни. През
деня се виждат само две, а другите шест могат да се видят късно подир
здрач през по-голямата част от годината.

Бен се облеци, после бавно поклати глава.

— Изобщо не вярвам на това. Не ви вярвам нито дума.

Куестър Тюс го погледна с любопитство.

— Защо да не вярвате, ваше величество?

— Защото такова място не може да има, по дяволите!

— Но вие сам сте решил да дойдете тук, нали? Защо сте дошъл в Ландовър, щом преди всичко не вярвате, че съществува?

Бен не можеше да отговори. Вече не знаеше напълно защо е дошъл. Знаеше само едно — че не може да приеме твърденията на този човек. Целия го обхващаше паника при мисълта, че Ландовър не се намира на Земята. Никога не си бе представял, че може да е някъде другаде. Това означаваше, че всичките му връзки с предишния му живот са наистина прекъснати, че всичко, което бе познавал някога, е изчезнало. Това означаваше, че той е сам-самичък в един чужд свят...

— Ваше величество, имате ли нещо против да водим този разговор докато вървим? — прекъсна мислите му магьосникът. — Трябва да изминем доста път преди да падне нощта.

— Така ли? А къде отиваме?

— Във вашия дворец, ваше величество.

— Моят дворец ли? Почакайте за момент — може би имате предвид онзи дворец, който видях преди да се появите вие — на острова в средата на езерото.

Другият кимна.

— Същият, ваше величество. Да тръгваме ли? Бен неотстъпчиво поклати глава.

— Нямам такова намерение. Няма да тръгна никъде, преди да разбера какво всъщност става. Какво ми се случи в гората? Нима твърдите, че всичко това е реално? Нима ще ми кажете, че онова същество, което спеше сред дърветата, наистина е бил дракон?

Куестър равнодушно сви рамене.

— Напълно възможно. В тази долина има дракон и той често дреме в края на мъглите. Мъглите някога са били негов дом.

Бен се намръщи.

— Значи негов дом, а? Е, ами онова черно крилато създание и неговият ездач?

Магьосникът леко попривдигна рошавите си вежди.

— Черно крилато създание ли казвате? Да не би да е едно създание, което прилича на кошмар?

Бен нетърпеливо кимна с глава.

— Да — точно така изглеждаше.

— Това е било Железният Марк — онзи прехапа устни. — Марк е демон, ваше височество. Удивен съм, че ви е преследвал сред мъглите. Склонен съм да мисля... — той се прекъсна и леко се усмихна в знак на успокоение, после сви рамене. — По някой и друг демон се появява от време на време в Ландовър. Вие сте се натъкнали на един от най-лошите.

— Натъкнал съм се, господи помилуй! — избухна Бен. — Та той ме преследваше! Гони ме през целия горски тунел и щеше да ме хване, ако не беше онзи рицар!

Този път Куестър Тюс вдигна вежди още по-високо.

— Рицар ли? Какъв рицар? — веднага попита той.

— Рицарят — онзи от медальона!

— Значи сте видял рицаря от медальона, така ли, Бен Холидей?

Бен се подвоуми преди да отговори, изненадан от внезапния интерес на другия.

— Видях го в гората, когато онова тъмно създание ме нападна. Появи се пред мен и препусна срещу създанието. Аз се озовах помежду им, но конят на рицаря се стрелна покрай мен и ме блъсна встрани от пътеката. Следващото нещо, което си спомням е; че се оказах тук, седнал на тази ливада.

Куестър Тюс се смръщи замислено.

— Да, конят, който ви е блъснал от пътеката, би могъл да ви прати тук, а не на мястото, където трябваше да бъдете... — Той се отдалечи, после бавно се върна, като се наведе, за да види отблизо очите на Бен. — Може да сте си въобразили, че виждате рицаря, ваше величество. Може само да сте си помислили, че го виждате. Ако премислите отново нещата, може да разберете, че сте видяли нещо съвсем различно.

Бен целият се изчерви.

— Ако премисля отново нещата, ще видя точно същото — той не отместваше поглед от магьосника. — Ще видя рицаря от медальона.

Настъпи дълго мълчание. После Куестър Тюс отново отстъпи назад като замислено потриваше ухото си с ръка.

— Много добре — каза той. — Това наистина е много добре.

Изглеждаше изненадан. Нещо повече, изглеждаше доволен. Отново прехапа устни, пристъпи от единия на другия си крак и сви рамене.

— Добре — каза той за трети път. След това бързо се съвзе.

— А сега наистина трябва да тръгваме, ваше величество — каза той забързано. — Денят отминава, а по-добре е да стигнем до двореца преди да е паднала нощта. Хайде, моля ви. Доста е далече.

Той заслиза надолу по ливадата — висок, опърпан, леко сгърбен силует, с роба, която се влачеше сред тревите. Известно време Бен гледа безмълвно подире му, после се озърна наоколо, праметна сака си през рамо и неохотно го последва.

Излязоха от планинската поляна и се запускаха към недрата на долината. Тя се простираше под тях в далечината, изпъстрена със стопанства, ливади, гори, езера и реки, с блата и пустош. Отвсякъде бе обгърната от планини, покрити с гори и обвити в пелена от мъгла, която се спускаше чак до долината и хвърляше сянката си над всичко.

Какво ли не минаваше през ума на Бен Холидей. Той се опитваше да съгласува онова, което виждаше, с представата си за Синия хребет, но все не успяваше. Погледът му шареше по склоновете, по които се спускаха, съзираше овощни градини, опитваше се да открие познати плодни дървета, различаваше ябълки, череши, праскови и сливи, но също така десетки други плодове, които по цвят и размери му бяха напълно непознати. Тревите бяха с най-различни отсенки на зеленото, но имаше и алени, бледолилави и тюркоазени. Посред най-разнообразните странни зеленчуци тук-таме имаше обширни гори от дървета, които слабо напомняха млади, едва пораснали дъбове, като се изключи това, че от ствола до листата целите бяха яркосини.

Нищо не приличаше на Синия хребет във Вирджиния, нито на планините в която и да било друга част на Съединените щати, доколкото ги познаваше.

Странен бе и начинът, по който се спускаше здрачът. Мъглата придаваше забулен вид на цялата долина и отразяваше цветовете на земята. Всичко бе придобило някакъв зимен изглед — макар че въздухът бе топъл като в летен ден и слънцето проникваше през облачното небе.

Бен внимателно поглъщаше гледката, уханието, излъчването на земята и откриваше, че почти е склонен да повярва в твърдението на Куестър Тюз — че Ландовър е един съвършено различен свят.

Той размишляваше върху подобна възможност, докато се опитваше да върви в крак с водача си. Това съвсем не беше леко. Всякаква логика и здрав разум, които бяха останали в съзнанието на му адвокат, настояваха, че Ландовър трябва да е някакъв трик, че вълшебните светове са само писателски блянове и че онова, което бе пред очите му, беше кътче от щастливата стара Англия, съхранено заедно с дворците и рицарите в бойни доспехи някъде сред Синия хребет. Логиката и здравият смисъл му говореха, че съществуването на свят, подобен на този, свят извън неговия и все пак свързан с него, свят, който никой никога не е виждал, бе на — границата на невъзможното — зоната на мрака, отвъдното. А беше на границата само защото би могло да се докаже, че в края на краищата теоретично всичко бе възможно.

И все пак, ето го тук, пред очите му, и как можеше да се обясни, освен с онова, което твърдеше Куестър Тъс? Можеше да го види, вдъхне, да усети неговата реалност. Всичко изглеждаше напълно истинско — но в същото време свършено различно от неговия свят, различно от всичко, което познаваше, и дори от онова, което бе слушал в легендите за крал Артур. Тази страна наистина беше една фантазия, смесица от цветове, форми и същества, които го изненадваха и удивляваха на всяка крачка, но които също така го и плашеха.

Но първоначалният му скептицизъм започна да отстъпва. Ами ако Ландовър наистина е един друг свят? Ами ако наистина е точно това, което му бе обещано?

Тази мисъл го изпълни с вълнение. Напълно се зашемети.

Той тайничко поглеждаше към Куестър, който чинно крачеше до него с високия си, прегърбен силует, със сивата си мантия, която се влачеше сред тревата, с праметнати шалове и шарфове, с джобове от ярка коприна. Бялата му коса и брада обгръщаха приличното му на прилеп лице. Съвсем определено Куестър се чувстваше тук като у дома си.

Бен отново зарея поглед към долината и се опита целенасочено да преодолее някои бариери на съзнанието. Може би логиката и здравият смисъл ще трябва да отстъпят малко, реши той.

Въпреки това нямаше нищо лошо да постави от предпазливост някои въпроси.

— Как става така, че ти и аз говорим на един и същи език? — попита той внезапно своя водач. — Къде си се научил да говориш английски?

— А? — Магьосникът му хвърли един поглед, явно замислен за нещо друго.

— Ако Ландовър е от друг свят, как говориш английски толкова добре?

Куестър поклати глава.

— Изобщо не говоря английски. Говоря езика на моята страна — поне онзи, който използват хората тук.

Бен се навъси.

— Но ето че и в момента говориш на английски, дявол го взел! Как иначе щяхме да се разбираме?

— О, схващам какво имате предвид — усмихна се Куестър. — Аз не говоря езика ви, ваше величество — говоря на своя.

— На вашия език ли говориш?

— Да, магическите свойства на медальона, които са ви позволили да преминете в Ландовър, в същото време ви правят способен да се разбирате с неговите обитатели, както говоримо, така и писмено — той бръкна в един от джобовете си и извади оттам една избеляла карта. — Ето прочетете тук нещо.

Бен взе картата и подробно я разгледа. Имената на градовете, реките, планинските вериги и езерата бяха на английски.

— Но те са написани на английски! — настоя той, връщайки картата обратно.

Куестър поклати глава.

— Не, ваше величество, написани са на ландовърски — езикът на тази страна. Само изглеждат написани на английски — и то единствено на вас. Аз също ви говоря в момента на ландовърски; но на вас той ви се струва като собствения ви език. Вълшебната магия на медальона позволява това.

Бен размисли над думите му, опитвайки се да намери нещо друго, което да попита във връзка с езика и взаимното разбиране, но накрая реши, че наистина няма какво повече да се пита. Затова промени темата.

— Никога не съм виждал такива дървета — каза той на водача си, сочейки странните на вид сини дъбове. — Какво представляват те?

— Това са сините дъбове — Куестър забави ход и спря. — Доколкото зная, има ги само в Ландовър. Създадени са чрез вълшебна магия преди хиляди години и са завещани на нас. Те отблъскват мъглите и обогатяват почвата.

Бен недоверчиво смръщи вежди.

— Мислех, че я обогатяват слънцето и дъждът.

— Слънцето и дъждът ли? Не, слънцето и дъждът само подпомагат този процес. Но изворът на живота в Ландовър е магията, а сините дъбове притежават много силна магия.

— Значи твърдиш, че всичко е вълшебна магия — като тази, благодарение на която се разбираме помежду си?

— Същата, ваше величество. Вълшебниците са вложили магия в земята, когато са я създавали. Сега те живеят сред мъглите наоколо.

— Сред мъглите ли?

— Там — Куестър посочи с ръка планините, които заобикаляха долината, върховете и горите им, обгърнати в сивота. — Вълшебниците живеят там — и той отново погледна към Бен. — Вие не видяхте ли лица сред мъглата, когато минавахте през гората, водеща от вашия свят към нашия? — Бен кимна. — Това са лицата на вълшебниците. Само пътеката, по която сте минали, принадлежи и на двата свята. Затова и аз се разтревожих, че сте се отклонили твърде много от нея.

Настъпи миг на мълчание.

— И какво от това? — попита накрая Бен. Прегърбената фигура издърпа сивата роба, която се бе закачила на някакъв храст.

— Ами можехте да се залутате навътре във вълшебния свят и да се изгубите завинаги — той замълча.

— Гладен ли сте, ваше величество?

— Какво? — въпросът изненада Бен. Той бе все още замислен за своя преход през вълшебния свят и за възможността да се изгуби завинаги в него. Досега му се струваше, че светът, в който се е озовал, не крие никакви опасности.

— Предполагам, че отдавна не сте яли и пили.

Бен се подвоуми.

— Наистина не съм хапнал от сутринта.

— Е, добре. Да минем оттук.

Куестър го преведе надолу по склона до малка горичка от сини дъбове, с която започваше голяма дъбрава. Той изчака Бен да го настигне, после протегна ръка и откъсна клон от едно дърво. Клонът се отчупи лесно и беззвучно. Магьосникът коленичи, хвана с една ръка края на клонката, а с другата обрули листата ѝ. Листата се посипаха в скута му.

— Ето, опитайте — предложи му той едно от тях. — Хапнете.

Бен взе листото, огледа го, внимателно отхапа и започна да дъвче. Лицето му светна от изненада.

— Има вкус на... пъпеш. Другия кимна с усмивка.

— А сега клонката. Хванете я по този начин — той му я подаде със счупения край нагоре. — Започнете да смучете откъм счупеното.

Бен направи това.

— Боже мой! — прошепна той. — Та то има вкус на мляко!

— Това е основната храна на хората от долината — обясни Куестър, докато дъвчеше един лист. — Човек може да живее само от синия дъб и малко питейна вода, ако няма нищо друго, а такива хора се срещат. Не е било винаги така, но времената се променят...

Той се поогледа малко объркан. После отправи поглед към Бен.

— Сините дъбове са диви растения и ги има навсякъде из долината. Възпроизвеждат се удивително много, дори и в наше време. Обърнете се натам да видите какво става.

Той посочи с ръка към дървото, откъдето бе счупена клонката. На мястото на счупеното вече започваше да се явява нова пъпка.

— До сутринта ще порасне нова клонка. Само след седмица тя ще бъде точно като тази, която отчупихме. Поне би трябвало...

Бен кимна без коментар. Мислеше за предпазливите намеци на Куестър: „Времената се променят... възпроизводителната им способност е удивителна — дори и в наше време... само след седмица ще бъде точно като тази, която отчупихме — поне би трябвало...“

Той внимателно наблюдаваше сините дъбове зад дървото, от което магьосникът си бе откъснал, ала май не растяха особено добре — част от листата им бяха увяхнали, клоните изсъхнали. Нещо не вирееха както трябва.

Куестър прекъсна мислите му.

— Е, опитахме от сините дъбове, а сега нещо по-питателно — и той чевръсто разтърка ръце. — Какво ще кажете за шунка с яйца,

пресен хляб и чаша бира?

Бен се обърна.

— Да не би да сте скрил кошница с продукти в някой от онези джобове?

— Какво? О, не, ваше величество. Просто ще направя заклинание, за да получа храна.

— Заклинание ли...? — Бен сви вежди. — Искате да кажете, че ще използвате магия?

— Точно така! Нали съм магьосник, в края на краищата. Хайде сега да видим.

Подобното му на прилеп лице се сбръчка, рунтавите му вежди се свъсиха. Бен се приведе напред. Не беше хапнал нищо от сутринта, но по-скоро бе любопитен, отколкото гладен. Дали този странен човек може наистина да прави магии?

— Концентрирана мисъл, пръстите протегнати така, едно бързо движение и...ах!

Проблясна светлина, вдигна се дим и на земята пред тях се появи пет-шест възглавници, украсени с пискюли и бродерия. Бен гледаше поразен.

— Е, нали ще трябва да седнем на нещо, докато ядем — отклони въпроса магьосникът, сякаш беше без значение. — Сигурно съм обърнал пръстите си малко по-надясно... Ще опитам още веднъж — мисълта, пръстите, бързо движение...

Отново проблясна светлина, изви се дим и на земята пред тях се появи кошница с яйца и цяло прасе, издокарано и лъскаво, с ябълка в уста.

Куестър хвърли бърз поглед към Бен.

— Понякога магията е капризна. Просто трябва да се опитва по-упорито — той протегна напред кльощавите си ръце изпод мантията. — Ей така, наблюдавайте ме внимателно. Концентрирана мисъл, опънати пръсти, бързо движение и...

Светлината избухна по-силно, димът се издигна по-високо и сякаш от нищото изникна продълговата тежка маса, цялата обсипана е храна, която можеше да нахрани цяла армия. Бен толкова се изненада, че отстъпи назад. Куестър Тюс очевидно можеше да прави магии, както твърдеше, но явно имаше съвсем ограничен контрол над тях.

— Да му се не види макар, не това... Работата е там, че... — Куестър бе напълно разстроен. Той гледаше втренчено масата с храна. — Май съм се уморил. Ще опитам още веднъж...

— Няма значение — спря го Бен. Беше се нагледал достатъчно на магии. Магьосникът го погледна разстроен. — Наистина съм гладен, тъй че предлагам просто да продължим.

Куестър се подвоуми, после леко кимна с глава.

— Щом такава е волята на негово величество, добре — той леко завъртя пръстите на едната си ръка и възглавниците, прасето, кошницата с яйца и цялата маса с ядене се изпариха моментално.

— Виждате, че владее магията, когато искам — заяви той омърлушен.

— Да, виждам това.

— Нужно е да разберете, че магията, която владее, е от изключително значение, ваше величество — Куестър бе решил да се самодоказва. — Вие ще имате нужда от моята магия, ако наистина искате да бъдете крал. Кралете на Ландовър винаги са разчитали на магьосниците.

— Да, разбирам.

Куестър го изгледа. Бен отвърна на погледа му. Преди всичко разбираше, че в тази страна не познава никого освен този учил-недоучил магьосник и нямаше никакво желание да се лишава от единствения си другар.

— Е, добре — примири се изведнъж Куестър. Изглеждаше едва ли не смирен. — Струва ми се, че трябва да продължим към двореца, ваше величество.

Бен кимна.

— Май да.

Те безмълвно продължиха пътешествието си.

Следобедът се изнизваше и мъглите над земята ставаха по-гъсти. Спускаше се здрач, сенките се скупчваха на тъмни вирове и цветовете на полетата, поляните, горите, езерата и реките започнаха да избледняват. Настъпи затишие като пред буря, макар че буря не се задаваше. Слънцето продължаваше да грее и в листата на дърветата не появяваше никакъв ветреца. На хоризонта се появи още една луна, току-що изгряла отвъд мъглите.

Бен все още не можеше да разбере къде точно е попаднал.

Ставаше му все по-ясно, че Ландовър Съвсем не е имитация, каквато Майлс Бенет си бе представял. Създанията тук не бяха собственост на зоологическата градина в Сан Диего, а обитателите не бяха част от режисиран спектакъл. Магията, която Куестър упражняваше, не приличаше на добре известното фокусничество, а по-скоро на магията, която се описваше в евтините фантастични романчета. Но за бога, нима Майлс не би бил удивен от онази маса и увъртяното заклинание за извикване на храна! Нима бе възможно някой да направи такава магия, освен ако наистина се бяха озовали в един фантазен свят, където магията беше реална?

Такава беше обратната страна на медала, за съжаление. Ландовър наистина не беше част нито от Вирджиния, нито от Съединените щати, нито от Северна Америка, нито от земята. Ландовър беше напълно различен свят и той бе успял някакви да премине отвъд времето и да го достигне.

Колко вълнуващ и плашещ едновременно бе този свят, господи!

Вярно бе, че сам се бе стремил към него. Бе направил тази покупка със съзнанието, че отива в един фантазен свят, че купува трона на едно фантазно царство. Ала никога не си го бе представял такава. Не беше и помислял, че ще се окаже точно онова, което обещаваше обявата, както и старият Мийкс.

Внезапно си спомни за Ани и му се прииска тя да е тук с него. Помисли си, че тя можеше да му помогне да приеме онова, което става. Ала нея я нямаше и тъкмо загубата ѝ го бе довела тук. Ландовър бе неговото бягство от онова, което му бе причинила тази загуба.

Той тръсна глава, ядосан на себе си. Не биваше да забравя, че е дошъл в този свят, за да започне живота си отначало, да се освободи от миналото, да постигне друг начин на съществуване. Искаше да прекъсне всички връзки, да започне на чисто. А в такъв случай бе глупаво да съжالياва, че се е озовал точно там, където искаше.

Освен тава предизвикателството бе интригуващо повече от всичко, познато му досега.

Мълчаливо обмисляше решението си, докато Куестър го водеше напред. Магьосникът не бе склонен да му дава повече обяснения след злополучния обяд и Бен реши, че засега ще е по-добре да не задава въпроси. Предпочете да съсредоточи цялото си внимание върху

пейзажа наоколо — в началото към онова, което се виждаше от височината, докато се спускаха, а по-късно — към долината. Вървим на изток, заключи той, ако се съди по местонахождението на слънцето. Долината бе обградена от планини и всичко бе обвито в мъгла. В южния край се намираха езера и реки, на изток — пустош и гъсталаци, на север — хълмове, а на запад — гъсти гори. В средата на долината се ширеха равни зелени поля и ливади. Тук се намираха и замъци, чиито кули можеше да зърне сред мъглата. На северозапад се забелязваха много тъмни и неприятни падини, в които като в дълбоки бездни се скупчваха мъгли и сенки, докато започнеха да се разсейват като пара от вряща чорба. Бен наблюдаваше всичко това, докато се спускаха от ливадата, където Куестър го беше намерил. Когато стигнаха долината, забеляза първите хора. Те не правеха впечатление с нищо — фермери с техните семейства, дървари и ловци, тук-таме търговци с жените си и един конник, който носеше знаме с някакъв герб. С изключение на конника, всички останали изглеждаха доста унили. Бяха облечени бедно, сечивата и каруците им бяха стари, инвентарът им — разнебитен. Домовете на фермерите бяха запуснати и занемарени. Изглеждаха съсипани.

Бен наблюдаваше всичко, включително и хората, от известно разстояние, тъй че не можеше със сигурност да твърди, че впечатленията му са точни. И въпреки това имаше чувството, че едва ли се лъже.

Куестър Тюс не направи никакъв коментар.

Преваляше следобяд, когато ненадейно поведе Бен на север. Пред тях се простираха гористи хълмове, обвити в мъгла, надвиснала над дърветата като фабричен дим. Прекосиха мълчаливо, като предпазливо се криеха под сенките на дърветата и клоните. Отдалечили се бяха доста на север от езерата и реките, които Бен бе зърнал преди, но неочаквано се озоваха пред няколко езера и вирове, които се съзираха отгатык дърветата. Мъглистата слънчева светлина хвърляше светли отблясъци в тъмните им води. И тук бе надвиснала мъгла. Бен се огледа неспокойно наоколо. В тази гора нещо му напомняше усещането, което бе изпитал във вълшебния свят.

Изкачиха се на едно било, издигнало се над дърветата, и Куестър спря пред Бен.

— Вижте отсреща, ваше величество — посочи той.

Бен погледна. На няколко мили в далечината, обгърната в гори, мъгли и сенки, се намираше озарено слънчево пространство. То бе обляно в цветовете на дъгата и лек горски ветреца развяваше флаговете, без да стига до билото, където бе застанал Бен.

Куестър отново посочи с ръка надолу.

— Това е Престолнината, ваше величество. Там ще бъдете коронован за крал на Ландовър подир няколко дни, когато се разпространи вестта за вашето пристигане. Всички крале на Ландовър са били короновани там, всички крале от създаването на Ландовър насам.

Те постояха на билото още малко, загледани надолу в тази единствена светла точка сред стелещите се мъгли и мрак. Никой нищо не каза.

После Куестър отвърна поглед встрани.

— Да вървим, ваше величество. Дворецът ви се намира точно пред нас.

Бен послушно го последва.

СРЕБЪРНИЯТ ДВОРЕЦ

Дърветата наоколо се сгъстиха, мъглите се спуснаха и Куестър Тюс и Бен Холидей отново се озоваха сред гората. Пътеката потъна в мрак и цветовете и озарението на Престолнината изчезнаха. Бен упорито вървеше напред, в крак с издължения силует на магьосника. Това не беше никак лесно, защото Куестър крачеше бързо, въпреки странната си походка. Бен премести сака от едната в другата ръка, чувствайки как мускулите му се схващат. Разтри рамене със свободната си ръка и нави ръкавите на спортния си екип. Гърбът на пуловера му бе овлажнял от пот.

Трябваше да предоставят ескорт и карета за новия крал, а не да го карат да върви пеша, вайкаше се мислено той. Ала може би в Ландовър не използват карети. Може би летяха на крилати коне. Куестър Тюс би могъл да извика със заклинание два такива коня.

Той замислено хапеше долната си устна, спомняйки си опитите на Куестър да достави храна. Явно бе много по-добър в ходенето.

Изкачиха се на едно следращо било, покрито със син смърч, толкова гъст, че цялата земя бе постлана с иглички. Клоните им се пречкаха и ги удряха по лицата и те свеждаха глави да се предпазят. По-нататък дърветата оредяха и на отсрещната страна на билото се появи поляна. Те се озоваха пред двореца.

Бен Холидей го загледа изненадан. Бе същият дворец, който видя и преди — само че сега можеше да го разгледа по-ясно. Разположен бе на половин миля от тях на един остров сред езерото, голям колкото самия дворец. Езерото бе оловносиво, а островът покрит само с голи трънаци. Дворецът представляваше лабиринт от камък и дърво с метални кули, парапети, проходи и коридори, които се връзваха в небето като пръстите на осакатена ръка. Пелена от мъгла се стелеше над целия остров и над водите на езерото и бавно се виеше като в тъмен казан. Всичко беше безцветно, нямаше нито флагове, нито гербове, нито знамена, нищо. Камъкът и дървото бяха потъмнели, металът загубил цвета си. Въпреки че зидарията изглеждаше стабилна

и постройките запазени, дворецът създаваше впечатление на безжизнена черупка.

Напомняше двореца на Дракула.

— Това ли е дворецът на краля на Ландовър? — попита Бен, невярвайки на очите си.

— А? — Куестър отново не бе в час. — О, да, това е. Това е Сребърния дворец.

Бен шумно изпусна сака си.

— Сребърният дворец ли?

— Така се нарича.

— Значи Сребърният дворец — сияен и светъл? Куестър вдигна вежди.

— Навремето беше такъв, ваше величество.

— Наистина ли? Имало едно време, но то, готов съм да се обзаложа, е било много, много отдавна — стомахът го сви от разочарование. — Повече прилича на Тъмния зандан, отколкото на Сребърния дворец.

— От Ерозията е — магьосникът скръсти ръце пред гърдите си и се загледа към поляната. — Така е от двайсет години насам, ваше величество, не е чак толкова отдавна. Среброто потъмнява и се покрива с патина. По-рано дворецът бе сияен и светъл, за което говори и името му. Камъкът бе бял, дървото чисто, металът блестящ. Нямаше мъгли, които да спират слънчевата светлина. Островът бе потънал в какви ли не пъстри цветя, езерото бе кристално синьо. Това бе най-красивото място на земята.

Бен проследи погледа му и отново се взря в онзи кошмарен сън, който го чакаше долу.

— Как тогава се е стигнало до всичко това?

— От Ерозията. Когато последният истински крал на Лендовър умря преди двайсет години, на престола не се възкачи неговият наследник и започна процес на ерозиране. В началото вървеше бавно, но с течение на годините започна все повече да напредва поради отсъствието на крал. Животът напуска Сребърния дворец и Ерозията е симптом за разрухата му. Не може да се преодолее с никакво почистване, търкане и лъскане на камъка, дървото и метала — магьосникът отпрати поглед нататък. — Дворецът загива, ваше величество. Върви по стъпките на своя повелител към гроба.

Бен запримига.

— Говориш така, сякаш е живо същество. Лицето, подобно на прилеп, кимна.

— Точно така, ваше величество — живо същество е, като вас и мен.

— Ала загива, така ли?

— Бавно и мъчително.

— И значи от мен се иска да живея тук — в един загиващ дворец?

Куестър се усмихна.

— Длъжен сте. Само вие можете да го спасите — той хвана Бен за ръка и го побутна напред. — Да вървим сега, ваше величество. Отвътре ще ви се стори доста приятен. Сърцето му продължава да тупти и в него още има живот. Нещата не са толкова лоши, колкото ви се струват. Хайде сега. Ще се почувствате като у дома си. Да вървим.

Те се спуснаха от билото покрай ливадата към брега на езерото, където вълните тихо се плискаха в брега, обрасъл с мочурливи треви. На места се бе разронил и потънал в бурени, образувайки блатисти вирове. Крякаха жаби, жужаха насекоми и от езерото се носеше лъх на риба.

На брега бе издърпана продълговата лодка с извит нос, с глава на рицар, със спуснати планшири и кърма без кормило. Куестър пристъпи и се качи на борда. Бен се настани отпред, а Куестър седна на кърмата. Едва се бяха наместили и лодката потегли. Тя се отдели от брега на езерото и безшумно се плъзна по водите. Бен любопитно се огледа. Не можа да открие какво я бе задвижило.

— Насочва я вашето докосване — най-неочаквано поясни Куестър.

Бен се загледа в ръцете си, хванали планшира.

— Ръцете ми ли?

— Лодката е жива, също като двореца. Наричат я езерната птица. Откликва на всяко докосване на онези, на които служи. Сега вие сте нейният господар. Само ако пожелаете, тя може да ви закара където искате.

— А кое място да си пожелаеш сега? Куестър тихо се засмя.

— Разбира се, че пред входа, ваше величество. Бен хвана планшира и безмълвно го насочи с мисъл. Езерната птица бързо се

понесе над тъмните води, оставяйки след себе си бяла следа.

— По-бавно, ваше величество, по-бавно — посъветва го Куестър. — Твърде нетърпеливи са мислите ви.

Бен отпусна ръце, успокои мислите си и езерната птица намали скорост. Вълнуващо бе да използва тази дребна магия. Пръстите му леко се плъзгаха по гладкото платно на планшира. То беше топло и пълно с живот. Създаваше усещане за живо същество.

— Куестър? — обърна се той към магьосника зад гърба му. Усещането за живот на езерната птица го притесняваше, но той не отместваше ръце. — Какво бе онова, което каза преди — че аз съм щял да лекувам двореца?

Куестър прокара ръка по прилепското си лице.

— Сребърният дворец, както и Ландовър, имат нужда от крал. В противен случай дворецът замира. Вашето присъствие в двореца го връща към живот. Когато наистина го превърнете в свой дом, животът му напълно ще се възстанови.

Бен се обърна напред към призрачното видение с неговите тъмни кули и бойници, с безцветните му каменни стени и кухи очи.

— А какво ще стане, ако не поискам да го превърна в свой дом?

— О, струва ми се, че ще поискате — отвърна загадъчно магьосникът.

Мисли си каквото искаш, каза си негласно Бен. Не отместваше поглед от приближаващия дворец и от мъглата и сенките, които го обгръщаха. Струваше му се, че всеки миг може да зърне нещо зъбато на прозорците на най-високата кула или плъхове, които да се озъртат наоколо.

Не видя обаче нищо подобно.

Езерната птица плавно акостира на брега на острова и Бен и Куестър слязоха. Изправиха се пред арковиден вход с вдигната решетка, който сякаш ги приканваше да потънат в неговата паст. Бен колебливо премести сака си от едната ръка в другата. Дворецът определено изглеждаше по-зле отблизо, отколкото от билото на хълма.

— Куестър, не съм много сигурен, че...

— Влезте, ваше величество — прекъсна го магьосникът, като отново го хвана за ръка и го побутна напред. — Оттук не можете да видите нищо. Освен това, останалите ви чакат.

Бен запристъпва напред, като нервно гледаше нагоре към кулите и парапетите. Камъкът бе влажен и ъглите и процепите — покрити с паяжина.

— Другите ли? Кой други?

— Ами останалият дворцов персонал, ваше величество. Не всички напуснаха службата си при краля.

— Не всички ли били напуснали?

Но Куестър или не го чу, или просто не му обърна внимание, забързан напред, и Бен беше принуден да ускори крачка, за да го стигне. От входа минаха през тесен двор, тъмен и мрачен както целия замък, и оттам през един втори вход, по-малък от първия, влязоха в къс коридор и едно фоайе. Бледа светлина се процеждаше от високите, сводести прозорци и се смесваше с мрака и сенките. Бен се огледа наоколо. Дървените подпори и банели бяха изтъркани и чисти, камъкът също бе излъскан, а по стените и пода имаше килими и гоблени, запазили донякъде цвета си. Останали бяха дори някои обемни мебели. Ако не беше тази сивота, която сякаш бе оставила отпечатъка си навсякъде, стаята щеше да изглежда едва ли неприветлива.

— Виждате ли, че вътре нещата стоят много по-добре — изтъкна пак Куестър.

Бен поклати глава без особен ентузиазъм.

— Чудесно.

Минаха през стаята и отвориха вратата към трапезария с висок свод, дълга маса и столове с високи облегалки, с възглавници от чиста коприна. От тавана се спускаха канделабри от потъмняло сребро. Въпреки лятното време в камината на отсрещната стена гореше огън. Бен влезе след Куестър в залата и се закова на място.

Три фигури се бяха наредили отдясно на масата. Те го погледнаха в очите.

— Вашата лична прислуга, ваше величество — представи ги Куестър.

Очите на Бен се разшириха от удивление. Прислугата му се състоеше от едно куче и две дългоухи маймуни — или по-скоро две същества, които много приличаха на маймуни. Кучето стоеше изправено на задните си крака и носеше панталони с тиранти, туника с хералдически герб и очила. Сакото му бе в златистожълт цвят и ушите му бяха къси, сякаш допълнително поставени. Космите на главата и

муцуната му го правеха да изглежда като бодливо свинче. Създанията, които приличаха на маймуни, носеха къси панталони и кожени кръстосани презрамки. Едното бе по-високо, с дълги тънки крака. Другото бе трмаво и носеше готварска престилка. Ушите и на двете бяха клепнали като на Дъмбо^[1], пръстите им — източени.

Куестър махна на Бен да приближи, двамата пристъпиха напред и спряха пред кучето.

— Това е Абърнати, кралски писар и ваш личен слуга.

Кучето мълчаливо се поклони и го погледна над рамките на очилата си.

— Добре дошли, ваше величество — каза кучето. Бен отскочи назад от изненада.

— Куестър, та то говори!

— Също като вас, ваше величество — начумерено отвърна кучето.

— Абърнати е териер — специална порода, от която са произлезли много превъзходни ловджийски кучета — Куестър замълча. — Обаче той не винаги е бил куче. Преди това беше човек. Превърна се в куче при един доста злополучен инцидент.

— Превърнах се в куче поради твоята глупост — гласът на Абърнати доста наподобяваше кучешки лай. — И си останах куче пак поради твоята глупост.

Куестър сви рамене.

— Е, добре, донякъде грешката е моя — той въздъхна и погледна към Бен. — Опитвах се да го скрия и магията ми го преобрази така. За жалост, още не съм открил как да му върна предишния вид. Но той се чувства доста добре като куче, нали, Абърнати?

— По-добре се чувствах като човек. Куестър се навъси.

— По това може да се спори, струва ми се.

— Защото трябва някак да се оправдаеш за стореното, Куестър Тюс. Ако не бях запазил своята интелигентност — която, за щастие, е много по-висока от твоята — сигурно щеше да ме запратиш в някоя кучешка бърлога и да ме забравиш!

— Думите ти са несправедливи — още повече се навъси Куестър. — Сигурно би предпочел да се превърнеш в котка!

Абърнати излая в отговор. Куестър се стресна и целият се изчерви.

— Разбирам те, Абърнати, и искам да знаеш, че не съм съгласен. Спомни си къде се намираш. Недей да забравяш, че си застанал пред краля.

Абърнати равнодушно обърна рунтавото си лице към Бен.

— Толкова по-зле за него.

Куестър му хвърли мрачен поглед, след което се обърна към останалите създания до него.

— Това са коболди — представи ги Куестър на Бен, който все още не можеше да приеме идеята, че личната му прислуга се състои от говорещо куче. — Езикът им е различен от нашия, макар че разбират и него. Имената им са на техния език, но за вас те нищо не означават. Затова съм им дал други имена, които те се съгласиха да приемат. Повисокият е Буниън, придворен вестносец, а по-набитият — Парсник, придворният готвач — и той ги посочи един след друг. — Поднесете своите приветствия на негово величество, коболди.

Коболдите се поклониха. Бяха стегнати, с отпуснати устни, от които се подаваха остри зъби зад страшничките им усмивки, и те тихо просъскаха.

— Парсник е истински коболд — каза Куестър. — Той е вълшебно същество, предпочело да служи в човешки дом, вместо да ловува. Неговото племе е едно от ония, които са напуснали вълшебния свят и са останали тук. Буниън е по-скоро горско същество, отколкото домашно. По произход е коболд, но е запазил и някои от чертите на други вълшебни същества. Може да минава сред мъглите като вълшебно същество, но не може да остава там. Способен е да прекоси целия Ландовър с бързината на вълшебниците, но също както и Парсник е свързан със Сребърния дворец и винаги се връща тук.

— По причини, които хората и кучетата могат само да предполагат — намеси се Абърнати.

Буниън мрачно му се усмихна и изсъска. Бен дръпна Куестър Тюс встрани. Едва успяваше да прикрие раздражението си.

— Какво всъщност става тук?

— А? — неразбиращо го изгледа Куестър.

— Наблюдавай устните ми. Ако правилно съм те разбрал, кралят на Ландовър живее в някаква си клетка и се обслужва от менажерия. Още ли изненади предстоят? От какво се състои армията ми — може би от стадо добитък?

Магьосникът изглеждаше малко объркан.

— Ами всъщност, ваше величество, вие нямате армия.

— Нямам армия ли? Това пък какво означава?

— Боя се, че се разформирова — още преди десет години.

— Разформирovala ли се е? Ами какво е станало с придворния персонал — с работниците, с прислугата? Кой върши тази работа?

— Ние четиримата — Куестър Тюс посочи с ръка Абърнати и двата коболда.

Бен погледна изумен.

— Нищо чудно тогава, че дворецът загива. Защо не си вземете помощници, за бога?

— Не разполагаме с пари.

— Как така не разполагате с пари? Ами кралската хазна къде е?

— Хазната е празна, няма нито стотинка.

— Не се ли събират някакви пари от кралски данъци? — Бен започваше да повишава тон. — Как са се разплащали някогашните крале?

— Чрез данъци — Куестър хвърли гневен поглед на Абърнати, който клатеше глава, сякаш разговорът го забавляваше. — За беда, системата за събиране на данъците се разпадна преди десетина години. Оттогава насам не са постъпвали никакви приходи в хазната.

Бен пусна сака си и сложи ръце на хълбоци.

— Да си го кажем направо — купил съм някакво кралство, в което кралят не разполага нито с армия, нито с придворни, освен вас четиримата, и е без пукната стотинка, така ли е? И съм платил един милион долара за всичко това?

— И не сте изгубили, Бен Холидей.

— Зависи от коя страна се гледа.

— Трябва да бъдете по-търпелив. Още не сте видял и узнал за Ландовър всичко, което трябва. Проблемите с данъците, придворния персонал и армията могат да бъдат разрешени, ако човек се заеме с това. Трябва да имате предвид, че в Ландовър не е имало крал повече от двайсет години. Ето защо не всичко е такова, каквото би могло да се очаква.

Бен мрачно се засмя.

— Гениално твърдение. Вижте, Куестър, хайде да минем към същността на проблема. Какво още трябва да науча като крал на

Ландовър? Има ли и други лоши новини?

— О, струва ми се, вече узнахте най-лошите, ваше величество — усмихна се магьосникът подкупващо. — По-късно ще имаме достатъчно време да обсъдим всичко, а сега смятам да поръчам вечерята. Имахме тежък ден и дълго пътуване и зная, че сте уморен и гладен.

Бен го сръза изкъсо.

— Не съм нито толкова уморен, нито толкова гладен, дявол го взел! Искам да зная какво друго...

— Всяко нещо с времето си, всичко по реда си. Трябва да мислите за здравето си, ваше величество — произнесе надутото Куестър, без да обръща внимание на думите му. — Парснип ще ни приготви храна. Благодарение на магията все още имаме достатъчно припаси в двореца. И докато той приготвя вечерята, Абърнати ще ви покаже покоите, където ще можете да се окъпете, преоблечете и малко да починете. Абърнати, придружи, моля те, негово величество до спалнята и се погрижи за всичко необходимо. Аз ще дойда след малко.

Той се обърна и тръгна да излиза от стаята, преди Бен да може да протестира. Парснип и Буниън също излязоха. Бен остана втренчен в Абърнати.

— Ваше величество? — кучето му посочи една вита стълба, която водеше нагоре сред мрака на двореца.

Бен кимна безмълвно. Явно в този момент нямаше да узнае нищо повече.

— Търпение, Макдаф^[2] — въздъхна той.

Двамата се заизкачваха нагоре.

Стълбата се оказа доста висока. Изкачиха множество стъпала и половин дузина тъмни холчета, преди да стигнат отредените му стаи. През цялото време Бен бе потънал в мислите си, свързани с неприятните новини, че е крал без никакви атрибути, господар на двореца Дракула и нищо повече. Трябваше по-добре да гледам откъде минаваме, ядоса се той сам на себе си, когато най-подир пристигнаха — ако не за друго, то поне за да може да се върна обратно без чужда помощ. Бледо си спомняше каменните блокове и покритите с ламперия тавани, дъбовите врати с метални брави, гоблените и гербовете, излинелите и потъмнели от Ерозията цветове, но нищо повече от това.

— Банята, ваше величество — заяви Абърнати, като спря пред тежка дървена врата, гравирана с винете и.

Бен надникна вътре. Там върху разкривени крачка имаше сплесната отстрани метална вана, от която се вдигаше пара, сапуниера, няколко наредени ленени кърпи, чисто бельо и чифт обувки, поставени върху столче.

Банята изглеждаше приятна.

— Как си успял да поддържаш водата топла през цялото време? — попита той, учуден при вида на парата.

— Дворецът, ваше величество, все още е запазил магията си. Храна в складовете и топла вода в баните — това е почти всичко, за което му стига силата — Абърнати млъкна и тръгна да излиза.

— Почакай! — неочаквано го извика Бен. Кучето се спря. — Аз... а... а... а... Аз исках само да ти се извиня, че проявих такова учудване, когато те чух да говориш. Не исках да те обидя.

— Свикнал съм, ваше величество — отвърна Абърнати и Бен не разбра дали има предвид обидата или изненадата. Кучето го погледна над рамките на очилата си. — Във всеки случай, въпреки че се гледа на мен като на голям куриоз в Ландовър, едва ли ще бъда най-голямата изненада, с която ще се срещнете тук.

Бен се навъси.

— Какво имащ предвид?

— Имам предвид, че ви предстои да узнаете много неща, които могат да ви изненадат.

Той дълбоко се поклони и излезе заднешком през вратата, като тихо я затвори подире си. Бен се начумери още повече. Последният коментар прозвуча едва ли не като предупреждение, помисли си той.

Абърнати сякаш искаше да му каже, че най-лошото все още предстои.

Опита се да се отърси от тези мисли, съблече дрехите си, влезе във ваната и приятно се отпусна. Остана там повече от час, мислейки за всичко, което му се бе случило. Учудващото бе, че откакто пристигна в Ландовър, тревогите му се промениха. В началото се притесняваше дали това, което вижда и преживява, е реално или е хитро изобретение от специални ефекти и постижения на модерната наука. Сега го тревожеше въпросът дали изобщо да остане тук. Така, както Куестър му разкри състоянието на кралството, нещата

изглеждаха меко казано обезкуражителни. Беше платил един милион долара за престол, който нямаше на разположение нито придворни, нито армия, нито хазна, нито система за събиране на данъци. Вече предпочиташе да приеме, че Ландовър е един истински, различен от неговия свят, в който действително действа магия, вместо да се примири, че е купил престол, който не разполага с никаква власт.

Е, не съм напълно справедлив, опита се да се опровергае той. Беше платил за престола, но също и за страната — а страната отговаряше на обявата. Освен това бе естествено монархията да западне, след като от двайсет години няма крал. Не можеше да се очаква, че данъчната система, редовната армия, придворните и пълната хазна могат да оцелеят двайсет години без крал. Съвсем естествено бе за такъв срок от време нещата да започнат да западат. От него трябваше да се очакват известни усилия, за да ги възстанови.

Какво тогава толкова го безпокоеше? Та нали Ландовър надхвърляше всичките му първоначални очаквания?

Ала мъгливото предупреждение на Абърнати и собствените му колебания не го напуснаха и той не можеше да намери спокойствие. Когато се изкъпа, Бен излезе от ваната и се избърса. Водата бе останала със същата температура през цялото време. Помещението също бе приятно — дори каменният под бе топъл под голите му стъпала. Във въздуха се усещаше странно трептене, сякаш дворецът дишаше...

Прекъсна мислите си, защото точно в момента нямаше желание да ги довърши, и започна да се облича. Обу си чорапи, широко долно бельо, което се пристягаше с корсети, панталони с гористозелен цвят с връзки и колан и свободно падаща кремава туника с илици с метални халки. Целият костюм му изглеждаше странен — без копчета, ципове, върви, ластици, с каквито беше свикнал, но му беше по мярка и се чувстваше удобно в него.

Едва бе обул меките кожени обувки и се питаше къде ли е отишъл Абърнати, когато вратата се отвори и се появи Куестър.

— Изглеждате отпочинал и освежен, ваше величество — усмихна се магьосникът — малко пресилено, както си помисли Бен. — Доволен ли сте от банята?

— Доста — усмихна му се в отговор Бен. — Куестър, хайде да прекратим целия този абсурд и да...

— Целият какво?

— Абсурд — Бен се подвоуми, търсейки по-подходяща дума. — Димна завеса.

— Димна завеса ли?

— Цялата тази игра на придворни любезности. Искам да зная точно къде съм се озовал!

Куестър вдигна замислено глава.

— А, разбирам. Искате ли да ви покажа? Бен тутакси кимна.

— Много добре. Би било прекрасно.

— Съгласен съм — магьосникът се обърна и тръгна да излиза от банята. — Елате с мен, ако обичате.

Излязоха от банята и отново се озоваха в коридора. Куестър поведе Бен към вътрешността на двореца. Масивна гравирани двойна врата извеждаше до крепостно подземие със стълбище, което се виеше нагоре в мрака. Заизкачваха се безмълвно. Когато стигнаха площадката в края на стълбището, Куестър накара Бен плътно да стисне с ръка гербовия образ на замък и рицар като този на медальона, гравирани върху масивна дъбова врата с метално резе, разположена в стената на кулата. Вратата беззвучно се отвори и те влязоха вътре.

Озоваха се в малка кръгла стая. Половината стена пред тях бе отворена от пода до тавана и облаците обгръщаха дворцовите кули, издигащи се мрачно в настъпващата нощ. Сребрист парапет с височина до кръста ограждаше отвора. По средата му бе прикрепен сребърен амвон. Бен погледна амвона, после Куестър. Помещението приличаше на трибуна, от която се произнасят кралски обръщения към кой знае какви слушатели, които можеха да се намерят в облаците.

— Това е ландовърската панорама — каза Куестър. — Приближете се, ако обичате, до парапета.

Бен се подчини. Среброто на парапета и амвона бе потъмняло от патина, но под нея Бен успя да различи хиляди дребни фигурки, гравирани в метала, явно от ръката на невероятно търпелив майстор. Куестър се разтърси из джобовете си и след малко извади същата изтъркана карта, която бе показал на Бен и преди, когато му обясняваше защо успява да говори и чете на ландовърски.

Той разгърна картата и внимателно я постави върху амвона.

— Хванете се с ръце за парапета, ваше величество — каза той.

Бен го послуша. Куестър също се хвана за парапета. За миг и двамата останаха един до друг така, загледани в притъмняващата мъгла. Беше се спуснал здрач.

После през метала внезапно протече някаква топлина, едно трептение като онова, което Бен бе почувствал в банята.

— Здраво се дръжете за парапета — ненадейно го предупреди Куестър. — Гледайте картата пред вас и избирайте онова, което искате да видите. Ландовърската панорама ще ви го покаже.

Бен недоверчиво го изгледа, после погледна надолу към картата. Цялата долина бе обозначена върху пергамента, като с различни цветове се открояваха горите, реките, езерата, планините, равнините, долините, пустините, градовете, териториите и дворцовите крепости с щателно нанесени имена. Цветовете бяха избледнели, пергаментът — протрит. Бен присви очи. След малко погледът му се спря на Сребърния дворец, а после на тъмните и страшни пропасти, които бе видял по-рано от хълмовете. Имената на пропастите бяха зацапани и нечетивни.

— Ето тук — посочи той като наведе глава. — Тези пропасти на север. Тях ми покажи.

— Дълбокият свлек — тихо каза Куестър. — Много добре. Хванете се здраво за парапета, ваше величество. Поемете си дълбоко дъх. Съсредоточете се върху картата.

Бен стисна парапета здраво с ръце и прикова очи върху картата с обозначените на нея пропасти. Мъглите, които обгръщаха Сребърния дворец, се виеха на тъмни кълба пред него и над земята се спускаше мракът на приближаващата нощ. Времето спря. Той погледна към Куестър с любопитство.

— Съсредоточете се върху картата, ваше величество.

Бен върна поглед върху картата и се съсредоточи.

В този момент целият дворец под него се разпадна, каменните корпуси на стените, кулите и бойниците изчезнаха във въздуха, мъглите се разнесоха и нощното небе ярко засия, осеяно със звезди. Носеше се в пространството, държейки се за сребърния парапет и амвона, като за единствена опора. Очите му се разшириха от удивление, когато погледна надолу. Долината се отдалечаваше сред бездна от сенки и лунна светлина.

— Куестър! — извика той ужасен, вкопчил ръце в парапета, за да не падне.

Магьосникът беше до него и хвана ръката му.

— Не бойте се, ваше величество — каза той. Гласът му звучеше спокойно и утешително, толкова естествено, сякаш още се намираха в кулата. — Това е под въздействието на магията — продължи той. — Нищо не ви заплашва, ако се държите здраво за парапета.

Бен го стискаше толкова здраво, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Установи, че има под себе си здрава опора. Въпреки усещането за движение не чувстваше брулене на вятъра наоколо. Пергаментовата карта също не се помръдваше. Притаи дъх и започна да наблюдава как земята се отдалечава на стотици метри под него — една панорама от обгърнати в мъгла гори, високи планини и проблясващи езера. Вече се виждаха всички луни на Ландовър — скупчили се цветни кълба, изпъстрили небесата — розово, тъмнорозово, нефритено зелено, берилово зелено, морско зелено, бледолилаво, тюркоаз и, най-голямото от всички — искрящо бяло. Това бе най-странната гледка, която Бен бе съзерцавал, нещо като празничен карнавал.

Отдъхна си малко и започна да приема по-спокойно онова, което му се случваше. На времето бе летял с балон, надут с кондензиран въздух. Сега имаше същото усещане.

Обиколиха планините, обкръжаващи долината, и преминаха над мъглите на вълшебния свят.

— Тук се ражда магията на Ландовър, ваше величество — заговори Куестър. — Източникът на тази магия е вълшебният свят — място извън времето, място на вечното битие, навсякъде и винаги. То граничи с всички светове и има достъп до всички. През него минават коридори, които го свързват със световите навън. Наричат ги пасажи на времето — пътеки, които водят от един към друг. Вие сте преминали по една от Тези пътеки, прехвърляйки се от вашия свят в Ландовър.

— Значи ли това, че вълшебният свят се намира между моя свят и Ландовър? — попита Бен, като внезапно осъзна, че ненужно крещи, за да бъде чул.

Куестър поклати глава.

— Не е точно така. Вълшебният свят е нематериално място на небитие, ваше величество. Той е и в същото време не е, бидейки

едновременно навсякъде и никъде. Той не може да съществува сам по себе си, но в същото време не е и само източник на всички неща. Разбирате ли?

Бен се усмихна.

— Нито дума.

— Представете си го така. Той е по близо до Ландовър, отколкото до всички други светове, до които се докосва. Ландовър е нещо като заварено дете.

Странно сравнение, помисли си Бен, наблюдавайки пилеещите се мъгли. После те започнаха да се спускат, като бързо се насочиха към Дълбокия свлек. Пропастите му се намираха точно под тях сред диви гори, които растяха нависоко по планините в северозападния край на долината. Това бяха мрачни и страшни гори, където не проникваше никаква светлина. Сенки тегнеха над всичко наоколо и мъглите на вълшебния свят, които обкръжаваха долината, сякаш проникваха вътре и ги покриваха като ъгли на одеяло.

— Тук обитава магьосницата Нощната сянка — поясни отново Куестър. — Говори се, че е дошла от вълшебния свят толкова отдавна, че всички, освен нея, са забравили кога. Казват, че била дошла в света на смъртните, за да си намери любовник, и затова никога повече не може да се върне обратно.

Бен се загледа надолу в мрака. Изглеждаше като пропаст, водеща в ада.

Продължиха да се носят над земята. Кръжаха от хоризонт до хоризонт, докато Бен избираше с поглед едно подир друго имената, изписани на пергаментовата карта. Откри страната на Речния господар — едно друго създание от вълшебния свят — дух, приел човешки образ, който се бе заселил в езерата и реките, намиращи се в южната част на долината, и господстваше над феите и нимфите, които живееха във водите им. Бен разгледа хълмовете и склоновете северно над димната завеса на Дълбокия свлек, които бяха обитавани от множеството племена на гноми, тролове и коболди. Някои от тях бяха миньори, фермери, ловци и търговци, а други — крадци и главорези; някои бяха трудолюбиви и честни, други — мързеливи и зли; някои бяха приятелски настроени, а други — не. Куестър му разказваше всичко това. Лордовете от Зеленоречието владееха почти цялата централна част на долината. Всички земи и добитъкът се оказали

собственост на неколцина семейства, чието родословие можело да се проследи поколения назад. Това бяха феодали-благородници, които държаха крепостни за обработване на земята и ги смятаха за животни.

— Роби ли? — рязко го прекъсна Бен ужасен.

— Крепостни! — повтори Куестър като натърти на думата. — Това са свободни мъже и жени, които обаче получават от земята и нейните плодове само онова, което им позволят господарите.

Роби, каза си Бен. Както и да ги наричат...

Куестър продължаваше да говори, но Бен не го чуваше, вниманието му бе внезапно привлечено от нещо друго. В началото си помисли, че е само някакво тъмно петно върху силуета на една от ландовърските луни. Едва после осъзна, че петното се движи.

Движеше се в посока към тях.

Приближаваше от юг — огромна крилата сянка, която все повече нарастваше на фона на хоризонта. Първо му се стори безформена, но с приближаването си започна да придобива по-определени форми. Бе разтворила ципести крила с вид на огромно ветрило, опънато до скъсване. Докато летеше, кръглото, издължено тяло се виеше като змия, кожата му бе покрита с люспи и шипове. Огромните, крака с изкривени нокти бяха свити до тялото, а шията — издадена нагоре като на змия, докато главата бе толкова отвратителна наглед, че Бен неволно потръпна. Беше драконът.

— Куестър! — дрезгаво промълви Бен, като се боеше да извика.

Магьосникът се обърна и вдигна глава към огромния звяр.

— Страбо! — прошепна на свой ред той и в гласа му се прокрадна едва ли не страхопочитание.

В този миг те престанаха да се движат и направо застинаха посред небето. Драконът прелетя покрай тях — толкова близо, че едва не ги докосна. Не ги видя, защото те не можеха всъщност да бъдат видяни — но на Бен му се стори, че усети тяхното присъствие. Покритата с шипове глава се понадигна и кръвясалите очи се насочиха към тях, а сбръчканата муцуна широко се раззина. В тишината на нощта се раздаде ужасен, пронизителен съсък, чието ехо прокънтя и бавно затихна.

Въпреки това драконът не забави скорост, нито смени посоката си. Летеше на североизток и отново се превърна в далечно петно. Те останаха загледани подире му, докато изчезна.

— Боже мой! — пророни накрая Бен, все още шепнешком. Жаждата му за приключения внезапно се бе наситила. Той се загледа ужасен в пустото пространство, което се разгръщаше под него и над което те още висяха неподвижни.

— Дявол да го вземе, стига ми всичко това, Куестър! Да се връщаме!

— Картата, ваше величество — каза спокойно магьосникът. — Съсредоточете очи върху картата и намерете къде е Сребърният дворец.

Бен веднага го намери, защото гореше от нетърпение отново да усети почва под краката си. Откри маршрута към двореца и концентрира мислите си нататък. Почти мигновено се озова в кулата, застанал на терасата, загледан в мъглите.

Пусна ръце от парапета, сякаш го пареше и се отдръпна бързо назад.

— Онзи звяр... Това беше драконът, на който се натъкнах в гората! — викна той.

— Да, ваше величество, той е — съгласи се другият и също се отдалечи от парапета. Прилепското лице бе замислено. — Наричат го Страбо. Живее на изток, където долината представлява пустош, блата и трънаци. Живее там сам и е последният представител на своя род.

Бен скръсти ръце на гърди, почувствал внезапен хлад.

— Беше толкова близо, че едва не ни докосна.

— Само така ви се е сторило — сухо се усмихна Куестър. — Това впечатление се дължеше на магията. Всъщност не сме напускали тази стая.

— Наистина ли?

— Може сам да пробвате някой път, ваше величество. Магията на Ландовърската панорама е на ваше разположение — сам видяхте как действа.

— Да, прекрасно, благодаря.

— Значи за тази вечер достатъчно сте научили за Ландовър, така ли да разбирам? Искате ли сега да вечеряме?

Самообладанието на Бен се възвърна.

— Няма да е зле — пое си той дълбоко дъх. — Пак ли ще има изненади? Защото в такъв случай предпочитам да ги узная сега, а не впоследствие.

Магьосникът тръгна обратно през вратата на кулата.

— Не, ваше величество. За вечеря няма да има изненади. Тя ще бъде напълно приятна. Заповядайте.

Минаха през коридорите и стълбището на двореца и отново се намериха в трапезарията. Бен все още имаше въпроси, които очакваха своя отговор, но бе твърде уморен и гладен, а въпросите можеха да почакаат. Остави се да го отведат на почетното място на масата и седна. Стомахът му се отпусна и студените тръпки отминаха. В края на краищата бе оцелял, и то без особени увреждания. Ако това е най-лошото, можеше да го понесе...

— Да ви предложи ли вино, ваше величество? — прекъсна Куестър мислите му.

Денят отминаваше и мракът над двореца се сгъстяваше. Магьосникът вдигна ръка, насочи я към канделабрите и те светнаха в златиста светлина без пламък и пушек, запалена неизвестно как.

— Отново малко магия — усмихна се другият. — Искате ли вино?

Бен се отпусна на облегалката.

— Да, и оставете бутилката.

Куестър направи жест и виното се появи до лакътя му. Магьосникът се бе настанил от дясната страна на Бен. Появиха се Абърнати и Буниън и седнаха отляво. Парснип щеше също да дойде, след като сервира вечерята. Те бяха едно голямо, щастливо семейство.

Бен се обърна към магьосника.

— И още веднъж ти повтарям, Куестър — никакви изненади повече. Искам всичко да знам. Искам да разбера какъв е този медальон. Искам да разбера що за човек е Мийкс. Искам да узная кой е продал Ландовър и защо. Искам да разбера цялата тази история.

Абърнати постави лапи на масата и погледна Бен над рамките на очилата си.

— На ваше място, ваше величество, щях първо да си изпия виното.

Той хвърли с рунтавата си физиономия многозначителен поглед на Буниън, които седеше до него. Коболдът се усмихна, просъска и всичките му зъби се оголиха.

Бен протегна ръка към виното.

Беше изпил голяма част от бутилката, когато Парснип се появи с вечерята. Коболдът донесе задушено телешко със зеленчуци, прясно омесен хляб, сирене и сладкиши. Каквото и да става, поне няма да се умре от глад, помисли си Бен.

Изяде порция задушено с хляб и сирене, изпи няколко чаши вино и се замисли за Ани и Майлс и за онова, с което се бе разделил. Куестър и Абърнати спореха за всичко — от добрата кухня до ролята на магията за поддържане на здравето. Коболдите се усмихваха и омитаха всичко, което се изпречеше пред очите им. Когато дойде време за допълнителни порции, Куестър реши, че задушеното е изстинало и поиска да го притоплят. Парснип изсъска и оголи зъбите си, а Абърнати каза, че го предпочита студено. Куестър не беше съгласен. Спорът бе прекратен, когато Куестър използва магия, за да го притопли, при което то изстина в тенджерата и тенджерата избухна в пламъци, като подпали цялата маса с ленената ѝ покривка. Всички наскачаха и започнаха да крещят, да съскат и да лаят едновременно. Куестър отново използва магия и този път в трапезарията валя в продължение на петнайсет минути.

На Бен му писна. С чаша вино в ръка той последва Абърнати, който го отведе в царските покои — опърлен, подгизнал и леко пийнал. Утре, каза си той, легнал в постелята, ще имам повече късмет.

[1] Популярен герой на Уолт Дисни. Дъмбо е синьо слонче, което лети — Б. пр. ↑

[2] Популярен герой на Уолт Дисни от „Патешки истории“ — Б. пр. ↑

КОРОНАЦИЯТА

Може би наистина щеше да има късмет на другия ден, но Бен Холидей така и не успя да разбере.

Явиха му се сънища, които бяха смес от реалност и фантазия. Сънува Ани и се развълнува от това, че отново я среща жива, че е с нея и я люби, обхванат от смътното чувство, че не може да я задържи и ще я изгуби още веднъж. Сънува Майлс, груб и циничен, който, докато вървяха из Чикаго, пълен със сини дъбове, непрекъснато напомняше на Бен, че го е предупреждавал какво ще стане. Сънува адвокати и съдилища, където от местата на съдебните заседатели съскаха коболди и съдиите имаха вид на рунтави кучета. Сънува високи склонове и бетонни алеи и над всичко това един дракон, черен като нощта. Сънува демони и рицари, и силуети в мъглата, и дворци, които блестяха като слънце.

Сънуваше и светът все повече се отдалечаваше от него.

Когато се събуди, бе утрин. Намираше се в спалните си покои — обширно помещение, покрито с гоблени и копринени драперии, с полиран дъб и хералдически каменни статуи. Лежеше в леглото си — огромен, обвит в балдахин саркофаг от дъб и метал, който сякаш всеки момент можеше да се прегъне като лодка. Разбра, че е сутрин, по мъждивата светлина, която проникваше от високите сводести прозорци, въпреки че оставаше сивомъглива и безцветна. В неговата стая и в стаите наоколо бе тихо. Дворецът приличаше на каменна черупка.

Въпреки това в него бе уютно. Гледан отстрани, Сребърният дворец приличаше на зандан и бе лишен от външната привлекателност дори и на най-спартанския чикагски небостъргач, ала създаваше усещането за дом. При докосване бе топъл — както подът, по който вървеше, така и стените, до които се допираше. Въздухът му бе топъл, въпреки мъглата и сивотата. Топлината проникваше в него като живителна кръв. Правилно го бе определил Куестър Тюс. Този дворец беше живо същество.

Приятно му бе да върви из него. Беше му уютно и спокойно, както би трябвало да се чувства човек в собствения си дом.

Изтегна се и погледна към нощното шкафче, където бе оставил сака си. Тогава забеляза Куестър Тюс, седнал на стол с висока облегалка и загледан в него.

— Добро утро, Бен Холидей — поздрави го магьосникът.

— Добро утро — отвърна той. Приятното усещане веднага се изпари, когато си спомни мрачните разкрития на магьосника от предишната вечер — че е крал без придворни, без армия и без хазна.

— Надявам се, че сте си отпочинали добре — каза Куестър.

— Много добре, благодаря.

— Чудесно. Предстои ви тежък ден.

— Така ли?

— Да, ваше величество — лъчезарно се усмихна Куестър. — Днес ще бъде вашата коронация. Ще бъдете коронован за крал на Ландовър.

Бен запримига.

— Днес ли? — примигна отново той. Внезапно го присви стомах. — Само за минутка, Куестър. Как така днес е коронацията? Нали вчера ми каза, че ще бъде поне след няколко дни, защото ти е нужно време да информираш когото трябва?

— Ами да... да, наистина казах така, признавам — магьосникът сви прилепското си лице като виновно дете. — Работата е там, че не съм го казал вчера.

— Не е ли било вче...?

— Защото днес не е утре.

Бен се изчерви и бързо седна в леглото.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите? Куестър Тюс се усмихна.

— Ваше величество, вие спите вече цяла седмица. Бен го изгледа безмълвно. Магьосникът не сведе очи. В стаята бе толкова тихо, че Бен чуваше звука от собственото си дишане.

— Как е възможно да съм спал цяла седмица? — попита накрая той.

Куестър прокара ръце по лицето си.

— Нали си спомняте виното, което изпихте — което аз ви предложих? — Бен кимна. — Ами, бях му добавил щипка приспивателно, за да си отдъхнете по-добре — той размаха ръце. —

Направих го с магия — леко щракнах с пръст — и той показа как. — Работата е там, че малко съм прехвърлил дозата — вместо няколко капчици съм добавил глътка. Затова и спяхте цяла седмица.

— Значи е станала дребна грешка в магията, така ли? — Бен целият се изчерви от гняв.

Куестър се притесни.

— Боя се, че да.

— А аз се боя, че не е просто грешка! За такъв ли глупак ме вземаш? Направил си го нарочно. Приспал си ме, за да ме накараш да остана тук! — Бен целият се тресеше от яд. — Да не би да мислиш, че съм забравил условието на договора, според което имам право в десетдневен срок да се оттегля? За десет дни мога да реша да се върна в моя свят и да си получа обратно парите с удръжка на разходите. Не казвай, че не си знаел за това! А ето че са минали осем от тези десет дни! Доста изгодно за вас, не ти ли се струва?

— Само за минутка — Куестър се бе вцепенил от възмущение. — Ако действително възнамерявах да ви задържа в Ландовър, ваше величество, нямаше изобщо да ви кажа за приспивателното и за дните, които сте проспали. Щях да ви оставя да си мислите, че сте в Ландовър за втори ден и десетте дни щяха да минат преди да разберете това!

В първия миг Бен го гледаше, без да може да каже нито дума, после седна отново.

— Сигурно в това си прав — той поклати глава усъмнен. — Може би ти дължа извинение, но честно казано, в момента съм твърде много ядосан, за да се извинявам. Изгубих цяла седмица заради теб. А докато аз съм спал, ти си пуснал в ход плановете си да ме направиш крал — разпратил си покани и си подготвил всичко останало! Какво щастие, че се събудих навреме, нали, защото иначе щеше да ти се наложи да ме короноваш в леглото!

— О, аз знаех, че ще се събудите навреме, след като разбрах какво е станало — побърза да го увери Куестър.

— Тоест надявал си се, че знаеш — намеси се Абърнати, който се появи в спалнята с табла в ръка. — Ще закупите ли, ваше величество?

Той донесе таблата и я остави на нощното шкафче.

— Благодаря — промърмори Бен, без да отмества очи от Куестър.

— Знаех — натърти магьосникът.

— Хубав ден за коронация — каза Абърнати. Той погледна Бен над очилата си. — Мантията ви е готова. Поправена е тъй, че да ви става — той замълча. — Докато спяхте, имах достатъчно време да ви взема мярка.

— Сигурен съм в това — ухапа Бен ядосано парче хляб. — Цяла седмица наистина е доста време.

Абърнати сви рамене.

— Не е точно така. Ние също пихме от виното, ваше величество.

— Грешката беше неволна — продължи да настоява Куестър, свил вежди.

— Доста често ти се случва — сопна му се Абърнати.

— Сигурно предпочиташ изобщо да се откажа!

— Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие!

Бен вдигна ръка умолително.

— Спрете! Всичко това ми дотегна! — той изгледа единия, после другия. — До гуша ми дойде от спорове. Като адвокат съм се наслушал на спорове. Сега искам да ми се отговори на някои въпроси. Снощи ви казах, че искам да зная цялата история около продажбата на това кралство — е, не снощи, а при предишния ни разговор. Ето че този момент настъпи, Куестър.

Магьосникът се изправи, хвърли мрачен поглед на Абърнати и отново погледна към Бен.

— Ще получите обяснение, ваше величество. Но се налага да го изслушате, докато пътуваме До Престолнината. Коронацията ще се извърши по обед и трябва да тръгнем веднага, за да стигнем навреме.

Абърнати се отпрати към вратата.

— Сигурен съм, че той я очаква с нетърпение, магьоснико. Ваше величество, веднага ще донеса мантията ви. Опитайте се да хапнете малко от закуската. Магията на двореца непрестанно запада и може би скоро ще ни се наложи да обикаляме околностите, за да търсим нещо за препитание.

И той излезе. Куестър погледна след него ядосано, после бързо се обърна към Бен.

— Бих могъл само да добавя, ваше величество, че двата дни, които остават, са достатъчно време, за да използвате медальона и да се върнете във вашия свят, ако пожелаете.

Той се подвоуми, после тръгна да излиза подир Абърнати. Бен остана загледан след тях.

— Цяла седмица — промълви той, блъсна подноса встрани и стана от леглото.

Тръгнаха подир час — Бен, Куестър, Абърнати и двата коболда. Напуснаха Сребърния дворец и самотния му остров с езерната птица, като мълчаливо преплуваха мрачните води на езерото до отсрещните ливади. Оттам поеха през горите и мъглата.

— Предполагам, че трябва да започна от самото начало — каза Куестър на Бен, когато навлязоха в гората. Вървяха рамо до рамо на крачка пред другите. Магьосникът пристъпваше с овладяна, клатушкаща се походка, свити рамене и наведена глава. — Проблемът с престола започна след смъртта на стария крал, преди повече от двайсет години. Нещата по онова време бяха доста различни. Стариият крал се ползваше с уважението на целия народ на Ландовър. Пет поколения от неговия род бяха поемали едно след друго властта и бяха управлявали добре. Никой не оспорваше управлението на стария крал — нито Ноцната сянка, нито дори Марк. По онова време имаше армия, придворни и всичко беше подчинено на закона. Хазната бе пълна, магията закриляше трона. Сребърният дворец не бе започнал да се покрива с патина; бе лъскав и сияен като нов, а островът, на който е разположен, бе най-красивото място на земята. Тук имаше цветя и слънце, а не мъгли и облаци.

Бен хвърли поглед нататък. Беше облечен в червена копринена туника и панталони с високи до коленете ботуши и сребърни кантове. Абърнати носеше церемониалната му мантия, короната и скиптъра.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Куестър, но твоето обяснение започва да напомня зле скалъпена приказка.

— Ще стане и още по-зле, ваше величество. Стариият крал умря и остави само един син, който бе още много млад за наследник на престола. Възпитателят на сина бе магьосник с огромна сила, но със съмнителни принципи. Този магьосник се държеше повече като баща на принца, отколкото самият крал. Той се бе грижил за момчето след смъртта на майка му и по време на честите отсъствия на стария крал от двореца. Синът бе малодушно момче, отегчено от Ландовър, на което не му бяха приятни отговорностите, които рожденото му право му налага, и магьосникът се възползва от неговата слабост. Отдавна

магьосникът бе търсил начин да избяга, защото животът в Ландовър му се струваше ограничен. По онова време той бе придворен магьосник — длъжност, която в момента изпълнявам аз — но си бе въобразил, че е предопределен за по-големи дела. Ала един придворен магьосник е свързан с трона и страната чрез магическа клетва. Не би могъл да напусне, ако сам кралят не го освободи. Ето защо той вложи цялото си умение, за да убеди момчето, че двамата трябва да напуснат Ландовър.

Куестър замълча и обърна леко прилепското си лице към Бен.

— Магьосникът е мой природен брат, ваше величество. На вас ви е познат като Мийкс.

— О...о...о — бавно поклати глава Бен. — Започва да ми просветва.

— Ааа?

— Такава е думата. А ти няма ли най-сетне да престанеш да повтаряш това ааа! Баба ми, като получи склероза, все това ааа повтаряше, когато се обръщах към нея, и това ме вбесяваше.

— Извинете. Ала проблемът е, че ако човек иска да напусне Ландовър, не може да вземе нищо със себе си. Магията не позволява. А това бе много неприятно за моя природен брат и за сина на стария крал. Ето защо те изработиха план: да продадат трона на човек от друг свят. Ако някой от друг свят купи Ландовър, моят природен брат и синът на стария крал биха могли да приберат постъпленията в този друг свят и така да избегнат законите на тукашния свят, които им забраняват да изнасят каквото и да било от него. По такъв начин те биха могли да се издържат, където и да отидат.

— Кое ги е накарало да се спрат на моя свят? — попита Бен.

— Проучванията — усмихна се Куестър. — Във вашия свят най-много хора можеха да бъдат привлечени от тукашния живот. За тях Ландовър е бленувана фантазия.

Бен кимна.

— Само дето всъщност не е.

— Е, да — прокашля се Куестър. — Мина време, откакто природеният ми брат повлия на сина на стария крал, откакто синът порасна и двамата измислиха как да скъсат връзките си с тази страна. Синът и без това не желаше трона. Той щеше при всички случаи скоро да го напусне, само ако бъдеше сигурен, че ще има кой да се

грижи за него. Моят природен брат се зае да му помогне. За това се изискваше известна мисъл и изобретателност. Докато беше в ход всичко това, кралството започна да запада. Магията се крепи на силата на посвещението, а за такава едва ли можеше да се говори. Хазната се изпразни. Армията се разпръсна. Законите престанаха да се спазват. Народът започна да се разединява и да се пилее из охранявани временни поселища. Търговията помежду племената бе прекратена. Сребърният дворец бе лишен от господаря и придворните си и нямаше кой да се грижи за него, тъй че започна да се поддава на разрухата. Земите също бяха засегнати, почвата обедняваше и буренясваше. Моят природен брат и синът на стария крал не биха могли лесно да продадат такава, ааа... съмнителна стока на някой случаен купувач.

Бен се загледа безпомощно нагоре към дърветата.

— Ти доста добре отмерваш думите си, Куестър.

— Вижте, ваше величество, сегашното положение на нещата може да се промени — тъкмо това се опитвам да ви обясня. Един мъдър и силен крал може да възвърне някогашния блясък на Ландовър. Законите могат да се възстановят — особено от човек като вас, който разбира правната материя. Хазната може да се напълни, армията да се събере, а патината да се почисти. Тъкмо затова аз облякох мантията на придворен магьосник, когато моят природен брат я бе захвърлил. Затова се и съгласих да му помогна да камери купувач за престола. Дори написах обявата за продажба.

— Значи ти си написал онези купища лъжи в каталога? — изненада се Бен.

— Написах обявата така, че да привлече подходящия човек — човек с въображение и смелост! — Той потупа Бен с костеливия си пръст. — А това не са купища лъжи! — пръстът се отдръпна и изпитото лице се изопна. — Така трябваше, ваше величество. Ландовър трябва да се възстанови. Той изгуби своята сила, разединен подир управлението на стария крал, а когато загуби и магията, това напълно ще го довърши.

— Слушали сме цялата тази реч и по-рано, Куестър — промърмори Абърнати зад тях. — Ако обичаш, престани да я повтаряш.

Магьосникът му хвърли раздражен поглед.

— Говоря, каквото трябва. Ако ти е досадно, недей да слушаш.

— Куестър, не мога да разбера каква е твоята роля във всичко това — върна Бен разговора на темата. — Ако толкова искрено се тревожиш за Ландовър, защо изобщо си допуснал природеният ти брат и синът на стария крал да съсипят всичко това? Какво си правил самият ти през всичките тези години след смъртта на стария крал? Къде си бил, когато престолът на Ландовър е бил празен?

Куестър Тюс вдигна умолително ръце.

— Моля ви, ваше величество — задавайте въпросите един по един! — Той потърка брадичка с плачливо изражение. — Трябва да си дадете сметка, че по онова време придворен магьосник бях не аз, а моят природен брат. А колкото и да не ми е приятно да си го призная, аз не съм толкова добър магьосник, колкото него. Винаги съм му отстъпвал по способности.

— Дайте ми хартия и перо — възкликна Абърнати, — това трябва да се запише!

— Обаче откакто съм придворен магьосник, аз се усъвършенствам — продължи Куестър, без да му обръща внимание. — Докато брат ми беше на служба, няхах положение в двора — бях един чирак, твърде остарял, за да продължи да чиракува, а неспособен да си намери друга работа в кралството. Попътувах, опитах се да науча нещо от магията на вълшебниците, опитах се да си намеря работа за запълване времето. Няколко години след смъртта на стария крал природеният ми брат отново ме повика в двореца да му помагам в управлението. Тогава сподели намерението си да напусне кралството, за да не се върне повече. Предупреди ме, че синът на стария крал е решил да продаде престола и да тръгне заедно с него. Определи ме за придворен магьосник и съветник на новия крал.

Той се спря и се вгледа в лицето на Бен.

— Сигурно си е мислил, че няма да му създавам неприятности, защото бях слаб магьосник и пропаднал в живота човек. Смятал е, че положението на придворен магьосник толкова ще ме ощастливи, че ще изпълнявам всичко, което пожелае, и аз го оставих да се заблуждава, ваше величество. Правех се; че му съдействам, защото това бе единственият начин да помогна на страната. Щеше да има нужда от нов крал, за да поемат нещата отново във вярната посока. Бях решен да намеря този крал. Дори убедих природения си брат да остави на мен да

напиша обявата за разпродажба, която трябваше да доведе такъв крал в Ландовър.

— И ето ме мене — довърши Бен.

— И ето ви вас — съгласи се Куестър.

— С милион долара по-беден.

— И с цяло кралство по-богат.

— Но парите ми ги няма, нали? Договорът, който подписах, е бил мошенически по начало. Мийкс и онзи принц са избягали с парите, а аз съм принуден да стоя тук до края на живота си.

Куестър се загледа продължително в него, после поклати глава.

— Не, ваше величество, не сте принуден да стоите тук, ако сам не желаете това. Договорът е напълно валиден, условието за завръщане е валидно и парите ще ви чакат, ако се върнете в срок от десет дни.

Сега Бен на свой ред го изглежда.

— Дявол да го вземе — прошепна той, втренчен безмълвно в Куестър цяла една минута. — Сам разбираш, че е излишно да ми говориш всичко това. Защо не ме накараш да мисля, че парите ги няма и аз съм принуден да остана тук?

Магьосникът изглежда се натъжи.

— Не, никога не бих сторил такова нещо, ваше величество.

— Разбира се, че би го сторил — намеси се Абърнати. — Би го сторил и още как, само да можеше — той седна и разтърка врат със задния си крак. — Да не би да има кърлежи в тази гора? — попита той. — Не мога да понасям кърлежите.

Продължиха мълчаливо да вървят. Бен обмисляше думите на Куестър. Старият Мийкс и синът на някогашния крал правят заговор за продажба на престола на кралството, след което се преселват с парите — напълно възможно. Но цялата загадка си оставаше неясна. Работата бе там, че не можеше да разбере какво куца. Знаеше, че е близо до разкритието, но не можеше съвсем да го налучка. Вложи цялото си следователско умение, но неясният момент му убягваше.

Накрая се отказа. Рано или късно щеше да разбере, а засега трябваше да реши един по-неотложен проблем. Осем от десетте дни, които му бяха предоставени според условията на договора, вече бяха изминали. Оставаха му само днес и утре, за да реши дали ще се откаже от покупката и ще се завърне отново в къщи или не. Куестър го бе

уверил, че има възможност да го направи, а той му вярваше. Въпросът бе не дали може, а дали иска да се върне. Нищо в Ландовър не беше такова, каквото обещаваеше каталогът — освен, разбира се, в най-широкия смисъл на думата. Имаше дракони и феи, и всякакви подобни същества, имаше магия и той беше кралят на всичко това — или поне щеше да бъде. Но този фантазен свят не беше дори и отчасти такъв, какъвто бе очаквал. Парите, които плати, изглеждаха твърде много за онова, което получи. И все пак... Ищецът отстъпи място на защитника... И все пак в Ландовър го привличаше нещо, което не можеше да определи. Най-вероятно — предизвикателството. Не искаше да си го признае, но ако трябваше да бъде честен със себе си, по-добре беше да си го признае в момента. Той не обичаше да бяга от отговорност. Не обичаше да губи. Мъчително му бе да си признае, че е сгрешил с идването си тук, че е платил милион долара за една фантазия, която бе наистина фантазия, макар и не желаната от него. Той притежаваше нюх и упоритост на съдебен следовател и не обичаше да се отказва от битката. В Ландовър сигурно го очакваше битка, ала суверенитетът на трона бе заплашен и трябваше да се положат невероятни усилия, за да бъде възстановен. Нима той не можеше да направи това? Нима не притежаваше необходимите способности, достойни за неговите подвластни?

Майлс щеше да каже, че не си струва усилието. Майлс щеше да вдигне ръце и да се върне в цивилизацията — към конкуренцията, асансьорите и такситата. Неговите колеги биха сторили същото.

Ани обаче — не. Ани щеше да го посъветва да рискува и щеше да го подкрепи. Но Ани бе мъртва.

Той начумерено сви устни. Ако се замислеше човек, той също щеше да бъде мъртъв, ако сега се откажеше и се върнеше обратно. Та нали тъкмо затова бе приел предизвикателството и бе дошъл тук — за да се върне към живота. Продължаваше да мисли, че тук щеше да има тази възможност; продължаваше да мисли, че Ландовър можеше да бъде негов дом. Освен това, парите са си само пари...

И все пак — един милион долара? Представяше си как Майлс недоумяващо възкликва. Представяше си го как размахва ръце от възмущение.

С удивление откри, че се усмихва при тази представа.

Към обяд дърветата и мъглата най-ненадейно се разсеяха и групичката навлезе в поляна, озарена цялата от слънце, с треви, които грееха зелени, златисти и алени. Цялата поляна бе обградена от сини дъбове, подредени на равно разстояние един от друг и само онези, които бяха по-навътре в гората, проявяваха симптоми на завяхване, каквито бе наблюдавал Бен по време на пътуването си насам. В центъра на поляната бе изграден подиум и имаше трон от гладък бял дъб. В четирите краища на подиума бяха поставени излъскани сребърни стойки, върху които се намираха високи бели свещи с незапалени фитили. Зад подиума бяха издигнати флагове с различни цветове и гербове и навсякъде имаше бели кадифени възглавнички за коленичене.

Куестър посочи с ръка озарената от слънцето поляна.

— Това е Престолнината, ваше величество — тихо каза той. — Тук ще бъдете коронован за крал на Ландовър.

Бен се загледа в лъскавия дъб и среброто на трона и подиума, в знамената и свещите, в окосената трева и сините дъбове.

— Тук няма и следа от Ерозията, Куестър. Всичко изглежда като... ново.

— Ерозията не е достигнала до Престолнината, ваше величество. Магията тук е най-силна. Елате.

Те прекосиха мълчаливо покрай кадифените възглавнички за коленичене и отидоха в центъра на поляната, където се намираха подиумът и тронът. Благоухания изпълваха топлия обеден въздух и цветовете на тревите и дърветата проблясваха и се смесваха с лекота. Бен изпита такова омиротворение и почителност, каквото някога усещаше в неделните утрини в църковния храм, където го водеха като момче. С удивление откри, че все още си спомня това.

Стигнаха до подиума и спряха. Бен бавно се огледа наоколо. Престолнината бе съвършено пуста. Само неколцина изнурени скотовъдци и фермери, подредили се заедно с жените и децата си, стояха колебливо покрай поляната и си шепнеха нещо, поглеждайки неуверено към Бен. Половин дузина ловци и дървари се бяха струпали на групичка сред сенките на гората, докдето не достигаше слънчева светлина. Един просяк в окъсани, протрити кожени панталони и туника бе седнал с кръстосани крака в основата на един умиращ дъб.

Освен тях нямаше никой друг.

Бен се начумери. Тези, които си бяха направили труда да дойдат, имаха някак подплашен, отчаян поглед.

— Кой са те? — тихо попита той Куестър. Куестър погледна към парцаливата сбирщина и извърна поглед встрани.

— Публика.

— Публика ли?

— За коронацията.

— Ами къде са останалите?

— Сигурно доста са закъснели — каза с привидно сериозен вид Абърнати. Зад него коболдите тихо просъскаха и показаха зъбите си.

Бен постави ръка на раменете на Куестър и го обърна към себе си.

— Какво става тук, Куестър? Къде са всички останали?

Магьосникът нервно търкаше брадичката си.

— Възможно е наистина хората, които изобщо ще дойдат, да са просто закъснели, да ги е задържало нещо непредвидено, когато...

— Чакай, чакай — прекъсна го Бен. — Я повтори още веднаж — „хората, които изобщо ще дойдат“ ли каза? Значи ли това, че някои изобщо не възнамеряват да дойдат?

— Е, така е думата, ваше величество. Разбира се, че ще дойдат всички, които могат.

Бен скръсти ръце на гърди и погледна Куестър в очите.

— Да-да, не ми ги разправяй тия. Слушай, Куестър. Живял съм достатъчно дълго, за да мога да различа бялото от черното. И така, какво става тук?

Магьосникът притеснено пристъпваше от крак на крак.

— Ами... вижте, всъщност наистина Ще дойдат малцина.

— Какво значи малцина...

— Вероятно само две двойки. Абърнати пристъпи напред.

— Той има предвид само нас четиримата, ваше величество — и онези нещастници оттатък в сянката на гората.

— Само вас четиримата ли? — зяпна Бен, невярващ на ушите си. — Вие четиримата? И никой друг? Извършва се коронация на крал на Ландовър след повече от двацет години прекъсване и не идва никой...

— Вие не сте първият, ваше величество — тихо каза Куестър.

— ...освен вас четиримата?

— Вие не сте първият — повтори магьосникът. Настъпи дълго мълчание.

— Какво каза? — попита Бен.

— Преди вас имаше други, ваше величество — други крале на Ландовър, дошли след кончината на стария крал. Вие сте само последният, който се възкачва на трона. Съжалявам, че ви се налага да го чуете. Бих предпочел да го узнаете след като церемонията по коронацията...

— Колко на брой? — лицето на Бен бе почервенияло от гняв.

— ...се извърши и ние... какво казахте?

— Крале, дявол да го вземе! Колко други е имало?.

Куестър Тюз се смути.

— По всяка вероятност няколко десетки. Честно казано, престанал съм да ги броя.

Някъде в далечината откъм гората и дърветата прозвуча гръм. Абърнати наостри уши.

— Няколко десетки ли? — не дочу Бен. Той отпусна ръце встрани и мускулите на врата му се напрегнаха. — Разбирам защо бройката ти се губи! Разбирам защо вече никой не идва!

— В началото идваха, разбира се — продължаваше другият с досадно спокоен глас и без да отклони поглед. Идваха, защото вярваха. Дори след като престанаха да вярват, известно време продължиха да идват от любопитство. Но с времето дори и любопитството им се изчерпи. Оттук минаха твърде много крале, ваше величество, които не се оказаха истински крале.

Той посочи с ръка малцината, скупчили се в края на гората.

— Тези тук идват само защото са отчаяни. Отново изтреща гръмотевица, този път по-силно и близо и дълбокият ѝ, пронизителен гръм отекна по цялата гора и разтърси земята. Коболдите просъскаха и ушите им клепнаха. Очите на Бен блеснаха. Абърнати ръмжеше.

Куестър хвана Бен за ръката.

— Качете се на подиума, ваше величество! Бързо, вървете! — Бен се поколеба начумерен. — Вървете!

— блъсна го магьосникът — Демоните приближават!

Това беше достатъчен аргумент за Бен. Коболдите вече препускаха напред и той ги последва. Гръмотевицата разтърсваше всичко наоколо им, дърветата и земята.

— Ето че ще си имате публика, ваше величество — каза Абърнати, докато се изкачваше по стъпалата на подиума на четири крака и едва не изпусна церемониалната мантия и жезъла.

Бен се изкачваше по стълбите след него и тревожно се озърташе. Престолнината бе опустяла, останали бяха само те петимата. Фермерите, скотовъдците и техните семейства, ловците и просякът се бяха изпокрили сред сенките на гората. Мъглата и сенките на околните дървета се спускаха ниско над слънчевата поляна.

— Помогни на негово величество да си сложи мантията и да вземе скиптъра — нареди Куестър Тюс на Абърнати и изтича на подиума, за да застане до тях. — По-бързо!

Абърнати се изправи на задните си крака и започна да облича мантията на Бен и да му поднася атрибутите на властта.

— Само за минутка, Куестър — възпротиви се Бен. Той внимателно се взря към черния входен тунел насреща им. — Не съм съвсем сигурен, че вече имам желание за коронация.

— Късно е, ваше величество — длъжен сте! — прилепеното лице внезапно стана неумолимо. — Доверете ми се. Няма нищо страшно.

Бен си помисли, че има сериозно основание да се съмнява в това твърдение, но Абърнати вече закопчаваше халките на мантията и му поднасяше скиптъра. Кралският писар бе удивително сръчен за едно куче и Бен неволно погледна към него, независимо от драматичността на ситуацията. Остана изненадан. Лапите на Абърнати съвсем определено имаха човешки пръсти.

— Дори и това не успя да направи както трябва — промърмори кралският писар, като забеляза погледа на Бен. — Да се надяваме, че с вас ще има повече успех.

Сенки и мъгли се стелеха и виеха като разтворено във вода мастило в далечния край на поляната. Изведнъж тишината отстъпи на внезапния вой на вятъра. Трясъкът от приближаването на демоните се изви като силен гръм, който разтърси цялата гора. Бен се извърна, а вятърът развя мантията му, сякаш всеки миг щеше да я отнесе. Абърнати се отдръпна с гърлено ръмжене, а коболдите просъскаха като змии и оголваха зъби в мрака.

В този момент демоните се появиха, изникнаха от тъмнината и мъглата, материализирайки се, сякаш дупка се бе образувала във въздуха — армия от тънки, бронирани силуети, тъмни като нощта.

Оръжията и броните им подрънкваха и подковите на чудовищните им змиевидни кобили ехтяха по земята и скалите и дълго отекваха, преди да стихнат. Армията забави ход и спря. Откъм мъглите проблясваха белите им зъби и червените очи, издаваха се вити нокти и шипове, сякаш всички бяха сплетени в едно. Армията се насочи към площадката в неравен строй. Бяха стотици, скупчени между горските дървета и възглавничките за коленичене, диханията им изпълваха тишината, настъпила след гръмотевичния грохот. Вятърът изсвистя още веднъж и замря.

Поляната се изпълни от шума на тежко, задъхано дишане.

— Куестър...? — тихо повика магьосника Бен, застинал на мястото.

— Дръжте, се, ваше величество — прошепна магьосникът.

Демонската орда се размърда, оръжията се вдигнаха като едно и армията нададе див вик като от общо гърло. Абърнати отстъпи назад с разтворени челюсти. Коболдите направо подивяха, започнаха да съскат и да скимтят от ужас, приклеknали от двете страни на Бен.

— Куестър...? — подхвана отново Бен, все по-настойчиво.

В този миг се появи Марк. Демоните внезапно се отдръпнаха и той излезе по средата между редиците им. Яздеше своя крилат змей — едно същество, което бе полузмия-полувълк, излязло сякаш от най-ужасен кошмар. Марк целият бе покрит в черна броня, непроницаема и протрита, отрупан с оръжия и щръкнали шипове. Главата му бе обвита с шлем със спуснато забрало.

Бен Холидей би предпочел да бъде навсякъде, само не и тук.

Куестър Тюс пристъпи напред.

— Паднете на колене, ваше величество! — просъска той.

— Какво?

— Паднете на колене! Нали ще ставате крал! Демоните са дошли да присъстват на церемонията и не трябва да ги карате да чакат — прилепското лице се сбръчка от настойчивост. — Паднете на колене, за да дадете клетва!

Бен коленичи, приковал поглед в демоните.

— Поставете ръце на медальона — заповяда Куестър. Бен пъхна ръката под туниката си и хвана медальона. — А сега повтаряйте думите: „Аз ставам едно с тази земя и този народ, верен на всички и необвързан с никого, подчинен на законите на трона и магията, вричам

се на света, в който съм дошъл — негов крал отсега и во веки.“ Повтаряйте сега.

Бен се подвоуми.

— Куестър, не искам...

— Кажете ги, Бен Холидей, ако искате наистина да бъдете крал, както твърдахте.

Думите му бяха толкова сурови и непреклонни, сякаш ги бе произнесъл някой друг, а не Куестър Тюс. Бен твърдо срещна погледа му. Усещаше неспокойствието сред редовете на демоните.

Вдигна медальона, така че всички добре да го видят. Не отместваше очи от Куестър.

— Аз ставам едно с тази земя и този народ, верен на всички и необвързан с никого, подчинен на законите на трона и магията, вричам се в света, в който съм дошъл — негов крал отсега и во веки.

Той произнесе думите ясно и отчетливо. Бе леко изненадан дори, че ги е запомнил толкова лесно — сякаш ги знаеше отпреди. Над поляната настана пълна тишина. Той отново пусна медальона на гърдите си.

Куестър Тюс кимна и прокара ръка над главата на Бен.

— Изправете се, ваше величество — тихо каза той. — Бен Холидей, крал на Ландовър, законен владетел и суверен.

Бен се изправи и внезапно през мъглата над него се плъзна един лъч. Над поляната се спусна още по-плътна тишина. Куестър Тюс бавно се наведе и падна на едното си коляно. Абърнати го последва и коболдите коленичиха заедно с него.

Ала демоните не помръднаха от мястото си. Марк остана върху змея и никой наоколо му не се помръдваше.

— Покажи им медальона още веднъж! — просъска Куестър под нос.

Бен се извърна и вдигна медальона с дясната си ръка, като прокараваше пръсти по очертанията на рицаря ездач, на езерото, двореца и изгряващото слънце. Някои демони от редиците черни силуети тихо извикаха и отстъпиха назад. Ала Марк веднага вдигна ръка и им даде знак да останат по местата си и да не отстъпват. Шлемът му заплашително се обърна към Бен.

— Куестър, не действа! — рече Бен, останал без дъх.

Внезапно демонските редици се размърдаха. Възседнал чудовищния си крилат змей, Марк приближаваше откъм сенките и мъглата. Демоните го следваха.

Бен направо изстина.

— Куестър!

Ала в този момент проблесна светлина от Престолнината, сякаш нещо светло бе уловило лъч от слънцето. Тя се появи в мрака между приближаващите демони и подиума, където се намираха Бен и неговата компания. Демоните забавиха ход и започнаха да се оглеждат. Бен и приятелите му се обърнаха.

Откъм мъглите се появи един ездач на кон.

Бен Холидей не можеше да повярва на очите си. Това бе рицарят, който бе срещнал в прохода на времето между своя свят и този, рицарят, чийто образ бе гравирен върху медальона — една очукана, пробита желязна статуя, въз седнала изнурен кон, с вдигната пика и целият брониран. Беше неподвижен, сякаш изваян от камък.

— Паладин! — прошепна Куестър, невярващ на очите си. — Върнал се е!

Марк целият се изпъна под доспехите върху змея си и обърна шлем към рицаря. Демоните наоколо отстъпиха сред сенките и мъглите и се разнесе смутен шепот. Въпреки това рицарят не се помръдна.

— Куестър, какво става? — попита Бен, но магьосникът безмълвно поклати глава.

Само след миг демоните и рицарят бяха изправени един срещу друг в озарената от слънцето част на Престолнината и се гледаха като дебнещи се животни. Марк бе вдигнал ръка със свит юмрук и наведен шлем по посока на Бен. Той накара змея да се извърти и препусна обратно в мрака, а армията му го последва. Крясъци и викове разцепиха тишината, изви се вятър и конни копита затрещяха отново. Демоните изчезнаха безследно, както бяха и дошли.

Мъглата и мракът се оттеглиха и слънчевата светлина се върна. Бен мигаше, без да може да повярва. Когато се обърна отново, за да види рицаря и бойния му кон, и те бяха изчезнали. Поляната бе пуста, с изключение на петимата, които стояха на подиума. След това сенките отново се размърдаха. Неколцината фермери, скотовъдците и техните семейства, ловците и единственият просяк се появиха отново, като

колебливо се скупчиха в края на гората. В очите им се четеше страх и удивление. Не приближиха повече, но коленичиха един след друг на земята.

Бен дишаше тежко, целият потънал в пот. Пое си дълбоко дъх и се обърна към Куестър.

— Искам да зная какво става и то веднага!

За първи път, откакто се бяха запознали, Куестър Тюс си бе глътнал езика. Опита се да каже нещо, спря, опита се отново и поклати глава. Бен погледна към останалите. Абърнати дишаше тежко, сякаш го бяха гонили. Коболдите бяха клекнали наблизко с клепнали уши и присвити очи.

Бен хвана Куестър за ръката.

— Отговори ми, дявол те взел!

— Ваше величество, аз не... не мога да обясня... — прилепското лице се гърчеше, като уловено на местопрестъплението. — Не мога дори да повярвам...

Бен бързо вдигна ръка, за да го накара да спре.

— За бога, Куестър, моля те, ела на себе си. Другият кимна и се опита да се съвземе.

— Да, ваше величество.

— И отговори на въпроса ми!

— Ваше величество, аз... — той отново се спря. Рунтавата глава на Абърнати се килна над едното рамо.

— Започва да става интересно — заяви той. Изглежда се беше съвзел много по-бързо, отколкото магьосникът.

Куестър му хвърли мрачен поглед.

— Съжалявам, че не те превърнах в котка! — викна му той.

— Куестър! — нетърпеливо рече Бен. Магьосникът се обърна, пое си дълбоко дъх, вдигна глава замислено и сви рамене.

— Ваше величество, не зная как точно да ви обясня това — усмихна се леко той. — Рицарят от медальона, този рицар, който се противопостави на Марк — той не съществува.

Усмивката му изчезна.

— Ваше величество, пред нас се яви призрак!

ПАЛАДИН

Майлс на времето казваше, че има юристи и юристи. Бедата била в това, че първите са много повече от вторите. Така говореше винаги, когато бе ядосан от некомпетентността на някой колега.

Бен Холидей си повтаряше тези думи отново и отново, докато се връщаха към Сребърния дворец, само че леко ги видоизмени според настоящите обстоятелства. Има призраци и призраци, казваше си той. Има въображаеми призраци и истински призраци, фантоми на съзнанието и съвсем реални живи духове, които неочаквано изникват в нощта. Наистина, първите са много повече от вторите; и слава богу.

Във всеки случай рицарят, гравирен върху медальона, който носеше, рицарят, който два пъти бе заставал между него и Марк, рицарят, който се бе материализирал и после бе изчезнал като дим, спадаше определено към вторите, а не беше някакво видение, плод на халюцинация или химическа реакция на съзнанието, предизвикана от храната и водата в тази странна земя. Беше сигурен в това, както бе сигурен, че Куестър Тюс още не му бе разкрил всички обстоятелства, свързани с продажбата на престола на Ландовър.

А Бен имаше намерение да разбере истината и в двата случая.

Изглежда обаче нямаше начин да я научи веднага. Защото след като заяви ме рицарят е призрак, който не съществува вече, Куестър отказа да говори по въпроса преди да се върнат в Сребърния дворец. Бен яростно протестира срещу това, Абърнати вметна някоя и друга забележка, че му е студено на краката, коболдите просъскаха и показаха зъбите си на изчезналите демони, но магьосникът остана непоклатим. Бен Холидей имал право да узнае всичко, свързано с появата на призрака — защото явилият се бил Паладин, нали? — но трябвало да почака, докато се приберат в двореца на сигурно място. Прилепското лице остана непоколебимо, сгърбената фигура се обърна и Куестър Тюс пое през гората, без да хвърли поглед назад. Тъй като Бен нямаше и намерение да остава сам на това сечище, той побърза да го последва като послушно кученце.

Много ми отива да съм крал, сгълча се той. Но чия беше вината? Та той беше толкова крал на Ландовър, колкото и президент на Съединените щати. Беше провъзгласен за крал от един некадърен магьосник, от едно преобразено куче и две съскащи маймуни и беше платил един милион долара за тази привилегия — косата му настръхваше като си помислеше за това — но си оставаше аутсайдер, залутан в една чужда страна и не знаеше нито обичаите, нито езика.

Всичко ще се промени, зарече се той. Или ще извърша тази промяна, или поне ще разбере причината за упадъка.

Вървяха цял следобед и когато зърнаха Сребърния дворец, над покритата с мъгла долина и вода вече се спускаше мрак. Мрачният, пуст вид на крепостта още повече потисна Бен Холидей, ако това изобщо беше възможно. Той отново си спомни десетте дни, които има на разположение, за да се върне в своя свят по силата на договора, който бе подписал — и за първи път такова връщане му се стори оправдано.

Щом се върнаха в двореца, Куестър изпрати Парснип да приготи вечерята и Буниън да подготви постелята на Бен. После, последван в колона от Бен и Абърнати, той ги поведе към вътрешността на двореца. Прекосиха множество коридори и минаха безброй зали, покрити с петна и мухъл от Ерозията, но оцветени от бездимната светлини и стоплени от живота на двореца. В сивотата слабо проблясваха цветовете и полираното дърво и камъкът също лъщяха. Човек имаше чувството, че нещо грандиозно и изящно отмира под Ерозията, а това измъчваше Бен. Не бива да се притеснявам чак толкова, помисли си той, докато тихо вървеше подир Куестър. Беше спал само веднъж между тези стени и за него дворецът нямаше особено значение. Освен дето Куестър му бе казал, че е жив... Опита се да се освободи от тези мисли, докато минаха през огромна дъбова врата с метален обков и излязоха в малко дворче с параклис в средата. Параклисът бе мрачен и безцветен, както и останалата част от Сребърния дворец, ала мъглите тук не бяха чак толкова гъсти и по покрива и стените, направени от камък и дърво, както и по зацапаното стъкло на високите, сводести прозорци все още имаше отблясъци от слънчева светлина. Пресякоха двора и стигнаха до стъпалата на параклиса, изкачиха се до гравираната дъбова врата, залостена е железни скоби и влязоха.

Бен надникна в слабо осветеното помещение. Подовете, таванът и стените, боядисани в бяло и червено, имаха избледнели цветове, цялата мрачна вътрешност на параклиса бе потъмняла и плесенясала. Нямаше нито олтар, нито църковни пейки. По стените висяха бойни доспехи, щитове и оръжия и имаше едно единствено място за коленичене, обърнато към подиума в самата среда на помещението. На подиума стоеше самотна фигура. Това беше рицарят от медальона.

Бен ококори очи от удивление. В първия момент му се стори, че рицарят е жив и ги наблюдава. После осъзна, че това е само бойно снаряжение, което не крие никакво живо същество.

Куестър пристъпи напред в параклиса.

— Елате насам, ваше величество.

Бен го последва, без да отмества поглед от подиума. Абърнати вървеше подир тях. Доспехите бяха пробити и протрити от многото битки, бяха потъмнели, а металът бе направо почернял от патината. Огромният меч бе прибран в ножницата на едното бедро и един боздуган със заострен край висеше в кожена калъфка от другата страна. Огромна пика с метален връх, насочена надолу, се спускаше от едната метална ръка. И трите оръжия изглеждаха протрити като ризницата и покрити с прах и нечистотия. Върху металната ризница и щита до пиката имаше емблема, която представляваше слънце, изгряващо над Сребърния дворец.

Бен си пое дълбоко дъх. Застанал пред това бойно снаряжение, той беше сигурен, че то е само обвивка. Но бе сигурен, че същото бойно снаряжение носеше рицарят, който на два пъти бе заставал между него и Марк.

— Наричаха го Паладин — промълви Куестър, застанал до него. — Той беше кралският воин.

Бен погледна към него.

— А, така ли? И какво стана с него?

— Изчезна след смъртта на стария крал и оттогава никой не го е виждал — проницателните очи срещнаха погледа на Бен. — До този момент.

— Значи ти вече не смяташ, че докато съм минавал през тунела на времето, съм си въобразявал някои неща.

— Никога не съм смятал така, ваше величество. Само се страхувах, че може да сте били подмамен.

— Подмамен ли? От кого?

Те се спогледаха мълчаливо. Абърнати се почеса зад ухото.

— Тази многозначителна пауза в твоето обяснение предполага, че ще бъде разкрита някаква голяма и ужасна тайна — каза накрая Бен. — Значи ли това, че най-сетне ще узная онова, което още не си ми казал?

Куестър Тюс кимна.

— Да.

Бен скръсти ръце пред гърдите си.

— Е, добре. Но нека този път чуя всичко, Куестър — а не само откъслечни истини, както преди. Да няма повече изненади, съгласен ли си?

Другият отново кимна.

— Няма да има повече изненади, ваше величество. Фактически вашето недоверие към мен ме накара да поискам Абърнати да ни придружи. Абърнати е придворен историк, както и писар. Той веднага ще ме поправи, ако допусна грешка — Куестър въздъхна. — Вие може би ще повярвате повече на него, отколкото на мене.

Бен зачака. Куестър Тюс хвърли поглед към бойните доспехи, после бавно огледа празната катедрала. Изглежда беше съсредоточен в себе си. Стана още по-тихо и сумракът разпиля своите сенки.

— Можеш да започнеш веднага, щом си готов — нетърпеливо изръмжа Абърнати. — Вечерята е сложена на масата и изстива, докато ние стоим тук.

— Не зная откъде да започна — отвърна Куестър. Той отново се обърна към Бен. — Някога времената са били други — преди двайсет години. Старият крал управлявал и Паладин бил негов пръв защитник — той е пазел всички крале на Ландовър, откакто свят светува. Бил сътворен от магията, създаден от вълшебниците заедно с Ландовър. Произлязъл е от мъглите на вълшебния свят, за да стане част от нашия. Никой никога не е виждал лицето му. Никой не го е виждал по друг начин, освен така — облечен в бойните доспехи, които виждате пред себе си, обвит в метал от глава до пети, със спуснато забрало на шлема. Той беше загадка за всички. Дори и моят природен брат го смяташе за неразрешима загадка.

Той помълча.

— Ландовър не е просто един от световите, който граничи с вълшебния свят — това е вратата към вълшебния свят. Той е създаден с такава цел. Но докато вълшебният свят е безвременен и е едновременно навсякъде, Ландовър е ситуиран във времето и пространството. Той е крайната точка на прехода от всички останали светове. До някои от световите Ландовър е по-близко, отколкото до други. Някои светове са само на крачка отвъд мъглите, докато други, като вашият свят, са на доста отдалечен преход. По-близките светове са били винаги онези, в които магията е била реална и се е използвала активно. Техните обитатели често са наследници на съществата от вълшебния свят, които са се преселили и са останали или са били изхвърлени оттам. Веднъж излезли от вълшебния свят, те не са могли да се завърнат. Малцина са се чувствали щастливи в изгнание. Повечето са се стремили да се върнат отново. За всички тях Ландовър винаги е бил ключът.

— Надявам се, че казваш всичко това с определена цел — натъртено вметна Бен.

— Зависи до каква степен искате да разберете нещата — промърмори Абърнати.

Куестър сви рамене, загърнал ръце под мантията си.

— Паладин бе защитник на краля, който от своя страна закриляше тази страна. Имаше нужда от подобен защитник. Както в самия Ландовър, така и извън него съществуваха хора, които заради собствените си цели биха навредили на краля и на страната. Но магията, която съхраняваше този свят, беше непобедима. Нямахше никой, който да устои срещу Паладин.

Бен се намръщи, внезапно обхванат от подозрение.

— Куестър, нали не искаш да кажеш, че...

— Искам да ви кажа, ваше величество, само истината — бързо прекъсна другият думите му. — Вие искахте да чуete цялата история и аз ще ви я разкажа. Когато старият крал умря и синът му не наследи трона, а намери начин да напусне Ландовър, онези, които винаги са дебнели по границите, започнаха да се промъкват през вратите. Паладин изчезна заедно със стария крал и никой не можеше да го върне вече. Месеците започнаха да стават години, синът порасна и заедно с моя природен брат замисли да напусне страната. Нямахше крал, който да управлява, и Паладин също го нямаше. Моят брат

използва цялата си магическа способност, за да издири отсъстващия рицар, но тя явно не беше достатъчна. Паладин бе изчезнал и явно нямаше изгледи да се върне отново. Това естествено окуражи онези, които бяха хвърлили око на Ландовър. Щом Паладин го нямаше, щом магията отслабваше, значи един ден Ландовър щеше да бъде техен. Спомнете си, ваше величество — вратата към вълшебния свят е нещо, за което всеки би пожертвал какво ли не. Моят породен брат забелязал това и разбрал, че трябва да действа бързо, в противен случай Ландовър щял да му се изплъзне изпод контрол. Прилепското лице се изопна.

— И ето че той скроил следния план. Престолът на кралството трябвало да бъде продаден на купувач от много отдалечен свят, като по този начин Ландовър получава крал и в същото време принцът и моят природен брат биват освободени от законите, които ги обвързват с Ландовър. Ала те решили да продават трона само за ограничен период от време — да кажем за шест месеца или година. По този начин тронът непрестанно щял да се връща при тях, за да го продават отново и отново. И така те постоянно щели да имат възможност да трупат богатство, което ще позволява на сина да живее, както му се иска, а на моя природен брат — да придобие власт над други светове. Цялата трудност била в намирането на заинтересовани купувачи.

— И той се свързал с „Роузънс“, така ли? — прекъсна го Бен.

— Не веднага. В началото правел продажбите самостоятелно. Купувачите му били предимно ненадеждни хора — богати, но със съмнителни принципи като неговите. Често те имали нужда да избягат за известно време от своя свят. Ландовър бил идеално убежище за тях. Те можели да се правят на крале, да преживяват доста добре, възползвайки се от удобствата на Сребърния дворец, и да се върнат в собствения си свят след изтичане на определен срок.

— Криминални престъпници — прошепна Бен. — Изпращал ви е криминални престъпници.

Той разтърси глава, като не можеше да повярва, после вдигна поглед.

— Ами онези, които са идвали и не са искали да напуснат? Нима това никога не се е случвало?

— Да, от време на време се случваше — призна Куестър. — Но аз винаги успявах да направя така, че да напуснат навреме —

независимо дали бяха склонни или не. Владеех достатъчно добре магията за такова нещо — той се начумери. — Винаги обаче съм се питал как успява моят природен брат да си получи медальона обратно от подобни хора, след като те се приберат у дома. Магията му го предупреждаваше за тяхната поява, но как е узнавал къде да ги търси и как да си вземе медальона?

Той замислено крачеше, после сви рамене.

— Както и да е. Факт е, че в продължение на години той успяваше да продава престола за ограничени периоди от време и натрупа доста пари. Но купувачите му бяха непредсказуеми, а и състоянието на Ландовър започваше да става все по-лошо при този низ от самозвани крале. Нещо повече, парите също не постъпваха в необходимия срок. Ето защо най-сетне се реши да предложи престола за публична продажба — не на тези ненадеждни хора, с които си имаше работа в миналото, а на широката общественост. Свърза се с фирмата „Роузънс“. Каза им, че предоставя редки артефакти и необичайни услуги. Успя да ги убеди в своите качества, като им предостави с помощта на магията си някои съкровища и антики, смятани до този момент за изгубени. Когато вече го приели за законен доставчик на подобни ценности, той им предложил продажбата на Ландовър. Предполагам, че в началото са проявили недоверие, но накрая той успял да ги убеди. Изпрати един от тях, за да разгледа.

Той се усмихна. После присви очи.

— Ала в тази продажба има нещо, което не е известно на „Роузънс“, ваше величество. Природеният ми брат и синът на стария крал нямат никакво намерение да изпуснат лесно нещо толкова ценно като престола на Ландовър. В условията на офертата им се дава изключителния контрол над подбора на купувачите. По този начин те могат да продават трона на хора, които са прекалено слаби, за да го задържат, тъй че постоянно да си го връщат обратно и да го препродават отново и отново. Дори са посмели да продават опции — придвижвали предпочитаните купувачи все по-напред и по-напред в някакъв измислен списък. „Роузънс“ не могли да разберат измамата. Проблемът бил вече не как да намерят заинтересовани клиенти, а как да открият точно онези от тях, които притежават достатъчно средства за покупката, но нямат необходимия характер, за да задържат престола. Бен се изчерви.

— Като мен, предполагам? Онзи сви рамене.

— Вие ме попитахте колко крале е имал Ландовър след смъртта на стария крал. Бяха повече от трийсет.

— Трийсет и двама, ако трябва да бъдем точни — добави Абърнати. — Само тази година минаха двама. Вие сте третият.

Бен направо се ококори.

— Боже господи, толкова много? Куестър кимна.

— Планът на природения ми брат се оказа успешен — поне досега — той замълча. — Ала, струва ми се, с вас е допуснал грешка.

— На ваше място не бих си правил прибързани заключения, ваше величество — побърза да каже Абърнати. — Нещата са сложни, отколкото ви се струва. Кажи му останалото, магьоснико.

Прилепското лице се изопна.

— Разбира се, ако ми позволиш! — той се обърна към Бен. — Планът беше добър, но имаше два проблема. Първо, за породения ми брат бе ясно, че не все някой купувач може да преодолее трудностите в управлението на Ландовър. Въпреки че разговаряше с тях лично, той можеше да сгреси и да избере човек, който не би се отказал от предизвикателствата, които му предлага престолът. Ако — това се случеше, той нямаше да си върне Ландовър за нова продажба. Вторият проблем бе по-сериозен. Колкото по-дълго оставаше кралството без силен крал, управлявано от поредица провалили се крале, толкова по-неуправляеми започваха да стават нещата тук и по-трудно бе за всеки нов крал да успее. Такава бе и неговата цел. Ала той знаеше също, че заедно с упадъка нарастваха и шансовете на онези, които си точеха зъбите отвън и се стремяха да узурпират престола. А той не искаше това.

Куестър направи пауза.

— И ето че се намери общо решение на двата проблема. Той внуши на Марк да предяви претенции към престола.

— А-а-а... — Бен започваше да схваща за какво става дума.

— Марк владее Абадон — отвъдния свят, който се намира под Ландовър. Абадон е демоничен свят, черна пропаст за изгнание на най-лошите създания, изхвърляни от вълшебния свят от зората на вековете насам. Демоните, заточвани там, не желаят нищо друго, освен да се върнат във вълшебния свят, а единственият обратен път води през Ландовър. Когато моят природен брат внуши на Марк да нападне

Ландовър и Марк бе убеден, че Паладин вече не е защитник на Ландовър, повелителят на демоните излезе от Абадон и провъзгласи себе си за крал.

Магьосникът свъси вежди над проницателните си, старчески очи.

— Е, има една уловка, разбира се — и моят природен брат я знае твърде добре. Марк не би могъл да стане истински крал, докато има друг законен владетел и докато магията на медальона закриля неговия носител. Той може само да претендира за престола и да отправя предизвикателства. И така всеки път посред зима, когато сините дъбове се покриват със сняг, Марк излиза от Абадон в Ландовър и отправя предизвикателство на краля. Досега обаче никой не е приемал неговите предизвикателства.

— Нищо чудно — едва промълви Бен. — И само за да до изясним нещата, Куестър, ще ми кажеш ли каква форма приемат тези предизвикателства?

Гъстите вежди се повдигнаха.

— Силата на оръжието, ваше величество.

— Имаш предвид борба с копия или нещо подобно?

Абърнати го докосна по рамото.

— Има предвид смъртна схватка с оръжие по избор — борба до смърт.

Настъпи един безкраен миг на мълчание. Бен си пое дълбоко дъх.

— Значи това ме чака — борба до смърт с онзи демон? — той поклати невярващо глава. — Нищо чудно, че никой не се задържа на престола дълго. Дори и да искат, дори и да имат желание да поправят нещата, рано или късно ще трябва да се изправят пред Марк.

За какво изобщо да полагат усилия? — той отново започваше да се ядосва. — И какво очакваш от мене, Куестър? Нима очакваш да приема едно предизвикателство, което никой друг не би приел? Та аз трябва да съм луд!

Прегърбеният силует пристъпваше от крак на крак.

— Може би. Но при вас нещата може да се окажат по-различни. Никой от другите крале не получи подкрепа. А при вас вече два пъти след двайсетгодишно отсъствие се появява Паладин.

Бен внезапно се обърна към Абърнати.

— Истината ли казва — Паладин не се е явявал на никого преди, така ли?

Абърнати сериозно поклати глава.

— Нито веднаж, ваше величество — той се прокашля. — Трябва да призная със съжаление, че магьосникът е прав. Може би при вас наистина ще бъде различно.

— Но аз нямам нищо общо с появата на Паладин — възрази Бен. — А и не съм съвсем сигурен, че е дошъл при мен. Просто се появи. Освен това сами казахте, че е бил призрак. А и да не е бил призрак, стори ми се направо съсипан. Марк изглеждаше по-силния от двамата и ни най-малко не беше смутен от този така наречен защитник на краля, на който кралят трябвало да разчита за охраната си. Честно казано, не вярвам нито дума. А и не съм сигурен, че разбирам. Куестър, твоят природен брат Мийкс продава трона на някакъв си аутсайдер като мене на огромна цена, като избира човек, който няма да го задържи. Дори ако по погрешка избере някой, който да се задържи, Марк се явява веднага, за да му попречи. Ала Марк не може да стане крал, докато медальонът се намира в някой друг — прав ли съм? И какво печели Марк от всичко това? Нима Мийкс не води кандидат след кандидат, месец подир месец и година след година?

Куестър кимна.

— Но Марк е демон, а демоните имат дълъг живот, ваше величество. Времето няма такова значение, когато някой може да си позволи да чака, а Марк може да си позволи да чака дълго, много дълго. Възможно е моят природен брат и синът на стария крал да се уморят от цялата тази игра и да се сдобият с достатъчно богатства и сила, за да отклонят своя интерес от ландовърския престол. Когато стане това, те ще престанат да се занимават с него и ще оставят Ландовър на произвола на съдбата.

— А-а-а — на Бен започна да му става ясно. — а стане ли това, Марк ще придобие власт над Ландовър от само себе си.

— Това е едната възможност. Но съществува и друга — демонът да намери междувременно начин да се сдобие с медальона. Той не може да го вземе със сила от неговия притежател, но рано или късно някой от поредните крале на Ландовър ще стане безотговорен и ще го изгуби — или ще приеме предизвикателството на Марк и ще бъде...

Бен бързо го спря с жест на ръката.

— Не казвай това — той се подвоуми. — Ами другите претенденти — онези, чиито светове граничат с Ландовър? Те как реагират на всичко това?

Магьосникът само сви рамене.

— Не са достатъчно силни, за да се изправят срещу Марк и демоните на Абадон. Но един ден може да станат. Единствен Паладин обладава същата сила.

Бен се навъси.

— Не разбирам само защо Паладин просто е изчезнал след смъртта на стария крал. Ако наистина е закрилник на земята и трона, защо ще изчезва само заради смяната на владетеля? А и какво е станало с вълшебниците? Нали ти самият каза, че са създали Ландовър като преход към техния свят? Тогава защо не го закрилят?

Куестър поклати глава и не отвърна нищо. Абърнати също мълчеше. Бен безмълвно ги съзерцаваше известно време, после отново се обърна към бойните доспехи на подиума в параклиса. Бяха покрити с патина и хванали ръжда, пробити и очукани — приличаха на черупка, на корпуса на разбита кола. Ето какво бе останало от закрилника на Ландовър, от закрилника на краля. Той приближи до мястото за молитва и безмълвно се загледа в металната черупка. Ето какво бе видял сред мъглите в прохода на времето и после сред мъглите на гората, която обкръжаваше Престолнината. Дали това не беше просто част от самите мъгли? Сторило му се бе, че не е, ала вече не беше толкова сигурен. Тази земя беше земя на магията, не на точните науки. Тук сънищата и виденията можеха да се сторят на човека по-реални.

— Куестър, нали каза, че Паладин е призрак — попита накрая Бен, без да обръща поглед към другия. — Как може един призрак да ми окаже някаква помощ?

Настъпи дълга пауза.

— Той не е бил винаги призрак. И може би няма да си остане винаги такъв.

— Да не очакваш да възкръсне?

— Той е същество, създадено от магията — тихо отвърна Куестър. — Може би за него животът и смъртта нямат същото значение.

— А имаш ли някаква представа как можем да разберем това?

— Не.

— Имаш ли някакво предложение как да се опитаме да го върнем отново?

— Не.

— Така си и мислех. Всичко, на което можем да се надяваме, е той да се появи преди Марк да обяви поредното си предизвикателство и да ме превърне в последния от дългата династия на провалили се крале!

— Вие имате и друга възможност. Можете да използвате медальона. Медальонът може да ви върне във вашия свят когато пожелаете. Марк не може да ви спре. Трябва само да пожелаете и ще се озовете там.

Бен направи гримаса. Чудесно. Само да потропне с червени ботушки три пъти и да повтори: „Няма по-хубаво място от дома“, и ще се намери обратно в Канзас. Направо удивително. И ще трябва да направи това в близките двацет и четири часа, разбира се, ако не иска да изгуби своя милион. Но независимо дали ще реши да го направи в следващите двацет и четири часа или ще изчака Марк да излезе насреща му от черната бездна, и в двата случая ще му се наложи да бяга, оставяйки Ландовър точно така, както бе казал — като последния от дългата династия на провалили се крале.

Той скръцна със зъби. Никак не обичаше да губи. Никак не обичаше да се предава. От друга страна, никак не му се умираше.

— Как успях да се забъркам в такава каша? — промърмори си той под нос.

— Казахте ли нещо? — запита Куестър.

Извърна поглед от подиума и бойните доспехи и затърси с очи прегърбения силует на магьосника и на писаря сред издължените сенки на здрача.

— Не — въздъхна той. — Говорех нещо на себе си.

Те кимнаха, без нищо да кажат.

— Размишлявах за себе си. Те отново кимнаха.

— Просто си...

Той отчаяно тръгна да излиза. Тримата се спогледаха мълчаливо, но никой нищо не каза.

Когато излязоха от параклиса и се върнаха обратно през коридорите и залите на двореца, вече бе паднал мрак. Бездимните лампи разпръскваха светлина посред сенките. Настилките и стените излъчваха топлина.

— А какво печелиш ти от цялата тази работа? — попита Бен ненадейно Куестър.

— А? — обърна се прегърбеният силует.

— Ти получаваш ли някакъв дял от печалбата при всичките тези продажби на трона?

— Ваше величество.

— Нали каза, че си помогнал да се напише онази обява за продажбата?

Куестър се изчерви и смути.

— Не получавам никакъв дял от парите при покупките на Ландовър — отсече той.

Бен само сви рамене и погледна Абърнати. Ала писарят за първи път не направи никакъв коментар.

— Съжалявам — извини се Бен. — Просто се питах защо участваш във всичко това.

Другият нищо не каза и Бен си замълча. Обаче докато вървяха продължи да мисли по въпроса и накрая реши, че от всичките продажби Куестър най-вероятно печели изпълнението на съкровено то си желание — да има положението и титлата на придворен магьосник. Докато неговият природен брат заемал тази длъжност, Куестър се лутал в живота без посока. И ето че сега си бе намерил посоката и сигурно се чувстваше щастлив дори само от възможността да изтъкне този факт.

А не е ли и с мене всъщност така, мина му внезапно през ума.

Тази мисъл го порази. Защо в края на краищата бе купил трона на Ландовър? Не го беше купил с мисълта, че ще бъде някаква отвъдна версия на Града на слънцето, където да се оттегли, да играе голф и да медитира върху смисъла на човешкото съществуване, нали? Беше купил трона, за да избяга от света и живота, които вече не го привличаха. И той се луташе, както се бе лутал на времето Куестър Тюс. Престолът на Ландовър му предлагаше някаква посока. Той му предлагаше търсеното предизвикателство.

Защо се ядосваше тогава?

По-спокойно, отговори си той. Притесняваше го това, че въпросното предизвикателство може да го убие — в буквалния смисъл. Тук не ставаше дума за съд със закони, със съдии и съдебни заседатели. Това бе полесражение с бойни доспехи и оръжия и само с един закон — оцеляваше по-силният. Той беше крал без придворни, без армия, без хазна и без подчинени. Беше крал с дворец, който бавно се превръщаше в прах, с четирима придворни, излезли като че ли направо от приказките на Братя Грим и закрилник, който беше деветдесетпроцентов призрак. Наистина не беше търсил Града на слънцето, но не искаше да купи точно това.

Наистина ли?

Съмненията му продължиха чак до вечеря.

Отново ядоха в голямата зала. Куестър, Абърнати и двата коболда му правеха компания. Трябваше да се храни сам, но настоя да се присъединят и останалите. Те са придворни на краля на Ландовър, изтъкна Куестър, а придворните не се хранят с негово величество без специална покана. Бен обяви, че докато не вземе друго решение, те са постоянно поканени.

Този път вечерята не беше така динамична, както предишната вечер. Имаше свещи и красиви китайски сервизи. Храната беше отлична и никой не предявяваше претенции за по-добро сервиране. Разговорите бяха сведени до минимум; Буниън и Парснип се хранеха мълчаливо, а Куестър и Абърнати си отправяха само леки забележки относно навиците за хранене на хора и кучета. Бен опита всичко на масата, изгладнял повече от необходимото, не се докосна до виното и не сподели мислите си с останалите. Никой нищо не каза по повод коронацията. Не обелиха нито дума за Марк и Паладин.

Всичко беше много цивилизовано, но сякаш нямаше край.

Най-сетне Бен отпрати всички и остана сам в светлината на свещите. Мислите му не се откъсваха от Ландовър. Дали да остане или да си върви? Колко ли е твърда тази стена от видимо неразрешими въпроси, в която си удря главата? Какъв ли смисъл има да пробва?

Колко ли ангели могат да минат през иглени уши?

Отговорите на всички тези въпроси напълно му убягваха. Легна си, като продължаваше да мисли върху тях.

На следващата сутрин се събуди малко подир изгрев слънце, изми се в легена с вода, оставен до леглото му, облече спортния си

екип и маратонки и тихо се измъкна през залите към предния вход на Сребърния дворец. Движеше се съвсем безшумно, но Абърнати имаше добър слух и го чакаше пред решетката.

— Ще закусите ли, ваше величество? — попита той с очила, смъкнати върху косматия му нос, вдигнал поглед над тях към Бен.

Бен поклати глава.

— Още не. Първо искам да потичам.

— Да потичате ли?

— Точно така — да потичам. Винаги съм го правил преди да дойда в Ландовър и сега ми липсва. Липсват ми тренировките в Нортсайдския спортен клуб. Липсва ми боксирането. Предполагам, че не разбираш нищо от тези работи.

— Вярно е, че кучетата не тренират бокс — отвърна Абърнати. — Кучетата обаче могат да бягат. Къде възнамерявате да бягате тази сутрин, ваше величество?

Бен се подвоуми.

— Още не знам. Може би в края на долината, където е огряло слънцето.

Абърнати кимна.

— Ще изпратя някой да ви придружи. Бен поклати отрицателно глава.

— Нямам нужда от никого, благодаря. Кучето се обърна настрани.

— На ваше място не бих бил толкова уверен — каза то и изчезна в коридора.

Бен гледа подире му известно време, после се обърна без да се бави повече и излезе през решетките и вратата към мястото, където чакаше езерната птица. Качи се на нея и мислите му я задвижиха безпрепятствено по сивкавите води. Нямам нужда от някой, който непрекъснато да ме следва по петите, помисли си заинатено той. Не съм чак такова безпомощно дете.

Остави езерната птица на отсрещния бряг, обърна се и започна да бяга напред в утринния здрач. Постепенно стигна до склона в края на долината и започна да го изкачва. После изкачи билото и сви вдясно до края на гората. Долината се простираше под него, обвита в сенки. Бледата златиста светлина на слънцето къпеше новия ден в стелещата се мъгла.

Бягаше с лекота, а мислите му се носеха в синхрон със стъпките по влажната земя. Почувства съзнанието си пречистено и будно, мускулите си — силни. Не беше се чувствал така, откакто пристигна в Ландовър, и усещането му беше приятно. Дърветата бързо изчезваха покрай него и земята гладко се отдръпваше под стъпките му. Вдъхваше въздуха и постепенно се освобождаваше от вкочаняването на тялото си.

Снощните въпроси не го напускаха и той продължаваше да търси техния отговор. Днес беше последният от десетте дни, в рамките на които имаше право да се оттегли по силата на договора с Мийкс. Ако сега не се оттеглеше, щеше да загуби милиона, който бе дал за покупката на Ландовърския престол. Можеше да загуби и живота си — макар че Куестър Тюс го бе уверил, че медальонът ще го връща обратно винаги, щом пожелае това. Във всеки случай изборът бе ясен. Можеше да остане и да се опита да разреши цялото това тресавище от проблеми, пред които щеше да бъде изправен като крал на Ландовър, да рискува пряка конфронтация с Марк и да загуби милион долара или да напусне, да признае, че покупката е била лудост както го бе предупредил Майлс, да се върне към своя стар живот и свят и да си получи обратно по-голямата част от този милион, който беше похарчил. Никоя от двете възможности не беше особено привлекателна. Никоя не криеше особена надежда.

Вече започваше да се задъхва, да усеща как приятната умора се разлива по мускулите на тялото му. Подтикна се с известно усилие да продължи, като леко ускори крачка, опитвайки се да преодолее съпротивата си. В този миг нещо тъмно се мерна пред очите му — нещо, което се движеше през гората. Взря се напрегнато и го затърси с поглед. Нямаше нищо — само дървета. Продължи да тича. Сигурно само му се бе сторило.

Отново си помисли за Паладин, рицарят закрилник на тази земя. Усещаше някак си, че Паладин е ключът към целия проблем с ландовърския престол. Не можеше да бъде чиста случайност, че след смъртта на стария крал Паладин е изчезнал и всичко в управлението е започнало да запада. Имаше някаква връзка между тези неща, която трябваше да разбере. И това сигурно не е невъзможно, разсъждаваше той, ако е истина твърдението на Куестър, че Паладин се явява вече двукратно благодарение на него. Може би ще успее да накара Паладин

да се появи и трети път — и този път да установи дали е само призрак или не.

Докато бягаше, слънцето започна да се издига по-високо и чак към пладне тръгна да се спуска обратно по склона към езерната птица. Още на два пъти му се стори, че забелязва нещо, което се движи между дърветата, но щом се взреше, не виждаше нищо. Спомни си смътното предупреждение на Абърнати, но предпочете да не му обръща внимание. И в Чикаго не беше препоръчително да се движиш по улиците, но нали човек не можеше да живее в клетка.

Замисли се за това и потегли с езерната птица обратно към Сребърния дворец. В живота винаги съществуваше риск. Животът трябваше да се живее рисково, защото в противен случай губеше всякакъв смисъл. Важно беше рискът да бъде премерен, но не трябваше да се избягва. Точно това винаги се бе опитвал да обясни на Майлс. Човек прави определени неща, защото ги смяташе за правилни. Но понякога върши нещо, защото...

Внезапно си спомни лицата на онези фермери и скотовъдци с техните семейства, на ловците и просяка, които бяха изминали пътя до Престолнината, за да присъстват на коронацията. Върху тези лица се четеше някаква отчаяна надежда — сякаш хората наистина желаеха да повярват, че той може да бъде крал. Те, разбира се, бяха твърде малко, а и той едва ли беше отговорен за тях, и все пак...

Мисълта му прекъсна, когато езерната птица спря пред вратите на двореца. Той бавно се изправи, събра мислите си и се потопи в тях. Не видя кога Абърнати се появи в сенките зад решетката.

— Ще закусите ли, ваше величество?

— Какво? — стресна се Бен. — О да, това би било добре — слезе от лодката и бързо влезе в двореца. — И ми изпрати Куестър веднага.

— Да, ваше величество — кучето го последва, като дращеше с нокти по камъка. — Добре ли мина бягането ви?

— Да, много. Извинявай, че не изчаках, но си помислих, че нямам нужда от никого в този момент.

Настъпи кратко мълчание. Бен усети, че кучето го наблюдава, и отвърна на погледа му.

— Трябва да знаете, ваше величество, че Буниън беше неотклонно до вас през целия път. Изпратих го, за да бъде спокоен за вашата сигурност.

Бен се усмихна.

— И на мен ми се стори, че виждам нещо. Но сега разбираш, че не е имало причина да идва.

Абърнати сви рамене.

— Зависи дали щяхте сам да се справите с дивия вълк, пещерната хиена и тресавищния звяр, които Бунин е убил, когато ги застигнал по следите ви да дебнат за сутрешната си закуска — Абърнати сви в един страничен коридор. — А като заговорихме за закуска, вашата е сервирана в трапезарията. Ще ви изпратя магьосника.

Бен остана недоумяващо загледан подире му. Тресавищен звяр ли? Пещерна хиена? По лицето му изведнаж изби пот. За бога, та нали той не бе нито чул, нито видял нещо! Дали пък Абърнати не се опитваше да се прави на интересен?

Той се подвоуми, после забърза напред. Доколкото го познаваше, Абърнати не обичаше да си прави шегички с такива неща. Явно е бил в голяма опасност, без дори да съзнава това.

Бен закуси сам. Парснип му донесе закуската и излезе. Абърнати не се появи отново. Само веднъж по време на храненето той зърна Бунин, застанал сред сенките от едната страна на входа. Коболдът се усмихна, така че всичките му зъби се показаха като бели шипове и отново се скриха. Бен не отвърна на усмивката му.

Почти свършваше закуската си, когато Куестър най-сетне се появи. Отмести чинията встрани и каза на магьосника да седне до него.

— Куестър, искам да зная какво точно се е променило в сравнение с времето, когато е бил жив старият крал. Искам да зная кои неща сега не са наред. Искам да разбера какво трябва да се направи, за да си дойде всичко по местата.

Куестър Тюс бавно кимна и вдигна вежди над всевиждащите си очи. Той склочи ръце на масата.

— Ще се опитам да ви кажа, ваше величество, макар че някои неща може да ми убягнат от паметта. Вече знаете основното. Имаше армия, която служеше на краля на Ландовър, но вече я няма. Имаше придворен персонал, от който останахме само Абърнати, Парснип, Бунин и аз. Имаше хазна, която е изпразнена. Имаше система за събиране на данъци и ежегодни дарения, която не функционира вече.

Имаше програми за обществена дейност, социални реформи и опазване на земята; няма ги вече. Съществуваха закони, които се спазваха; сега ги пренебрегват или ги прилагат избирателно. Съществуваха съглашения, споразумения и договори за взаимно разбирателство между хората в страната; повечето от тях вече ги няма или биват открито нарушавани.

— Да спрем дотук — Бен потърка замислено брадичката си. — Кой от поданиците на краля са запазили съюза помежду си?

— Никой не е в съюз с никого, доколкото зная. Хората, получовеците и вълшебниците не се доверяват вече едни на други.

Бен се навъси.

— И ако правилно се досещам, никой не се интересува особено от краля. Не, не искам да ми отговаряш. И сам мога да си отговоря — той замълча. — Има ли между тях някой достатъчно силен, за да се опълчи срещу Марк?

Магьосникът се подвоуми.

— Може би Нощната сянка. Нейната магия е много могъща. Но и тя трудно може да бъде заставена да излезе на открита борба с Марк. Само Паладин притежаваше достатъчно сила, за да унищожи демона.

— Ами ако всички се съюзят?

Този път Куестър Тюс се двоуми по-дълго.

— Да, тогава Марк и неговите демони в могат успешно да бъдат отблъснати.

— Някой трябва да ги обедини преди това.

— Да, някой трябва да ги обедини.

— И кралят на Ландовър може да бъде този някой.

— Би могъл.

— Но в този момент кралят на Ландовър не е в състояние дори да привлече публика за собствената си коронация, така ли е?

Куестър нищо не каза. Бен и магьосникът се кръстосаха погледи през масата.

— Куестър, какъв е този тресавищен звяр? — попита накрая Бен. Другият се навъси.

— Тресавищен звяр ли, ваше величество? — Бен кимна. — Това е разновидност на дивата хиена, покрит е целият с шипове, месояден, прави си хралупите край блатата и парализира жертвите си с език.

— Ходи ли на лов рано сутрин?

— Да.

— А напада ли хора?

— Понякога. Ваше величество, какво...?

— А Буниън би ли могъл да победи някой от тези тресавищни зверове?

Куестър зяпна пред думите на Бен. Прилепското му лице цялото се сбръчка.

— Един коболд може да победи всичко живо. Те са страхотни борци.

— А защо Буниън и Парснип продължават да стоят тук, в Сребърния дворец, когато всички придворни са го напуснали?

Прилепското лице се сбръчи така, че заприлича на възел.

— Тук са, защото са дали обет за вярност към краля и короната. Коболдите не се отнасят безотговорно към своите обети. Когато веднъж дадат обет, те никога не го нарушават. Докато има крал на Ландовър, Буниън и Парснип ще останат тук.

— И с Абърнати ли е така?

— Така е. Той е избрал тази служба.

— Ами ти?

Настъпи дълго мълчание.

— Да, ваше величество, същото важи и за мен.

Бен се облегна назад. Помълча за миг, без да отмества очи от Куестър, скръстил ръце на гърдите си. Той мълчаливо се съсредоточи да долови какво мисли другият, заслушан и в собствените си мисли.

После неохотно се усмихна.

— Реших да остана в Ландовър като негов крал. Куестър Тюс отвърна на усмивката му.

— Разбирам — той изглеждаше искрено зарадван. — Така си и знаех.

— Наистина ли? — засмя се Бен. — Значи си бил по-сигурен от мен самия. Аз едва сега взех това решение.

— Позволете ми да запитам, Бен Холидей — какво ви накара да го вземете?

Усмивката изчезна от лицето на Бен. Той се подвоуми, спомнил си в миг малцината, които бяха дошли в Престолнината, за да присъстват на неговата коронация. Те не се различаваха всъщност толкова много от клиентите, чиито интереси се бе клел да защитава, а

и той също не се различаваше от юриста, положил такава клетва. Може би в края на краищата им дължеше нещо.

Нищо подобно не каза на Куестър. Само сви рамене.

— Просто прецених всички плюсове и минуси. Ако остана, това ще ми струва един милион долара — при условие, разбира се, че успея да оцелея. Ако си тръгна, това ще ми струва моето самоуважение. Приятно ми е да мисля, че моето самоуважение струва един милион долара.

Магьосникът кимна.

— Може би е така.

— Освен това не обичам да зарязвам нещо по средата. Неприятно ми е да мисля, че Мийкс е избрал мен именно защото се е надявал на това. Искан ми се да излъжа неговите очаквания. В моето родно място, Куестър, има поговорка: „Пито — платено“. Колкото по-дълго остана, толкова по-голям шанс имам да се разплатя. Рискът си струва.

— Рискът е наистина сериозен.

— Зная това. Сигурно на мое място никой не би си и помислил да го поеме.

Куестър се замисли за миг.

— Вероятно е така. Но никой не е на ваше място, ваше величество.

Бен въздъхна.

— Е, във всеки случай, проблемът е решен. Оставам тук и това е — той бавно се изправи. — А сега трябва да насоча цялото си внимание, за да се справя с проблемите на Ландовър, преди те да ми се срутят на главата.

Куестър кимна.

— А първият от тези проблеми е, че кралските поданици отказват да ме признаят за крал, а себе си — за поданици. Те трябва да бъдат наказани да се покорят на короната.

Другият кимна още веднъж.

— А как ще сторите това?

— Още не зная. Но зная едно. Никой няма да дойде тук, за да ми засвидетелства вярност. Коронацията щеше да ги накара да дойдат, ако имаха желание. Щом отказват да дойдат тук, ние ще трябва да отидем при тях — където и да се намират.

Куестър се намръщи.

— Скептичен съм към подобен план, ваше величество. Той може да се окаже опасен.

Бен сви рамене.

— Може би, но нямаме много голям избор — той се изправи. —
Ще ми подскажеш ли откъде да започнем?

Магьосникът въздъхна и се изправи заедно с него.

— Предлагам, ваше величество, да започнем от самото начало.

ЛОРДОВЕТЕ ОТ ЗЕЛЕНОРЕЧИЕТО

Навремето мнозина бяха служили на краля на Ландовър — родове, които поколения наред се бяха сражавали в армиите на негово величество и защитавали трона. Редица измежду тях сочеха с гордост почетните си отличия за дълга и предана служба. Но никой не бе служил толкова добре и толкова дълго, както лордовете от Зеленоречието и тъкмо при тях посъветваха Бен да отиде първо.

— Лордовете могат да проследят родословното си дърво хиляда години назад — някои още от времето, когато е възникнал Ландовър — обясни Куестър Тюс. — И винаги са били на страната на краля. Били са гръбнакът на армията му, основното ядро на неговите съветници и придворни. Някои от тях сами са били крале на Ландовър — макар и не през последните няколкостотин години. Винаги първи са предлагали услугите си. Когато умря старият крал, те бяха последните, които се отдръпнаха. Ако изобщо получите признание, ваше величество, то ще бъде от тях.

Бен прие предложението — макар че това не беше толкова предложение, колкото предупреждение, помисли си той — и сутринта на следния ден пое от Сребърния дворец към именията на бароните. Куестър Тюс, Абърнати и двата коболда отново тръгнаха с него. Бен, магьосникът и писарят яздеха коне, защото пътуването до Зеленоречието бе дълго. Коболдите също биха могли да вземат коне, но поначало коболдите рядко използваха коне, защото бяха по-бързи и силни в сравнение и с най-расовия кон, така че почти винаги вървяха пеша. Освен това конете бяха необичайно плашливи, когато ги яздеха коболди. За Бен не беше трудно да разбере това. Същество, което е в състояние да убие един див вълк, пещерна хиена и тресавищен звяр, лесно можеше да подплаши всеки.

Странна бе тази група, поела на път в утрото. Куестър водеше, високата му фигура в ярки одежди бе възседнала една стара сива кобила, която отдавна вече трябваше да е престанала да се използва за впряг. Бен го следваше, възседнал Ядеца — червеникавокафяв кон със

странен бял белег на челото, от който идваше и името му, и навик да захапва юлара и да спира неочаквано. Той направи това на два пъти и Бен едва успя да се задържи. След втория инцидент Куестър силно го цапардоса по носа и го заплаши с магия на конски език. Това като че ли вразуми Ядеца. Абърнати ги следваше, възседнал също червеникавокафяв кон с белезникаво лице, и носеше знамето с познатия герб, изобразяващ Паладин, който излиза от двореца при изгрев слънце, избродиран с копринени конци на бял фон. Странно беше наистина да наблюдаваш този териер с очила и туника, яхнал на кон и понесъл кралския флаг, но Бен сдържа усмивката си, защото Абърнати очевидно не намираше нищо смешно в това. Парснип вървеше след тях, като водеше с дълги въжета няколко товарни магарета в редица едно подир друго с храна, облекло и спални завивки. Буниън бе отишъл напред, изпратен от Куестър, за да предупреди владетелите барони, че кралят на Ландовър желае да се срещне с тях.

— Няма друг избор — ще трябва да ви приемат — заяви Куестър. — Благородството ги задължава да не връщат господар с равен или по-висш ранг от техния. Щяха да бъдат задължени да ви приемат, дори ако сте случаен пътник, потърсил подслон и храна, но това е под вашето кралско достойнство.

— Моето кралско достойнство и без това е доста пострадало — отвърна Бен.

Те яздеха сред мъглата и сумрака на ранната утрин край брега на езерото, после свърнаха на изток и бавно поеха по края на долината. На няколко пъти Бен Холидей хвърляше поглед в полумрака към голия, безцветен силует на Сребърния дворец на фона на предутринното небе с неговите кули, бойници и стени, поразени сякаш от неведома болест. С удивление откри, че му е трудно да се раздели с него. Вярно, че на пръв поглед изглеждаше като двореца на Дракула и беше тягостно да се гледа, но той бе усетил неговата топлина и се бе докоснал до живота вътре. Дворецът му бе показал гостоприемството си и го беше накарал да се почувства добре приет. Откри, че му се иска някак си да му помогне.

Успокояваше се с мисълта, че някой ден и това ще стане.

После дворецът, мъглите и долината се изгубиха зад гърба им и дружината пое на изток сред гористата и хълмиста местност към централните райони на Ландовър. Пътуваха през целия ден, като

спряха само за да обядват и починат. По здрач вече виждаха пред се бе си просторните поля, пасбища и ферми на Зеленоречието.

Спряха да пренощуват в елхова горичка на един хълм, от където се виждаха пасбища на овце и добитък и група схлупени хижи и дървени къщурки на няколко мили на изток. Когато Куестър ги накара да спрат, Бен слезе с облекчение от Ядеца. От дълго не бе яздил кон — повече от двацет години — още от времето в колежа, което предпочиташе да не си спомня. Сега, в един друг свят и живот, си припомни усещането след дълго яздене — тялото му бе още вдървено, земята под него продължаваше сякаш да се движи, след като бе слязъл от коня и продължаваше да го чувства между колената си. Знаеше, че утре ще има мускулна треска от глава до пети.

— Бихте ли повървели с мен, ваше величество? — попита Куестър и му направи знак да приближи. На Бен направо му се прииска да удуши магьосника за подобно предложение, но преодоля раздразнението си и тръгна.

Отдалечиха се малко към края на хълма и застанаха рамо до рамо, загледани надолу към равнината. Куестър махна с ръка към хоризонта.

— Това е Зеленоречието, ваше величество — владенията на старите родове, бароните на Ландовър. Обхващат почти половината кралство. При последното преброяване не бяха повече от двацет семейства и тези двацет семейства владеят цялата земя, цялата работна ръка със селищата и семействата на крепостните и с добитъка — подчинени, разбира се, всички на краля.

— Разбира се — Бен погледна към долината. — Двацет семейства при последното преброяване ли каза? Какво имаш предвид под „последното преброяване“?

Магьосникът сви рамене.

— Родовете се сливат чрез бракове. По-силните родове подчиняват по-слабите. Някои от родовете замират — понякога с известна помощ отвън.

Бен го погледна с крайчеца на окото си.

— Чудесно. Значи не се разбират толкова добре, ако правилно се досещам?

— Точно така. При стария крал бяха единни и не си съперничаха толкова много. Без монарх са разединени и се превръщат в мнителна и

понякога интригантстваща сган.

— Едно обстоятелство, от което аз бих могъл да се възползвам, как мислиш?

Магьосникът обърна към него подобното си на прилеп лице.

— И това е напълно възможно. Бен кимна.

— Но е възможно също така при тяхната мнителност и интригантство да се опитат да ме унищожат.

— Цъ-цъ — зацъка Куестър. — Аз ще бъда неотклонно до вас, ваше величество. Освен това едва ли ще губят време и сили в опит да унищожат един крал, който за тях няма особено значение. Та нали се отказаха да присъстват на вашата коронация.

— От теб направо блика ентузиазъм — сухо забеляза Бен. — Как тогава ще получа тяхното признание?

— О, това е част от моя дълг към трона — Куестър се направи, че не разбира за какво става дума или не му обърна внимание.

— Кажете тогава какво още трябва да узная.

— Само едно — обърна се Куестър към него. — В по-добри времена тези земи бяха плодородни, добитъкът угоен и имаше достатъчно крепостни, готови да формират десетки армии в служба на краля на Ландовър. Но сега упадъкът е голям, както сам ще се убедите, когато утре навлезем сред тези земи. Но всичко може отново да се оправи — ако намерите начин да накарате владетелите на Зеленоречието да признаят короната.

Той отправи още веднаж поглед нататък, после се обърна и закричи обратно към стана им. Бен остана загледан подире му, клатейки невярващо глава.

— Ще се постарая — промърмори той.

Отне им един час свръх необходимото, за да разположат стана си. Налагаше се да използват палатки и Куестър се зае да помогне с магията си. Магията вдигна палатките като балони и те се закачиха на най-високите клони на дърветата, тъй че Парснип трябваше да положи значителни атлетически умения, за да ги свали на земята. Конете избягаха от ярема, подплашени от лая на Абърнати, който бе зърнал една избягала от фермите котка, тъй че им бе нужен още час, за да ги хванат и върнат обратно. Разтовариха багажа, забодоха кралското знаме, нахраниха и напоиха добитъка и си постлаха без по-нататъшни инциденти.

Вечерята обаче се оказа несполучлива. Имаше задушено говеждо със зеленчуци, което ухаеше вкусно, докато се готвеше, но загуби част от своя аромат, след като Куестър разгоря огъня с магия, от която последва малък ад, тъй че цялото котле със съдържанието му напълно изгоря. Плодовете на сините дъбове донякъде утолиха глада им, но на Бен му се щеше поне една порция задушено. Куестър и Абърнати заспориха относно поведението на хора и кучета, докато Парснип изсъска срещу двама им. Бен започна да си мисли, че трябва да отмени постоянната покана да се хранят съвместно.

Беше време за лягане, когато Буниън се върна от Зеленоречието, за да ги извести, че владетелите барони очакват да приемат новия крал на Ландовър при неговото пристигане в Риндуеър. Бен не знаеше какво е това Риндуеър, ала не го и интересуваше. Прекалено беше уморен и му бе дошло до гуша от всичко. Легна да спи, без да мисли за нищо.

Стигнаха Риндуеър на другия ден следобяд и Бен има възможността сам да се убеди какво е. Това бе чудовищен, огромен замък, разположен върху широко плато край устието на две реки. Иззад крепостните стени се издигаха на стотици метри кули и парапети, които пробождаха обвитото в мъгли следобедно небе. От сутринта пътуваха през Зеленоречието в посока на изток, следвайки кръстосващите се пътища, които се виеха надолу през долината покрай полета и селца, покрай фермерски къщи и колиби на скотовъдци. Веднъж или два пъти зърнаха в далечината, на голямо разстояние от тях, крепостни стени, които приличаха повече на миражи в блещукащата светлина на ландовърското слънце. Но никоя крепостна стена не изглеждаше толкова огромна и внушаваща страхопочитание като Риндуеър.

Бен поклати глава. Сребърният дворец изглеждаше много по-зле в сравнение с Риндуеър, а на него му беше неприятно да мисли за това.

Домовете и селищата на обикновените хора от Зеленоречието също не можеха да се съпоставят с него. Полята изглеждаха западнали и реколтата бе поражена от най-различни напасти. Къщите и колибите на фермерите и скотовъдците бяха зле поддържани, сякаш притежателите им вече не се гордееха с тях. Магазините и сергиите на селата изглеждаха мрачни и занемарени. Всичко сякаш се разпадаше. Куестър кимна многозначително в отговор на погледа на Бен.

Владетелите на Зеленоречието явно прекарваха твърде много време, хванати гърло за гърло.

Риндуеър отново погълна вниманието на Бен. Той мълчаливо наблюдаваше замъка, докато малката дружинка приближаваше от долината по път, който вървеше покрай реките от север. Селски магазинчета и домове обграждаха двата бряга, потънали в гъстите сенки на замъка, и образуваха праг пред вратите му. Крепостните с любопитство наблюдаваха как дружината прекосява дървения мост и следяха доближаването до замъка, отпуснали сечивата си и вдигнали глави в безмълвно съзерцание. Мнозина имаха същото измъчено, но очаквателно изражение, като онези, които бяха дошли в Престолнината.

— От двайсет години не са виждали крал на Ландовър да посещава замъка на техните господари, ваше величество — тихо заговори Куестър до лакътя му. — Вие сте първият.

— Никой друг ли не си е направил този труд? — попита Бен.

— Никой — отвърна Куестър.

Копитата на конете чаткаха по дъските на моста и тупкаха меко по прашната земя. Пътят пред тях се заизкачва нагоре към крепостните стени и отворените портали. Флагове се вееха по парапетите от всеки ъгъл — лъскава коприна, която плющеше на вятъра. На пилони над вратите бяха издигнати знамена, глашатаите пристъпиха напред и надуха рогове, чиито пронизителни свирки разбиха следобедната тишина. Редове от рицари, възседнали коне, формираха почетна стража от двете страни на портала, вдигнали пики за поздрав.

— Всичко това изглежда малко пресилено, като се има предвид отношението им към коронацията, не мислиш ли? — промърмори Бен. Стомахът му се сви както обикновено преди големи тържествени церемонии.

Прилепското лице на Куестър се бе сгърчило.

— Да, изглежда малко пресилено.

— Когато някой демонстрира такова прекомерно приятелство в моя свят, това е знак, че трябва да бъдеш предпазлив.

— Нищо не ви заплашва, ваше величество — бързо отвърна магьосникът.

Бен се усмихна, но нищо не каза. Бяха стигнали вратите и минаваха през кордона на почетната стража, докато тръбният зов

продължаваше да отеква над долината. Бен набързо преброи. Имаше поне стотина рицаря на стража. Бойните им доспехи и оръжията им ярко светеха. Шлемовете със спуснати забрала бяха обърнати право насреща им. Рицарите наподобяваха каменни статуи, застинали на място. Бен седеше на коня си вцепенен. Всяко мускулче на тялото го болеше от вчерашната езда, но той не искаше да покаже болката си. Това не беше просто церемония по приемането им — това беше демонстрация на сила. Явно трябваше да се разбере кой кого ще впечатли повече. Извърна поглед назад към малката си свита, състояща се от Куестър, Абърнати и коболдите; искаше му се щеше да може да разполага поне с още някой и друг човек.

Преминаха на коне през вратата в сянката, хвърляна от портала и високите стени, както й от огромните развети знамена. В двора ги чакаше делегация — купчина мъже, застанали прави, облечени в официални роби и покрити с бижута.

— Лордовете от Зеленоречието — тихо прошепна Куестър на Бен. — Онзи високият, застанал най-отпред, е Календбор, господарят на Риндуеър. Той притежава най-големите владения и е най-могъщият от лордовете. Бих ви посъветвал в разговора да се отнасяте с него като с първенец. — Бен кимна, но нищо не каза. Забрави за болките в мускулите си и свиването в стомаха. Вече премисляше какво да каже, все едно че се канеше за защитна реч в съда. В известен смисъл точно такава неща му предстоеше. Щеше да бъде интересно.

Куестър накара цялата дружина да спре на три-четири метра от групата на владетелите и се обърна към Бен. Те заедно слязоха от конете. Излязоха пажове, които поеха поводите. Абърнати остана на коня си, вдигнал кралското знаме. Парснип и Буниън застанаха от двете страни, клекнали в очакване. Явно никой не се чувстваше много удобно.

Календбор се отдели от групата и излезе напред. Без да обръща внимание на Бен, той се обърна към Куестър, като съвсем леко кимна с глава.

— Добре дошъл, Куестър Тюс. Виждам, че си довел последния крал да ни посети.

Бен веднага застана пред магьосника.

— Мое бе решението да дойда тук, лорд Календбор. Сметнах, че ще спестя време, ако ви посетя, вместо да чакам вашето посещение.

Настъпи моментно мълчание, докато двамата се изпитваха един друг. Календбор леко присви очи, но лицето му остана безизразно. Той беше с няколко сантиметра по-висок от Бен, поне с дваайсет килограма по-тежък, червенокос и брадат и много мускулест. Държеше се изправен, създавайки впечатлението, че гледа на Бен отвисоко.

— Напоследък в Ландовър толкова често стават коронации, че е трудно да се присъства на всички — каза той многозначително.

— Мисля, че броят им рязко ще спадне — отвърна Бен. — Моята ще бъде последната за доста време напред.

— Така ли мислите? — иронично се усмихна другият. — Това може да се окаже трудно за осъществяване.

— Възможно е. Ала аз възнамерявам да го осъществя въпреки всичко. Моля ви да разберете това, лорд Календбор. Не съм от онези, които са идвали в Ландовър, но при първа тревога са напускали страната. Дошъл съм, за да бъда крал, и ще бъда.

— Закупуването на кралската корона не превръща задължително човека в крал — промърмори един от групата зад Календбор.

— Нито произходът от определен род прави задължително от човека лорд — бързо върна забележката Бен. — Нито закупуването на владения, нито придобиването им чрез женитба, нито кражбата им чрез измама, нито завоюването им чрез оръжие, нито десетки други възможни методи и средства, познати откакто свят светува — никое от тях не прави човека нито лорд, нито крал. Законите създават лордовете и кралете, за да има изобщо някакъв ред в този живот. Вашите закони, лордове от Зеленоречието, са ме направили крал на Ландовър.

— Тези закони са по-стари от нас и не са съставяни от нас — каза Календбор.

— Ала въпреки всичко сте им подчинени — отвърна Бен.

Чу се мърморене, стрелнаха се ядни погледи. Календбор безмълвно го изучаваше. Той направи поклон, но лицето му оставаше безучастно.

— Вие сте решили да дойдете тук, за да се срещнете с нас, ваше величество. Щом е тъй, заповядайте. Няма защо да стоим повече на двора. Заповядайте в залата на вечеря. Ако пожелаете, може да се окъпете и да починете малко — изглеждате уморени. Приготвени са стаи за вас. Можем да поговорим и по-късно.

Бен кимна в отговор и направи знак на останалите от малката му дружинка да го последват. Заедно тръгнаха подир лордовете от Зеленоречието през двора и влязоха в огромна зала. Светлината от високите сводести прозорци със стъкла и решетки заливаше коридора, през който минаваха, придавайки на двореца светъл и просторен вид.

Бен се приведе към Куестър.

— Как се справихме дотук според тебе?

— Те приеха да ни нахранят и настанят — отвърна му другият шепнешком. — Това е повече, отколкото очаквах.

— Така ли? Преди не говореше така!

— Вярно. Но не виждах причина да ви тревожа. Бен го изгледа и поклати глава.

— Не преставай да ми поднасяш изненади, Куестър.

— Ааа?

— Както и да е. Можем ли да се има доверие на тези хора?

Магъосникът пристъпваше усмихнато напред.

— Колкото на отровна змия. На ваше място бих си отварял очите на четири по време на вечерята.

Последва спокойна почивка и отдых в покоите, предназначени за краля на Ландовър и неговия антураж. Имаше стаи за спане на всички, бани с гореща вода и благоуханни сапуни, чисто бельо и бутилки вино. Бен се възползва от всичко, освен от виното. Досега опитът му с тази напитка беше повече от неприятен. Освен това, Календбор и другите му вдъхваха толкова доверие, колкото и Куестър, а желаше да разчита на разсъдъка си, когато дойдеше време да защити своята кауза. Остави виното неотворено върху подносите и забеляза, че и другите направиха същото. Поканиха ги за вечеря към залез слънце. Вечерята бе пищна, поднесена в най-голямата зала на замък, върху дълга пападна маса, отрупана цялата с храни и още десетки бутилки вино. Бен и този път не вкуси от него. Започваше да става параноичен в това отношение, но не можеше да го избегне. Седна в центъра на дългата маса с Календбор отдясно и един от лордовете на име Стрехан от лявата му страна. Куестър бе настанен на другия край на масата, а Абърнати и коболдите — на друга, по-малка маса. Бен веднага забеляза, че съзнателно го изолират. В първия момент си помисли дали да оспори това разположение, но после реши да се откаже. Рано или късно щеше да бъде изпитан и по-добре сега. От решаващо значение беше да убеди

лордовете на Зеленоречието, че е способен да отстоява позициите си и сам.

В началото на вечерята разговорът бе приятен, но сведен до минимум и едва след главното ястие, състоящо се от свинско печено и млад фазан, отново се повдигна темата за кралството. Мисълта на Бен витаеше около това дали лордовете на Зеленоречието винаги се хранеха така изобилно или съзнателно се стремяха да го впечатлят, когато Календбор заговори.

— Вие изглеждате решителен човек, ваше величество — поласка го той и вдигна чаша в знак на поздрав.

Бен кимна в отговор, но остави чашата си на масата.

Календбор отпи и внимателно върна чашата си.

— Виждате ли, дори и да желаем смъртта на краля на Ландовър, не бихме си послужили с отрова. Просто бихме изчакали Марк да го унищожи вместо нас.

Бен се усмихна подкупващо.

— Това ли сте ми замислили?

Върху загорялото лице се появиха признаци на събуден интерес, Белезите се очертаха като бели резки на тена.

— Нищо лошо не сме ви замислили. Изобщо нищо не ви готвим. Тук сме, за да изслушаме какво сте замислили вие по отношение на нас, ваше величество.

— Ние сме верни поданици на краля и винаги сме стояли до него — добави Стрехан от отсрещния край на масата. — Но напоследък възниква въпросът що за крал е това.

— Ние бихме служили вярно, ако сме сигурни, че кралят, на който сме призвани да служим е истинският крал, а не просто някакъв самозванец, който защитава собствените си интереси, а не нашите. — продължи Календбор. — След смъртта на стария крал и изгнанието на сина му бяхме подложени на масирано нахлуване на самозвани крале, които се задържат на престола по няколко месеца или седмици, а понякога дори дни, и си отиват преди да узнаем как се казват. Да се поставиш в услуга на подобни крале не е в интерес на никого.

— Да им служиш е предателство към онези крале, които са защитавали тези земи открай време — добави Стрехан. — Какъв смисъл има да се служи на един крал, който не може да направи нищо за нас?

Бен го погледна безмълвно и си помисли: „Тъкмо там е работата“.

— Вие може да сте един от тези крале — каза Стрехан.

Бен се усмихна. Стрехан имаше издължено лице, беше сух човек, по-висок дори и от Календбор.

— Ала не съм — отвърна Бен.

— В такъв случай трябва да кажете какво искате от нас, ваше величество — настоя Календбор. — Трябва да ни разясните какво ни предлагате, за да сме сигурни, че имаме основания да ви засвидетелстваме вярност.

Охо-о-о — каза си Бен.

— Изглежда ви се струва очевидно, че като засвидетелствате своята вярност, оказвате чест на краля — каза гласно той. — Кралят притежава върховна власт над цялата страна. Той създава и налага закони, които се отнасят еднакво за всички. Той е щит срещу несправдите, които биха избуяли в противен случай.

— Тук, в Зеленоречието, няма несправди! — заяви Стрехан.

— Никакви ли? — поклати глава зачудено Бен.

— Аз имах възможността да разбера, че дори и между равни винаги съществуват разногласия; и много често, при отсъствие на централизирана власт, тя приема формата на насилие.

Календбор се навъси.

— Значи сте на мнение, че имаме разногласия помежду си?

— На мнение съм, че ако имате възможност, бихте се унищожили един другото като нищо! — Бен помълча, наблюдавайки шока, който се изписа по лицата им. — Хайде да говорим направо. Вие имате нужда от крал на Ландовър. Крал винаги е имало и винаги ще има. Това е всепризнатата форма на управление, която се поддържа и от законите. Ако тронът продължи да стои празен или вие продължавате да не признавате онзи, който законно го заема, рискувате да загубите всичко. Това е страна с разнородно население и с все по-нарастващи проблеми. Тези проблеми се нуждаят от разрешение и вие не можете да ги разрешите сами. След смъртта на стария крал вие не се разбирате помежду си и имате нужда някой да го замести. Аз съм онзи, от когото се нуждаете, и ще ви кажа защо.

Останалата маса се беше смълчала, докато разговорът между Бен и двамата лордове ставаше все по-разгорещен и вече всички се бяха

заслушали в него. Бен бавно се изправи на крака.

— Дойдох тук, защото лордовете на Зеленоречието винаги първи са засвидетелствали своята вяност към трона на Ландовър. Куестър ми каза това. Каза ми да започна отгук, ако искам отново да обединя разпадащото се кралство. А това кралство е ваше. Тронът и провъзгласените от него закони принадлежат на вас и на всички хора от долината. Вие сте лишени и от крал, и от закони и трябва да си ги върнете, преди Ландовър да се разпадне като разпукана дъска, която не може повече да бъде поправена. Аз мога да направя това за вас. Мога да го направя, защото не съм от Ландовър. Идвам от един напълно различен свят. Нямам предразсъдъци, които да ми пречат, нямам предварително наложени ми задължения, които да спазвам, нямам любимци, на които да давам привилегии. Имам възможността да бъда честен и справедлив. Аз се отказах от всичко, което имах, за да дойда тук, тъй че можете да бъдете уверени в сериозността на моите намерения. Познавам добре законите на моя свят, което ще ми позволи да тълкувам добре и вашите.

— Вие имате нужда тези закони да се спазват, лордове на Зеленоречието — продължаваше Бен. — Това ви е необходимо, за да има стабилност в живота ви и да не се осланяте само на оръжието. Доверието идва с взаимното упование и вяра — не със заплахи. Аз зная, че има търкания между съсловията. Зная, че има търкания и между народите на Ландовър. И нещата никога няма да се оправят, докато вие не склоните отново да се обедините около един крал. Историята и законът го изискват.

— Досега сме се справяли достатъчно добре и без крал — подхвърли раздразнено един от лордовете.

— Наистина ли? — Бен поклати глава. — Не мисля така. Ерозията, която изсмуква живота на Сребърния дворец, започва да поражда и Зеленоречието. Забелязах, че реколтата ви е поразена и лицата на крепостните, които я работят, са недоволни. Цялата долина е подложена на разруха. Вие се нуждаете от крал! Огледайте се! Вие не сте единни й това се усеща дори от страничен човек като мен! Заплашени сте от демони и други създания, които ламтят за тази земя. Разделени, вие няма да успеете да запазите особено дълго онова, което притежавате.

Изправи се още един лорд.

— Дори и да е така, защо тъкмо вас трябва да признаем за крал? Какво ви кара да мислите, че можете да се справите по-добре от предходниците си?

— Това, че мога! — Бен си пое дълбоко — дъх и потърси погледа на Куестър. — Защото съм по-силен от тях.

— Аз не искам да имам нищо общо с това — обади се друг измежду лордовете от отсрещната страна на масата. — Ако се поставим на вашите услуги, рискуваме да се изправим срещу Марк и демоните, които му служат.

— Рискът вече е налице — изтъкна Бен. — Ако не се яви крал, който да се опълчи срещу Марк, някой ден той ще нахлуе в страната и ще я завземе. Ако се присъедините към мен, бихме могли да предотвратим това.

— Да го предотвратим ли? — Стрехан се надигна и се надвеси над Бен. — На какво можем да се надяваме ние, ваше величество? Вие влизали ли сте в битка с демони като Марк? Къде са ви белезите от такава битка?

Бен се изчерви.

— Ако се съюзим...

— Ако се съюзим ще бъде същото, както ако се опълчим срещу него поединично! — отсече Стрехан. — Как можете да ни помогнете, щом нямате боен опит? Вие искате от нас, лордовете на Зеленоречието, да изложим живота си на риск заради вашия!

Надигнаха се гласове в знак на съгласие. Бен усети, че престава да владее ситуацията.

— Не искам никога да рискувам живота си заради мене — веднага отвърна той. — Желая само съюз с трона, какъвто сте имали със стария крал. Ще поискам такъв съюз от всички поданици на Ландовър, но първо се обръщам към вас.

— Смело начинание, ваше величество! Но какво ще кажете, ако ние поискаме и вие да се обвържете с нас?

Думите принадлежаха на Календбор. Той бавно се изправи на крака и застана редом с Бен. Червенобрадото му лице беше сурово. Стрехан отново седна на мястото си. Останалите лордове се смълчаха.

Бен бързо хвърли поглед за помощ към Куестър, видя объркване, изписано върху прилепското лице на магьосника и престава да го гледа. Обърна се отново към Календбор.

— Какъв съюз имате предвид?

— Женитба — тихо каза другият.

— Женитба ли?

— Имам предвид да се ожените, ваше величество, за момиче от който род си изберете. Вземете за жена детето на някой от нас — жена, която да ви роди деца, жена, която да ви свърже чрез кръвна връзка с нас — Календбор леко се усмихна. — Тогава ще бъдем на вашите услуги. Тогава ще ви признаем за крал на Ландовър!

Настъпи безкраен миг на мълчание. Бен бе така изненадан, че в първия момент дори не можа да разбере какво се иска от него. Когато най-сетне си даде сметка, той прецени какво дълбоко основание има предложението на Календбор. От него се искаше да помогне на лордовете от Зеленоречието да се сдобият със законен наследник на трона на Ландовър, който да поеме властта подир него. Мина му през ум, че даде ли им подобен наследник, те щяха да му помогнат бързо да наследи престола.

— Не мога да приема — каза най-сетне той. Представи си младото лице на Ани и отново изпита болка при този спомен. — Не мога да приема, защото съвсем наскоро загубих собствената си жена и не мога толкова бързо да приема друга. Не мога да направя това.

Забеляза веднага, че никой не можа да разбере думите му. По лицата на всички се четеше гняв. Вероятно в благородническите съсловия на Ландовър, както и в благородническите съсловия на собствения, му свят през Средновековието, бракът бе просто една конвенция. Не знаеше дали е така, а вече бе трудно да установи. Бе взел погрешно решение, несъобразено с манталитета на лордовете от Зеленоречието.

— Та вие дори не сте истински мъж! — презрително заяви Календбор. Разнесоха се одобрителни викове от страна и на другите лордове.

Бен не искаше да отстъпи.

— Аз съм крал по закон.

— Ти си самозванец като другите! Страхливец!

— Той притежава медальона, лорд Календбор! — извика Куестър от другия край на масата и се премести по близо.

— Дори и да го притежава, не му е от голяма полза! — червенобрадият лорд не свалеше поглед от Бен. Останалите

продължаваха да крещят. Календбор им пригласяше, надигнал глас.

— Паладин не е в негова власт, нали? Той няма защитник, който да се опълчи в негова закрила срещу хора и демони! Няма никого, освен тебе, Куестър Тюс. Най-добре ела си го отведи!

— Аз нямам нужда от ничия закрила! — пристъпи Бен между Календбор и приближаващия магьосник. — Мога сам да се защитавам срещу всекиго!

Съжали още на мига, когато каза това. Цялата стая притихна. Забеляза как на суровото лице на Календбор тутакси се появи усмивка и в очите му проблясна зло огънче.

— Готов ли сте да си премерите силите с мене, ваше величество? — тихо попита той.

Бен усети как дланите му се изпотяват и по гръбнака му също се стича пот. Даде си сметка в какъв капан се набути сам, но изглежда нямаше как да се измъкне вече.

— Едно премерване на силите рядко показва каквото и да било, лорд Календбор — отвърна той, като не отместваше поглед от другия.

Усмивката на Календбор стана неприятна.

— Естествено е човек, който разчита единствено на закрилата на закона, да говори така.

Бен усети пристъп на ярост.

— Много добре. По какъв начин предлагате да си премерим силите.

— Ваше величество, не можете да позволите... — започна Куестър, но млъкна сред виковете на останалите, струпали се около масата.

Календбор преценяваше, като бавно търкаше брада.

— Ами има много възможности и всички те... Прекъсна го силен лай откъм срещуположната страна на масата. Беше Абърнати, който в желанието си да бъде чул, за миг бе преминал към характерните за породата му средства на общуване.

— Извинете — припряно каза той сред надигналото се хихикане. — Лорд Календбор, вие май забравяте етикета, който изисква тази ситуация. Вие сте този, който предлага дуел. Право на вашия опонент е да избира условията.

Календбор се навъси.

— Предположих, че след като идва от друг свят, не познава нашия ред.

— Достатъчно е да се знаят само някои възможности — отвърна Абърнати, надничайки над рамките на очилата си към Календбор. — Моля да ме извините за малко.

Той се отдалечи от масата изправен, с вдигната глава. От групата на лордовете се надигна глух смях, докато кучето излизаше от стаята. Бен бързо погледна към Куестър, който сви рамене и поклати глава. И магьосникът нямаше представа какво си е наумил писарят.

Само след няколко минути Абърнати се върна обратно. Носеше в ръце два чифта боксови ръкавици — които Бен бе взел със себе си в Ландовър, за да се поддържа във форма.

— Юмручен бой, лорд Календбор — заяви териерът.

Календбор отметна глава и се разсмя.

— Юмручен бой ли? И то с това? Бих предпочел голи юмруци пред уплътнени кожени ръкавици.

Абърнати донесе ръкавиците пред противниците.

— Ваше величество — дълбоко се поклони той, обърнал внимателен поглед към Бен. — Най-добре е да простите на лорд Календбор това грубо предизвикателство. Ще бъде неприятно да бъде ранен само поради неспособност да владее вашите оръжия.

— Не! Аз не оттеглям предизвикателството си! — Календбор грабна единия чифт ръкавици от писаря и започна да ги нахлузва. Стрехан отиде да му помогне.

Абърнати подаде втория чифт на Бен.

— Той е много суров, ваше величество. Внимавайте.

— Мислех, че не разбираш нищо от бокс — прошепна Бен, докато си слагаше ръкавиците. Куестър се появи от едната му страна и му помогна да стегне вървите. — Как си узнал за ръкавиците?

— Аз разопаковах багажа ви, когато пристигнахте в Сребърния дворец — отвърна Абърнати, отправил към Бен дежурната си усмивка. — Там намерих ръкавиците, заедно с едно списание, в което се демонстрираше играта. Разгледах картините и рисунките в списанието внимателно. И ние имаме подобни игри. Вие наричате вашата бокс, докато ние наричаме нашата юмручен бой.

— Господи, боже мой! — въздъхна Бен. Календбор постави ръкавиците и се съблече до кръста. Бен отправи един поглед към

Куестър. Гърдите и ръцете на Куестър бяха само от мускули и по тялото му имаше следи от рани, получени в битки. Приличаше на гладиатор от отряда на Спартак.

В центъра на залата бе разчистено място, заобиколено от прислугата на замъка и останалите лордове от Зеленоречието. Пространството бе малко по-голямо от двойния размер на обикновен боксов ринг.

— Някакви правила на играта? — попита Бен, като си поемаше дълбоко дъх, за да се успокои.

Куестър кимна.

— Само едно. Печели онзи, който остане на краката си в края на боя.

Бен удари ръкавици една в друга, за да провери здраво ли са пристегнати вървите и отметна наметалото си.

— Значи така, а? Няма да е трудно да го запомня.

Той заобиколи масата и отиде на импровизирания ринг. Календбор го очакваше. Бен се спря за миг до купчината хора. Куестър, Абърнати и двата коболда приближиха до него.

— Дотук беше с адвокатския подход към нещата — въздъхна той.

— Аз ще се погрижа за вас, ваше величество — набързо прошепна Куестър.

Бен се обърна.

— Без магии, Куестър.

— Но ваше величество, вие не можете...

— Никакви магии. Това е последната ми дума. Магьосникът направи гримаса и неохотно кимна.

— Все едно, медальонът ще ви пази — прошепна той, макар да не изглеждаше достатъчно убеден.

Бен само сви рамене, без да му обръща внимание и пристъпи на ринга. Календбор излезе насреща му със свити юмруци и широко разтворени ръце, готов веднага да го сграбчи. Бен го удари веднъж с лявата ръкавица и отстъпи встрани. Едрият мъж се извърна, пръхтейки, и Бен удари отново, после още веднъж и още веднъж. Ударите му бяха бързи и силни и отметнаха главата на Календбор назад. Бен бързо и леко отстъпи встрани, чувствайки как адреналинът започва да циркулира по тялото му. Календбор изрева яростно и

нападна, размахал и двете си ръце. Бен се приведе, отблъсна ударите с ръце и рамене, после нанесе бързи удари в тялото на другия, отстъпи в страни и силно фрасна Календбор в челюстта с дясната ръкавица.

Календбор се просна на пода, лицето му изглеждаше зашеметено. Бен отстъпи. Чуваше как Куестър вика окуражително. Чуваше също проклятията и крясъците на лордовете от Зеленоречието. Кръвта нахлу в главата му и му се стори, че чува ударите на сърцето си да бият в ушите му.

Календбор бавно се изправи на крака с блеснали от ярост очи. Абърнати правилно го бе предупредил за силата му. Едва ли можеше лесно да бъде победен.

Той нападна Бен още веднъж, този път предпазливо, държейки юмруци пред лицето си, за да се пази. Борците се дебнеха и размахваха юмруци, въртейки се в кръг. Брадатото лице на Календбор бе почервенияло от яд. Той заблъска Бен с ръкавиците, принуждавайки го да отстъпва назад, като търсеше начин да го удари.

После ненадейно нападна. Ударът му бе бърз и свари Бен неподготвен. Ударите заваляха върху Бен, нанесени право в лицето. Бен отстъпи назад, размахвайки юмруци. Но Календбор не се бавеше. Той нападаше Бен неотстъпно, докато го повали на пода. Бен се опитваше да се изправи на крака, но яростните удари го засегнаха на два пъти странично в главата и той падна отново.

Виковете на лордовете от Зеленоречието започнаха да кълтят в ушите на Бен и пред очите му заиграха червени кръгове. Календбор беше застанал над него и го удряше с две ръце. Във въздуха се носеше тежка миризма на пот. Бен се претърколи в страни и се удари в кръга на наблюдателите. Нечии ръце го блъснаха обратно. Календбор го срита с обувките и колената си и болката от ударите премина по цялото му тяло. Сви се на кълбо, стиснал ръкавици до лицето си и свил ръце към гърдите си.

Усети как в шията му се връзва верижката на медальона.

Болката беше непоносима. Знаеше, че ще загуби съзнание, ако незабавно не направи нещо. Обърна се и се подпря на колене. Когато Календбор отново го нападна, той отчаяно се вкопчи в краката му, извади го от равновесие и го събори на пода.

Бен веднага скочи на крака, прогони замайването, вдигнал ръкавици пред лицето си. Календбор отново се изправи и засъска, докато изпускате дъха си през зъби. Една странна светлина се бе явила зад едрият мъж и групата наблюдатели. Светлината започваше да става по-ярка. Бен отърси глава, опитвайки се да насочи цялото си внимание към Календбор. Но останалите също бяха забелязали светлината. Всички глави се обърнаха нататък и тълпата се отдръпна пред приближаващата светлина. Сред тази светлина се появи силует на рицар в протрити, продънени доспехи, със спуснато забрало на шлема.

Сред тълпата от лордове и крепостни премина шепот на изненада.

Рицарят бе Паладин.

Никой не можеше да повярва на очите си, шепотът стихна и внезапно настъпи тишина, когато фигурата проблясна в светлината. Някои нападаха на колене и нададоха вик също както демоните, когато Паладин им се бе явил в Престолнината. Календбор стоеше неуверено в средата на кръга с отпуснати ръце. Очите му вече не бяха отправени към Бен, а към привидението.

Паладин просветна още миг, цял в озарение, след което се отдръпна и отново изчезна. Светлината угасна във вечерния мрак.

Календбор веднага се извърна към Бен.

— Що за трик беше това, самозванецо? Защо си докарал този призрак в Риндуюер?

Бен гневно тръсна глава.

— Не съм докарвал нищо, но... Куестър прекъсна думите му.

— Лорд Календбор, погрешно разбирате онова, което стана тук. Вече на два пъти Паладин се явява, когато животът на негово величество бе застрашен. Това беше знак, лордове от Зеленоречието, че този човек, Бен Холидей, е истинският крал на Ландовър!

— И този знак идва от един призрак в озарение, така ли? — разсмя се Календбор, плюейки кръв от цепнатата си устна. — Ти използва магия, за да се опиташ да ни уплашиш, Куестър Тюс, но не успя!

Той погледна презрително Бен.

— Играта свърши. Досадихте ми и ти, и твоят пътуващ цирк. Не те признавам за крал!

Възгласите на другите лордове поеха тази декларация. Бен остана на мястото си.

— Дали ме признаваш или не, аз си оставам крал! — рязко отвърна той. — Можеш да ме пренебрегнеш, както пренебрегваш истината, но аз ще си остана фактор в твоя живот. Ти искаш да пренебрегнеш законите, които са ме направили крал, Календбор, но това няма да продължи дълго! Аз ще се погрижа за това!

— Няма защо да си правиш труда, самозванецо! — Календбор не беше на себе си от ярост. Той изхлузи боксьорските ръкавици и ги запрати срещу Бен. — Провъзгласил си се за крал на Ландовър? Твърдиш, че имаш власт над Паладин? Много добре, докажи, че наистина си този, за когото се представяш, като ни освободиш от една напаст в нашия живот, която не можем сами да отблъснем! Отърви ни от Страбо! Отърви ни от дракона!

Той закрачи напред и едва не се блъсна в Бен.

— От двайсет години насам драконът напада добитъка ни и руши нашата собственост. Преследваме го от единия край на Ландовър до другия, но той владее магията на стария свят и не можем да го убием. Ти също си наследник на старата магия, ако си този, за когото се представяш! Отърви ни от дракона, самозванецо, и тогава аз ще ти се поклоня като на крал и ще ти служа до гроб!

От гърлата на всички, събрани наоколо, се разнесе одобрителен вик.

— Отърви ни от дракона! — извикаха всички като един. Бен не отместваше очи от Календбор.

— А дотогава няма да ти обръщам внимание, както не обръщам внимание на мравките под краката си! — прошепна Календбор в лицето му.

Той се обърна и напусна кръга, последван от останалите лордове. Залата постепенно опустя. Бен остана сам, заедно с Куестър, Абърнати и коболдите. Четиримата приближиха до него да му свалят ръкавиците и да почистят лицето и тялото му от кръвта и потта.

— Каква е тая работа с дракона? — веднага попита Бен.

— За това после, ваше величество — отвърна Куестър, като леко докосваше една синина, започнала да се образува под едното око на Бен. — Сега трябва да се окъпете и поспите.

Бен поклати глава.

— Не и тук! Няма да остана дори и миг повече, ако ще да ми се наложи да мина през пустинята. Опаковай всичко. Тръгваме веднага. Ще поговорим за дракона по пътя.

— Но, ваше величество...

— Веднага, Куестър!

Предпачетоха да не спорят повече. Само след час малката дружина вървеше в нощта по пътя на запад от Риндуеър.

УИЛОУ

Веднага пролича колко неправилно е решението на Бен да напуснат Риндуеър. Дружината едва бе излязла от магазините и къщите на селището край замъка, когато започна да вали. В началото само ръмеше, капките падаха по лицата им, леки и прохладни. После обаче заваля пороен дъжд и накрая се изля цял порой. Облаци скриха луните и далечните звезди и всичко стана черно като в рог. Вятърът фучеше из равните пусти пасища и поля на Зеленоречието и се впиваше в пътиците като дихание на великан. Дружината веднага реши да потърси подслон, но вече се оказаха мокри до кости.

Прекараха нощта в една запусната празна плевня, където навремето е имало добитък. Дъждът проникваше през процепите в стените и покрива, тъй че не можеше да се открие сухо място. Застудя и мокрите им дрехи им се сториха по-хладни от преди. Бен и неговите спътници се сгушиха един до друг в мрака в голям конски яхър в единия край на плевнята. Тук бе най-сухо и имаше слама, на която да спят. Не можеше и да се мисли за огън, тъй че трябваше да се задоволят с бърза смяна на дрехите и общи одеяла. Куестър предложи да опита магия за затопляне без огън, каквато на времето успешно използвал, но Бен не позволи. Магията на Куестър се проявяваше прекомерно и често водеше до пожари, а тази плевня беше единственият подслон наоколо. Освен това Бен твърдоглаво си мислеше, че бурята при тези условия бе заслужено наказание за това, че бе объркал конците.

— Аз провалих всичко, Куестър — обърна се той към магьосника, докато стояха сгущени в мрака и слушаха как дъждовните капки барабанят по покрива на плевника.

— Хммм? — вниманието на Куестър бе заето с това да бърше калта и кръвта от многобройните одрасквания и наранявания, които Бен бе получил при борбата си с Календбор.

— Обърках работата. Пропилях всички шансове. Допуснах Календбор да ме подведе с тъпото си предизвикателство. Загубих

самообладание. Оставих всичко да ми се изплъзне от ръцете — той въздъхна и се облегна на стената на обора. — Трябваше да защитя по-добре своята кауза. Нали съм уж юрист? Уж съм крал?

— Според мен се справихте доста добре, ваше величество.

Бен скептично го изглежда.

— Така ли мислиш?

— Беше очевидно, че няма да успеете да получите обет за вярност от страна на лордовете на Зеленоречието, освен ако приемете техните условия. Ако се бяхте съгласили да се ожените за момиче от тяхното коляно, щяхте да получите признанието им. Щяхте да имате съпруга и десетки роднини, които да ви помагат в управлението, което щеше да бъде значително по-кратко, отколкото би ви се искало — магьосникът сви рамене. — Но вие си давате сметка за намеренията им не по-зле от мене, нали?

— Да.

— Значи с право отхвърлихте предложението им и според мен проявихте голямо самообладание при тези обстоятелства. Струва ми се, че ако борбата бе продължила, вие щяхте да надвиете.

Бен се засмя.

— Оценявам доверието, което ми гласуваш. Забелязвам обаче, че не отчитаеш ролята на случайността.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че ти пренебрегна моята заповед да не използваш магия и извика образа на Паладий когато изглеждаше, че губя.

Магьосникът се втрени в него, подобен на прилеп, с лице, което едва се различаваше в мрака. Куестър остави настрана окървавените си дрехи.

— Нищо подобно не съм направил, ваше величество. Това наистина беше Паладин.

Настъпи дълго мълчание.

— Значи се появява вече трети път — прошепна накрая Бен. Удивлението му бе очевидно.

— Появи се, когато се бях изправил срещу Марк в прохода на времето, появи се, когато демоните изникнаха по време на коронацията и ето че сега се появи в Зеленоречието. Но той наистина изглежда

призрак, както го определи ти, Куестър. Прилича на светло видение. Какво всъщност представлява?

Онзи сви рамене.

— Може да е такъв, какъвто изглежда, но може да е и нещо повече.

Бен сви колене до тялото си, опитвайки се да се стопли.

— Струва ми се, че е тук, вън. Мисля, че се опитва да се върне отново — той погледна към Куестър за потвърждение.

Куестър поклати глава.

— Не зная, ваше величество. Възможно е.

— В миналото в какви случаи се появяваше? Сигурно можеш да ми кажеш нещо за него — защо и кога се е явявал на стария крал.

— Явяваше се, когато бъде призван — отвърна другия. — А само онзи, който носи медальона, можеше да го призове. Медальонът е част от магията, ваше величество. Между краля на Ландовър и Паладин съществува връзка, но само кралят на Ландовър я разбираше напълно.

Бен измъкна медальона изпод туниката си и започна да го разглежда.

— Може би ако го потъркам в ръце или му говоря, или само ако го притисна в длани, това ще доведе Паладин. Как мислиш?

Куестър сви рамене. Бен опита и трите, но нищо не се получи. Опита се да пожелае Паладин да се яви, стиснал медальона толкова силно, че инкрустацията се врязва в дланта му, но нищо не излезе.

— Трябваше да ми е ясно, че не ще да е толкова лесно.

Той въздъхна и пусна медальона на гърдите си. Усети как верижката на шията му се опъна. Загледа се през дупката в покрива на плевнята, докато вятърът издуваше завързаните платнища.

— Разкажи ми за дракона и лордовете на Зеленоречието.

Магьосникът още повече приведе прегърбения си силует към него.

— Вие чухте повечето неща от самия Календбор. Лордовете на Зеленоречието са в конфликт със Страбо. Драконът е тяхната Немезида. Плячкосва земите им повече от двайсет години — откак почина старият крал. Опожарява реколтата и сградите им, разкъсва добитъка, а понякога и крепостните им. Плячкосва земите им, когато си поиска, и те са безсилни да го спрат.

— Защото и драконът е част от магията, така ли?

— Да, ваше величество. Страбо е последният от своя вид. Бил е същество от вълшебния свят до прогонването му преди хиляди години. Не може да бъде засегнат от обикновени оръжия, а само от магията, от която е създаден. Затова и Календбор спокойно ви отправи предизвикателството да го отървете от дракона — смята ви за измамник. Един истински крал на Ландовър трябва да владее магията на медальона и да може да призове Паладин, за да изпълнява заповедите му.

Бен кимна.

— Значи всичко отново се свежда до Паладин, така ли? Кажете ми, Куестър, защо драконът плякосва Зеленоречието?

Магьосникът се усмихна.

— Защото е дракон.

— Да, зная. Но нали не винаги е плякосвал така — поне докато е бил жив старият крал.

— Вярно е. Навремето той не напускаше собствените си земи. Може би се страхуваше от стария крал. А може би Паладин го е държал там преди смъртта на краля. Можем само да предполагаме.

Бен ядно изсумтя и отново се облегна на стената на плевника. Цялото му тяло го болеше.

— Защо, дявол да го вземе, не можеш да отговориш на никой от тези въпроси? Та нали си придворен магьосник и мой личен съветник. Май нямаш представа за нищо!

Куестър се загледа настрани.

— Старая се, колкото мога, ваше величество.

Бен веднага съжали за думите си. Докосна го по рамото.

— Зная. Извинявай.

— Не съм бил придворен магьосник, когато старият крал беше жив, а и с природения ми брат никога не сме били близки. Ако бяхме, щях да зная поне някои от отговорите на вашите въпроси.

— Да оставим това, Куестър. Съжалявам за думите си.

— И на мен не ми е лесно.

— Зная, зная.

— Трябваше да овладее магията практически сам. Нямах наставник, нямах учител, който да ме обучава. Трябваше да съхранявам трона на Ландовър, докато се грижа за рояк крале, които се

страхуваха от собствената си сянка и които не бяха очаквали по-голямо предизвикателство от зрелище на рицарски турнири! — той повиши глас. — Пожертвах всичко, за да се съхрани монархията, дори и когато бях притиснат от трудности, от които би се огънал всеки обикновен...

Абърнати изръмжа и грубо го прекъсна.

— Моля, магьоснико, стига с твоите монолози! Вече сме отегчени до смърт от равносметката на твоите страдания и повече не можем да понесем.

Куестър веднага затвори уста и дори се чу как зъбите му изтракаха.

Бен не можа да сдържи усмивката си, макар че лицето го болеше, когато се усмихваше.

— Надявам се, че не се числя към онези злополучни крале, които току-що описа, Куестър — каза той. Куестър продължаваше да гледа с измъчен поглед към Абърнати.

— Едва ли.

— Добре. Кажете ми тогава още нещо. Можем ли да разчитаме, че Календбор ще удържи на думата си?

Този път Куестър се обърна към него.

— Относно дракона, да. Той се закле. Бен кимна.

— Тогава трябва да намерим начин да се отървем от този дракон.

Настъпи един безкраен миг на мълчание. Бен чувстваше как другите се споглеждат в мрака.

— Имате ли някаква представа как да пристъпим към това? — попита той.

Куестър поклати глава.

— Никой никога не го е правил.

— Все някога трябва да се започне. Така е с всичко — лекомислено отвърна Бен, питайки се кого по-точно се мъчи да убеди. — Нали каза, че само магия може да ни отърве от дракона. Кой би ни помогнал да открием такава магия?

Куестър се замисли.

— Нощната сянка, разбира се. Тя е най-могъщата от всички, дошли от вълшебния свят. Но тя е не по-малко опасна от дракона. Струва ми се, че с Речния господар може повече да ни провърви. Той поне е доказал своята лоялност към кралете на Ландовър в миналото.

— И той ли е магическо създание?

— Бил е такъв преди време. Напуснал е вълшебния свят от векове. Въпреки това е запазил известни познания за старите практики и може да ни окаже известна помощ. Щях да предложа той да е следващия, при когото да отидем — дори ако лордовете на Зеленоречието ви бяха признали.

Бен кимна.

— Значи решено. Утре тръгваме към земите на Речния господар — той се изтегна, сгуши се в одеялото и след известно колебание каза:

— Думите едва ли имат някакво значение, но аз искам да благодаря на всички, че вярно стояхте до мен.

Разнесоха се благодарности и останалите също се пъгнаха в завивките си. После всичко стихна и се чуваше само барабаненето на дъжда и тихият вой на вятъра.

Тогава се обади Абърнати:

— Ваше величество, ще позволите ли да помоля това нощуване в плевня да ни е последно? Струва ми се, че в сеното има бълхи.

Бен широко се усмихна и се унесе в сън.

На сутринта дъждът бе спрял и през пелената на мъглата и облаците се промъкна слънчева светлина. Малката дружинка отново пое през долината на Ландовър, този път на юг към земите на Речния господар. Пътуваха през целия ден — Бен, Куестър и Абърнати на коне, а коболдите пеш. Бунин отново избърза напред да извести за тяхното пристигане. Следобяд минаха покрай владенията на лордовете на Зеленоречието и оставиха зад гърба си обширните поляни и ниви, а по здрач бяха вече сред хълмистите земи на Речния господар.

Тук всички багри бяха различни, както забеляза Бен. Оттенъците бяха по-ярки и истински — сякаш отслабването на магията не бе проникнало толкова дълбоко. Това бяха земи с езера и реки, сгъшени сред долини и падини, земи с овощни градини и гори, разположени на ниски склонове, покрити с треви и папрати, които се олюляваха от вятъра като океански вълни. Над хълмовете мъглите бяха по-гъсти, скупчени на отделни места като уловени облаци, които се размърдваха и извиваха нагоре от дупките си към долината и отново се връщаха. Ала зеленината на тревите и дърветата и синевата на езерата и реките бяха по-ярки, отколкото в Зеленоречието, и розовото, аленото и лилавото нямаха този зимен оттенък, който определено се забелязваше в равнините. Дори и сините дъбове не бяха така силно поразени,

въпреки тъмните петна, които на места замъгляваха тяхната красота. Бен попита Куестър защо е така.

— Речният господар и онези, които му служат, не са се отдалечили толкова от старите практики. Те продължават да владеят някои страни на магията. И доколкото са съхранили известни магически умения, използват ги за пречистване на земята и водите по своите родни места — Куестър се огледа наоколо, после сви рамене. — Магията на Речния господар може да предотврати, макар и частично, изтощението на земната магия. Все пак започват да се забелязват някои признаци на вехнене и потъмняване. Речният господар и неговите служители се борят поне да забавят този процес. Но тук, както и навсякъде, нещата вървят към упадък.

— И всичко е така, защото Ландовър няма крал ли? — Бен все още не можеше напълно да приеме зависимостта между едното и другото.

— Защото нямаше крал, ваше величество, през последните двайсет години.

— Онези трийсет и двама провалили се крале не са постигнали нищо, доколкото разбирам?

— Срещу западането на магията ли? Нищо. Вие ще бъдете първият, който ще успее.

Може би да, а може би — не — мрачно си помисли Бен, като си спомни за своя провал пред лордовете от Зеленоречието.

— Аз наистина не разбирам — кой ли ле съзнава проблема? Цялата земя наоколо им загива и то само защото не могат да се обединят що годе трайно около един крал!

— Струва ми се, че не гледат на нещата така, ваше величество — тихо каза Абърнати и пришпори коня си напред.

Бен се извърна.

— Какво имаш предвид?

— Има предвид, че само аз виждам връзка между загубата на краля и отслабването на магията на земята — намеси се Куестър, явно ядосан на кралския писар. — Има предвид, че кой друг не мисли като мен.

Бен се начумери.

— Ами ако са прави именно те, а не ти?

Лицето на Куестър, подобно на прилеп, цялото се сгърчи.

— В такъв случай ние с вас само си губим времето! Истината обаче е, че грешат те, а не аз — Куестър се извърна и ядно изгледа Абърнати, след което отново отправи поглед напред.

— Двайсет години съм имал на разположение, за да премисля този проблем, ваше величество. Наблюдавал съм го и съм го проучвал. Използвал съм магията, която владеея, за да изпитам своята теория. Мога да твърдя с достатъчна увереност, че Ландовър трябва отново да има крал, ако иска да оцелее.

Той така непреклонно се защитаваше, че Бен запази мълчание. Абърнати заговори пръв.

— Ако си свършил за момента защитната си реч, Куестър Тюс, може би ще ми позволиш да вметна някоя и друга дума, за да поясня какво имах предвид, когато казах, че другите не гледат на нещата като нас — той впи очи в Куестър над рамките на очилата си, докато магьосникът целият се смрази на седлото си, но не се обърна.

— Това, което наистина имах предвид е, че останалите гледат по друг начин не на самия проблем, а на неговото решение. Повечето виждат достатъчно ясно, че магията започна да запада подир смъртта на стария крал. Никой обаче не иска да приеме, че коронацията на нов крал ще реши проблема. Едни искат да наложат свои ограничения при такова решение, други смятат, че трябва да се търси напълно различно решение на въпроса. Трети пък мислят, че въобще не трябва да се търси решение.

— Въобще ли да не се търси решение? Кой смята така? — не можеше да повярва Бен.

— Нощната сянка смята така — обърна Куестър коня си и приближи към тях, моментално надмогнал своето раздражение от Абърнати. — Тя се интересува само от Дълбокия свлек и собствената ѝ магия поддържа бездната така, както тя желае. Ако магията на земята се разпадне, нейната магия ще остане най-силната.

— Лордовете от Зеленоречието биха приели крал, но само от тяхното коляно — дообясни Абърнати. — Те приемат решението за крал само като го подчиняват на своите изисквания.

— А Речният господар се стреми към напълно различно решение — неговото решение е самолечението — добави в заключение Куестър.

— Тъкмо това имах предвид — изсумтя Абърнати.

Магьосникът сви рамене.

— Ами да беше го казал.

Над земята бързо се спускаше мрак, когато те свърнаха с конете в малка тополова горичка, където да пренощуват. Гористи хребети обграждаха хоризонта на запад и слънцето вече бе залязло отвъд клоните на дърветата, пропускайки светлината на потоци златиста мъглица. Южно от мястото им за нощувка се простираше езеро — обширен басейн от блещукащи сиви води, над които се стелеше на гъсти валма мъгла, а сред дърветата се криеха десетки малки притоци и заливчета. Птиците чертаеха широки, бавни кръгове в здрача.

— Това е езерото Ирилин — обърна се Куестър към Бен, когато слязоха от конете и подадоха поводите на Парснип. — Говори се, че през някои нощи в разгара на лятото феите и нимфите на Речния господар се къпят сред тези води, за да се съхранят млади.

— Сигурно е вълнуващо — прозина се Бен и се изтегна. В този момент не копнееше за нищо по-вълнуващо от един хубав сън.

— Някои вярват, че тези води съхраняват младостта — Куестър бе увлечен от своите размисли. — Вярват, че могат да върнат годините и силите на човека.

— В какво ли не вярват хората — изсумтя Абърнати и отърси козината си от праха, който беше полепнал по нея. — Къпал съм се неведнъж в тези води и нищо не се е получило в резултат на усилията ми, освен по-приятен дъх.

— За което не е зле да помислиш и сега — посъветва го Куестър, като сбърчи нос от неприятната миризма.

Абърнати само изръмжа и се отдалечи в здрача. Бен го проследи с поглед, след което се обърна към Куестър.

— И на мен идеята ми се струва добра, Куестър. Чувствам се мръсен като изтривалка. Какво ми пречи да сваля от себе си цялата тази мръсотия?

— Нищо, ваше величество — магьосникът се бе извърнал и се оглеждаше за Парснип. — Май аз ще трябва да се погрижа за вечерята.

Бен се отправи към езерото, но подир малко спря.

— Дали там няма нещо опасно, за което да бъда предупреден? — извика той, спомнил си внезапно тресавищния звяр, пещерната хиена и какво ли не още, което дори не бе видял по време на утринния си спринт около Сребърния дворец.

Ала Куестър вече не го чуваше. Прегърбеният му силует се мяркаше като смътно привидение в мъглата. Бен се подвоуми, загледан подире му, после сви рамене и отново пое към езерото. Щом нимфи и феи се къпят във водите на Ирилин, каква опасност можеше да има? Освен това Абърнати вече бе там.

Той си проправи път между сенките към езерния бряг. Езерото се появи пред него като сребристо сияние, в което се оглеждаха разкъсаните мъгли и цветните кълба на ландовърските луни. Върби, канадски тополи и кедри го обгръщаха като надвесени гиганти в припадащия здрач. Птиците остро пропищяваха в полумрака. Бен свали дрехите и обувките си и се огледа за Абърнати. Кучето нито се виждаше, нито се чуваше.

Съблечен, той пристъпи към водата. На лицето му се изписа изненада. Та тя беше топла! Като в баня — меката, приятна топлина отпускаше и успокояваше мускулите на тялото. Протегна ръка да я докосне, сигурен, че странното усещане за топлина се дължеше на разликата в температурите на водата и въздуха. Ала не, водата наистина бе топла — като огромен топъл кладенец.

Той тръсна глава. Пристъпи внимателно, докато се потопи до колене в езерото и сянката на тялото му се издължи назад във водата. Имаше и друго странно нещо. Чувстваше се сякаш върви сред пясъци. Протегна отново ръка и загреба шепа от дъното на езерото. Това наистина бе пясък. Разгледа го внимателно на лунната светлина, за да се увери. Намираще се сред горско езеро, където трябваше да има само кал и камъни, а вместо това имаше пясък!

Продължи да върви, започнал да се пита, дали наистина няма нещо магическо в Ирилин. Отново се огледа за някаква следа от Абърнати, ала кучето го нямаше. Постепенно се потопи до шията във водата и усети как топлината обгръща тялото му и той се отпусна. На десетина метра от брега езерото постепенно започна да става по-дълбоко с по няколко сантиметра на всеки десетина стъпки. Заплува в здрача, като изпъна тяло и започна да диша равномерно. Вдигна глава да си поеме въздух и забеляза приток, към който заплува. Беше малък, едва стотина стъпки широк и той пое покрай него към един следващ приток. Премина от кроул в безшумен бруст с вдигната глава. Лунната светлина заливаше водата в цветни потоци и мъглата наоколо се виеше на тъмни сини валма. Бен заплува със затворени очи.

Този приток бе още по-малък — едва двайсетина метра широк. Вълните се плискаха в брега, кедри и върби се свеждаха над водите и хвърляха сенки към езерото. Бен се потопи под водата и бавно заплува във вира, насочил се към сенките.

Показа се на повърхността на десетина метра от брега и видя точно пред себе си жена. Беше застанала на не повече от три метра разстояние, потопена до колене в езерните води, и също гола като него. Тя не се опита да се обърне и да се скрие. Изглеждаше като подплашено животинче, уловено от светлината на прожектори и замръзнало на място за части от секундата, преди да реши накъде да хукне.

Бен Холидей я гледаше, представил си за миг тази, която бе завинаги изгубена за него. В очите му плисна вода и той примигна, за да я отърси.

— Ани? — невярващо прошепна той.

В този момент сенките и мъглите около нея се отместиха и той видя, че не беше Ани, а друга.

А може би друго.

Кожата ѝ бе бледозелена, гладка, безупречна и изглеждаше почти сребриста, посипана с блещукащите капки от водите на Ирилин. Косата ѝ изглеждаше също зелена, с дълбоко гористозелено, плитките ѝ стигаха до кръста, украсени с цветя и панделки. Ала коса на тънки кичури падаше и от задната част на ръцете ѝ, както отзад по прасците — копринени влакна, които нежно се движеха от шепота на нощния вятър над езерото.

— Кой си ти? — тихо попита тя.

Той не можеше да дойде на себе си, за да отговори. Вече я виждаше ясно и тя му се струваше по-изящна, отколкото би могъл да си представи. Приличаше на безупречна статуя на вълшебна кралица, оживяла изведнаж. Беше най-красивото създание, което някога бе виждал.

Тя пристъпи крачка напред под лунната светлина. Лицето ѝ бе толкова младолико, че изглеждаше почти детско. Но тялото ѝ...

— Кой си ти? — повтори тя.

— Бен — едва успя да смутолеви той и дори не му хрумна да добави нещо.

— Аз съм Уилоу — каза му тя. — И отсега нататък ти принадлежа.

Той остана още по-слисан. Тя приближи, тялото ѝ плавно се движеше и на свой ред той започна да изглежда като подплашено животно, готово всеки момент да побегне.

— Бен — щом му заговори, в гласа ѝ се появи мила напевна нотка. — Аз съм силфида, дете на вълшебно същество, станало човек, и на горска нимфа, останала си дива. Била съм зачената посред годината при пълнолунието на осемте луни и съдбата ми била предначертана върху лианите и цветята в градинското ложе на моите родители. Орисниците предсказали, че два пъти в годината ще се прокрадвам в здрача до Ирилин и ще се къпя в неговите води. Предсказали още, че ще принадлежа на мъжа, който ме види тогава, и на никой друг.

Бен бързо поклати глава и размърда устни.

— Но това е луд... Това не е така! Аз дори не те познавам! И ти не ме познаваш!

Тя забави крачка пред него. Вече беше достатъчно близо, тъй че ако протегнеше ръка, би могла да го докосне. Той много искаше тя да го направи. Изгаряше от желание. Опитваше се да се бори срещу това желание с цялата си сила, чувствайки се в плен на емоциите, които нахлуха в него.

— Бен — прошепна тя името му и звукът го обгърна целия. — Аз ти принадлежа. Чувствам, че е така. Чувствам, че орисниците са били прави. Аз съм посветена, както силфидите от миналото, на човека, който ме види така — тя вдигна лице и съвършените му черти отразиха цветовете на дъгата, които се излъчваха от луните. — Трябва да ме вземеш със себе си, Бен.

Той не можеше да откъсне очи от нея.

— Уилоу — назова я Бен по име, като отчаяно се опитваше да овладее чувствата, пробудили се в него. — Не мога да взема... онова, което не ми принадлежи. Аз дори не съм от този свят, Уилоу. Едва ли зная...

— Бен — настойчиво прошепна тя, като прекъсна понататъшните му думи. — Нищо няма значение, освен това, което се случи. Аз ти принадлежа — тя пристъпи по-близо. — Докосни ме, Бен.

Той вдигна ръка. Мислите за Ани нахлуха кристално ясни в съзнанието му, но ръката му продължаваше да се вдига. Топлината на водите на Ирилин и въздухът наоколо го обгръщаха толкова непосредствено, че той едва успяваше дъх да си поеме. Тя докосна с пръсти ръката му.

— Ела с мене, Бен — прошепна силфидата. През тялото му премина жар, която го обхвана целия и погълна разсъдъка му. Не бе пожелавал така силно никоя жена. Не бе в състояние да я отблъсне. Цветовете и топлината го заслепяваха за всичко, останало извън нея и целият свят наоколо изчезна за него. Той притисна ръката ѝ и се почувства свързан с нея.

— А сега ела с мен — тялото ѝ се притискаше до неговото.

Той протегна ръка и я притисна по близо, удивен от мекотата на тялото ѝ.

— Ваше величество!

Всичко закръжи пред погледа му. Чу се шум от счупени храсти и приближаващи стъпки. Надигнаха се вълни и вечерната тишина бе нарушена. Уилоу се изплъзна от ръцете му.

— Ваше величество!

Абърнати тичаше покрай брега, запъхтян от умора, с очила, смъкнати на рунтавия му нос. Бен го гледеше онемял от удивление, после неспокойно се озърна наоколо. Бе сам сред тесния приток, разтреперан и гол. Нямахше я Уилоу.

— За бога, не скитайте така друг път без нас! — извика Абърнати със смесица от раздразнение и облекчение в гласа. — Мислех си, че след опита в Сребърния дворец сте си взели поука!

Бен почти не го чуваше. Оглеждаше водите на притока и брега, търсейки Уилоу. Желанието все още го изгаряше като огън и той не можеше да мисли за нищо друго. Но нея я нямаше никъде.

Абърнати седна на задните си крака, като си мърмореше под нос.

— Е, вината не е ваша. Виновен е Куестър Тюс. Вие сте го предупредили, че искате да се къпете в езерото и той не е трябвало да ви пуска сам, а да изпрати Парснип да ви придружи. Магьосникът не разбира рисковете, на които можете да бъдете изложен в тази страна — той замълча. — Ваше величество? Добре ли сте?

— Да — веднага отвърна Бен. Дали Уилоу не беше някаква странна халюцинация? Сторила му се бе толкова реална...

— Изглеждате някак разочарован — забеляза Абърнати.

— Не, не, добре съм... — той тръгна бавно да излиза. — Просто ми се стори, че... видях нещо.

После се обърна и се отпрати към брега, като излезе от водите на Ирилин на сушата. Абърнати бе донесъл одеяло да го загърне и Бен се сгуши в него.

— Вечерята е готова, ваше величество — обяви кучето, като внимателно наблюдаваше Бен над рамките на очилата си. Той грижливо ги намести. — Може би малко супа ще ви стопли.

Бен разсеяно кимна.

— Да, сигурно — той се подвоуми. — Абърнати, знаеш ли какво е силфида?

Кучето още веднъж подозрително го изгледа.

— Да, ваше величество. Силфидата, е един вид горско вълшебно същество — момиче, произлизащо от воден дух и нимфа, доколкото зная. Не съм ги виждал, но се смятат за много красиви — той наостри уши. — Имам предвид в човешки смисъл красиви. За кучетата може би е различно.

Бен се взираше в мрака.

— Може би — пое си той дълбоко дъх. — Супа ли каза? Бих изял една чиния.

Абърнати се обърна и тръгна.

— Станът е насам, ваше величество. Супата ще бъде доста вкусна, ако магьосникът е съумял да се въздържи да не я подправя със своята печално безсилна магия.

Бен хвърли бърз поглед към притока. Водите на езерото проблясваха необезпокоявани на лунната светлина. Брегът беше пуст.

Той тръсна глава и забърза подир Абърнати.

Супата беше вкусна, Бен Холидей се затопли и престана да изпитва онзи хлад, от който се беше разтреперал, когато установи, че е сам в притока. Куестър изпита облекчение, щом го видя да се връща жив и здрав, и по време на цялата вечеря се кара с Абърнати за това, кой е виновен за изчезването на негово величество. Бен не ги слушаше. Остави ги да спорят, споменавахе по някоя и друга дума само когато се обръщаха към него и остана сам с мислите си. Подир две блюда супа и няколко чаши вино се почувства приятно замаян, загледан в

пламъците на малкия огън, който Парснип беше запалил. Дори и през ум не му мина да се безпокои, че е пил вино.

Скоро заспа. Зави се в одеялата и се обърна с гръб към огъня, с поглед към сребристите води на езерото, към валмата мъгла, които висяха и танцуваха над него, и отвъдната нощ. Заслуша се в тишината, която се спускаше над хълмовете. Взираше се в мрака, търсейки някаква сянка.

През тази нощ спа дълбоко и сънува. Но не Ани или Майлс. Не сънува живота, който беше оставил, за да дойде в Ландовър, нито сънува Ландовър и милиардите проблеми, пред които беше изправен като крал.

Той сънува Уилоу.

РЕЧНИЯТ ГОСПОДАР

Буниън се върна призори. Утрото бе хладно и влажно. Мъгли и сенки бяха надвиснали плътно над пората като сиво вълнено одеяло, загърнало още спящо дете. Другите от групата вече закусваха, когато коболдът се появи откъм дърветата като фантом, изплъзнал се от сънищата на изминалата нощ. Той се обърна към Куестър и му заговори на своята неразбираема смесица от ръмжене и съскане, кимна на другите и седна да довърши, каквото бе останало от хляба, горските плодове и бирата.

Куестър съобщи на Бен, че Речният господар се е съгласил да ги приеме. Бен безмълвно кимна. Мислите му бяха другаде. Представата за Уилоу не го напускаше — толкова бе жива, че сякаш още продължаваше да сънува. Когато на сутринта се събуди, той се опита да се отърси от тези представи, защото ги чувстваше като предателство спрямо Ани. Ала те бяха твърде силни и особено натрапчиви и не го напускаха, въпреки чувството му за вина. Защо ли Уилоу му се бе явила насън? — питаше се той. Защо тези сънища бяха толкова наситени? Той се нахрани, погълнат от вътрешния си размисъл, без да забележи погледите, които си разменяха Куестър и Абърнати.

Веднага след това вдигнаха стана си и потеглиха, подобни на малка, криволичеща процесия от призраци, която мълчаливо се виеше в сумрака. Вървяха в колона и заобиколиха Ирилин но една толкова тясна крайбрежна пътека, че можеха да вървят само един по един. Движеха — се сякаш в някакъв фантазен свят. От дъното на долината се вдигаше пара, образувана от допира на топлата земя и хладния въздух, която се смесваше с валмата мъгла, влачеци се над гората. Дърветата се извисяваха мрачни и Влажни в сивотата — хаос от огромни чернокори дъбове, брястове, чепати хикории, върби и кедри. Пред очите им изникваха въображаеми призраци, които се скриваха при мигването на окото — гъвкави създания, които изкушаваха и измъчваха. Бен направо бе вцепенен от тяхното постоянство — имаше чувството, че никога няма напълно да се пробуди от снощният сън,

сякаш опиянен от наркотици. Яздеше в мъгла, която обгръщаше не само очите, но и мислите му и се напрягаше да установи кое бе реалността в целия този лабиринт от призрачни образи. Ала единственото сигурно нещо бяха овлажнелите от мъглата дървета и равната, гладка повърхност на езерото.

Подир туй и езерото, и целият останал свят се изгубиха, и останаха само дърветата. Утрото напредваше, ала мъглата и сенките все още се стелеха ниско над земята и само нашепваха някакви скрити тайни. През дълбоката мъгла проникваха тихи звуци, като отломъци от други животи и събития, за които Бен можеше само да се досеща. На всеки завой се взираше в мъглата с надеждата да зърне Уилоу. Някакъв вътрешен глас му нашепваше, че тя е някъде тук сред звуците и сенките и го наблюдава. Взираше се, без да може да я открие.

Скоро след това пред тях се появи горският дух.

Бяха свърнали с конете в един проход, образуван от редица паднали дървета. Буниън водеше колоната пеш, когато духът изникна от мъглите до самото рамо на коболда. Имаше слаба, гъвкава снага, бе малко по-висок от Буниън, с кафява кожа с издадени жилки като кората на фиданка, с гъста коса, която падаше назад по шията и ръцете му. Дрехи с цвета на земята свободно се спускаха покрай тялото му, ръкавите и панталоните му бяха къси, на краката си имаше обувки, които се увиваха около прасците с кожени каишки. Колоната малко забави ход при появата му. Скупчиха се зад Буниън и се запридвижваха напред през мъглата почти като птици, бързи и неспирни.

— Куестър! — Просъска Бен по-силно, отколкото очакваше. — Кой е това?

Магьосникът, който яздеше отпред, се обърна на седлото си с пръст на устните.

— По-тихо, ваше величество. Нашият водач е горски дух, на служба при Речния господар. Наоколо е пълно с такива.

Бен веднага се взря в мъглата, но не видя никого.

— Нашият водач ли? Нашият водач за къде? — той сниши глас и започна да шепне.

— Нашият водач за Елдъру, родината, на Речния господар.

— А нима имаме нужда от водач? Куестър само сви рамене.

— Така е по-сигурно, ваше величество. Навсякъде около Елдъру се простират блата и немалко хора са изчезнали сред тях. Езерният

район може да бъде опасен. Водачът е чест, която ни оказва Речният господар — чест, с която се удостояват всички гости при тяхното пристигане.

Бен още веднъж се вгледа в плътната пелена на мъглата.

— Надявам се, че тази чест се оказва на гостите и при тяхното заминаване — промърмори си той.

Поеха напред сред дърветата. Неочаквано от мъглата изникнаха и други силуети — тънки, гъвкави фигурки като техния водач, някои също наподобяващи дървета, с тела като геги, а други с гладка и нежна, почти сребриста кожа. Те смълчано приближиха от двете страни на колоната, хванаха поводите на конете и ги поведоха напред. Покрай пътеката се появиха вирове и обрасли с тръстики блата, обширни тресавища, където не се помръдваше нищо освен мъглата. Пътеката стана още по-тясна, а на места напълно изчезваше и те се оказваха направо във водата, която достигаше до кръста на водачите им и до хълбоците на конете. Във водата плуваха разни същества, някои от които имаха перки, други люспи като на влечуго, а пък трети бяха с почти човешки лица. В мъглата се стрелкаха същества, които се плъзгаха по блатната повърхност, леки като водни кончета. Кацаха далеч сред блатото и подир тях оставаха само пръски. Бен започна да се поразбужда, най-сетне сънищата от миналата нощ го напускаха, нямаше вече смътни спомени и объркани чувства. Съзнанието му се проясни, докато се вираше в мрака и наблюдаваше съществата наоколо със смесица от недоверие и учудване. Изведнъж бе обхванат от остро чувство на безнадеждност. Нимфи, наяди, русалки, самодиви, горски, водни и земни духове — всичките им названия изникнаха в съзнанието му, като наблюдаваше тези блатни създания да се появяват и изчезват. Спомни си как на времето жадно бе чел фантазна литература и книги на ужасите, което бе забранено, и сега с ново удивление погледна странните създания, които срещаше. Беше вярвал, че подобни създания могат да съществуват само във въображението на писателя и да бъдат оживени само от перото му — и в същото време му се искаше тайничко това да не бъде така. И ето че те бяха тук, обитаваха света, в който бе дошъл, и за тях знаеше по-малко, отколкото за онези фиктивни писателски творения, с които се бе сблъсквал в годините на своята младост. А те пък от своя страна не знаеха нищо за

него. Как, за бога, да ги убеди да го признаят за техен крал? С какви думи да ги накара да му служат?

Това бе ужасно безнадеждна задача. Така се уплаши от нея, че за миг остана парализиран в нерешителност. Тънките, призрачни фигури на служителите на Речния господар се плъзгаха в мъглата навсякъде край него и Бен гледаше на тях като на напълно чужди същества, за които той самият не беше нищо друго, освен куриоз. С лордовете от Зеленоречието нещата стояха по-различно. Те си приличаха поне по външност. Но сред съществата на Речния господар нямаше нищо подобно.

Той се отърси от нерешителността и страха. Подтисна безнадеждността, която чувстваше. Пропъди ги с учудваща ярост. Подобни чувства бяха само оправдания, за да се откаже, а той никога не би го направил. Можеше да се прокара мост между създания от всякакъв вид. Имало е крале, които са служили на тези същества и преди — той би могъл да им служи със същия успех. Все ще успее да ги убеди в това. Чудо ще направи, но никога няма да се откаже. Никога.

— Ваше величество?

Абърнати се озова до лакътя му и въпросително го загледа с влажните си кафяви очи. Бен сведе поглед. Ръцете му се бяха вкопчили в дръжката на седлото толкова силно, че кокълчетата на пръстите му бяха побелели. Гърбът и подмишниците на туниката му бяха овлажнели от пот. Знаеше, че всичките му чувства са му изписани на лицето.

Пое си дълбоко дъх и се накара да се успокои, отпусна вкопчените си ръце.

— Малко ми стана студено — оправда се той като гледаше встрани и ритна Ядеца, за да го накара да върви напред, тъй че Абърнати отново значително изостана.

От мъглата пред тях се изпречи огромна гора от стари кипариси. От стволовете им се спускаха лиани, кривите им корени се забиваха в мочурливата пръст като нокти. Малката дружинка и нейните призрачни водачи навлязоха, сред кипарисите, обгърнати от сенки и зловоние на пръст. Пътеката им се виеше като змия покрай древните дървета, заобикаляйки тъмните вирове, прилични на огледала от мътно стъкло и блата, от които се вдигаше пара. Кипарисовата гора бе голяма

и те направо потънаха сред нея. Минутите се изнизваха и дневната светлина започна да преминава в здрач.

Дърветата, които ги обграждаха, оредяха и теренът стана по-стръмен. Дружината бавно си проправяше път нагоре през гората, додето остави мъглата зад себе си и излезе на слънце. Блатото отстъпи на твърда земя, кипарисите — на дъбове и брястове. Блатната миризма на ниския езерен район отстъпи на по-приятните ухания на борове и кедри. Лицата от мъглите започнаха да добиват по-ясни очертания. Плъзгащите се силуети се стрелкаха наоколо, но бяха добили плътност като реални същества. От гората пред тях долитаха гласове. Бен усети, че пътуването им е към своя край и сърцето му започна силно да бие.

През дърветата ги заляха ярки цветове, венци от цветя бяха окачени по клони и стволоче и във въздуха се носеше плиск на вода. Дърветата се разделиха, пътеката стана по-широка и пред тях се появи огромен открит амфитеатър, целият озарен от светлина. Бен широко отвори очи от изумление. Амфитеатърът бе обграден от жив дървесен плет, обхващащ три четвърти окръжност около една арена от треви и цветя. Имаше редици от пътеки и седалки от изсечени дънери и клони, подредени амфитеатрално. Клоните на дърветата се свеждаха отгоре като естествен покрив и слънчевите лъчи пронизваха мъглата, която изтъняваше в края на гората и по тревите падаха сияйни потоци в цветовете на дъгата, като светлина в дъждовните гори след преминаването на мусона.

— Ваше величество — възкликна Абърнати отзад. — Погледнете.

Той сочеше не към амфитеатъра, а към нещо отвъд него. Дъхът на Бен заседна в гърлото му. Онова, което виждаше, бе нещо почти свръхреално. Дървета, два пъти по-големи от онези, които обграждаха амфитеатъра, се възправяха към небето в отсрещната гора. Това бяха върлини с такива огромни размери, че пред тях дори секвоите, които бе виждал някога, когато пътуваха с Ани из Калифорния, изглеждаха като джуджета. Огромните им ръбести клони бяха сплетени и ги свързваха така, сякаш всички сякаш бяха едно общо дърво.

Целият град лежеше в люлката им и в подножието на тези клони.

Това приличаше на великолепна, всеобхватна картина на въображаема вълшебна страна. Къщи и магазини бяха разположени високо сред клоните на гигантските дървета, свързани от пътища и

алеи, които постепенно се спускаха към подножието на гората, където по-голямата част от града бе разположена покрай редица канали, по които течеше вода от реката, разполовяваща града. Онова, което бяха чули преди, бе тихият шум на речните води. Покривът от листа скриваше небето. Ала слънчевата светлина успяваше да си пробие път през някои пролуки. Ярки цветя и храсти украсяваха домовете и магазините, градините и плетовете, каналите и алеите. Мъглите обгръщаха града само като прозрачен филтър и сивият студен вид, който бе характерен за по-голяма част от долината, тук липсваше.

Вълшебните същества на Речния господар изпълваха алеите и водните канали с ъгловати лица и тела като сенки през мъглата.

— Това е Елдъру — обясни ненужно Куестър, защото Бен бе успял да се досети поне толкова.

Членовете на малката дружина се насочиха към амфитеатъра. Крехките силуети на техните водачи постепенно се отдръпнаха, докато остана само първият от тях. Преминаха през широката пътека към центъра на арената — водени от Буниън, който следваше стъпките на водача, следван от Куестър и Бен, и от Абърнати на няколко крачки отзад, който бе вдигнал тържествено бяло-аления кралски флаг с облечения в бойни доспехи силует на Паладин. Най-отзад следваха Парснип и мулетата. Очакваше ги делегация по посрещането, появила се току-що от няколкото тунела, които излизаха изпод седалките и извеждаха в амфитеатъра. Делегацията се събра на група пред входа на тунела. В нея имаше както мъже, така и жени. Въпреки че Бен не можеше да различи лицата им от толкова голямо разстояние, успя да забележи тяхното горско облекло, подобно на онова, което носеше водачът им, и му се мярна същата напукана като кора на дърво кожа.

Те спряха в центъра на арената, слязоха от конете и пристъпиха напред, където ги очакваше делегацията по посрещането. Коболдите и Абърнати водеха Бен и Куестър, а водачът бе останал отзад заедно с животните. Бен стрелна магьосника с поглед.

— Ако имаш някой последен съвет, Куестър, с удоволствие ще го чуя — прошепна той.

— А? — мислите на магьосника отново бяха далеч оттук.

— Относно Речния господар? Що за човек е той?

— Имате предвид що за създание е — направи Абърнати кисела забележка зад гърба им.

— Воден дух, ваше величество — отвърна Куестър. — Вълшебно същество, което е станало наполовина човек, когато е дошло в Ландовър и се е заселило в долината, горско и водно същество, ааа... — магьосникът замълча и се замисли. — Доста е трудно да се опише направо.

— Най-добре сам да разбере — заяви Абърнати многозначително.

Куестър помисли малко, после кимна в знак на съгласие.

— Да, може би.

Вече бяха твърде близо до групата, която ги очакваше, за да може Бен да обсъжда този въпрос — въпреки че в светлината на току-що видяното той много би искал да го обсъди. Вместо това огледа набързо домакините. Веднага разпозна Речния господар. Той стоеше в центъра и по-напред от събралите се — висока слаба фигура, облечена в панталони, туника и наметало, които бяха гористозелени, с лъснати ботуши и кожени презрамки и нежна сребърна диадема на челото му. Кожата му бе със сребрист оттенък, с изпъкнали жили като на техния водач, почти люспеста, но косата му бе черна и гъста, падаща по врата и ръцете. Имаше нещо странно, измамно в израза на очите и устата му, а нос почти нямаше. Изглеждаше като издялан от дърво.

Останалите членове на групата стояха скупчени наоколо, предимно млади мъже и жени, с различен ръст и силуети, с лешниковокафяви и грапави лица като на водача, и едно-две сребристи като на Речния господар. Един бе подобен на върлина и почти без черти на лицето, друг бе покрит с козина с червеникавокафяв цвят, трети с вид и цвят на влечуго, четвърти призрачно бял с дълбоки черни очи, пети...

Бен рязко забави ход, опитвайки се да прикрие внезапния шок, който премина през него. Сред събраните, сред онези, които стояха отляво на Речния господар, беше Уилоу.

— Куестър! — тихо прошепна той. — Онова момиче вляво кое е? Куестър го погледна през рамо.

— Кое?

— Момичето вляво! Онова със зелената коса и кожа, дявол те взел!

— О, силфидата ли? — Куестър бе отправил вежлива усмивка към посрещачите и говореше на Бен с ъгълчетата на устните си. —

Казва се Уилоу. Тя е едно от децата на Речния господар. — той замълча. — Защо те интересува...

Бен веднага потъна в мълчание. Продължиха да вървят, какви ли не мисли го връхлетяха, докато местеше поглед от лицата на събралите се към лицето на Уилоу. Тя смело отвърна на погледа му. В очите ѝ се четеше предизвикателство.

— Добре дошъл, ваше величество — поздрави Речният господар, когато Бен и другарите му приближиха. Той леко се поклони, само с кимване, и другите също се поклониха.

— Добре дошъл в Елдъру.

Опитвайки се да скрие изненадата от срещата си с Уилоу, Бен положи нечовешко усилие да съсредоточи разсеяните си мисли.

— Благодаря за гостоприемството. Благодаря и за това, че бях приет във вашия дом без предварително предупреждение.

Речният господар се засмя. Това бе силен, сърдечен смях, който разтърси целия амфитеатър, ала грапавото му лице си оставаше като каменно.

— Прави ви чест, че изобщо сте се потрудили да дойдете, ваше величество. След смъртта на стария крал вие сте първият, който идва тук. Наистина щях да проявя негостоприемство, ако откажех да ви приема след толкова дълго очакване.

Бен учтиво се усмихна, но усмивката отстъпи пред шока, когато забеляза, че Речният господар има хриле отстриани на шията си.

— Явно очакването е било дълго за всички — едва успя да каже той.

Речният господар кимна.

— Твърде дълго — той се обърна. — Това е моето семейство, ваше величество — моите жени, деца и внуци. Мнозина от тях никога не са виждали крал на Ландовър и помолиха да присъстват.

Той ги представи един по един и хрилете отстриани на шията му леко потрепваха при говоренето. Бен търпеливо го изслуша и кимаше на всеки поотделно. Кимна също и на Уилоу, когато тя пристъпи напред и усети как огненият ѝ поглед целия го изгаря. Когато Речният господар приключи с представянето, Бен представи собствената си дружина.

— Всички са добре дошли — откликна Речния господар и подаде ръка на всеки поотделно. — Тази вечер ще има празненство и

процесия във ваша чест. Чувствайте се в Елдъру като у дома си, докато сте сред нас — той отпрати към Бен нещо, което можеше да мине за усмивка. — А сега мисля, че трябва да поприказваме за онова, което ви е довело тук, ваше величество. Традиция е в езерния район да се говори по работа направо и без отлагане. Докато вашите спътници бъдат настанени в селището, ние с вас можем да проведем нашите разговори — двамата насаме. Съгласен ли сте?

Бен кимна.

— Да.

Той стрелна с очи Куестър, за да види дали магьосникът одобрява. Куестър не можеше да му бъде от помощ в случая. Знаеше какво се изисква от него и знаеше също, че трябва да го направи сам. Освен това Речния господар не изглеждаше неприятен, ако не се вземеха под внимание смътните намеци на Абърнати.

Речния господар отпрати семейството си с нареждания да съпровождат Куестър, Абърнати и коболдите до техните квартири. После се обърна към Бен.

— Не искате ли да разгледате селището, докато приказваме, ваше величество? — запита той.

Това бе по-скоро предложение, отколкото въпрос, и все пак Бен кимна в знак на съгласие. Речния господар му махна да го последва в тунелите, които минаваха под амфитеатъра, и той го последва безмълвно. Хвърли един последен поглед на Уилоу, която гледеше подире му, застанала сред златистата мараня, и подир туй сенките се сгъстиха край него.

Когато излезе от другия край на тунела, Речния господар го поведе покрай брега на един канал, обграден от цветни лехи и жив плет, грижливо подрязани и отглеждани, който извеждаше в парк, обграждащ амфитеатъра. В парка играеха деца — малки гъвкави силуети, различни на ръст и вид, което отразяваше различния им произход. Гласовете им бяха звънливи и весели в почти тихия следобед. Бен се усмихна носталгично. Отдавна не беше чувал детска глъчка. Ако не се смята различният им вид, те много напомняха децата от неговия свят.

Ала сега, разбира се, това бе неговият свят.

— Аз зная, че сте дошъл в Елдъру, за да поискате от мен да ви засвидетелствам вярност към трона, ваше величество — неочаквано

заяви Речният господар. Сребристото му лице приличаше на плътно прилепнала, безизразна маска. Изразът на лицето му сякаш никога не се променяше и не издаваше мислите му. — Зная също, че първо сте ходили при лордовете на Зеленоречието със същата молба и тя е била отхвърлена — Бен го стрелна с очи, но Речният господар не отвърна на погледа му, а само сви рамене. — О, няма защо да се учудвате, че зная тези неща, ваше величество. Аз принадлежа изконно на вълшебния свят и все още обладавам част от магията, която владеех на времето. Мога да виждам в повечето части на долината.

Той замълча и веднага сведе разговора до изграждането на парка и системата от канали, които минаваха през Елдърю. Бен търпеливо го изслуша, виждайки, че той смята да наложи собственото си темпо на разговора и с удоволствие му предостави тази възможност. Излязоха от парка в брястова горичка, която граничеше с гигантските дървета, обграждащи селището.

— Аз уважавам инициативата и куража, които сте проявили, предприемайки вашето пътуване до народите на долината, ваше величество — върна се Речния господар на повода за посещението на Бен. — Вярвам, че вие сте по-силен човек от онези, които претендираха за престола на Ландовър преди вас. Вашите действия в Риндуаер във всеки случай говорят за това. Смятам също, че сте пряк и решителен човек, тъй че ще ви спестя уклончивите дипломатически маневри. Аз съм обмислил вашето предложение — знаейки какво е то, както казах — и не мога да го приема.

Те продължиха да вървят в мълчание. Бен беше потресен от изненада.

— Мога ли да запитам защо? — рече най-сетне той.

— Не виждам какво ще спечеля, ако го приема.

— Мога да ви докажа, че ще имате не една полза.

Речния господар кимна.

— Да, зная. Ще ми докажете, че количеството прави силата — че централизираната власт ще бъде от полза за народа на тази страна. Ще ми докажете, че между населението на страната не може да има доверие, докато няма крал. Ще изтъкнете, че сме застрашени отвън от съседните светове и отвътре от Марк и неговите демони. Ще изтъкнете, че земята е налегната от пораза, причинена от отслабването

на магията, и че е застрашена от унищожение — той погледна към Бен.
— Правилно ли изложих аргументите, които смятахте да изтъкнете?

Бен кимна бавно.

— Как бихте им отговорили?

— Ще ви разкажа една история.

Речния господар забави ход и отведе Бен до скамейка, издялана от масивна скала. Седнаха.

— Народът на езерния район е дошъл от вълшебния свят, ваше величество, в толкова отдавнашни времена, че са забравени от всички, освен от нас. Ние сме вълшебни същества, които са предпочели да живеят в света на хората. Станали сме смъртни по свой избор, преминавайки през прохода на времето, докато в миналото сме били безсмъртни. Ние сме природни духове — духове на горите, земята и водата — водни духове, нимфи, русалки, наяди, самодиви и десетки други. Ние сме напуснали вълшебния свят и сме приели езерната страна за своя родина. Ние сме я направили такава, каквата е — страна на красота, благодат и здраве. Направили сме я такава, защото нашето предназначение бе да дойдем в Ландовър и да вдъхнем живот не само на езерната страна, но и на цялата долина.

Той замълча.

— Ние имаме тази сила, ваше величество, силата да вдъхваме живот — той се наведе близо до Бен като вдъхновен учител към своя ученик. — Не сме загубили цялата си магия, както виждате. Все още притежаваме силата да лекуваме. Можем да вземем една земя, която страда от болест и поразя, и да я излекуваме. Елате за малко с мен да видите какво имам предвид.

Той се изправи и отиде наблизко до едни храсталаци в покрайнините на брястовата горичка. По листата се забелязваха следи от повяхване и петна, каквито имаше по сините дъбове, които Бен бе забелязал по време на пътуването си до Сребърния дворец.

— Забелязвате ли болестта по листата? — попита Речният господар.

Той протегна ръка и положи длан върху храста, близо до корена. Лицето му бе съсредоточено. Забави дишане и наведе глава, докато брадичката му опря в гърдите. Храстът бавно се раздвижи, откликвайки на докосването му. Увяхането и петната изчезнаха,

цветът му се върна и храстът отново се възправи в следобедното слънце.

Речния господар се изправи.

— Ние имаме способността да лекуваме — повтори той. В погледа му още се забелязваше напрежение. — Бихме я използвали за доброто на цялата земя, ако ни се даде възможност. Но мнозина не ни се доверяват, а много други не се интересуват изобщо от нашата работа. Предпочитат да си стоим в езерния регион и ние зачитаме тяхното желание. Щом ни смятат за опасни, само защото сме различни, тогава нека бъде така. Ала те няма да могат да просъществуват сами, ваше величество. Продължават да нанасят вреда на земята, когато я обработват. Болестта по земята се разпространява от тяхната безотговорност и незачитане. Причиняват поражения не само на собствените си земи в долината, но също и на нашите — на реките и горите, които ни принадлежат!

Бен кимна. Може би помежду им имаше все пак някои общи неща.

— Вашият свят не е чак толкова различен от нашия, Речни господарю. В моя свят също имаше мнозина, които замърсяваха земята и водата и по този начин застрашаваха здравето и живота на останалите.

— В такъв случай, ваше величество, ще разберете края на моята история — Речния господар го погледна право в очите. — Езерният регион принадлежи на нас — на народа, който живее тук и се грижи за него. Това е нашата родина. Ако другите хора от долината предпочитат да унищожават своята родна земя, това не ни засяга. Ние притежаваме способността да лекуваме нашите реки и гори и ще го правим, докато бъде необходимо. Западането на магията след смъртта на стария крал не ни създаде по-голям проблем от онзи, който вече съществуваше. Лордовете на Зеленоречието, троловете, коболдите, гномите и всички останали бяха започнали да причиняват поражения в Ландовър много по-рано. За нас нищо не се е променило. Винаги сме били отделен народ и смятам, че винаги ще си останем такъв.

Той бавно поклати глава.

— Желая ви успех, ваше величество, но аз няма да ви дам залог за своята вярогност. Вашето възкачване на престола на Ландовър не променя нищо за народа от езерната страна.

Бен погледна отново към храста, който Речния господар бе излекувал, после скръсти ръце на гърди с много сериозен вид.

— Аз бях уведомен от Куестър Тюс, че Речния господар и неговият народ работят за лекуване на болестта, която се разпространява из целия Ландовър. Ала не е ли истина, че вашата работа за преодоляване на болестта става все по-трудна с всеки изминал ден? Загубата на магията позволява на болестта да се разпространява твърде бързо, Речни господарю. Ще дойде ден, когато дори и вашите умения няма да бъдат достатъчни, ден, когато поразата ще стане толкова силна, че магията на земята ще загине.

Лицето на Речния господар остана каменно.

— Други може и да загинат, защото не притежават способност да оцелеят, ваше величество. С нас няма да стане така.

Бен се намръщи.

— Това заявление на независимост изглежда прекалено оптимистично, не мислите ли? Ами какво ще кажете за Марк и неговите демони? И тях ли можете да надживеете? — в гласа му се усещаше леко раздражение.

— Те дори не могат да ни видят, ако ние не поискаме това. Можем да изчезваме сред мъглата мигновено. Те не представляват заплаха за нас.

— Наистина ли? Ами ако окупира Елдърю?

— Тогава ще си построим друг. Правила сме го и преди. Земята винаги предоставя средствата съществуване, когато притежаваш магия.

Неговата спокойна увереност можеше да изведе всеки от равновесие. Той беше олицетворение на прословутия учен, който живее между кориците на книгите си и не вижда нищо друго от света. Излизаше, че скептицизмът на Абърнати има основание. Бен напрегнато мислеше, опитвайки се да изтъкне всякакви аргументи, но ги оборваше на минутата. Очевидно Речния господар бе взел решение да не се обвързва с вярност пред никой крал на Ландовър и едва ли имаше нещо, което да промени решението му. И все пак Бен знаеше, че трябва да намери начин.

Нещо му просветна в съзнанието.

— Ами причината, която преди всичко ви е довела в Ландовър, Речни господарю? Работата, която сте дошли да вършите тук?

Изваяното лице го погледна замислено.

— Моята работа ли, ваше величество?

— Вашата работа — работата, която е довела целия ваш народ от вълшебния свят в Ландовър. Какво става с нея? Вие сте се отказали от рая и вечността, от безсмъртен живот, за да преминете в един свят на времето и смъртта. Приели сте човешки живот. Направили сте го, защото сте искали да прочистите Ландовър, да върнете на нейната земя дърветата, планините и водите, здравето и живота! Не зная защо сте направили такъв избор, но сте го направили. А ето че сега ми говорите, че сте се отказали! Не ми изглеждате такъв човек. Наистина ли желаете да седите със скръстени ръце и да оставите цялата долина да бъде обхваната от болест и тление, само за да Докажете нещо? Ако болестта се разпространи твърде много и проникне твърде надълбоко, откъде ще намерите магията, с която да я излекувате!

Речния господар го гледаше безмълвно, а лицето му леко се смръщи, в очите му се забеляза следа на неувереност.

Бен бързо настъпи.

— Ако ми засвидетелствате вашата вяроност, аз ще сложа край на замърсяването на водите и горите. Ще спра разпространението на болестта — и не само тук, в езерната страна, но и в цялата долина.

— Благородна амбиция, ваше величество — Речния господар изглеждаше дори малко тъжен. — А как ще сторите това?

— Ще намеря начин.

— Но как? Вие не притежавате дори малкото магия, която притежаваше старият крал и която му даваше власт над Паладин. Вие носите медальона — виждам го през туниката ви — но за вас той не е нищо повече от символ на вашия пост. Ваше величество, вие сте крал само на думи. Как бихте осъществили онова, което обещавате?

Бен си пое дълбоко дъх. Думите бяха оскърбителни, но той се постара гневът да не се усети в гласа му.

— Сега не зная, но ще намеря начин.

Речния господар остана смълчан за момент, потънал в размисъл. После бавно кимна. Думите му бяха тежки и внимателно премерени.

— Много добре, ваше величество. Няма нищо да загубя, ако ви дам възможност да опитате. Обещайте ми нещо и аз ще призная вашата власт. Направете така, че замърсяването да спре. Прекратете разпространението на болестта. Накарайте останалите обитатели на

тази долина да обещаат, че ще работят заедно с нас за опазването на земята. Когато направите това, аз ще се поставя в служба на короната.

Той му протегна ръката си.

— Договорихме ли се, ваше величество? Бен силно стисна ръката му.

— Договорихме се, Речни господарю.

Те разтърсиха ръцете. Детски смях нежно прозвъня в далечината. Бен си отдъхна. Беше изтръгнал още едно условно обещание за вяръност. Приличаше на човек, който строи дом от картон.

Той се усмихна по най-куртоазен начин на Речния господар.

— Вие сигурно не знаете как може да се запази Зеленоречието от набезите на дракона, нали?

ЕЛДЪРУ

Речният господар не знаеше как да се прогони драконът от Зеленоречието. И, доколкото му бе известно, никой не знаеше това. Нощната сянка може и да знае, оазмишляваше той, докато водеше Бен обратно през брястовата горичка до парка с децата. Вещицата от Дълбокия свлек владееше магия, която я правеше по-силна от всяко друго създание в долината — макар че дори Нощната сянка не се бе осмелявала да се опълчи срещу Страбо. Във всеки случай, Нощната сянка едва ли щеше да се съгласи да му помогне, дори и да знаеше как. Тя винаги бе мразила кралете на Ландовър, защото имаха власт, над Паладин, а Паладий бе по-могъщ от нея.

Всичко се мени, мрачно си помисли Бен.

Съществували и вълшебниците, допълни Речния господар, сякаш едва сега му бе хрумнало. Вълшебниците винаги упражнявали власт над драконите. Тъкмо затова и драконите избягали или били прогонени от техния свят и дошли в долината. Но вълшебниците също нямало да помогнат на Бен. Те не помагали на никого, ако сами не решат. Вълшебниците обитавали мъглите, скрити в своя извънвременен, неостаряващ свят, и живеели по свои собствени закони. Бен дори не можел да стигне до тях, за да поиска помощта им. Досега никой, стъпил във вълшебния свят, не се бил завръщал оттам.

Двамата вървяха през Елдър — Речния господар разказваше историята на града и своя народ, а Бен се питаше как ли ще успее да стане истински крал. Следобедът се изнизваше. Въпреки че градът бе прелестен и вълнуващ, за Бен разходката бе губене на време. Той чинно слушаше, коментираше, когато бе нужно, задаваше съответните въпроси и чакаше търпеливо като светец да му се удаде възможност да поднесе своите извинения и да си тръгне.

Такава възможност не му се удаде. Падна здрач и Речния господар го настани в своите покои за през нощта. Това бе едноетажна къща с няколко открити веранди, уединени градини и внушителна гора от сини дъбове. Над тях ярко осветените алеи на града се виеха в

мъглата под горския покрив като бледозлатисти дъги. Смях и безгрижни разговори долитаха от мрачините. За някои денят бе приключил.

Бен се настани в къщата. Дневната светлина бързо гаснеше и отстъпваше на нощта. Обещанието на Речния господар за вечерно празненство му тежеше като камък. Последното нещо, което имаше желание да прави, беше да празнува.

Когато влезе, останалите членове на малката му дружинка го очакваха. Той небрежно ги поздрави и се отпусна в удобен люлеещ се стол, покрит с възглавници.

— Отново се провалих — уморено съобщи Бен. Куестър седна насреща му.

— Отказа ли да се закълне във вярност към престола, ваше величество?

— Общо взето. Обеща да ми даде обет за вярност, само ако успея да накарам останалите народи да не замърсяват долината и да дадат обет, че ще работят съвместно с народа на езерната страна за опазване чистотата на долината.

— Предупредих ви, че ще имате трудности с него, ваше величество — триумфиращо заяви Абърнати. Бен го погледна. Доколкото си спомняше, предупреждението на кралския писар се отнасяше до нещо различно, но нямаше смисъл да се спори по въпроса.

— Според мен сте се справили доста добре, ваше величество — заяви Куестър, без да обръща внимание на Абърнати.

Бен се разсърди.

— Куестър, моля те...

— Говоря сериозно, уверявам ви — веднага добави магьосникът. — Страхувах се, че ще ви откаже безусловно. Той беше лоялен към стария крал от уважение към една монархия, управлявала в продължение на стотици години, а и защото не желаше да си навлича неприятности, ако откаже да се подчинява. Ала народът на езерната страна никога не е бил свързан с останалите, нито е бил приеман от тях.

— И Речния господар каза нещо в този смисъл. Защо е възникнал такъв проблем?

Куестър поклати глава.

— Главно поради неразбиране. Народът на езерната страна се състои от вълшебни същества, които владеят магия, каквато останалите хора от долината не владеят и никога няма да владеят. Хората от езерната страна са избрали сами изгнаничеството от един свят, възприеман от повечето като съвършен, свят, който е надвременен и неизменен, свят, където можеш да бъдеш безсмъртен. Населението на езерната страна живее различно от останалите и разбира по различен начин кое е важно в живота. Всичко това води до недоверие, ревност, съперничество — все разрушителни чувства.

— Проблемът има и друга страна, разбира се — намеси се Абърнати зад гърба на Куестър. — Народът на езерната страна винаги е имал трудности в общуването с другите от Ландовър. Те си остават изолирани, но настояват техните ценности да се наложат, докато те като народ си остават обособени. Обвиняват останалите, че разпространяват болестта и поразата чрез лошо отношение към земята и водата, но въпреки това си стоят скрити сред своите мъгли и гори.

Бен се навъси.

— Наистина ли замърсяването, от което се оплакват, е толкова голямо?

Куестър сви рамене.

— Доста голямо. Лордовете на Зеленоречието опустошават земята чрез своите стопанства и добитък и убиват горските животни за месо. Троловете прекопават планините на север за руда и техните отпадъци отравят изворите, които напояват долината. Другите също имат своя принос.

— Трудно е да се угоди на всички, ваше величество — тихо добави Абърнати, присвил замислено очи под рунтавите си вежди.

— Мъдри слова — Бен внезапно се улови, че мисли за живота в Чикаго, който бе напуснал. — Колкото повече се променят нещата, толкова повече проличава, че са неизменни. — промърмори той.

Куестър и Абърнати се спогледаха.

— Ваше величество? — обърна се към него Куестър.

Бен се изправи, изтегна се и тръсна глава. — Остави това. Кога ще започнат празненствата?

— Съвсем скоро, ваше величество — отвърна магъосникът.

— Една баня, ваше величество? — веднага предложи Абърнати. — Може би ще се преоблечете?

— И двете. И очаквам да чуя от вас предложения как да угодим на всички, за да ги накараме да признаят короната, дявол да я вземе!

Буниън и Парснип просъскаха и с готовност се усмихнаха насреща му. Бен им отправи мрачен поглед и тръгна да излиза от стаята, но се спря.

— Вижте, не бих имал нищо против да променя решението на Речния господар, макар че много не ми се вярва — той помълча, размишлявайки. — И все пак с колко време разполагам тази вечер?

— Празненствата обикновено продължават цяла нощ, ваше величество — отвърна Куестър.

Бен уморено въздъхна.

— Ужас — промърмори той и излезе от стаята.

Предсказанието на Куестър се оказа вярно до най-малките подробности. Празненството започна непосредствено след залез слънце в продължи до зори. На пръв поглед то се провеждаше в чест на посещението на ландовърския крал, но Бен остана определено с впечатление, че населението на езерната страна бе готово да празнува по всеки повод. Нито редът, нито организацията и продължителността на празненството не бяха съобразени с него.

Празненствата започнаха с процесия. Бен бе настанен в амфитеатъра, заедно с членовете на малката му дружина, Речния господар и неговото семейство, сред които и Уилоу, и няколкостотин други, включително деца и младежи, с факли и цветни знамена, които нахлуха откъм откритата страна и обкръжиха арената всред калейдоскопични цветове и светлини и запяха. Образуваха се концентрични окръжности, които започнаха бавно да се въртят една покрай друга, и събраните хора ги приветстваха. Един оркестър от флейти, рогове, струнни инструменти и кавали свиреше точно под мястото на Бен. Музиката бе силна и увлекателна и определяше ритъма на цялата процесия, като постепенно ускоряваше темпото.

Широките концентрични окръжности започнаха да се разделят на по-малки кръгчета и маршируващите затанцуваха и се завъртяха сред тревите. Факлите и знамената пърхаха над главите им, с ускоряване ритъма на музиката. Из арената и нагоре към седалките на амфитеатъра свободно се разливаше вино и бира, тъй че накрая всички се присъединиха към песните и пляскането. Звуците се издигаха и

отекваха сред гигантските горски дървета на Елдъру и изпълваха нощта, докато заглушиха всеки друг шум. Мъглите се разпръснаха и луните на Ландовър озариха небето — ярки цветни кълба, които висяха окачени като огромни балони. Потоци светлина с цветовете на дъгата се процеждаха през клоните на дърветата и се сливаха със светлината на факлите, за да разпилеят мрака.

Бен бързо се отказа да търси възможност за понататъшни разговори с Речния господар за вярност към трона. Никой не се интересуваше от нищо, освен от това да прекара добре. Песните и виковете осуетяваха всякакви усилия за провеждане на нормален разговор, а виното се пиеше поразително бързо. Той прие една чаша предпазливо и от учтивост и го намери твърде добро. После изпи още една — защото какво значение имаше в края на краищата? — после още няколко. Не след дълго се оказа в особено приповдигнато настроение и започна да се забавлява чудесно. Куестър и коболдите пиха заедно с него и изглеждаха също толкова отпуснати и само Абърнати се въздържа, като измрънка нещо от рода на това, че виното не е препоръчително за животни. Скоро всички пееха и пляскаха с ръце и нямаше никакво значение за какво е цялото това пеење и пляскане.

Речният господар изглеждаше доволен, че Бен така добре се забавлява. Той често го навестяваше. Грапавото му, безизразно лице се бе зачервило и тъмните му очи бяха светнали. Той канеше Бен да го посети отново в Елдъру, отправяше му благопожелания, питаше го дали не се нуждае от нещо. Бен се изкушаваше да му отговори както трябва, но предпочете да си държи езика зад зъбите. Речният господар наистина имаше добри намерения и веселието бе заразително. Той самият не се бе забавлявал дълго време преди да дойде в тази странна земя.

Нощта отминаваше, празненството достигна връхната си точка и хората от местата в амфитеатъра започнаха да слизат надолу към арената и да се смесват с процесията. Песните и танците ставаха все по-лудешки, вълшебните същества от езерната страна се плъзгаха сред сенките и светлината, сякаш все още бяха онзи магически народ, какъвто са били на времето. Речният господар хвана ръката на една от няколкото си съпруги — нежна речна фея — и я издърпа подире си към полето. Той извика на Бен и останалите, на членовете от

семейството си и на събралия се народ да го последва. Повечето тръгнаха. Бен се изправи, подвоуми се, обърна поглед към мястото, където бе седяла Уилоу, видя, че я няма там и отново седна. Какво го прихващаше, за какво трябваше да празнува? Той удивително бързо се отърси от въздействието на виното и щом се замисли за горчивата истина, че всичките му усилия като крал се бяха провалили, изгуби всякакво желание да празнува.

Отново се изправи, все още неуверено, бързо се извини пред останалите и побърза към най-близкия изход на амфитеатъра. Абърнати го последва, но той рязко отпрати кучето. Феи, нимфи, русалки, наяди и самодиви кръстосваха наоколо му, танцуваха и пееха, обзети от празнично веселие. Бен бързо мина покрай тях. Бе се преситил от хора, искаше му се да остане сам.

Мина през тунела, обгърнат от сенки, след което отново се озова в гората. Откъм алеите над главата му мигаха светлини и шумът от празненството бе започнал да стихва. Забърза в мрака, като нямаше търпение да се върне в квартирата си и да се махне по-далеч от тържеството. Стомахът му клокочеше от виното и той неочаквано повърна на пътеката. После се изправи, постоя докато му се избистри главата и оправи стомахът, и продължи. Стигна къщата, мина по една алея до открита странична веранда и се отпусна в люлеещ се стол с висока облегалка.

— Браво на теб! — поздрави се иронично той.

Чувстваше се потиснат и обезкуражен, а така силно бе вярвал в себе си в началото. Знаеше, че може да бъде крал на Ландовър, притежаваше интелигентност и способности, умееше да разбира хората и имаше опит с тях, а и бе наясно как се прилагат законите в едно общество. Но най-важното — нуждаеше се от това предизвикателство и се смяташе подготвен за него. Всичко това обаче изглежда нищо не означаваше в случая. Той не бе успял да спечели дори и най-нищожно признание като крал, а само някои условни обещания. Най-близките съюзници на стария крал го бяха отхвърлили. Останалите го бяха пренебрегнали. Бе загубил кралския закрилник, превърнал се в нещо като призрак, обитаващ запустяла къща, а Марк и неговите демони с всеки изминал ден приближаваха с още една стъпка.

Изтегна се и се огледа в нощта. Е, какво — не преставаше да упорства той. Та нали тук не го задържаше нищо освен собственото му

самоуважение? Трябваше само да свали медальона, за да се върне в Чикаго — наистина с един милион по-беден, ала все пак жив и здрав. И на времето бе търпял провали, щеше да ги търпи и в бъдеще. Като се замисли само — та това не бе нищо повече от поредния провал.

Тази мисъл му се въртеше в ума известно време, но тор ненадейно си представи лицата на онези, които бяха дошли на коронацията му — селските стопани с техните семейства, ловците и онези, които продължаваха да очакват онзи крал, на когото да могат да повярват. Толкова по-зле за тях, каза си той, като в същото време се питаше как може да бъде толкова нагъл.

— Е, може пък и ти да не си чак толкова цвете — помисли си той уморено.

Нещо се раздвижи сред сенките на дърветата близо до верандата и той скочи.

— Бен?

Беше Уилоу. Тя се промъкна между дърветата и приближи до него. Тялото ѝ, облечено в бяла коприна, бе призрачно. Зелената ѝ коса на лъщеше на светлината. Тя приличаше на мъглица, която преминава над нощно езеро, озарена от лунна светлина. Ефемерна, но невероятно красива.

— Проследих те, Бен — тихо каза тя, но без нотка на извинение в гласа. — Знаех, че ще се умориш и ще дойдеш да спиш, но не заспивай още. Ела първо с мен, ела да видиш как майка ми танцува.

Той почувства как гърлото му се сви, когато тя приближи до него.

— Майка ти ли?

— Тя е горска нимфа, Бен — толкова е дива, че отказва да живее сред хората от Елдърю. Баща ми така и не успя да я накара да живее с него, ала музиката ще я привлече и тя ще поиска да танцува. Ще дойде сред старите борове да ме потърси. Ела, Бен, искам да дойдеш там.

Тя се качи на верандата, протегна се да го хване за ръка, но се спря.

— О, какво е лицето ти! Та ти си ранен!

Той почти беше забравил побоя, който му нанесе Календбор. Тя нежно докосна челото му с ръка.

— Не забелязах раните ти в Ирилин. Ей сега.

Тя бързо прокара пръсти по лицето му и болката незабавно премина. В погледа му се изписа нескривано удивление.

— Дребните рани се лекуват, Бен — прошепна тя. — Външните рани.

— Уилоу. — започна той.

— Аз вече няма да искам от тебе да тръгнеш с мен, преди да си готов — пръстите й, топли и нежни, докосваха бузите му. — Вече знам кой си, зная, че си от друг свят и не си намерил още своето място в нашия. Аз ще чакам.

Той поклати глава.

— Уилоу...

— Ела, Бен — тя го хвана здраво за ръка и го дръпна от стола му. — Ела, по-бързо! — и го поведе от верандата сред дърветата. — Майка ми ще чака!

Бен вече и не мислеше да се противи. Спуснаха се да тичат през гората. Тя беше видение, каквото той не бе допускал, че може да съществува, а той бе сякаш нейна сянка. Стрелкаха се между дърветата, тя — хванала го за ръка, той — безнадеждно изгубен, макар че това не го интересуваше. Докосването й го пареше и копнежът му по нея започна да се надига отново.

След малко забавиха ход в дълбока гора, обвита в сенки и мъгли, далеч от Елдъру. Шумът от празненството продължаваше да кънти между дърветата, но бе далечен и тих. Цветни потоци лунна светлина се промъкваха през покрива на гората и прошарваха земята като рисувани петънца. Уилоу бе хванала Бен здраво за ръка. Той се чувстваше страстно привлечен от близостта на тялото й. Кичурът коса, който се спускаше от ръката й, галеше китката му като житен клас. Тя бе започнала да се промъква между дърветата и храстите и безшумно заобикаляше гигантските дървета, застанали като на пост, и по-дребните наоколо им, които приличаха на отломък от нощта.

Широколистните дървета отстъпиха на вечно зелени борове, гигантски и вековни. Уилоу и Бен започнаха да се промъкват между иглолистните им клони, докато пред тях се открие една полянка.

Там майката на Уилоу танцуваше в призма от цветна лунна светлина.

Тя бе дребно създание, едва ли по-голяма от дете. Чертите й бяха нежни и изящни. Сребрилата й коса се спускаше под кръста, а кожата

на крехкото ѝ тяло и на крайниците ѝ бе бледозелена, както на дъщеря ѝ. Цялата бе обвита в бял воал и излъчваше сякаш вродена вътрешна светлина. Тя се въртеше и пристъпваше в самозабрава под такта на далечната музика на осветената от луната поляна.

— Майко! — тихо прошепна Уилоу и погледът ѝ стана развълнуван и щастлив.

Очите на горската нимфа мигом срещнаха нейните, но тя не забави танца си. Уилоу безмълвно коленичи в края на просеката и нежно придърпа Бен. Двата седяха мълчаливи и гледаха как това фантазно видение пред тях прави чудеса.

Колко дълго танцува нимфата и колко дълго те я наблюдаваха Бен така и не разбра. На тази поляна сякаш времето бе спряло. Всичко, което го тревожеше при завръщането му от амфитеатъра, бе изгубило значение и забравено. Съществуваша само Уилоу, той и танцуващата нимфа. Чувстваше как стават едно цяло чрез грацията и красотата на този танц. Чувстваше някаква връзка помежду им, която не разбираше, но от която отчаяно се нуждаеше. Усецаше я как се осъществява и не ѝ се съпротивляваше.

Накрая танцът свърши. Внезапно настъпи тишина и музиката също сякаш престана. Майката на Уилоу се обърна към тях за част от секундата да ги погледне и изчезна. Бен гледеше втренчено и отново започна да чува музиката на празненството, ала горската нимфа бе изчезнала, сякаш никога не я е имало.

— О, майко! — прошепна Уилоу през сълзи. — Та тя е толкова красива, Бен. Нали е красива?

Бен кимна и усети как малката ѝ ръка бе взела неговата.

— Много е красива, Уилоу.

Силфидата се надигна и го придърпа към себе си.

— Бен — произнесе тя името му толкова тихо, че той едва го чу. — Аз ти принадлежа. Крал и дъщеря на вълшебници — ние ще бъдем едно цяло. Ти трябва да поискаш от баща ми да ме пусне да тръгна с теб, преди да си заминеш. Трябва да му кажеш, че съм ти нужна — защото аз наистина съм ти нужна, Бен. А кажеш ли му това, той ще ме пусне.

Бен веднага поклати глава.

— Уилоу, не мога да искам...

— Ти си крал и твоето желание не може да остане незачетено — прекъсна го тя с пръст на устните. — Аз съм само едно от многото деца на баща си, а майка ми дори не желае да живее с мъжа, с който са ми дали живот и отношението на баща ми се променя към мене в зависимост от настроенията му. Но ти трябва да ме поискаш, Бен.

Представата за Ани проблясна в съзнанието му в противовес на страстта, която будеше у него това момиче.

— Не мога.

— Ти не разбираш магията на вълшебните същества, Бен. Виждам го по очите ти, усещам го по гласа ти. Но Ландовър наистина е сърцето на тази магия и ти трябва да приемеш всичко, което означава това.

Тя пусна ръката му и тихо се отдалечи.

— А сега трябва да вървиш. Аз се храня от пръстта, която майка ми е напоила с благодат. Остави ме сама, Бен. Върни се през гората, пътят сам ще се отвори пред тебе.

— Не, Уилоу, почакай...

— Поискай ме, Бен. Баща ми трябва да ме даде — изящното й лице се вдигна в цветните потоци лунна светлина, в които се къпеше поляната. — О, Бен, имам чувството, че майка ми е навсякъде около мен, обгръща ме и ме притиска до себе си, още я усещам. Нейният дух достига до мене от почвата. Тази нощ мога да бъда заедно с нея. Остави ме сама, Бен, побързай!

Той обаче продължаваше да стои пред нея без да помръдне и упорито отказваше да направи онова, за което го молеше. Защо толкова настояваше да му принадлежи? Защо не можеше да разбере, че това, което иска, е невъзможно?

Тя се завъртя в средата на поляната — красива, чувствена и изящна. В този момент той я пожела толкова страстно, че сълзи бликнаха от очите му.

— Уилоу! — извика той и тръгна напред.

Тя постепенно спря да се върти и се обърна към него, приковала крака в земята, с ръце към небето и вдигнато лице. Бен спря. Внезапна светлина започна да се излъчва от силфидата — същата светлина, каквато бе излъчвала майка й, докато танцуваше. Уилоу потръпна, стана прозрачна на светлината и започна да се издува и да губи форма. Бен отмести очи и се отпусна на коляното си в шок. Уилоу променяше

формата си пред очите му, превръщайки се в нещо съвсем различно. Ръцете и краката ѝ потъмняха и се разкривиха. Тя се изду като платно и започна да се обезформя и издължава.

След миг Уилоу вече я нямаше, а на мястото ѝ стоеше едно дърво. Върба — това означаваше името ѝ. Уилоу се бе превърнала във върба.

Бен се втренчи, без да може да повярва на очите си. В него се надигна пристъп на страх и отвращение. Опита се да го подтисне, ала не можа. Тя бе му казала, че черпи сили от почвата. Казала му бе, че усеща как майка ѝ се докосва до нея. Боже мой, що за създание беше това?

Той зачака, за да получи отговор на въпроса си — самотен силует сред мъглата и сенките на гората. Чака дълго, но отговор не дойде.

Щеше да си остане тук през цялата нощ, ако Бунин не се беше появил, изникнал внезапно иззад дърветата и не го бе хванал за ръката и повел като непослушно дете. Той тръгна с коболда без да спори, твърде зашеметен, за да направи каквото и да било. Най-противоречиви чувства бушуваха в него и го смазваха. Уилоу бе толкова красива и жизнена и страстта му към нея бе невероятно силна. В същото време бе отблъснат от нея — тя бе същество, явно аморфно, което с еднаква лекота можеше да стане дърво или човек.

Отдалечи се от поляната, без да се обръща назад — нямаше сили да го понесе. Твърде много се срамуваше от собствените си чувства. Проправяше си път сред вековните борове, следвайки Бунин мълчаливо. Предположи, че коболдът сигурно го е проследил. Сигурно Куестър или Абърнати са го изпратили. Те не смееха да го изпуснат от очи след изчезването му край Ирилин.

Изведнъж съжали, че го бяха намерили онази нощ. По-добре да се беше загубил. Поредпочиташе онова, което вече нямаше шанс да се случи.

Не им се наложи да вървят дълго. Останалите го чакаха пред къщата разтревожени. Сложиха го да седне и се скупчиха наоколо му.

— Трябваше да ни кажете за силфидата, ваше величество — тихо рече Куестър, след като размени няколко думи с Бунин. — Щяхме да ви предупредим какво можете да очаквате.

— Вече го предупредих, че населението на езерната страна не е като нас — изтъкна Абърнати и Бен не знаеше да се смее ли, да плаче ли. Куестър веднага изшътка на кралския писар.

— Трябва да разберете едно, ваше величество — продължи магьосникът, като се обърна отново към Бен. — Уилоу е дъщеря на воден дух и горска нимфа. Баща ѝ е само наполовина човек. Майка и изобщо не е. Тя принадлежи повече на гората, отколкото на хората — дух, който черпи живота си от земята. Това донякъде се е предало по наследство на Уилоу и тя се нуждае от същия извор на сили. Тя има двойствен произход — черпи живот едновременно от растителните и животинските форми. За нея е естествено да се превъплъщава в едните и в другите. В противен случай не може да живее. Разбирам, че това сигурно ви изглежда странно.

Бен бавно поклати глава, чувствайки, че започва да преодолява вътрешния си конфликт.

— Не по-странно от всичко останало тук. Почувства се тъжен и уморен и имаше нужда от сън.

Куестър се подвоуми.

— Тя изглежда искрено се вълнува от вас. Бен кимна при спомена.

— Каза, че ми принадлежи.

Куестър стрелна с поглед Абърнати и веднага го отмести. Коболдите се загледаха в Бен със светлите си изпитателни очи. Бен отвърна на погледите им.

— Но не е така — каза най-сетне той, — тя принадлежи на езерната страна, принадлежи на своето семейство и на своя народ.

Абърнати промърмори нещо неразбираемо и се обърна настрана. Куестър нищо не каза. Бен ги наблюдава безмълвно един миг, после се изправи на крака.

— Смятам да си лягам — заяви той.

Тръгна да излиза от стаята и останалите го проследиха с поглед. После спря за миг пред входа на спалнята си.

— Връщаме се — каза им той и замълча. — Още утре, щом се зазори.

Никой нищо не каза. Той затвори вратата след себе си и остана сам в мрака.

ГОНИ ГНОМИТЕ

Тръгнаха си от Елдъру на следната сутрин, веднага след зазоряване. Мъглата обгръщаше езерната страна като саван и утринният въздух бе влажен и стихнал. В такива дни се явяваха духове и призраци. Речния господар бе дошъл да ги изпрати, макар че съвсем не приличаше на призрак. Куестър го бе призовал чрез магията си и той се бе явил безропотно. Едва ли бе спал, защото празненствата току-що приключваха, но изглеждаше бодър и свеж. Бен поднесе благодарности от името на всички за гостоприемството, което им бе оказано, и Речния господар с грапавото, сбръчкано лице, все така безизразно като камък, също направи лек поклон в знак на благодарност. Бен на няколко пъти се оглежда да зърне Уилоу, но тя не се виждаше никъде. Пак се замисли за нейната молба да го придружи в Сребърния дворец. От една страна искаше тя да дойде, но от друга не можеше да допусне това. Трябваше да се бърза и това сложи край на колебанията му. Времето минаваше и той си тръгна, без да заговори за нея с баща ѝ.

Компанията пое на север и язди почти през целия ден. Излязоха от езерната страна и нейните мъгли и навлязоха в сивата открита шир на западните райони на Зеленоречието, а оттам в гористите хълмове, обграждащи Сребърния дворец. Слънчевата светлина трудно проникваше през заоблаченото небе по време на целия обратен път и във въздуха се носеше полъх на дъжд. Бе вече нощ, когато отново стъпиха на езерната птица, след което изминаха няколко метра, делящи ги от вратата на двореца. Започнаха да падат едри дъждовни капки.

Валя през цялата нощ. Дъждът бе равномерен и упорит и ги откъсна от целия отвъден свят. За Бен това бе добре дошло. Той изпи бутилката „Гленливет“, която пазеше за специални случаи, повика Куестър, Абърнати и двата коболда на масата в трапезарията и продължи славно да се напива. Напи се само той. Другите четирима отпиха предпазливо от чашите си, докато той изпи почти цялата

бутилка сам. Докато пиеше, им говореше за живота в неговия свят, за Чикаго и неговите хора, за приятелите и семейството си, за всичко и всички, освен за Ландовър. Те отвърщаха учтиво, но той не си спомняше по-късно думите им, а и честно казано, не го интересуваха. Когато уискито свърши и нямаше за какво повече да се говори, той стана и отиде да се тръшне в леглото.

Когато на другата сутрин се събуди, Куестър и Абърнати стояха край него. Чувстваше се ужасно. Навън продължаваше да вали.

— Добро утро, ваше величество — поздравиха го и двамата със сериозни лица. Изглеждаха като ковчезници при погребение.

— Върнете се, когато умра — разпореди той, зави се през глава и отново заспа.

Събуди се за втори път към обяд. Този път наоколо нямаше никого. Дъждът бе престанал и слънцето излъчваше бледи потоци светлина към земята през пелена от мъгла. Бен положи усилия да седне в леглото и се загледа с празен поглед в пространството. Слепоочието му пулсираше и в устата му имаше горчив вкус. Беше така ядосан на себе си, че му идеше да завие.

Изми се, облече се и слезе по стълбището на замъка в голямата зала. За да убие времето, започна да оглежда каменните стени, покритите с патина сребърни украси, протритите гоблени и драперии. Почувства топлината на двореца да достига до него като приятно майчинско докосване. Отдавна се бе откъснал от това усещане и на свой ред погали камъка с ръце.

Куестър, Абърнати и коболдите се бяха събрали в голямата зала, заети с най-различни задачи. Всички бързо вдигнаха погледи, когато той влезе. Бен приближи до тях и спря.

— Съжалявам за миналата нощ — веднага се извини той. — Това е навик, от който ще трябва да се освободя. Надявам се, че сте починали добре, защото много работа ни чака.

Куестър погледна към другите, после отново към Бен.

— Къде ще вървим сега, ваше величество — попита той.

Бен се усмихна.

— Ще вървим да учим, Куестър.

Уроците започнаха още същия следобед. Бен беше ученикът, Куестър, Абърнати, Буниън и Парснип бяха учителите. Бен бе премислил всичко добре — наистина под влияние на алкохола и в

пристъп на самоосъждане, но внимателно. Бе прекарал по-голямата част от времето си, откакто пристигна в Ландовър, в безсмислено движение. Куестър можеше да твърди, че посещенията в Зеленоречието и Елдъру са му били от полза и сигурно наистина беше така, но същността на нещата му убягваше. Той беше чужденец в една страна, която не бе и сънувал, че съществува. Опитваше се да управлява, когато дори не я бе видял. Опитваше се да постигне споразумение с господари и властници, за които нищо не знаеше. Колкото и да беше компетентен, упорит и добронамерен, не можеше да очаква да се приспособи толкова бързо, колкото се опитваше. Трябваше да научи някои неща и сега му бе дошло времето.

Започна със Сребърния дворец. Целия остатък от следобеда прекара, обикаляйки двореца от подземията до кулите, придружаван от Куестър и Абърнати. Поиска кралският писар да му разкаже историята на двореца и неговите крале от времето, запечатано в записките и паметта му. Поиска от магьосника да запълни празнотите. Узна всичко, което можа, за онова, което се бе случвало между тези стени и залите, стаите, кулите, парапетите, подземията и езерата. Опита се да вдъхне живота му с очите си, обонянието и осезанието си и да се почувства едно цяло с двореца.

Тази нощ се храни в голямата зала и прекара часа за вечеря и още два часа след това заедно с Парснип, учейки се да разпознава различните зловредни вещества и отрови в долината. Куестър остана заедно с него, като обясняваше всичко, което казваше Парснип.

На следния ден отиде в Панорамата. Първите няколко пъти вземаше и Куестър със себе си когато преброждаше долината от единия до другия ѝ край, изучавайки географията, провинциите, градовете, крепостите и замъците и народите, които ги населяваха. Към обяд вече пътуваше сам, като се усети по-сигурен в магията и се научи да използва широките възможности на Панорамата за онова, което му бе необходимо, като си възстановяваше в съзнанието откъслечната информация, която му бе дал магьосникът.

На другия ден той отново излезе с Панорамата и започна да го прави ден след ден, насочвайки интереса си към историята на долината, опитвайки се да прави връзки между събитията, местата и хората. Учител отново му беше Куестър, който прояви безкрайно търпение. Поради ограничените си познания Бен се затрудняваше да

свързва времето и датите с местата и събитията. Куестър бе принуден да повтаря уроците си отново и отново. Бен обаче имаше добра памет и бе твърдо решен да ги усвои. В края на първата седмица обучение вече бе събрал доста сведения за Ландовър.

Задочна също да посещава близките околности, като вървеше пеша или използваше магическата Панорама. Бунинън беше неговият водач и учител по време на тези екскурзии. Коболдът го разведе из долината, сред горите и хълмовете около двореца, за да опознае по-отблизо живота в региона. Натъкнаха се на див вълк, преследваха до леговището ѝ една пещерна хиена и откриха двойка тресавищни зверове. Извадиха изпод земята плъхове, змии, гущери от най-различен вид, подгонваха диви котки и дебнеха далечните гнезда на хищни птици, сгушени сред скалите. Изучаваха живота на растенията. При първите им разходки Куестър вървеше заедно с тях, за да им помага да се разбират. После от него нямаше вече нужда. Бен и коболда установиха, че могат да общуват и сами.

Десет дни по-късно Бен тръгна с Панорамата да търси Страбо. Излезе сам. Искаше да провери дали се е научил да владее магията. В началото си мислеше да потърси Уилоу, но това щеше да прилича на шпиониране. Затова насочи вниманието си към дракона. Драконът го изпълваше с ужас и той искаше да разбере как да се справи със страха си. Търси го почти цял ден, докато накрая го намери, зает да разкъсва половин дузина крави в северния край на Зеленоречието. Разкъсваше и дъвчеше трупове, които бяха обезобразени почти до неузнаваемост. Щом Бен приближи на десетина метра от този пир, драконът изглежда усети неговото присъствие. Повдигна сбръчканата си муцуна и я раззина: Скръцна с почернели зъби във въздуха. Бен запази самообладание в продължение на цели пет секунди, след което се отдръпна доволен.

Искаше да се разходи сам сред горите около Сребърния дворец, за да провери какво е научил от Бунинън, но Куестър му попречи. Стигнаха до компромисното решение да тръгне през деня като Бунинън го следва без да се намесва, ако Бен не е в опасност. Бен излезе сутринта, после отново по здрач, но не видя Бунинън нито веднъж. Не видя също така пещерната хиена и горската пепелянка, които коболдът унищожил, преди да го нападнат. Успокои се с това, че макар да не бе видял пещерната хиена и горската пепелянка, все пак бе

забелязал и издебнал няколко тресавищни звяра, диви вълци и други зверове и влечуги, както и една огромна котка, които със същия успех можеха да го разкъсат.

Подир две седмици можеше вече да възстановява по памет близката история, географските знаци и маршрути, торовете от отровите, народите, които населяваха долината, обществените уредби, които господстваха в различните раси, и законите за оцеляване в Ландовър. Продължаваше да пътува с Панорамата. Още не беше достатъчно уверен, че магията ѝ ще му позволи да осъществи крайното изпитание, което си беше набелязал — да потърси вещицата Нощна сянка в пропастите на Дълбокия свлек. Нощната сянка никога не се осмеляваше да излезе извън потискащо мрачните предели на Дълбокия свлек, а и той не бе достатъчно уверен в себе си, за да иде при нея.

Продължаваше да се бори със своята неувереност, когато пред вратите на двореца се яви по-непосредствен проблем.

— Имате посетители, ваше величество — обяви Абърнати.

Бен седеше приведен над работна маса в една от по-малките стаи и проучваше стари карти на долината. Той вдигна изненадано очи и видя първо кралския писар, а след това и Куестър на няколко стъпки зад себе си.

— Посетители ли? — повтори той.

— Гноми, ваше величество — уведоми го Куестър.

— Гони гноми — добави Абърнати с нотка на презрение в гласа.

Бен удивено ги изгледа и отмести картите встрани.

— Що за създания са тези гони гноми? — той не беше стигнал дотам в уроците си с Куестър.

— Доста трогателна порода гноми — отвърна Куестър.

— Искаш да кажеш доста низша порода — хладно го коригира Абърнати.

— Не непременно.

— Определено е така.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Абърнати, но ти робуваш твърде много на своите предразсъдъци.

— Само изразявам едно разумно становище, Куестър Тюс.

— Какво разигравате — Лоурел и Харди ли? — избухна Бен. Те се стъписаха. — Нищо, нищо — успокои ги той и махна с ръка. —

Само ми кажете какви са тези гони гноми.

— Това е племе гноми, които живеят в подножията на планините на север под високите върхове на Мелкор — отвърна Куестър и се загледа с прилепската си физиономия така, все едно не виждаше Абърнати. — Живеят под земята, като си прокопават тунели и дупки, в които прекарват повечето си време...

— Където им е мястото — прекъсна го Абърнати.

— ...ала от време на време обикалят близките околности — той хвърли на Абърнати унищожителен поглед. — Млъкни, ако можеш — и отново обърна очи към Бен. — Не ги обичат много, защото често си присвояват някои чужди неща, без да плащат. Освен това подземните им бърлоги подриват пасищата и житните поля. Водят изключително заседнал живот и настанят ли се някъде, нищо не може да ги накара да се махнат. Чиято и да е земята — заселят ли се веднаж, не мърдат.

— Не си му казал най-лошото! — упорстваше Абърнати.

— Защо не му го кажеш сам. — викна му Куестър и се отдръпна.

— Те ядат кучета, ваше величество! — заяви Абърнати, като не можеше повече да се сдържа. Той отвори муцуна и зъбите му се оголиха. — Те са канибали!

— За жалост е вярно — отново пристъпи напред Куестър и блъсна с рамо Абърнати. — Ядат и котки, но не съм те чувал да се оплакваш от това!

Бен изкриви лице.

— Ужас. Ами името им какво значи?

— Това е прозвище, ваше величество — започна да обяснява Куестър. — Гномите станали толкова досадни с тяхното ровене под земята и техните кражби, че всички открито започнали да ги „гонят“ от всякъде и им останало прозвището „гони гноми“.

Бен клатеше глава — звучеше му невероятно.

— Като герои на братя Грим: Гони гноми. Ами какво ги води тези гноми насам?

— Желаят да говорят за това само с вас, ваше величество. Ще ги приемете ли?

Абърнати изглеждаше така, сякаш му се ще да ухапе Куестър, но успя да се сдържа. Косматата му муцуна застина полуотворена. Куестър се завъртя на пети, отправил към Бен поглед, изпълнен с очакване.

— Приемното време на краля не е чак толкова претоварено — отвърна Бен, като местеше поглед ту към Куестър, ту към Абърнати. — Не виждам кому може да навреди, ако приема някой, дошъл толкова отдалеч.

— Вярвам, че ще запомните думите си — подсмръкна Абърнати. — Те са двамина и чакат. И двамата ли да поканя?

Бен едва се сдържа да не се разсмее.

— Да, моля.

Абърнати излезе и само след минути се върна с гони гномите.

— Филип и Сот, ваше величество — съобщи Абърнати като показва зъбите си.

Гномите пристъпиха напред и се поклониха толкова ниско, че главите им удариха в камъка на двореца. Изглеждаха най-жалките същества, които Бен бе виждал някога. Бяха високи не повече от метър и двайсет, с набити, космати тела и лица като на пор, целите покрити с косми. Носеха дрехи, каквито и най-последният просяк не би облякъл и изглеждаха, сякаш не са се къпали, откак са се родили. По тялото и облеклото им беше полепнал прах. Кал и мърсотия покриваше цялата им кожа, дори под ноктите, които изглеждаха болни от зараза. Остри ушенца стърчаха от двете страни на черепа им с червени косъмчета в раковините, а от скъсаните им обувки се подаваха пръсти с разкривени нокти.

— Ваше светло величество — обърна се единият към него.

— Ваше могъщо величество — добави другият. Те вдигнаха глави от пода и обърнаха лица към него, присвили очи. Изглеждаха като къртове, излезли на повърхността да глътнат малко въздух.

— Аз съм Филип — каза единият.

— Аз съм Сот — каза другият.

— Дошли сме да предложим нашата вяност на негово-величество краля на Ландовър от името на гони гномите — каза Филип.

— Дошли сме да го приветстваме — каза Сот.

— Желаяем ви здраве и дълъг живот — каза Филип.

— Желаяем ви много деца — каза Сот.

— Готови сме да отдадем всички наши сили, за да ви служим — каза Филип.

— Ние сме на вашите услуги — каза Сот.

— Само че имаме известен проблем — каза Филип.

— Имаме известен проблем — каза Сот.

Те зачакаха, след като явно бяха свършили с представянето си. Бен се питаше дали просто не са луди.

— Какъв е вашият проблем? — запита той с внимание.

Те се спогледаха. Заострените им, къртовски лица се сбръчкаха и малките им остри зъби се показаха като резци.

— Троловете — каза Филип.

— Скалните тролове — каза Сот.

Те отново зачакаха. Бен се прокашля.

— Какъв е проблемът ви с тях? — докато за гони, гномите не знаеше нищо, за скалните тролове бе чувал нещичко.

— Те отвлякоха хората ни — каза Филип.

— Не всичките ни хора, но повечето — поправи го Сот.

— Издебнаха ни — каза Филип.

— Когато не сме били там — допълни Сот.

— Нападнали хралупите и бърлогите ни и отвлекли гномите — каза Филип.

— Заловили когото можали — каза Сот.

— Откарали са ги в Мелкор, за да им работят в мините и пещите — каза Филип.

— Подпалиха ни домовете — проплака Сот.

Бен започна да схваща каква е работата. Скалните тролове бяха доста примитивни същества, които живееха в планините на Мелкор. Основното им занимание бе да копаят руда сред планините и да я претопяват в пещите си, за да правят оръжия и бойни доспехи, които продаваха на другите народи от долината. Скалните тролове бяха саможиво и затворено племе, но рядко създаваха проблеми на съседите си и никога не използваша робски труд.

Той погледна зад гномите към Куестър и Абърнати. Магьосникът само сви рамене, а писарят му отправи един от обичайните си погледи, които изразяваха: „Нали ти казвах“.

— Защо скалните тролове са пленили вашите хора? — попита Бен гномите.

Филип и Сот се спогледаха замислено, после поклатиха глави.

— Не знаем, ваше светло величество — каза Филип.

— Не знаем — повтори Сот.

Не можеше да има и съмнение, че те бяха най-подлите лъжци, които Бен беше срещал. Въпреки всичко реши да прояви тактичност.

— Защо мислите, че скалните тролове са пленили хората ви? — настоя той.

— Трудно е да се каже — отвърна Филип.

— Много трудно — съгласи се Сот.

— Може да има различни причини — каза Филип.

— Най-различни — повтори Сот.

— Може да се предположи, че докато сме си търсели храна, сме посегнали на собственост, която троловете са смятали за своя — разсъждаваше Филип.

— Възможно е да сме си присвоили собственост, която сме смятали за изоставена, а тя всъщност е била тяхна — добави Сот.

— Понякога стават такива грешки — каза Филип.

— Понякога — каза Сот.

Бен кимна. Той нито за миг не се и съмняваше, че съвсем съзнателно са посегнали на собствеността на скалните тролове. Сгрешили са само, като са решили, че може да им се размине.

— Ако е станала такава грешка — внимателно забеляза Бен — не могат ли скалните тролове просто да си получат липсващото им обратно?

Гномите определено се почувстваха неудобно. И двамата нищо не казаха. Бен се намръщи.

— Каква собственост е била присвоена по погрешка, как мислите? — попита той.

Филип погледна надолу към обувките си, като свиваше пръстите на краката си от неудобство. Сот сбръчка приличащото си на пор лице, сякаш искаше да го скрие в козината си.

— Троловете имат някои особено любими неща — каза накрая Филип.

— Да, имат любими неща — повтори Сот.

— И най-много от всичко обичат мъхнатите дървесни ленивци — каза Филип.

— Дават ги на децата си да си играят с тях — каза Сот.

— А как може да различиш див ленивец от питомен? — попита Филип.

— Как да разбереш кой какъв е? — попита Сот. Бен бе обзет от ужасно подозрение.

— Но дори и питомните животни, ако са присвоени, могат да се върнат, нали? — попита той.

— Не винаги — каза Филип, като се помъчи да си придаде смирен вид.

— Не, не винаги — съгласи се Сот.

Бен стрелна Абърнати с крайчеца на окото си. Перото му на кралски писар бе наострено като шиповете на бодливо свинче, хванато натясно.

Бен отново се обърна към гномите.

— Вие сте изяли тези дървесни ленивци, нали? — попита той.

Никой не каза нито дума. И двамата гледаха в краката си, гледаха към стените, гледаха, навсякъде, освен към Бен. Абърнати изръмжа ниско и заплашително и Куестър му изшътка да мълчи.

— Почакайте навън, моля — каза Бен на гномите.

Филип и Сот веднага се обърнаха и побързаха да излязат от стаята, а дребните им, подобни на гризачи тела, непохватно се клатушкаха. Филип се обърна веднъж, сякаш искаше да каже още нещо, но после се отказа и бързо излезе. Куестър ги съпроводи до вратата и плътно я затвори зад тях.

Бен погледна своите помощници.

— Е, какво мислите за всичко това? Куестър сви рамене.

— Мисля, че е по-лесно да уловиш и разкъсаш питомен дървесен ленивец, отколкото див.

— А аз мисля, че човек трябва да изяде някой гном и да види как е на вкус! — сопна се Абърнати.

— Имаш ли желание да опиташ? — попита Куестър.

Бен пристъпи напред, загубил търпение.

— Не ви питам какво мислите за онова, което са направили. Питам ви дали да им помогнем.

Абърнати бе ужасен. Ушите му клепнаха и очилата му се плъзнаха по носа.

— По-скоро бих спал с бълхи, ваше величество. По-скоро бих живял с котки.

— Ами какво ще кажете за това, че троловете са отвели тези същества в робство? — настояваше Бен.

— За мен е повече от ясно, че сами са си го изпросили — отвърна писарят безапелационно.

— Във всеки случай, имате си доста по-важни грижи от тези гони гноми.

Бен се навъси.

— Така ли?

— Ваше величество — намеси се Куестър и пристъпи напред. — Мелкор са опасни места, а скалните тролове никога не са били много лоялни поданици на краля. Те живеят на племена и са много примитивни, много неподатливи на влияния от страна на когото и да било, ако не принадлежи към тяхното племе. Старият крал ги държеше в подчинение главно с това, че не им се месеше в работите. Когато се налагаше някаква намеса, той я осъществяваше с цяла армия зад гърба си.

— А аз нямам армия зад гърба си, така ли? — продължи Бен думите му. — Нямам дори подкрепата на Паладин.

— Ваше величество, откакто се помня, гони томите винаги са създавали само неприятности на всички — присъедини се Абърнати към Куестър.

— Навсякъде създават само безпокойства. Та това са канибали и крадци. Нима може и дума да става за помощ?

Куестър кимна в знак на съгласие.

— Най-добре е да им се откаже, ваше величество.

— Не, Куестър — веднага отвърна Бен. — Точно на такава молба не мога да откажа. — Той изгледа магьосника и кралския писар и поклати глава. — Нима не разбирате? Аз съм дошъл, за да бъда крал на Ландовър. Не мога да избирам кога да бъда крал и спрямо кого. Аз съм крал сега и завинаги и за всеки, който се нуждае. Такива са законите на монархиите. Това ми е известно от историята на моя собствен свят. Един крал трябва да приема и спазва законите на кралството, да ги прилага справедливо и равноправно спрямо всички свои поданици. Не може да има привилегировани, нито изключения. Каквото съм готов да направя за лордовете на Зеленоречието и водните духове и нимфите на Елдъру, трябва да мога да го направя и за гони гномите. Ако се откажа веднъж, ще създам прецедент, който ще може да се повтори още веднъж и още веднъж, и така всеки път, когато ми бъде удобно.

— Но вие нямате никаква подкрепа, ваше величество — изтъкна Куестър.

— Така е, но ако успея да помогна на гномите, може би следващият път ще имам подкрепа. Гномите ми дадоха обет за вярност, какъвто няхах преди тяхното идване. Те заслужават нещо в отплата. Може би и другите ще ми дадат обет, когато видят, че тронът може да бъде полезен дори на гони гномите. Това може да ги накара да се замислят.

— Колкото камила ще мине през иглени уши — изръмжа Абърнати.

— Възможно е — съгласи се Бен. — И по-странни неща успях да видя, откакто съм тук.

Те се спогледаха безмълвно.

— Аз не искам да имам нищо общо с тази работа — каза Куестър. Прилепското му лице изразяваше колебание.

— Аз също — заяви Абърнати.

— Значи, споразумяхме се — заключи Бен. — На мен също не ми допада, но въпреки това ще я приемем. Ще я приемем, защото сме длъжни. Стига вече учение, както се казва. Време е да се изправим срещу реалния живот. Доведете гномите.

Куестър и Абърнати се поклониха чинно и напуснаха стаята, като си мърмореха под нос.

Гони гномите се върнаха, бълвайки всякакви уверения в добра воля. Мъхнатите дървесни ленивци били любимата храна на техния народ, настояваше Филип. Да, мъхнатите дървесни ленивци били твърде вкусни — съгласяваше се Сот. Бен рязко ги прекъсна.

— Молбата ви ще бъде удовлетворена — заяви той. Бе готов да тръгне с тях към Мелкор, за да види какво може да се направи, за да се освободят взетите в плен гони гноми. Щяха да потеглят от Сребърния дворец призори. Филип и Сот го погледнаха невярващо, после се свлякоха на колене пред него, с отвратително раболепие. Бен веднага ги накара да се изправят.

Той отиде сам в Панорамата след вечеря. Абърнати заведе гномите в стаите им (но отказа да общува с тях на друго място в двореца), а останалите се заеха с подготовката за пътуването на север. Бен разполагаше с време, което можеше да използва както иска. Реши да надникне какво става в езерната страна.

Нощта бе тъмна и потънала в мъгла, не по-различна от другите нощи, седем от ландовърските цветни луни едва се виждаха над хоризонта, звездите блещукаха като улични лампи сред нощната мъгла. Панорамата го отведе мигновено в Езерната страна и той бавно се спусна в Елдъру. Градът бе осветен от факли покрай алеите и пътищата. Населението още не се беше прибрало у дома. Смеховете и непринудените разговори го накараха да се почувства някак неудобно, като някакъв натрапник. Той премина над амфитеатъра и се спусна надолу покрай градските домове и магазини, покрай къщата, където бе спал и сред дълбоките гори. Откри старите борове, където майката на Уилоу бе танцувала. Мястото бе пусто. Дървото, в което Уилоу се бе преоборила, го нямаше. Уилоу също я нямаше никъде.

Остана известно време сред гъстата гора, мислейки си за Ани. Не можеше да обясни защо, но имаше нужда да мисли за нея. Нуждаеше се от нея, но знаеше, че Ани я няма и няма смисъл да мисли за това. Чувстваше се самотен — един скитник, далеч от дома и приятелите си. Носеше се по течението. Чувстваше, че се е откъснал от всичко и то напразно. Имаше нужда някой да го увери, че всичко ще се оправи, че постъпва правилно и че ще дойдат по-добри времена.

Нямаше обаче кой, беше напълно сам.

Минаваше полунощ, когато Бен най-сетне се насочи обратно към Сребърния дворец. С нежелание откъсна ръце от парапета на Панорамата и се озова отново у дома.

СКАЛНИТЕ ТРОЛОВЕ

Ноцта бе последвана както винаги от утрото, но Бен се събуди, питайки се защо ли трябва да е така. Беше в мрачно настроение и нервите му бяха опънати, след като бе сънувал мрачни и потискащи сънища за смърт и провал. Сънува, че е заобиколен от хора, които умират, а той е безсилен да ги спаси. Лицата им не му бяха познати, но в съня му изглеждаха напълно реални. Изглежда че бяха негови приятели. Не искаше те да умират, но не можеше с нищо да им помогне. Отчаяно се опитваше да се отърси от съня, за да избяга от онова, което ставаше, но не можеше. Испита онова ужасно чувство за безвремие, когато подсъзнателното ти внушава, че никога няма да се събудиш, и че единствената реалност е сънят. Когато най-сетне отвори очи, светлината на утрото се процеждаше през прозорците на спалнята му, сива и потънала в мъгла. Сънят му също бе сив и обгърнат в мъгла — сумрак, в който нито денят, нито ноцта вземаше надмощие.

Запита се дали няма светове, където не се редуват денят и ноцта — където е само ден или само нощ, или пък постоянна смесица от двете. Питаше се дали с отслабването на магията Ландовър няма да се превърне в един такъв свят.

Това бе мрачна възможност и той я прогони с изблик на активност. Стана, изми се, облече се, събра едно друго за пътуването, поздрави Куестър, Абърнати, Буниън, Парснип, Филип и Сот на закуска, нахрани се, изпроводи багажа си до товарните мулета на отсрещния бряг на езерото, яхна Ядеца и се разпореди да тръгнат. Стараеше се да не мисли за съня, превръщащ се в блед спомен, който бе по-добре да забрави. И ето че Ландовърският крал, заедно с придворните и гони гномите, пое отново на път.

През целия ден пътуваха през хълмистия терен на север, минаваха гористи склонове, покрити с храсти долчинки и падини, и езера, заобиколени от гъста растителност. Минаваха западно от Зеленоречието и източно от Дълбокия свлек. Над тях грееше слънце, прибулено от облаци и мъгла — едно смътно бяло кълбо светлина,

което едва успяваше да разпръсне нощния мрак. Земята, през която вървяха, изглеждаше пуста и болна. Листата и храстите бяха потъмнели и покрити с петна, тревите изглеждаха сухи и като попарени от слана, дърветата бяха покрити с плесен, която изсмукваше соковете им. Земята все повече заболяваше и биваше напусната от живота.

Привечер Страбо премина покрай малката дружинка. Драконът се появи откъм запад, като огромна хвърковата сянка, по-тъмна от тъмното небе, по което хвърчеше. Гони гномите го видяха на мига, скочиха от коня, на който язدهа и двамата, и изчезнаха сред храстите. Останалата част от групата мълчаливо наблюдаваше как драконът прелита на изток. Цели петнайсет минути, след като бе отлетял, Бен и другарите му не можаха да убедят гномите да излязат от укритието си и да продължат пътуването.

Отседнаха да нощуват в една падина, обградена от ябълкови дървета и групи брези. Светлината бързо премина в здрач и те вечеряха на тъмно. Никой не беше особено словоохотлив. Всички изглеждаха погълнати от собствените си мисли. Нахраниха се и веднага легнаха да спят.

Следващия ден не бе много по-различен от първия — сив, мъглив и неуютен. Прекосиха границите на Зеленоречието и навлязоха сред хълмовете, водещи нагоре към Мелкор. Мъглите на вълшебния свят, който обграждаше долината, сякаш се бяха спуснали далеч навътре към склоновете на Мелкор и образували сива пелена, която забулваше всичко. Яздеха натам и най-сетне навлязоха сред мъглата. Към обед вече бяха напълно погълнати от нея.

Буниън ги водеше напред със сигурна и неотклонна стъпка. Очите му виждаха по-надалеч от неговите спътници. Поеха по скалист път, който постепенно се превърна в пътека, докато накрая стана тясна, разровена диря. Скални канари и сенки се скупчваха наоколо. Намираха се в Мелкор. Бързо започна да притъмнява. Бяха принудени да слязат и да водят конете си, тъй като пътят напред бе неравен и рискуваха да се катурнат. Филип и Сот вървяха един до друг, докато групата напредваше, и си мърмореха, явно неспокойни. Бен се взираше с присвити очи в мъглата и мрака, опитвайки се да види какво има насреща. Все едно да се взира зад художествено платно.

Бен Холидей все повече се отдаваше на отчаянието. Цял ден се опитваше да го прогони, но то бе упорито и най-сетне го завладя. Тази експедиция в страната на планинските тролове за освобождаване на заловените гони гноми бе за него по-важна, отколкото му се искаше да си признае. Тя сигурно бе последния му шанс. От никого не бе получил подкрепа и признание на трона. В нищо не бе успял, откакто прие кралството. Ако и сега се провали — пред тези презрени и жалки гноми — кой щеше да го зачита? Слухът за неговия провал щеше бързо да се разпространи и едва ли някой друг щеше да се обърне за помощ към него. Той ще се превърне в самозванец, за какъвто го бе взел лорд Календбор.

Спусна се нощта. Пътят напред стана още по-труден и те забавиха крачка. Някъде в далечината се чу гръм, придружен от ярка светкавица. Бледочервеникав отблясък пропъпли в мрака. Бен се взираше в отблясъка неуверено. Гръмотевиците и светкавиците станаха малко по-различни — наподобяваха не толкова приближаваща буря, колкото нещо друго.

Буниън накара групата да спре. Той размени няколко думи с Куестър и магьосникът се обърна към Бен. Червеникавият отблясък идел от огъня на пещите на троловете, гръмотевицата и светкавицата били звуци от ударите на кирки и проблясък на кован метал.

Бен накара Абърнати да развее кралския флаг и да го размаха над тях. Малката дружина потегли напред.

Само след минути се изкачиха на билото на един хълм, тясната пътечка се разшири в края на дефилето и те се озоваха сякаш пред вратите на ада. Поне на Бен така му се стори. Адът представляваше падина, обкръжена от огромни надвиснали скали, чиито върхове се губеха в мъгла и мрак. Навсякъде горяха огньовете. Бяха запалени в огромни каменни пещи, нажежени до бяло. В металните котли вреше разтопена руда и вдигаше пара. В земни и каменни огнища, както и върху метални стълбове, горяха огньовете, които трябваше да озаряват цялата околна местност, за да бъде наблюдавана. Горящите огньовете бяха червени и всичко бе окъпано в алена светлина. През падината се виеше малка рекичка и водите ѝ бяха обагрени като от кръв, по скалите и камъните се извиваха сенки, подобно оковани същества, които пламъците хвърляха върху камъка. Ниски къщи от камък и тухли бяха разпръснати между огньовете и в близост до тях се намираха

кошарите. В кошарите държаха животни, но също и хора. В централната кошара бяха събрани около петдесет странни на вид гноми — опърпани, уплашени същества, чиито прилични на порове лица бяха заровени в паници с храна и ведре с вода. Вън от кошарата също имаше гноми, които поддържаха огъня. Прегърбени и със сведени глави, косматите им тела опърлени и почернели, те наливаха гориво, прибавяха сурова руда, поддържаха пещите и ковяха нажежения метал. Приличаха на прокълнати, изпратени на вечни мъки.

Имаше и тролове, които трябваше да съблюдават точното изпълнение на повинностите. Бяха със стотици, тъмните им, безформени силуети кръстосваха от огън до огън. Някои се включваха в работата, други даваха разпореждания. Троловете бяха навъсени, набити същества, лицата им бяха безизразни и затворени, телата им, мускулести и криви, ръцете и краката им — издължени и по-едри от тъничките им тела. Бяха прегърбени, с твърде широки рамене, с издължени и сведени на гърдите глави. Кожата им имаше цвят на препечен хляб и сякаш не отразяваше, а направо поглъщаше светлината на огньовете. Те кръстосваха пътеките и скалите с кривите си крака, стабилни като копитата на планински кози.

Бен усети, че се задушаваше, сякаш въздухът бе изсмукан от огньовете. Въпреки задухата, която го обгърна, почувства хлад. Троловете извърнаха глави в тяхна посока и пристъпиха напред с безформените си тела. Малката дружинка вече бе забелязана. Светложълти очи се вторачиха в тях е приближаването на скалните тролове.

— Слезте от конете — тихо заповяда Бен.

Той самият слезе заедно с Куестър и Абърнати. Парснип пристъпи напред до Бунинън и коболдите предупредително просъскаха срещу троловете, оголили белите си зъби на алената светлина на пламъците. Филип и Сот се скриха зад Бен и прилепиха дребните си тела до краката му.

Двайсетина скални тролове изникнаха пред тях почти изведнъж. Струпаха се на няколко метра, блъскайки се един в друг и им хвърляха явно враждебни погледи. Огнени гейзери избухнаха зад тях от една отпадъчна яма и се разнесе силен тътен. Никой не се обърна.

— Покажи им знамето — заповяда Бен на Абърнати.

Кралският писар наведе знамето под ъгъл така, че да се вижда емблемата му. Троловете го изгледаха без особен интерес. Бен почака, стрелна с поглед Куестър и пристъпи напред.

— Аз съм Бен Хол идеи, крал на Ландовър! — извика той. Гласът му прокъртя сред скалите и заглъхна. — Кой е вашият вожд?

Троловете го наблюдаваха, но никой не се и помръдна. Племето сигурно имаше вожд. Бен знаеше това от уроците на Куестър.

— С кого мога да разговарям? — попита той с твърд и властен тон.

И други скални тролове се бяха присъединили към първите. Сега редиците им се разделиха и напред пристъпи един трол, опърпан и съсухрен на вид, със сребърни копчета на яката си. Той бързо заговори на език, който Бен не разбираше.

— Той иска да знае какво търсим тук, ваше величество — преведе Куестър. — Изглежда ядосан.

— Разбира ли какво му говоря?

— Не зная, ваше величество. Възможно е.

— Поговори с него на собствения му език, Куестър. Кажу ми отново кой съм. Кажу ми, че понеже той не е успял да дойде на коронацията, когато бе поканен, аз дойдох да поискам от него обет за вяръност.

— Ваше величество, не смятам... Лицето на Бен стана сурово.

— Кажу ми го, Куестър!

Куестър поговори накратко с трола, след което се разнесе недоволно мърморене в редиците на събраните зад него. Тролът вдигна ръка и мърморенето престана. Той каза още нещо на Куестър.

Куестър се обърна към Бен.

— Твърди, че не знае нищо за никаква коронация и че Ландовър няма крал, откакто старият крал умря. Казва, че няма да даде обет за вяръност на никого.

— Прекрасно — Бен не отместваше поглед от вожда. Той бавно извади медальона изпод туниката си и го показа така, че да го видят. Разнесе се шепот, от който се разбра, че са го познали. Скалните тролове се спогледаха и притеснени започнаха да се отдръпват назад.

— Кажу им, че аз владея магията, Куестър — заповяда Бен. — И бъди готов да им го покажеш, ако поискам.

Куестър изопна подобното си на прилеп лице и колебливо погледна към Бен.

— Прави каквото ти нареждам, Куестър — тихо каза Бен.

Куестър отново заговори. Троловете си шушнеха нещо и продължаваха да се отдръпват. Вождът им изглеждаше объркан. Бен зачака. Топлината от огньовете нахлуваше насреща му и дрехите му овлажняха от пот. Усещаше как гони гномите се притискат до панталоните му и едва се осмеляват да надникнат към троловете. Секундите минаваха, но нищо не се случваше. Знаеше, че незабавно трябва да предприеме нещо, за да не изгуби и малкото предимство, което бе спечелил.

— Куестър, кажи отново на вожда, че от него се изисква обет за вярност на трона. Кажи му, че трябва като знак на вярност да върне обратно гони гномите, за да служат на мен. Кажи му да го направи незабавно, защото аз няма да си губя времето с него и оттук отивам право при вещицата от Дълбокия свлек. Да не се опитва да ме предизвиква.

— Ваше величество! — на Куестър дъхът му спря от изненада.

— Кажи му точно това!

— Но какво ще стане, ако все пак ви предизвика, а аз не успея да призова магията?

— Тогава ще изгорим в огъня заедно с гномите, по дяволите — лицето на Бен почервения от гняв.

— Внимавайте, ваше величество! — провикна се неочаквано Абърнати и си подаде муцуната.

— По дяволите вниманието! — крясна му Бен. — Дали ще блъфираме или не, все трябва нещо да опитаме...!

Абърнати го прекъсна, като изсъска предупредително.

— Ваше величество, според мен той разбира какво си говорите двамата.

Бен направо изстина. Вождът внимателно го наблюдаваше. Жълтите му очи внезапно бяха станали зловеци. Той наистина бе разбрал всичко. Бен осъзна това на минутата. Тралът бързо даде команда на тези зад него и те започнаха да обкръжават малката дружина.

— Използвай магията, Куестър! — прошепна Бен.

Лицето на магьосника бе преbledняло от неувереност.

— Ваше величество, не зная дали ще мога.

— Ако не успееш, свършено е с нас! — Бен не откъсваше очи от Куестър. — Призови я!

Куестър изпита известно колебание, високият му силует в пъстри като дъгата одежди приличаше на статуя на фона на огньовете и нощта. В този момент той внезапно вдигна ръце и ги насочи срещу скалните тролове. Троловете нададоха викове. Куестър размаха ръце, изрече нещо гърлено и във въздуха избухна светлина.

Започнаха да валят цветя.

Те се посипаха изневиделица — рози, божури, лилии, теменуги, маргаритки, хризантеми, орхидеи, нарциси и всякакви други цветя, които можеха да се срещнат под слънцето. Те се спускаха над малката дружина и скалните тролове на букети, посипваха се по тях и падаха на земята.

Трудно бе да се разбере кой е най-изненадан. Сигурно беше, че всички бяха очаквали нещо друго, включително и Куестър, който положи огромно усилие да се овладее от първоначалния си шок и още веднъж вдигна ръце, опитвайки се отново да призове магията. Оказа се прекалено бавен. Скалните тролове вече се бяха съвзели от изненадата. Те се нахвърлиха срещу дружинката като защитници на футболно поле. Бяха направо озверели. Бен извика на другите да се пазят, видя как коболдите подскочиха, чу ги как просъскаха, как Абърнати изтрака със зъби и усети как гномите Филип и Сот се вкопчиха в него да се предпазят. Долови някаква смесена миризма между полъха на пепел и дим.

В този момент скалните тролове връхлетяха върху му. Събориха го като ураган. Главата му се удари в земята и над него избухна ослепителна светлина. После всичко потъна в мрак.

Когато се събуди, се озова затворен в Дантевия ад. Беше окован във вериги за един стълб в централната кошара. Белезници стягаха глезените и китките му. Седеше облегнат на стълба — и лицата на десетки космати гноми надничаха към него през пушеците. Слепоочията му пулсираха, тялото му бе потънало в прах и пот. Зловонието от пещите и отпадъчните ями изпълваше въздуха, тъй че започна да му се гади на мига. Навсякъде наоколо горяха огньовете, алената светлина обгръщаше като покров скалната падина.

Бен примигна с очи и бавно обърна глава. Куестър и Абърнати, приковани на съседни стълбове, бяха в съзнание и нещо предпазливо си шепнеха. Коболдите бяха оковани за ръцете и краката и веригите им бяха прикрепени към метални скоби, забити в каменния под. И двамата бяха в безсъзнание. Скални тролове патрулираха наоколо и кривите им силуети изглеждаха като сенки, които мълчаливо се движеха в нощта.

— Буден ли сте, ваше величество?

— Не сте ли ранен, ваше величество?

Филип и Сот се промъкнаха сред многото лица и надничаха към него, като го гледаха загрижено и мигаха с очи, приличащи на очите на пор. В този миг Бен нищо друго не желаше, освен да се освободи, колкото да ги удуши и двамата. Чувстваше се като забележителен експонат в зоологическата градина, сякаш бе някакъв куриоз. Та нали преди всичко заради тях се бе озовал тук. Дявол да го вземе, всичко стана заради тях!

Истината обаче беше друга и той много добре знаеше това. Сам бе решил да дойде тук и сам се бе поставил в това положение.

— Добре ли сте, ваше величество? — попита Филип.

— Чувате ли ни, ваше величество? — попита Сот.

Бен преодоля необоснования си гняв.

— Чувам ви. Добре съм. Дълго ли не бях в съзнание?

— Не дълго, ваше величество — каза Филип.

— Само няколко минути — каза Сот.

— Плениха ни всичките — каза Филип.

— Хвърлиха ни в тази кошара — каза Сот.

— Никой не успя да избяга — каза Филип.

— Никой — повтори Сот.

Кажете нещо, което да не зная, мислеше си горчиво Бен. Огледа кошарата. Бяха оградени с телена ограда, два метра висока, с бодли. Вратите бяха от тежко дърво, заключени с катинари. Той опита да дръпне белезниците на китките и глезените си, които бяха здраво заключени и захванати за скобите. Нямаше да бъде лесно да избягат.

Да избягат ли? Той се присмя на себе си — какво по дяволите му минава през ума, как би могъл да избяга от такова място?

— Ваше величество! — той се обърна като чу името си. Куестър бе открил, че е дошъл в съзнание. — Ранен ли сте, ваше величество?

Той поклати отрицателно глава.

— Ами как сте вие с Абърнати? А коболдите?

— Струва ми се, добре — лицето му, подобното на прилеп, бе почерняло от сажди. — Боя се, че Буниън и Парснип си изпатиха най-зле. Те ви защитаваха най-самоотвержено и цели двайсетина тролове бяха нужни, за да преодолеят съпротивата им.

Коболдите се размърдаха във веригите си, сякаш да потвърдят думите на магьосника. Бен ги погледна за миг и отново се обърна към Куестър.

— Какво ще правят с нас? — попита той. Куестър поклати глава.

— Не зная точно, но мога да предположа, че няма да е нещо приятно.

Представяше си го прекрасно.

— Можеш ли да призовеш магия, за да ни освободиш? — попита Бен.

Куестър повторно поклати глава.

— Магията не действа, когато съм с оковани ръце — желязото блокира силата ѝ — той се двоумеше, издълженото му лице се сгърчи. — Ваше величество, съжалявам, че така лошо ви провалих. Опитах каквото ми заповядахте, призовах магията на помощ, но просто не се получи. Аз... явно не я владея... както бих искал — той замълча със сподавен глас.

— Не е твоя вината — бързо го прекъсна Бен, — аз забърках тази каша, не ти.

— Но нали аз съм придворен магьосник — отчаяно настояваше Куестър. — Трябва да владее магията поне колкото да се справя с шепа тролове.

— И аз трябва да имам достатъчно мозък за това! Но ето че и двамата не успяхме, тъй че да оставим настрана всичко това, Куестър, да забравим цялата тази работа. Сега измисли как да се измъкнем от тази кошара.

Куестър Тюс унило се облегна назад. Смазан От станалото, той вече не бе онзи уверен в себе си водач, който доведе Бен в тази страна. Дори Абърнати не каза нищо. Бен престана да гледа към тях.

Филип и Сот приближиха до мястото, където бе окован.

— Жаден съм — каза Филип.

— Гладен съм — каза Сот.

— Кога ще можем да се махнем оттук, ваше величество? — попита Филип.

— Кога? — попита Сот.

Бен ги изгледа. Направо не можеше да повярва на очите си. Ами ако никога не се махнат? Или ако успеят в следващото десетилетие? Нима можеха да си въобразяват, че просто ей тъй ще си тръгнат оттук? Напуши го смях. Очевидно си представяха нещата точно така.

— Оставете ме да помисля — предложи той и се усмихна окуражително.

Отмести очи от тях и се загледа към двора на кошарата. Как му се искаше да бе донесъл от стария свят някакво оръжие — базука например, или може би малък танк. В гърдите му се надигна горчилка. Неразумният съобразява винаги със закъснение. Когато тръгваше за Ландовър, и през ум не му мина, че ще има нужда от оръжие. Не бе си и представял дори в каква ситуация ще се озове.

Изведнъж му хрумна да се запита защо този път Паладин не се бе появил, когато бе нападат от троловете. Независимо дали беше призрак или не, Паладин винаги се явяваше при опасност. И сега никак нямаше да е зле да се появи. След известен размисъл реши, че за разлика от предишните случаи, сега той не бе помислил за медальона, когато се оказа застрашен. Но това не беше убедително обяснение — та нали се беше опитал да призове Паладин, когато изпробваше силата на медальона, и нищо не се бе получило.

Облегна се на стълба. Пулсирането в слепоочията стихваше, адът престана да му се струва толкова ужасен, колкото преди пет минути. Тогава му изглеждаше непоносим, сега — едва ли не приемлив. Замисли се за живота си. Всички неприятности, които бе преживял на времето, не можеха и да се сравняват със сегашните. Спомни си Ани. Какво ли би казала, ако го видеше сега. Ани сигурно щеше да се справи с такава ситуация много по-добре от него. Тя бе винаги по-изобретателна и по-устойчива.

Очите му се наляха със сълзи. Бяха споделили толкова много неща, тя му бе единственият истински приятел. Как искаше да я види отново!

Изтри очите си и се овладя. Опита се да мисли за Майлс, но единственото, което му идваше на ум, бе неговото „нали ти казвах“. Припомни си как бе решил да дойде в Ландовър, в това вълшебно

царство, което не вярваше, че съществува. Припомни си света, който бе напуснал, дребните провокации и раздразнения, които никога повече нямаше да преживее, започна да си изрежда желанията и мечтите, които никога нямаше да може да осъществи.

И едва тогава осъзна какво прави. Започваше да се предава, започваше да гледа на себе си като на мъртвец.

Обзе го срам. Веднага си върна онази желязна непоколебимост, с която бе преживял толкова много битки. Закле се, че няма да се предаде, че ще спечели и тази битка.

Усмихна се горчиво. Само ако знаеше как.

Двете познати му, подобни на пор, лица отново се мернаха пред погледа му.

— Помислите ли вече, ваше величество? — попита Филип.

— Да, решихте ли кога ще тръгнем, ваше величество? — попита Сот.

Бен въздъхна.

— Сега обмислям това — увери ги той. Часовете се изнизваха, мина полунощ и скалните тролове започнаха да се оттеглят за сън. Неколцина останаха на пост, за да поддържат пещите и наблюдателните огньовете, но останалите се скриха в своите каменни пристройки. Куестър и Абърнати заспаха. Повечето от гони гномите също. Филип и Сот се сгушиха в краката му. Само коболдите останаха будни заедно с Бен. Те полегнаха настрани, като не можеха да седнат, и го наблюдаваха с тесните си очички, оголили белите си зъби в онези усмивки, от които човек можеше да полудее. Бен им се усмихна в отговор веднъж дважд — това бяха малки верни създания, той им се възхищаваше и съжаляваше, че ги е ввлякъл в тази каша. Съжаляваше, че ввлече всички им в тази каша.

Наближаваше утро, когато усети как една ръка леко го докосна по лицето. Беше задрямъл и се стресна. Мъгла и дим бяха надвиснали като покров над долината. Сенките на огньовете се гонеха сред мъглата като червени и черни призраци. Въздухът бе прохладен, огньовете ниски.

— Бен?

Той се огледа и видя Уилоу. Свеждаше се над него, сгушила се до стълба. Крехкото ѝ тяло бе в дрехи в тъмноземлист цвят, а лицето и

косите ѝ бяха скрити под едно наметало с качулка. Той невярващо примигна с очи, като предположи, че това е някакъв недосънуван сън.

— Бен? — повтори тя и морскозелените ѝ очи се взряха в него изпод качулката. — Добре ли си?

Той механично кимна. Уилоу не беше видение.

— Как ме намери? — прошепна той.

— Проследих те — дойде тя по близо. Лицето ѝ бе на няколко сантиметра от неговото и изящните ѝ черти вече ясно се виждаха. Беше невероятно красива. — Нали ти казах, че ти принадлежа Бен, не ми ли повярва?

— Въпроса не е в това дали ти вярвам, Уилоу — опита се да обясни той. — Ти не можеш да ми принадлежиш, на мен никой не може да ми принадлежи.

Тя гръсна глава решително.

— Така трябва, Бел. Решено е много отдавна, защо не искаш да разбереш?

Той се почувства безпомощен. Спомни си я гола сред водите на Ирилин, спомни си и как се бе преобразила в онова криво дърво между боровете. Тя едновременно го вълнуваше и отблъскваше и той не можеше да разбере тези смесени чувства.

— Защо си тук? — попита объркан той.

— За да те освободя — веднага му отвърна тя. Измъкна изпод наметалото си връзка метални ключове. — Трябваше да ме поискаш от баща ми, Бен. Той щеше да ми даде благословията си, ако я беше поискал, а така бях принудена да избягам. Сега вече не мога да се върна обратно.

— Какво искаш да кажеш?

Тя започна да пробва ключовете в ключалките на белезниците един подир друг.

— Забранено е да се напуска езерната страна без разрешението на баща ми. Наказанието е изгнание.

— Изгнание ли? Та ти си му дъщеря!

— Вече не, Бен.

— Но щом си знаела какво ще стане, не е трябвало да изобщо да бягаш оттам и да идваш.

В погледа ѝ нямаше и следа от колебание.

— Нямах друг избор.

Третият ключ стана и веригите паднаха. Бен се загледа в силфидата, объркан и ядосан, и най-сетне отчаян. Тя мина покрай него и отиде при Куестър, Абърнати и коболдите. Освободи ги един след друг. На изток хоризонтът над планините започна да просветлява, троловете скоро щяха да се събудят.

Уилоу отново пристъпи до него.

— Веднага трябва да тръгваме, Бен.

— Как си успяла да се промъкнеш тук без да те видят? — попита той.

— Никой не може да види съществата от езерната страна, ако те не искат, Бен. Промъкнах се в падината след полунощ и откраднах ключовете от часовоя. Вратите бяха отворени, катинарът — само окачен на халките. Ала сега трябва веднага да тръгнем, измамата ще бъде разкрита.

Тя му подаде халката с ключовете и той ги пое. Пръстите му докоснаха нейните. Изведнаж се поколеба, като си представи какво бе рискувала тя, за да го последва. Сигурно бе вървяла след него, откакто напуснаха езерната страна. Беше го следила през цялото време.

Той импулсивно я прегърна и я притисна до себе си.

— Благодаря ти, Уилоу — прошепна той.

Тя обгърна тялото му и също го притисна. Той почувства как топлината на тялото ѝ целия го изгаря, но не се опита да преодолее това усещане.

— Ваше величество! — Куестър настойчиво го дърпаше за ръката.

Бен пусна Уилоу и се озърна наоколо. Гони гномите започваха да се размърдват в съня си, да разтъркват очи и да протягат косматите си крайници. Някои от тях вече се бяха събудили.

— Време ли е вече да вървим, ваше величество? — попита Филип, като се изправяше сънено на крака.

— Да, време ли е вече, ваше величество? — повтори Сот, като се изправи заедно с него.

Бен ги изгледа, спомнил си какво го беше довело тук. Абърнати неочаквано приближи.

— Ваше величество — дори и за петима ни ще бъде доста трудно да се промъкнем незабелязано. Нямаме никакъв шанс, ако вземем цялата тази дружина от гноми.

Бен отново се огледа наоколо. Мъглата и пушекът започваха да се вдигат, небето просветляваше, в някои от каменните къщички се забелязваше раздвижване. Само подир няколко минути цялото селище щеше да се събуди.

Той сведе очи към тревожните лица на Филип и Сот.

— Тръгваме всички — тихо каза той.

— Ваше величество...! — опита се да протестира Абърнати.

— Куестър! — промълви Бен, без да обръща внимание на писаря. Куестър пристъпи по близо. — Трябва да им отклоним вниманието.

Магьосникът целия преbledня и сбърчи подобното си на прилеп лице.

— Ваше величество, вече веднъж ви провалих...

— Тогава не го прави втори път — срязва го Бен.

— Трябва да им се отклони вниманието — още веднага щом излезем от вратите на тази животинска кошара. Тъй че, направи нещо, което да разсее скалните тролове. Взриви някоя от пещите им или срути планина отгоре им. Направи каквото поискаш, само го направи.

Той хвана Уилоу за ръка и тръгна през двора. Буниън и Парснип веднага се озоваха пред него, за да разчистват пътя във вдигащата се дрезгавина. Докато вървеше, в него непрекъснато се блъскаха и притискаха космати силуети с лица на пор.

Той зърна слаба, безформена фигура да приближава вратите на двора.

— Буниън! — тихо предупреди.

Коболдът в миг се намери до вратата и откърти катинара от скобите. Той се хвърли върху изненадания трол, преди онзи да осъзнае какво става и да може дума да пророни.

Бен и Уилоу бързо излязоха от двора, Куестър и Абърнати вървяха подире им, гони гномите се изсипаха след тях. Почти веднага се надигнаха викове на тревога и гърлените им крясъци разтърсиха съня на скалните тролове. Троловете се подадоха от къщурките си, като мърмореха недоволно. Гномите се разпръснаха, набитите им фигурки се движеха много по-бързо, отколкото Бен можеше да предположи. Той рязко спря. От всеки ъгъл се подаваха скални тролове.

— Куестър — извика той като обезумял.

Над тях избухна искряща бяла светлина и се появи Страбо. Драконът летеше над падината и бълваше огън на всички страни. Скалните тролове неистово се спуснаха да бягат, за да се скрият, а гони гномите нададоха ужасен вой. Бен не можеше да повярва на очите си. Откъде се бе взел драконът?

Тогавя зърна Куестър, който неистово размахваше вдигнатите си ръце и отстъпваше назад. В същия миг забеляза, че Страбо имаше само един крак, крилете му не бяха разположени на точното си място върху удълженото му обло тяло, а върху покритата му с козина шия имаше странни кичури пера. Драконът бълваше огън към земята, но не изгаряше нищо, беше имитация. Куестър бе сполучил да отклони вниманието.

Уилоу също забеляза това. Тя стисна ръката му и двамата заедно се спуснаха към прохода, откъдето малката дружина бе дошла миналата нощ. Останалите ги последваха с Куестър най отзад. Илюзорният дракон започваше да изчезва постепенно и части от тялото му се разпадаха, докато летеше напред-назад над изненаданите тролове. Бен и другарите му се промъкнаха между тях. На два пъти се опитаха да ги спрат, но Бунин отстраняваше нападателите с ужасяваща бързина. Само след мигове стигнаха дефилето и пред тях пътят бе чист.

Бен рискува да погледне още веднъж назад, драконът напълно се беше разпаднал, магическите му части се стелеха в мъглата и дима, подобни на разрушен пъзел. Троловете останаха напълно объркани.

Малката дружина се спусна сред мрака на дефилето и троловете, огньовете, падината и цялото това безумие останаха зад тях.

КРИСТАЛЪТ

Бе късна утрин, когато Бен и неговата дружина престанаха да бягат. Бяха се отдалечили достатъчно от Мелкор, скрити долу в сенките под обвитите в мъгла канари и сред дефилетата. Намираха се посред хълмистите места, откъдето гони гномите са били отвлечени. Гномите отдавна бяха изчезнали, изглежда скалните тролове бяха престанали да се интересуват от тях и вече нямаше смисъл да се бяга.

Не се заблуждавай, мислеше си Бен, докато рязко се навеждаше да се облегне на един дъбов ствол. Това си бе позорно бягство, макар да не искаше да си го признае. Би предпочел да го определи по друг начин — като преодоляване на засада или нещо подобно. В интерес на истината обаче, просто бягаха да си спасяват кожата.

Уилоу, Куестър, Абърнати и коболдите насядаха наоколо му на полянка с изсъхнала трева с бледорозов цвят. Над тях небето бе покрито със сива облачна пелена и във въздуха се усещаше приближаващият дъжд. Хапнаха малко от листата и клоните на сините дъбове, които растяха наблизко, и пийнаха вода от един близък ручей, който се спускаше горе от планините. Нямаха никаква друга вода и храна. Всичко, което бяха взели със себе си, включително и конете, бе останало при троловете.

Бен дъвчеше и пиеше безучастно, опитвайки се да си събере мислите. Можеше да изтъква каквито си ще предимства на случилото се, но истината бе, че нещата не бяха в полза на владетеля на Ландовър. Беше на ръба на бездната. Ако се изключеха седящите наоколо му, не беше си спечелил нито един съюзник. Лордовете на Зеленоречието, традиционни поддръжници на трона, го бяха посрещнали хладно, бяха се опитали неуспешно да го подкупят, след което фактически го бяха изхвърлили през вратите на Риндуеър. Речния господар го бе посрещнал по-любезно, ала само защото изобщо не се интересуваше от нищо, свързано с трона, уверен, че спасението на неговия народ е изцяло в собствените му ръце. Скалните тролове го бяха заловили и без съмнение щяха да се разправят с него, ако не бе

успял да избяга от животинските им кошари и то не със собствени усилия, а благодарение на постоянството на Уилоу и на благоприятния обрат на събитията, който бе позволил на Куестър да направи една щогоде сполучлива магия.

Е, вярно, че съществуваха гони гномите. Филип и Сот го бяха уверили в своята вярност, но за какво му бе нужна тя, каква полза можеше да има верността на едни създания, които живееха в бърлоги и бяха презрени от всички като крадци, които се хранят с леш и с нещо още по-лошо?

— Значи, каква е равносметката? — попита той гласно и всички изненадано го погледнаха. — Лордовете на Зеленоречието — Календбор, Стрехан и останалите — ще положат клетва за вярност пред трона, ако ги отърва от дракона, което никой не е успял досега да направи. Речния господар ще положи клетва пред трона, ако изкопча обещание от лордовете на Зеленоречието и всички останали, че ще спрат да унищожават земите и водите му и ще работят заедно с него за опазване чистотата на долината. Непосилна задача. Скалните тролове ще положат клетва за вярност на трона, ако мога един ден да се върна в Мелкор без страх да бъда направен на решето. И тук възможностите са ясни — той замълча. — Бих казал, че това изчерпва въпроса, не е ли така?

Никой нищо не отвърна. Куестър и Абърнати се спогледаха неуверено, Уилоу гледаше, сякаш не разбираше — и сигурно е така — помисли си той. Коболдите бяха отпразвили към него ясните си проницателни очи и се усмихваха с тънките си усмивки.

Той целият почервеня от безпомощност и гняв.

— Истината е, че не успях да направя и крачка напред. Абсолютна нула. Нищо. Имате ли да кажете нещо? — Много му се искаше някой да го опровергае.

Куестър му направи тази услуга.

— Ваше величество, струва ми се, че сте прекалено суров към себе си.

— Така ли? Може би не казвам истината, Куестър Тюс?

— Това, което казвате, е вярно, ваше величество, но пропускате важно съображение във ваша полза.

— Така ли? И какво е то? Куестър се окопити.

— Не вземате предвид колко е трудно вашето положение. Да бъдеш крал на Ландовър не е лесно и при най-благоприятните обстоятелства.

Останалите кимнаха в знак на съгласие.

— Не — тръсна глава Бен. — Това не мога да приема. Не мога да хвърлям вината върху обстоятелствата. Човек приема обстоятелствата такива, каквито са, и ги използва по най-добрия начин.

— А защо мислиш, че ти не си направил това, Бен? — поиска да знае Уилоу.

Въпросът го обърка.

— Защото не съм! Не можах да убедя нито лордовете на Зеленоречието, нито твоя баща, нито онези проклети тролове да направят нищо от онова, което исках от тях! За малко не ни убиха онези тролове. Ако ти не ни бе последвала и ако Куестър не бе успял да направи онази магия, вече да сме мъртви.

— Няма какво толкова да ми хвалиш магията — промърмори Куестър и сбръчка лице от неудобство.

— Вие успяхте да освободите гномите, ваше величество — припомни му Абърнати резервирано. Кафявите му очи примигнаха. — Лично аз намирам това за напразно усилие, но ценните им животи сега се дължат изцяло на вас. Вие настояхте да ги вземем с нас.

Останалите отново кимнаха. Бен ги изгледа един подир друг и се навъси.

— Високо ценя вашия вот на доверие, но не го намирам за основателен. Защо да не приемем онова, което всички знаем — че аз просто не ставам за тази работа.

— Правите всичко, което можете ваше величество — заяви Куестър веднага. — Никой не може да иска от вас нищо повече.

— Нито да направи — добави Абърнати.

— Но може да има някой, който наистина е способен да направи повече — заяви Бен натъртено. — Може би някой би успял.

— Ваше величество! — надигна се Абърнати решително. Той повдигна очилата на носа си и наостри уши. — Аз съм писар на трона от повече години, отколкото вие сте живял. Може би е трудно това да се приеме, имайки предвид настоящия ми вид — той хвърли унищожителен поглед към Куестър — но въпреки това ви моля да вярвате на думите ми. Бил съм свидетел как кралете на Ландовър идват

и си отиват — старият крал и онези след него. Наблюдавал съм техните опити да управляват, виждал съм техните прояви на мъдрост и на усърдие. Някои бяха способни, други не — той драматично вдигна дясната си лапа.

— Но ще ви кажа, ваше величество, че никой — дори и старият крал — не е изглеждал по-обещаващ от вас!

Той свърши и бавно седна на задните си лапи. Бен остана изумен. Не бе очаквал дори и в най-безумните си мечти да получи такава висока оценка от скептичния писар.

Усети как Уилоу го хвана за ръка.

— Повярвай ми, Бен. С интуицията, наследена от майка ми, аз долавям в теб нещо много особено. То ми подсказва, че ти си различен. Струва ми се, че си определен да бъдеш крал на Ландовър. Мисля, че никой друг дори не би се и опитал.

— Уилоу, ти ле можеш да прецениш... — започна той, но внезапно просъскване от страна на коболдите го прекъсна. Те си казаха нещо, след което Бунин рече бързо нещо на Куестър.

Магьосникът погледна към Бен.

— Коболдите са съгласни със силфидата, те усещат, че вие сте по-особен, проявявате кураж и сила. Вие сте кралят, на когото искат да служат.

Бен се отпусна на дънера на дървото безсилен, като клатеше укорително глава.

— Какво да направя, за да ви убедя, че грешите. С нищо не съм по-различен от останалите, с нищо не съм по-особен. С нищо не мога да бъда по-добър крал от който и да е човечец. Не виждате ли? Вие правите същото, което и аз, когато приех короната — мамите самите себе си! Това кралство може би е фантазно на книга, но всъщност е напълно реално и никакви добри пожелания и самовнушения няма да разрешат проблемите му.

Никой не отвърна. Те мълчаливо го гледаха. Искаше му се да каже още нещо, за да ги убеди, но се отказа. Нямахше какво повече да се добави.

Най-сетне Куестър се изправи, така, сякаш целият товар на света бе паднал на плещите му. Лицето му, подобно на прилеп, бе сбръчкано, като свито от болка. Много бавно успя да се окопоти.

— Ваше величество, трябва да знаете нещо — той нервно се прокашля. — Казах ви преди, че моят природен брат ви е избрал съвсем съзнателно за купувач на трона на Ландовър. Казах ви, че ви е избрал, защото е бил убеден, че ще се провалите като крал и кралството отново ще се върне при него — както всеки път след смъртта на стария крал. Той е бил убеден, че вие сте очевиден неудачник, ваше величество, и фактически е разчитал на това.

Бен скръсти ръце пред гърди, сякаш да се защити от нападките.

— И предполагам, че ще остане разочарован като разбере как се развиват нещата, така ли?

Куестър отново се прокашля, местейки се от крак на крак с чувство на неудобство.

— Работата е там, ваше величество, че той знае прекрасно как се развиват нещата и е крайно разочарован.

— Честно казано, Куестър, и пет пари не... — Бен внезапно спря. Той упорито се загледа в другия. — Какво каза? Нима твърдиш, че знае как се развиват нещата — точно как се развиват нещата?

Той се изправи на крака и се обърна към магьосника.

— Но как е възможно това, Куестър? Та нали магията му вече не може да достигне до този свят. Ти каза, че той не е могъл да вземе нищо със себе си, когато е напуснал Ландовър, освен медальона. Трябвало е да се откаже от всичко останало, а щом е така, как разбира какво става тук.

Куестър беше зловещо спокоен. Лицето му бе застинало като смъртна маска.

— Аз му казвам какво става, ваше величество — тихо каза той.

Настъпи безкрайно мълчание. Бен не можеше да повярва на ушите си.

— Ти ли му казваш? — повтори той поразен.

— Принуден съм, ваше величество — Куестър сведе очи. — Такова беше нашето споразумение, когато той напусна Ландовър заедно със сина на стария крал. Можех да стана придворен магьосник в негово отсъствие, но трябваше да се съглася да му докладвам как се справят претендентите за крале на Ландовър, дошли от вашия свят. Трябваше да го информирам за техните провали и за успехите им, ако има такива. Той възнамеряваше да използва тази информация при

избирането на кандидати за бъдещи продажби на трона. Откриваше слабостите им чрез получената информация.

Останалите също се изправиха на крака. Куестър не обърна внимание на това.

— Не искам повече да има тайни между нас — продължи бързо той. — Боя се, че тайните ни станаха твърде много, затова ще ви кажа и последното, което скрих от вас. Веднъж вие ме попитахте колко крале е имало след смъртта на стария крал. Аз ви отговорих, че са трийсет, само че не ви казах, че последните осем бяха изпратени от компанията „Роузънс“ и то за по-малко от две години. Петима от тях не издържаха и десетдневния пробен срок, който се допускаше в условията на договора. Давате ли си сметка какво значи това, ваше величество? Това значи, че пет пъти поне компанията е трябвало да върне на купувача получената сума — пет пъти моят природен брат е загубвал покупката. Един милион долара всеки път, ваше величество. Това значи лоша репутация, лош бизнес. Струва ми се, че нито фирмата, нито брат ми биха понесли това. Оттук стигам до извода, че загубите не са били разкрити, че повечето, ако не и всички продажби, са ставали скрито от фирмата. И доколкото мога да съдя, недоволството на купувачите е било прикрито по възможно най-бързия начин.

Той съзнателно замълча.

— Какво говориш, Куестър — пророни Бен.

— Това, че ако сега използвате медальона, за да се върнете във вашия свят, ваше величество, парите ви ще са изчезнали, а срокът на живота ви — значително намален.

Абърнати беше направо бесен. Бе разтворил муцуна, зад която се оголваха гъстите му зъби.

— Знаех си аз, че не може да ти се вярва, Куестър Тюс! — заплашително изръмжа той.

Бен веднага вдигна ръката си.

— Не, почакай малко. Той можеше и да не ми каже това. Каза ми го по собствена воля. Защо, Куестър?

Магьосникът някак трогателно се усмихна.

— За да разберете колко много ви вярвам, ваше величество, Бен Холидей. Всички други ви уверяваха убедително и красноречиво в своето доверие, но вие не желаете да ги послушате. Надявам се, че

това признание ще постигне онова, което те явно не успяха и ще ви накара да повярвате на себе си. Струва ми се, че вие сте кралят, когото Ландовър очаква и смятам, че и моят природен брат се страхува от това. Той немалко се разтревожи, когато вие не се отказахте в ситуация, в която мнозина преди вас биха се отказали. Обезпокоен е, че вие може да намерите начин да задържите трона. Той се страхува от вас, ваше величество.

Уилоу стисна ръката на Бен.

— Послушай го, Бен, аз имам доверие в него. Куестър въздъхна угрижено.

— Аз имах сериозни основания да правя онова, което брат ми искаше от мене. В противен случай нямаше да получа службата на придворен магьосник, а знаех, че по друг начин няма да мога да помогна на тази страна. Вярвах, че помощта, която ще ѝ окажа като придворен магьосник, ще оправдае вредата, която може да ѝ нанесат моите доклади. Едва напоследък започнах да подозирам каква е съдбата на онези, които купуваха кралството, но не успявах да се задържат. Само че е твърде късно да им помогна... Гласът му пресекна.

— Брат ми се споразумя с мен и за още нещо, ваше величество, и аз си признавам със срам, че не успях да му откажа. Неговите магически книги, в които се пазят тайните на магията, придобити от магьосниците от създаването на тази страна насам, са скрити някъде в кралството и само той знае къде. Той не може да ги вземе със себе си и ги е обещал на мен. Всеки път, когато се провали поредният крал, той ме посвещава по малко в тези магически знания. Аз с нищо не улеснявам плановете му, ваше величество, но не мога да устоя на изкушението на магията. Тези откъслечни знания ми помагат в моето обучение. Зная, че той никога няма да ми даде книгите и че ме използва като заложник. Но съм убеден, че рано или късно ще изпусне някоя и друга дума или тайна, тъй че аз ще успея да намеря книгите и да го унищожа.

Прилепското лице се разкриви и бръчките му се врязаха дълбоко.

— Оставих се да ме използват, ваше величество, защото не виждах друг изход, но винаги съм имал добри намерения. Желая тази страна да се възстанови и бих направил всичко за това. Обичам я повече от живота си!

Бен мълчаливо го наблюдаваше, изпълнен с най-противоречиви чувства. Уилоу държеше ръката му и настоятелно я стискаше, сякаш искаше да му подсказе, че според нея Куестър говори истината. Абърнати още беше нащрек. Коболдите стояха безмълвни до него и той нищо не можеше да прочете по техните тъмни лица.

Отново погледна магьосника и грубо му заговори:

— Куестър, ти нееднократно си подчертавал, че мога да използвам медальона и безпрепятствено да се върна в моя свят.

— Трябваше да изпитам вашата всеотдайност, ваше величество! — прошепна убедено Куестър. — Трябваше да ви се даде възможност за избор.

— А ако бях предпочел да използвам медальона?

Настъпи безкрайно мълчание.

— Ще ми се да вярвам, ваше величество..., че бих успял да ви спра.

Внезапно очите му наляха със сълзи. Бен забеляза смесицата от срам и уязвеност, която се отразяваше в тях.

— И на мен ми се ще да го вярвам, Куестър — ласкаво каза той.

Той се замисли за момент, после постави ръка на рамото на магьосника.

— По какъв начин осъществяваш връзката си с Мийкс, Куестър? Как разговаряш с него?

На Куестър му трябваше известно време да се овладее, после бръкна сред гънките на дрехата си и измъкна нещо оттам. Бен удивено го погледна. Беше кристалът, който Куестър носеше, когато Бен за първи път стъпи на ландовърска земя. Напълно го беше забравил. Беше го виждал няколко пъти оттогава, без да му обърне внимание.

— Кристалът е негов, ваше величество — обясни Куестър. — Даде ми го, когато напусна Ландовър. Аз го затоплям в ръце и лицето му се появява в него. Тогава мога да разговарям с Мийкс.

Бен се загледа безмълвно в кристала, в бездънните му слоеве и в дъгата от цветове, която проблясваше в него. Кристалът бе окачен на сребърна верижка, прокарана през малка дупчица в края му.

Той погледна Куестър.

— Има ли Мийкс някаква друга възможност за връзка с Ландовър?

Магьосникът поклати глава.

— Мисля, че не.

Бен опита тежестта на кристала.

— Имаш ли ми достатъчно доверие, Куестър, за да ми дадеш този кристал? — попита той почти шепнешком.

— Вземете го, ваше величество — веднага отвърна магьосникът.

Бен кимна и леко се усмихна, после подаде кристала обратно на Куестър.

— Би ли повикал Мийкс, ако обичаш? Настъпи момент на колебание, после Куестър взе кристала в ръце и го притисна в длани. Уилоу, Абърнати и коболдите приближиха, сърцето на Бен се разтуптя. Не беше очаквал, че ще се срещне с Мийкс толкова скоро, но сега нямаше търпение това да стане.

Куестър внимателно отвори длани и вдигна кристала за верижката. Мийкс надникна от центъра на кристала и в погледа му се четеше изненада.

Бен се наведе така, че очите му да са на нивото на Мийкс.

— Добър ден, господин Мийкс — поздрави той. — Как вървят работите в Ню Йорк?

Покритото с белези лице на стареца беше потъмняло от гняв, погледът му бе зъл. Бен никога не бе виждал подобна омраза.

— Май нямаш много желание за разговори? — усмихна се Бен според придворния етикет. — Не те обвинявам. Работите ти май не вървят много, добре, нали?

Мийкс се опита да каже нещо, но само успя да вдигне ръката в черната ръкавица.

— Не, не си прави труда да отговаряш — прекъсна го Бен. — Въобще не ме интересува какво ще ми кажеш. Искам само да знаеш едно — той взе кристала от Куестър и го вдигна пред очите си, усмивката му изчезна. — Искам само да знаеш, че колелото на каруцата ти се клати!

После той взе кристала и го запрати в едни скали на отсрещната височинка, така че го разби целия на парчета. После стъпка парчетата с крак.

— Сбогом, господин Мийкс — тихо каза той. Обърна се. Спътниците му го наблюдаваха, застанали на куп там, където ги беше

оставил. Бавно се върна при тях, погледите им продължаваха да бъдат насочени към него.

— Мисля, че си уредихме сметките с господин Мийкс — каза той.

— Ваше величество, позволете ми да кажа нещо — помоли Куестър. Беше развълнуван, но се овладя — ваше величество, вие не можете да се откажете — той погледна объркано към другите. — Може и да съм загубил доверието на всички ви поради постъпката си, може би ще бъде най-добре да не продължавам с вас, готов съм да приема това, но вие трябва да продължите. Абърнати, Буниън, Парснип и Уилоу също ще останат с вас. Те вярват във вас и с основание. Вие имате мъдростта, милосърдието, силата и куража, които те изтъкнаха, но имате и още нещо, ваше величество, Бен Холидей. Вие имате нещо, което никой крал на Ландовър не е проявявал от много години — нещо, което всеки крал би трябвало да има. Вие притежавате решителност. Не се отказвате, когато всеки друг на ваше място би се отказал. Един крал трябва да притежава преди всичко това качество.

Той замълча и поизправи прегърбения силует.

— Не ви излъгах, когато ви казах, че брат ми е забелязал тази решителност у вас и се страхува от нея — той поклати глава заплашително. — Не се отказвайте сега, ваше величество, бъдете краля, който искахте да бъдете.

Той свърши и зачака отговора на Бен. Бен погледна към другите — към Уилоу, в чийто пламенен поглед се четеше повече от доверие; към Абърнати, саркастичен и надменен; към Парснип и Буниън с техните маймунски лица, зад които прозираше скрито познание. Всяко от тези лица беше като актьорска маска в някакъв сложно заплетен спектакъл и цялата драма още не бе приключила. Кой са всички те — питаше се Бен, и кой съм самият аз.

Изведнъж почувства, че го дели цял един живот от всичко, което бе преживял, преди да дойде в този странен свят. Нямаше ги небостъргачите, съдилищата, юридическата система на Съединените щати, градовете, правителствата, условностите, законите, нямаше нищо от онова, което бе на времето. Той бе обграден от един небивал свят — от дракони, магьосници, вълшебници от всякакъв вид, замъци, рицари, русалки и магьосници — магически и вълшебни същества.

Започваше живота си отначало и всички правила бяха нови за него. Бе скочил в бездната и продължаваше да пада.

Усмихна се най-неочаквано.

— Нямам и намерение да напускам, Куестър. — Усмивката му стана още по-широка. Как бих могъл да напусна при такива красноречиви доказателства за вярност? Как бих могъл да напусна такива верни приятели? — той бавно заклати глава не само пред своята лудост, но и пред тяхната. — Не, животът продължава, ние — също.

Уилоу се усмихваше, коболдите просъскаха в знак на одобрение. На лицето на Куестър се изписа облекчение, дори и Абърнати кимна в знак на съгласие.

— Имам обаче едно условие — той престана да се усмихва, пристъпи напред и дружески постави ръка на рамото на Куестър. — Тръгнахме заедно и ще вървим заедно. Да оставим миналото, Куестър, ние имаме нужда от теб.

Куестър го гледаше, без да може да повярва.

— Ваше величество, готов съм да направя всичко за вас, но... не мога... — той погледна смутено към останалите.

— Да гласуваме — предложи Бен. — Да остане ли Куестър с нас? Буниън? Парснип? — коболдите кимнаха. — Уилоу? — силфидата също кимна.

Той помълча малко и погледна Абърнати.

— Абърнати?

Абърнати мълчаливо го изгледа и не направи никакъв жест. Бен почака. Писарят изглеждаше така, сякаш е издялан от камък.

— Абърнати? — тихо повтори той. Кучето сви рамене.

— Смятам, че той разбира от хора по-малко, отколкото дори от магия, но намеренията му не са били лоши, нека дойде.

Бен се усмихна.

— Точно така, Абърнати — изкоментира той. — Ето че отново сме заедно — погледна Куестър. — А ти идваш ли с нас?

Целият зачервен, с усмивка, която потрепваше в ъгълчетата на устните му, магьосникът кимна с готовност.

— Да, ваше величество.

Бен ги изгледа един след друг и за миг си помисли, че всички са побъркани, после обърна поглед към небето. Слънцето приличаше на

огнено кълбо отвъд мъглите и облаците, намираше се точно над главите им, приближаваше обяд.

— Тогава най-добре да тръгваме — каза Бен.

Абърнати скръцна със зъби.

— Ъम्म... Закъде да тръгваме, ваше величество? — попита колебливо той.

Бен приближи до него и сложи ръце на косматите рамене на кучето. Той погледна съчастнически към останалите.

— Където казах на скалните тролове, че отиваме, Абърнати; където трябваше да отидем отдавна.

Писарят го изгледа.

— А къде е това, ваше величество? Бен се усмихна тържествуващо.

— Към Дълбокия свлек, Абърнати, при Нощната сянка.

ДЪЛБОКИЯ СВЛЕК

Всички счетоха, че Бен Холидей е полудял, всеки в различна степен, разбира се, но общото им мнение бе неопровержимо. Коболдите показаха това, като изсъскаха заплашително и мрачно разтегнаха муцуни в усмивка. Същото се четеше и в очите на Уилоу, която разтърси неодобрително дългите си до кръста коси. Куестър и Абърнати останаха слисани и двамата започнаха да приказват едновременно.

— Вие сте си загубили ума, ваше величество! — избухна кралският писар.

— Не можете да се оставите в ръцете на вещицата! — предупреди магьосникът.

Бен ги остави да роптаят известно време, после ги накара да седнат и търпеливо им обясни намерението си. Не е загубил разума си, увери ги той. Напротив, знаел съвсем точно какво прави. Вярно бе, че поема известен риск, решавайки да отиде в Дълбокия свлек и да се изправи пред Нощната сянка, но в този момент всичко за него крие риск, а нищо не би му дало по-големи възможности.

Накара ги само да помислят. Ключът към всяка врата, която му бе затворена, бе придобиването на власт над магията. Магията бе дала живот на тази земя и на всички, които живееха в нея от самото начало. Сега загубата на магия заплашваше да унищожи този живот. Медальонът беше нещо магическо, което позволяваше той да премине от своя свят в техния, а при нужда и обратно. Паладин беше също магическо същество и само с магия можеше да бъде повикан отново. Сребърният дворец бе магическа сграда и само магия можеше да я съхрани. Повечето от съществата по тези земи бяха магически и разбираха, уважаваха и се страхуваха само от магията. Лордовете на Зеленоречието искаха Бен да ги освободи от дракона, а за това бе нужна магия. Речния господар искаше населението на страната да работи съвместно с него за излекуването на земята, а това сигурно също изискваше известна магия. Марк и неговите демони притежаваха

черна магия, която заплашваше да унищожи всички. И наистина много могъща бяла магия бе нужна, за да не се случи всичко това.

Той замълча. Тогава кой можеше да притежава магията, от която се нуждае, за да сложи ред във всичко това? Кой притежаваше магия, каквато другите не притежаваха?

Разбира се, имаше риск. Риск винаги съществуваше. Но дълги години никой не бе ходил при Нощната сянка; никой дори не се бе опитал да отиде. Никой крал на Ландовър не бе потърсил съюз с нея след смъртта на стария крал. Отпреди това, намеси се твърдо Абърнати. Старият крал също не искал да има нищо общо с нея. Още едно основание да я посетят сега, настоя Бен. Можеха да поговорят с нея. Биха могли дори да я убедят. Ако нищо друго не успееше, биха могли да я измамат.

Той сви рамене. Е, добре, да оставим измамата настрана. Въпреки това, тя си оставаше най-големият им залог. Тя притежаваше най-могъщата магия на тази земя — поне Куестър му бе казал така по време на уроците си. Другите насочиха обвинителни погледи към магьосника. Тази магия можеше да обърне нещата в негова полза, той нямаше нужда от много, дори да реши само един от проблемите, пред които се бе изправил, пак е достатъчно. Дори ако откаже да използва собствената си магия, тя би могла да се съгласи да го срещне с вълшебниците. Той би могъл да разчита на тяхната помощ.

Забеляза как Уилоу леко трепна когато спомена вълшебниците и загуби малко от своята увереност. Ала се отърси от това чувство и продължи да изрежда своите аргументи. Всичко бе премислил и това решение на проблема бе безупречно. Той се нуждаеше от съюзник, който да му помогне да обедини останалото население на Ландовър. Не би могъл да намери по-силен съюзник от Нощната сянка.

Нито по-опасен, изтъкна Куестър безапелационно.

Но Бен не можеше да бъде разубеден. Въпросът бе решен и трябваше да тръгват на път. И те поеха към Дълбокия свлек. Всеки, който не желае да тръгне с него, можеше да остане — Бен каза, че ще го разбере.

Никой не се отказа, но в погледите на повечето се четеше притеснение.

Вече беше обяд и те вървяха на юг през хълмовете до вечерта. Времето си оставаше неприятно, облаците продължиха да се трупат и

надвисваше дъждовна буря. Със спускането на нощта мъглата стана по-гъста и започна да ръми. Дружината се настани за нощувка под една надвиснала скала, под висок склон, покрит с гора от изсъхнал ясен. Влагата и мракът ги обгърнаха веднага и шестимата се сгушиха един до друг под навеса, пийнаха изворна вода и хапнаха малко от сините дъбове и някакви странни корени, събрани от предвидливия Парснип. Застудя и на Бен изведнъж му се прииска глътка от любимия му „Гленливет“.

Бързо свършиха с вечерята и започнаха да се приготвят за спане. Нямаха никакви завивки; всичко бе останало подир бягството им при троловете. Куестър пожела да използва магия и този път Бен се съгласи. Коболдите изглеждаха калени, но всички други можеха да хванат пневмония до сутринта, ако нямаха нещо, с което да се предпазят от студа. Освен това, Куестър бе показал в Мелкор, че владее магията по-добре.

Тази вечер обаче не се получи така. Магията просветна и задимя и се появиха няколко десетки носни кърпи, целите на цветчета. Куестър изрази някакво негодувание срещу времето и опита отново. Този път се появиха конопени чували. Вече и Абърнати започна да негодува и духовете се нагорещиха по-бързо от телата. При третия опит магьосникът извика една палатка с много ярки цветове, обзаведена с възглавнички и тоалетки и Бен реши да се задоволят с това.

Настаниха се вътре и един по един започнаха да заспиват. Абърнати остана на пост дори и задрямал, подал муцуна извън платнището на палатката, защото не бе напълно убеден, че троловете са се отказали от тях.

Единствено Бен остана буден. Той лежеше в мрака, заслушан в шума на дъжда, който биеше по палатката. Бе обхванат от несигурност, която досега успешно бе пренебрегвал. Имаше чувството, че времето безвъзвратно му се изплъзва. Разбираше, че ще му се изплъзне завинаги, по-скоро, отколкото бе очаквал. Тогава Марк можеше да го завладее или пък да му се случи някаква друга беда, която да не успее да предотврати. В такъв случай щеше да бъде принуден да използва медальона, за да се спаси, въпреки че се бе закълел да не го прави. Какво би му оставало? Какво би могъл да направи, ако животът му наистина бъде застрашен — не от дребни лордове, които искаха да му,

разбият челюстите, нито от тролове, които да го затворят в кошара, а от някое чудовище, което би могло да му извади душата преди дори да мигне с око? Точно такива чудовища го очакваха и той знаеше това. Очакваше го Нощната сянка.

Застави се да насочи всичките си мислите към вещицата от Дълбокия свлек. Досега бе избягвал да го прави, защото така му беше по-лесно. Знаеше, че трябва да я посети, независимо колко опасно можеше да се окаже. Нощната сянка вдъхваше у всекиго страх, какъвто само Марк можеше да внуши. Дали пък не предприемаше нещо, което не беше по силите му? Дали не излагаше всички на опасност, както бе станало със скалните тролове? Той хапеше замислено долната си устна. Вече не можеше да си го позволи, вече никой нямаше да им се притече на помощ. Трябваше да бъде по-внимателен и да вземе предохранителни мерки.

Особено що се отнася до Уилоу, помисли си той. Загледа се в нея, докато спеше, и се опита да си представи силуета ѝ. Тази нощ тя не се бе преоборила в дърво. Очевидно правеше това на определени периоди. Вече не се чувстваше отблъснат от представата, както в началото. Сигурно го бе притеснила само необичайността на такава промяна, но вече свикваше. Колкото нещо беше по-познато, толкова по-лесно бе да се приеме.

Той сам се ядоса на себе си. Да си кажем правичката, Бен Холидей, благодарение на нея ти отърва кожата и вече си склонен да я приемеш. Браво на тебе.

Той успокои дишането си и затвори очи. Предпочиташе тя да не бе направила толкова жертви, за да го последва. Предпочиташе да не бъде толкова импулсивна. Това го караше да се чувства отговорен, а на него не му се щеше. На нея, разбира се, ѝ харесваше. Тя гледаше на нещата като дете — съдбата им била предречена от оплетените клони на брачното ложе на родителите ѝ, животът им бил свързан от случайната среща в някакъв вир. Тя очакваше от него нещо, които той не бе готов да даде на никого.

Мислите му се разсеяха и упорството му започна да понамалява. А може би целият проблем не беше неин, а негов; може би истинският проблем бе, че той не можеше да ѝ даде онова, което очаква. Може би

заедно с Ани бе загубил всичко добро в себе си. Неприятно му бе да го мисли, но може би беше така.

С изненада усети сълзи в очите си. Изтри ги мълчаливо, благодарен, че никой не можеше да го види.

Прогони мислите си и потъна в себе си. Сънят го събори и той започна да сънува.

Събуди се рано на другата сутрин, когато светлината едва се бе появила на източния хоризонт и мъглата се спускаше над хълмовете. Останалите от малката дружинка бяха се събудили също и се изтягаха, схванати от спането сред влагата и студа и продължаваха да се прозяват, защото нощта им се бе видяла кратка. Дъждът бе оставил само капчици по листата на дърветата. Бен излезе от палатката и тръгна в предутринния здрач към едно малко ручейче, което се бе образувало сред скалите, между гъстите храсти. Тъкмо се навеждаше да пие от шепите си, когато две лица, подобни на пор, внезапно изникнаха иззад храстите.

Той отскочи назад и опръска лицето си с вода, като едва не изруга.

— Ваше светло величество — отправи се поздрав към него.

— Ваше могъщо величество — отекна още един глас.

Филип и Сот. Бен се овладя, положи известно усилие да преодолее първия импулс да им стисне гърлата и търпеливо зачака, докато те излязат от укритието си. Гони гномите бяха жалка картинка, с окъсани дрехи и сплъстена от дъжда козина. Изглеждаха още по-мръсни от обикновено, ако това изобщо бе възможно.

Пристъпиха напред, взирайки се в околния здрач.

— Трудно успяхме да се измъкнем от скалните тролове, ваше величество — обясни Филип.

— Преследваха ни до тъмно, а после не можахме да разберем накъде сте тръгнали — добави Сот.

— Уплашихме се, че може отново да са ви заловили — каза Филип.

— Притеснихме се, че може да не сте успели да избягате — каза Сот.

— Но намерихме следите ви и тръгнахме по тях — продължи Филип.

— Ние имаме слабо зрение, но прекрасно обоняние — добави Сот.

Бен поклати глава безпомощно.

— Защо изобщо сте си правили труда? — попита той и коленичи, за да ги погледне в очите. — Защо просто не сте си отишли заедно с останалите ваши хора?

— О не, ваше величество! — възкликна Филип.

— Никога, ваше величество! — заяви Сот.

— Ние обещахме да ви служим, ако ни помогнете да освободим нашите близки — каза Филип.

— Дали сме ви дума — каза Сот.

— Вие удържахте на думата си, ваше величество — каза Филип.

— И ние възнамеряваме да удържим на нашата — допълни Сот.

Бен ги гледаше и не можеше да повярва. Най-малко от тези двамата бе очаквал вярност, а и най-малко от това се нуждаеше. Филип и Сот можеха по-скоро да му създадат проблеми, отколкото да му бъдат от полза.

Беше готов да им го каже, но видя решителния израз на лицата им и в едва виждащите им очи. Спомни си, че гони гномите бяха първите, които дойдоха да засвидетелстват вярност пред трона на Ландовър — тогава, когато никой не желаше да го стори. Изглеждаше несправедливо да отхвърли тяхното предложение за помощ, когато никой друг нямаше желание да служи.

Той бавно се изправи и видя как те го проследиха с поглед.

— Ние отиваме в Дълбокия свлек — предупреди ги той. — Възнамерявам да се срещна с Нощната сянка.

Филип и Сот се спогледаха хладнокръвно и кимнаха.

— Тогава ние ще ви бъдем от полза, ваше величество.

— Наистина ще ви бъдем от полза — съгласи се Сот.

— Много пъти сме ходили в Дълбокия свлек — каза Филип.

— Познаваме пропастите добре — каза Сот.

— Наистина ли? — Бен не се и опита да скрие своето изумление.

— Да, ваше величество — отвърнаха заедно Филип и Сот.

— Вещицата не обръща много внимание на създания като нас — каза Филип.

— Вещицата дори не ни вижда — каза Сот.

— Ще ви преведем без проблеми, ваше величество — предложи Филип.

— После ще ви изведем навън — добави Сот. Бен протегна ръка и сърдечно стисна изцапаните им лапи.

— Съгласен съм — усмихна се той. Гномите целите грейнаха. Той се обърна отново към тях. — Само един въпрос. Защо сте чакали досега, за да се покажете? Откога стоите тук сред храстите?

— Цяла нощ, ваше величество — призна Филип.

— Страхувахме се от кучето — прошепна Сот. Бен ги заведе при стана и събщи на останалите, че гномите ще ги придружават до Дълбокия свлек. Абърнати изпадна в ужас и показа това по най-недвусмислен начин. Едно беше да приемат магьосника в групата на основание, че може да се окаже полезен — макар и да се съмняваше доколко — но гномите очевидно не можеха да бъдат полезни с нищо. Той изръмжа и гномите отстъпиха смутени. Коболдите им изсъскаха насреща, та дори и Уилоу изглеждаше усъмнена. Ала Бен държеше на решението си. Гони гномите идваха с тях.

Малко след изгрев слънце поеха отново на път. Закусиха набързо с клони и листа от сини дъбове и Куестър направи така, че палатката да изчезне сред взрив от светлина и кълба дим, което изплаши гномите до смърт. И ето че всички потеглиха. Вървяха югозападно по един криволичещ път, който ги изведе от хълмистата местност и отново ги поведе сред гори и езера, на границата със Зеленоречието. Колоната се водеше от Буниън и останалите го следваха. Ту започваше, ту спираше да вали и те често навлизаха сред мъгла, като студена димна завеса. Долината бе потънала в облаци и мъгли, които образуваха странна синкава мараня, стелеща се над върховете на дърветата и тъмните далечни склонове на планините. Сред дъжда цъфтяха цветя и на Бен това му се стори доста странно. Цветята бяха в пастелни нюанси и крехките им цветове траеха само минути, след което изсъхваха. Куестър ги нарече дъждовни цветя, с което не прояви кой знае каква оригиналност. Те се появяваха при дъжд и после загиваха. Той каза, че в добрите стари времена тези цветя имали повече от дванайсет часа живот, ала сега, както и всичко останало в долината, били засегнати от болестта. Вследствие от западането на магията животът им бил повече от мимолетен.

Малката дружинка направи кратка почивка преди обяд, като се разположи до поток, целия обрасъл с тръстики, лилии и кипариси. Водите на потока бяха зеленикавокафяви и нищо наоколо не изглеждаше съвсем здраво. Буниън отиде да потърси питейна вода. Отново бе започнало да вали и всички останали се скупчиха по дваматрима под клоните на дърветата. Бен почака, после улови погледа на Уилоу и я отведе настрана, където можеха да бъдат сами.

— Уилоу — нежно се обърна към нея той. Знаеше, че разговорът ще бъде труден. — Размислих за твоето идване с нас — в Дълбокия свлек и където и да е другаде. Струва ми се, че не е редно да продължаваш, а трябва да се върнеш у дома си в Елдъру.

Тя неотстъпчиво го изгледа.

— Не искам да се връщам у дома, Бен, искам да остана с теб.

— Зная, но мисля, че това е опасно.

— По-опасно е за мене да бъда без теб. Ти може би пак ще имаш нужда от помощта ми. Ще остана.

— Аз ще ти дам писмо до баща ти, в което ще му обясня, че си дошла по мое настояване, за да нямаш проблеми с него — продължи той. — Ще дойда по-късно и сам ще му обясня.

— Аз не искам да си вървя, Бен — повтори тя. Зеленикавият оттенък на лицето ѝ бе потъмнял под сенките на кипариса и на Бен му се струваше, че тя е почти част от дървото.

— Благодаря ти, че си готова да се изложиш на риск заедно с мен — каза той, — но това не е необходимо. Не мога да го допусна, Уилоу.

Тя леко наклони лице и изведнъж блясък се появи в зелените ѝ очи.

— Ти не можеш да ми налагаш нищо, Бен, сама ще решавам — тя замълча и му се стори, че вижда какво става в него. — Защо не кажете какъв е истинският проблем, ваше величество, кралю на Ландовър.

Той учудено я изгледа, после кимна в знак на съгласие.

— Добре. Не зная как да го кажа. Ако можех да бъда честен към себе си и да те задържа, щях да го направя, ала не мога. Аз не те обичам, Уилоу. Може би вълшебните същества се влюбват от пръв поглед, но с мене не е така. Не вярвам в поличби и знамения, не вярвам, че ние двамата ще се влюбим един в друг. Мисля, че можем да

бъдем приятели, но не мога да те оставя да, рискуваш живота си за мене по тази причина!

Той млъкна, усещайки как тя нежно хваща ръцете му.

— Още ли не разбираш, Бен? — прошепна тя. — Аз ти принадлежа, защото това е промисъл. Истината е вплетена в тъкънта на земната магия и макар че не я виждаш, тя въпреки това ще се осъществи. Аз те обичам, защото обичам като вълшебните същества — от пръв поглед и по предназначение. Не очаквам такова нещо от теб, но ти ще ме обикнеш, Бен, това ще стане.

— Може би — призна той и поривисто стисна ръцете ѝ, въпреки волята си. Толкова я желаяше, че почти бе готов да признае, че може би е права. — Ала сега не те обичам. Ти си най-красивото създание, което някога съм виждал, желая те толкова силно, че с мъка преодолявам това — той тръсна глава. — Но аз не вярвам, Уилоу, в бъдещето, което на тебе ти се струва толкова ясно. Ти не ми принадлежиш! Ти принадлежиш само на себе си!

— Ако не принадлежа на теб, то аз на никого не принадлежа! — пламенно настояваше тя, като сведе лице близо до неговото. — Страхуваш ли се от мене Бен? Забелязвам в очите ти страх, който не разбирам.

Той си пое дълбоко дъх.

— Имаше друга жена, Уилоу — която истински ми принадлежеше и аз на нея. Казваше се Ани. Тя бе моя съпруга и аз много я обичах. Не беше така красива като теб, но бе хубава и бе... забележителна. Умря преди две години при катастрофа и аз... аз не можах да я забравя, нито да престана да я обичам и да обикна друга.

Гласът му пресекна. Не знаеше, че и след толкова много време ще му бъде така трудно да говори за Ани.

— Не ми казвай защо се страхуваш, Бен — настояваше Уилоу. Гласът ѝ бе нежен, но неотстъпчив.

— Не зная защо се страхувам! — поклати той объркан глава. — Не зная. Може би защото когато Ани умря, загубих нещо от самия себе си — нещо толкова скъпо, че не вярвам да си го върна отново. Понякога ми се струва, че не мога да чувствам повече, само се преструвам...

В очите ѝ неочаквано се появиха сълзи и той се изненада.

— Не плачи, моля те — каза той. Уилоу се усмихна горчиво.

— Мисля, че ти се страхуваш да ме обикнеш, защото съм толкова различна от нея — нежно каза силфидата. — Страхуваш се, че ако ме обикнеш, по някакъв начин ще я загубиш. Аз не бих искала това. Аз искам това, което си бил, което си и което ще бъдеш — всичко, което си ти — ала не мога да го постигна, защото се страхуваш от мен.

Той се зае да отрича, но спря. Права беше, че се страхува от нея. Представи си я как танцуваше сред вековните борове посред нощ и как се преобрази от силфида в дърво, впила корени в пръстта, където бе танцувала майка ѝ. Това преобразяване все още го отблъскваше. Тя не бе човешко същество, а нещо повече, нещо различно.

Как би могъл да обикне създание, толкова различно от Ани...?

Тя изтриваше сълзите, които се стичаха вече от неговите очи.

— Моят живот е създаден от магията и е подчинен на нейната воля, Бен. Така трябва да бъде и с теб и ще бъде. И двамата сме сътворени от земна майка и небесен баща и земята ни свързва — тя се приведе напред и го целуна по бузата. — Ти ще се освободиш от страха си и един ден ще ме обикнеш. Убедена съм в това — той усети нежния ѝ дъх по лицето си. — Аз мога дълго да чакам, Бен, но няма да те напусна — нито ако ме помолиш, нито ако ми заповядаш. Аз съм твоя и ще бъда с теб. Ще остана с теб, дори ако рисковете са десет пъти по-големи, отколкото сега. Дори ако трябва да дам живота си за теб.

Тя се изправи и дългата коса и дрехите ѝ прошумоляха в утринната тишина.

— Никога повече не искам от мен да те напусна — каза му тя.

Тръгна си бързо и той безмълвно остана да гледа подире ѝ. Знаеше, че няма да го поиска.

Малката дружинка пристигна в Дълбокия свлек малко преди обяд. Дъждът бе преминал и денят озарен, макар че облаци покриваха цялото небе. Дъх на влага се просмукваше из въздуха и утринният хлад бе станал по-остър.

Бен застана със спътниците си в самия край на Дълбокия свлек и се загледа надолу. Целият огромен ров, освен ръбът, който го обграждаше, бе покрит с пелена от мъгла. Мъглата тегнеше над всичко и бавно пълзеше по разпръснатите върхари на дърветата и по хребетите, които се подаваха като навирени кокали на смазан скелет.

Околностите на пещерите бяха задушени от храсти — къпини и гъсталаци, закърнели и с окапали листа. В бездната нищо не помръдваше, от нея не долиташе никакъв звук. Приличаше на отворен гроб, който чака някой да го заеме.

Бен се взря в нея с безпокойство. Страшно беше да я гледаш — много по-страшно, отколкото от Панорамата. Струваше му се чудовищно — една зинала безформена бездна, врязана в земята, за да трупата разложение. Той хвърли поглед за миг към група сини дъбове, които растяха близо до ръба. Бяха почернели и изсъхнали.

— Ваше величество, не е късно да промените решението си — тихо го посъветва Куестър, застанал до лакътя му.

Той безмълвно поклати глава. Решението му бе взето.

— Може би е добре да почакаме до сутринта — измрънка Абърнати, като погледна неспокойно към облачното небе.

Бен отново поклати глава.

— Не. Няма за кога да отлагаме, ще вляза сега — той се обърна към тях като ги изгледа подред и каза: — Искам добре да ме чуете и без повече спорове. Филип и Сот ще дойдат с мене като водачи, те твърдят, че познават Дълбокия свлек. Друг никого няма да взема, останалите ще чакат тук.

— Ваше величество, не! — възкликна Куестър в недоумение.

— Смятате да се доверите на тези... тези канибали! — побесня Абърнати.

— Сигурно ще имате нужда от нашата помощ! — продължи Куестър.

— Направо е лудост да тръгнете сам! — довърши Абърнати.

Коболдите просъскаха и оголиха зъби в недвусмислено неодобрение, гони гномите се разтрепераха и се свиха, за да избегнат конфликта, писарят и магьосникът продължиха да спорят в един глас. Само Уилоу нищо не каза, но гледаше Бен толкова настойчиво, че той го усещаше.

Той вдигна ръце да ги накара да замълчат.

— Хайде стига! Казах ви, че не искам да спорите и толкова! Зная какво правя. Обмислил съм го достатъчно добре. Не искам да се повтаря случилото се в Мелкор. Ако не се върна, когато трябва, искам да има кой да ме издири.

— Тогава може да е твърде късно, ваше величество — заяви безцеремонно Абърнати.

— Казахте, че ще вземете още един, ваше величество — веднага се намеси Куестър. — Предполагам, че мене. Магията ми може да ви потрябва.

— Така е, Куестър — съгласи се Бен. — Но само ако се скарам с Нощната сянка и трябва да бъда измъкнат от положението. Ти ще останеш тук с Абърнати и коболдите, ще взема Уилоу с мен.

Настойчивият поглед на силфидата премина в изумление.

— Ще вземете момичето ли? — възкликна Куестър. — Но каква закрила може да ви окаже тя?

— Никаква — Бен забеляза как погледът ѝ се обърна навътре към себе си. — Аз не търся закрила, искам да намеря общ език с вещицата, не ми се ще тя да си мисли, че кралят на Ландовър има нужда от закрила, а тъкмо това ще си помисли, ако сляза при нея заедно с всички вас. Уилоу не всява никакъв страх, тя самата е вълшебно същество като магьосницата, те имат общи корени и двамата с Уилоу може би ще успеем да привлечем Нощната сянка за нашата кауза.

— Вие не познавате вещицата, ваше величество! — яростно настояваше Куестър.

— Изобщо не я познавате! — съгласи се Абърнати.

Тогава Уилоу излезе напред и нежно го хвана за ръка.

— Може би те са прави, Бен. Нощната сянка едва, ли ще предложи помощта си само заради мен. Нея не я интересуват съществата от езерната страна, също както не я интересуват и придворните от Сребърния дворец. Нея никой не я интересува, тя е много опасна, Бен.

Той забеляза, че Уилоу не поиска да остане. Тя бе вече свалила обувките и пътното си наметало и застана до него босонога, с къси панталонки и една туника без ръкави.

— Зная това — отвърна ѝ той. — Ето защо искам Куестър, Абърнати и коболдите да останат тук — за да ни се притекат на помощ, ако е необходимо. Ако всички влезем заедно, рискуваме да попаднем в ръцете ѝ едновременно. Но ако най-силните измежду нас останат, имаме шансове за спасение — той ги изгледа. — Разбирате ли ме?

Вдигна се всеобща глъчка.

— С цялото си уважение трябва да призная, че тази идея е както опасна, така и глупава, ваше величество — заяви Абърнати.

— Бих предпочел да бъда там, за да ви давам съвети — изтъкна Куестър.

Бен търпеливо кимна.

— Уважавам вашите чувства, ала вече съм решил. Каквото и да е рискът, не искам никой да го поема заедно с мене, щом това не се налага. Когато мога да направя нещо сам, без да излагам на опасност никой друг, то аз ще го направя. За съжаление обаче не мога.

— Никой не иска това от вас, ваше величество — тихо отвърна Куестър.

Бен срещна погледа му.

— Зная, не бих могъл да имам по-добри приятели — той замълча. — Но да спрем дотук, Куестър. Вие направихте всичко, което можяхте за мен. Времето тече и шансовете намаляват. Трябва да направя нещо, ако искам да бъда крал на Ландовър. Поел съм тази отговорност — към вас, към страната и към себе си.

Куестър нищо не каза. Бен погледна всички останали. Никой нищо не каза. Той кимна и хвана Уилоу за ръка. Опита се да прогони хладните тръпки, които внезапно го полазиха.

— Водете — заповяда той на Филип и Сот. И те заедно тръгнаха към бездната.

НОЩНАТА СЯНКА

Имаха чувството, че стъпват във вир от потъмняла зловонна вода. Мъглата се възправи насреща им и започна да лепне по краката им. Пълзеше нагоре по бедрата и се виеше чак до кръста. Обгърна ги до раменете и накрая до шията. Само след миг целите се потопиха в нея. Бен едва не се задушаваше под пристъпа ѝ.

Той стискаше здраво ръката на Уилоу.

Мъглата бе като непроницаема завеса, която ги обгръщаше така, сякаш иска да ги задуши. Впиваше неумолимо влажни пръсти в кожата им и докосването ѝ им причиняваше смъдене, което не можеха да прогонят. Дъх на загнило дърво и пръст се носеше във въздуха и проникваше в мъглата, сякаш токсична течност се разливаше по кожата им, носеше се неприятна топлина, сякаш огромен звяр бе вързан в мрака и се потеше от ужас, докато кръвта му бавно изтичаше.

Самият Бен усети този ужас и се опита да го прогони. Гърбът и подмишниците на туниката му бяха овлажнели и дишането му стана неравномерно. Никога не бе изпитвал такъв страх, беше по-лошо, отколкото когато Марк го нападна в прохода на времето, по-лошо дори от срещата му с дракона. Това беше страх от нещо, което можеше само да се долови, без да се види. Той пристъпваше механично надолу по покрития с хрусталаци склон, без да усеща движенията си. Виждаше набитите силуети на гномите на няколко крачки пред него. Те упорито си проправяха път напред. Виждаше и Уилоу до себе си. Зеленикавият ѝ силует приличаше на призрак, копринените ѝ коси се спускаха от главата, ръцете и прасците ѝ и се ветрееха зад нея, разлюляни сред мъглата. Зърваше и някои храсти и скали наоколо, както и дървета и склонове далеч напред. Виждаше всичко това, но бе сляп за него. Онова, което не виждаше, а само усещаше, бе в центъра на вниманието му. Внезапно бе започнал да съзира най-добре скритото.

Потърси със свободната си ръка медальона, пхнат под туниката му и се успокои, като го напипа през тъканта.

Минутите се нижеха бавно и четиримата спътници опипваха пътя си в мъглата, като се взираха напрегнато без нищо да виждат. След това стигнала наравно, мъглата изтъня и гъсталаците преминаха в гора с ниски храсти. Бяха стигнали едно плато на няколко десетки метра над дъното на пропастта. Бен примигна, отново можеше да вижда. Пред тях се простираха дървета със стволоче, отрупани нагъсто, с преплетени клони и лиани, а над тях остро се издигаха върхове, които се забиваха в хоризонта, обгърнат във виещи се мъгли. Ръбът на бездната вече не се виждаше, беше изчезнало всичко отвъд нея.

Бен мина пред гномите и застана на малка издадена скала, загледан в дивата местност наоколо. Едва можеше да си поеме дъх.

„О, господи!“ — прошепна той. Бездните се простираха, докдето му поглед стигаше — отвъд мислимото. Дълбокият свлек се бе оказал нещо толкова огромно, че сякаш не се събираше между склоновете, които го обграждаха. Дълбокият свлек се бе разраснал колкото целия Ландовър!

— Уилоу! — възкликна той.

Тя на мига се оказа до него. Той посочи към гората, към огромното и безкрайно пространство и в очите му бе изписан ужас и усилие да разбере какво е онова, което вижда. Уилоу веднага схвана, взе ръката му в своите длани и я притисна.

— Всичко е само илюзия, Бен — бързо му обясни тя. — Виждаш неща, които в действителност не съществуват. Това е магията на Нощната сянка. Тя е отразила като в огледало хилядократно пространството на бездната, за да ни уплаши.

Бен погледна отново. Не видя нищо по различно, но въпреки това кимна, сякаш беше така.

— Разбира се — само магически трик, за да ни изплаши — той си пое дълбоко дъх. Вече можеше да бъде по-спокоен. — Знаеш ли, Уилоу, всичко това изглежда твърде красиво.

Той й се усмихна.

— А как успя ти да не се заблудиш?

Тя също му се усмихна като малка зелена фея.

— Аз съм вълшебна същество и долавям подобни трикове.

Продължиха да се спускат към дъното на пропастта. Филип и Сот не бяха разтревожени от илюзията, сигурно защото зрението им бе

толкова слабо, че не можаха да я видят, заключи Бен. Незнанието понякога наистина е благодат.

Те стигнаха до дъното на пропастта, и спряха. Обграждаше ги отвсякъде гъста дива гора, която изглеждаше безкрайна. Чепати стволове и вити клони се сплитаха като паячна мрежа под свода на мъглата. Лианите висяха като змии и храсталаците се бяха скупчили до задущаване. Пръстта бе влажна и хлъзгава.

Филип и Сот подушиха въздуха и поеха напред, Бен и Уилоу ги последваха. Те си пробиваха път през гъстата гора, като успяваха да открият пътеки, които никой не подозираше. Склонът на пропастта изчезна зад тях и те се озоваха отвсякъде заобиколени от джунгла. Обкръжаваше ги оглушителна тишина, не се виждаше, нито се чуваше нищо живо наоколо, нито глас на животни, нито полет на птици, нито жужене на буболечки. Бе притъмняло, слънцето бе скрито сред мрачната сива мъгла. Сенки се стелеха навсякъде. Те имаха чувството, че са живи погълнати, че са уловени в капан.

Не бяха изминали много път, когато съзряха гущерите.

Намираха се в началото на дълбоко дефиле и се канеха да навлязат в него, когато Бен забеляза нещо да се движи на дъното му. Той бързо накара другите да спрат и предпазливо се взря в сенките. Десетки гущери се бяха скупчили в дъното на дефилето. Техните люспести зеленикавочерни тела се плъзгаха едно през друго и грозните им езици се облизваха в мъглата. Бяха с различни размери — някои големи колкото алигатори, други дребни като жаби. Препречваха целия проход.

Уилоу хвана Бен за ръка и му се усмихна.

— И това е илюзия, Бен — увери го тя.

— Оттук, ваше величество — подкани го Филип.

— Насам, ваше величество — повика Сот.

Те се спуснаха в ямата и гущерите изчезнаха. Бен бе плувнал в пот и се чувстваше като глупак.

Очакваха ги и други илюзии и всеки път Бен им вярваше. Видяха един гигантски стар бряст, целия отрупан с огромни прилепи. Видяха поток, пълен с най-хищната риба и най-лошото от всичко — видяха едно сечище, където от напуканата земя се подаваха човешки ръце и се протягаха с извитите си нокти към всичко, което би могло да мине.

Всеки път Уилоу и гномите го водеха непоколебимо напред и въображаемите опасности се изпаряваха в мъглата.

Измина повече от час преди да стигнат блатото, приближаваше обяд. Пред тях, докдето им поглед стигаше, се простираше огромно мочурище, с тръстики и плаващи пясъци. От мочурището се вдигаше пара и плаващите пясъци бълбукаха, сякаш изпод земята се отделяха мехурчета.

Бен хвърли поглед към Уилоу.

— И това ли е илюзия? — попита той, вече готов за редовния отговор.

Ала този път тя поклати глава.

— Не, блатото е истинско.

Гномите пак бяха започнали да душат въздуха. Бен погледна към блатото. Един гарван бе кацнал на изсъхнал клон наред него. Това бе огромна грозна птица, с бяло петно на главата. Тя ги гледаше с малките си тъмни очички, вдигнала замислено глава.

Бен отмести поглед.

— Ами сега? — попита той другите.

— Има пътека, по която да продължим, ваше величество — отвърна Филип.

— Пътека през блатото — съгласи се Сот.

Те се заклатушкаха напред покрай брега. Подобните им на пор лица бяха вдигнати, така че да душат въздуха. Бен и Уилоу бавно поеха подир тях. След около трийсетина метра гномите се обърнаха към блатото и започнаха да го прекосяват. На това място то не изглеждаше по-различно, отколкото другаде, но явно имаше твърда почва под краката им, защото те уверено вървяха няколко минути. Бен отново погледна гарвана, той продължаваше да ги наблюдава.

— Не ставай параноичен — промърмори си той. Навлязоха по-надълбоко в джунглата. Не след дълго Филип и Сот изведнъж се възбудиха. Бен бързо се спусна напред и установи, че гномите бяха открили леговището на горски мишки и ги бяха подгонили. Филип пропълзя по корем сред гъсталака, плъзна се безшумно като змия и излезе с един от клетите плъхове в ръка. Той му откъсна главата и подаде тялото на Сот. Бен изкриви лице, скрита Сот в гърба и ядосано им заповяда да продължат, но споменът за обезглавения плъх не го напускаше.

Той забрави за плъха, когато се изправиха пред плет от къпини. Къпините бяха над пет метра високи и се простираха надалеч, като се смесваха с дърветата и лианите на гората. Бен и сега погледна към Уилоу.

— И къпините са реални — потвърди тя. Филип и Сот продължаваха да душат въздуха, обиколиха напред-назад около стената и най-сетне свърнаха вдясно. Изминаха около петнайсетина метра, когато Бен съзря гарвана. Той ги гледаше, стъпил върху живия плет от къпини, току над тях, навел глава надолу. Проницателните му очи бяха впити в Бен. Той веднага отвърна на погледа му и можеше да се закълне, че птицата му намигна.

— Оттук, ваше величество — извика Филип.

— Пролод, ваше величество — обяви Сот. Гномите се промъкнаха през къпините, сякаш те не съществуваха, и Бен и Уилоу ги последваха. Къпините се отдръпнаха съвсем естествено. Бен се изправи от другата страна и погледна назад. Гарванът го нямаше.

Още няколко пъти забеляза този гарван по дървета и пънове. Наблюдаваше ги безмълвен със загадъчните си очи. Не го видя никога да лети, нито да грачи. Веднъж попита Уилоу дали и тя го вижда — защото не беше сигурен дали и това не е илюзия. Тя отвърна, че го вижда, но не знае какво прави там.

— Това изглежда е единствената птица в пропастта — колебливо забеляза той.

Тя кимна.

— Може би принадлежи на Нощната сянка.

Това не бе много окуражителна мисъл, но нямаше какво да се прави и Бен просто трябваше да я прогони. Джунглата бе започнала да оредява. Стволовете, клоните и лианите отстъпваха пред малки полянки, над които висеше мъгла като ниски облаци. Пред тях небето леко бе започнало да просветлява и джунглата изглежда беше към своя край, ала не се забелязваха изобщо склоновете на пропастта, както би могло да се очаква. И Дълбокият свлек изглеждаше безкраен, както му се бе сторило в самото начало.

— Можете ли да ми кажете къде сме и колко далеч сме стигнали? — попита той останалите, но те само безмълвно поклатиха глави.

Тогава джунглата изведнъж свърши и четиримата спътници се озоваха пред прага на замък, който изглеждаше гигантски в сравнение

с всичко, което Бен някога си бе представял или виждал. Замъкът се издигаше пред него като планина, кулите му се виеха в облаците и мъглата, тъй че се скриваха от погледа, стените му се сливаха с далечния хоризонт на множество мили разстояние. Кулички, бойници, парапети и крепостни валове бяха конструирани едни над други с главозамайваща геометрична подредба. А всичко това бе толкова обширно, че можеше да побере цял град в каменната си черупка. Беше разположен върху обширно плато, което се издигаше над гъстата джунгла. Застлана с камъни пътека водеше от мястото, където бяха застанали, до отворените врати на замъка и вдигнатите решетки.

Бен се загледа в този замък, невярвайки на очите си. Инстинктът му говореше, че нищо не би могло да бъде толкова огромно, нищо не би могло да има такива чудовищни размери. Сигурно беше илюзия — магически трик, както виденията от пропастта и нещата, които им се бяха изпречили на пътя.

— Какво е това, Уилоу? — пророни той, като прекъсна размишленията си и изумлението можеше да се усети в гласа му.

— Не зная, Бен — тя стоеше до него и сама не сваляше поглед от чудовищния замък. Бавно поклати глава. — Не разбирам. Това не е илюзия, Бен, но в същото време е. Тук действа някаква магия, но това, което виждаме, се дължи само донякъде на магията.

Гони гномите също бяха объркани. Те неспокойно пристъпваха от крак на крак, въртяха подобните си на порове лица наляво и надясно да доловят някаква миризма, която да им е позната. Не успяваха да открият и започнаха да си шушнат предпазливо.

Бен с усилие откъсна очи от замъка и внимателно започна да се оглежда за нещо, което да му подсказва какъв е неговият произход и предназначение. В началото не забеляза нищо, освен джунглата и мъглата.

После забеляза гарвана.

Той бе кацнал на клона на едно дърво, няколко десетки метра встрани от тях. Крилата му бяха свити, очите — вперени насреща им. Това беше същият гарван с лъскавите му черни пера и бяло на главата. Бен се загледа в него. Не можеше да обясни защо, но вътрешно бе уверен, че гарванът разбира какво става. Тази птица го дразнеше като седеше така кротко, сякаш изчакваше да види каква ще бъде следващата им стъпка.

— Да вървим — обърна се той към останалите и тръгна по пътеката нагоре.

Те предпазливо се заизкачваха и замъкът се издигна по близо пред тях. Не изчезна, както Бен бе очаквал. По-скоро започна да изглежда по-страшен и суров, когато протърканите му камъни започнаха да се забелязват по-отблизо и започна да се чува как вятърът свисти сред кулите и крепостните валове. Сега Редицата се предвождаше от Бен, следван от Уилоу. Гномите бяха останали назад, хванали се с лапички за панталоните на Бен. Те надничаха зад краката му със съсредоточени космати лица. По каменната пътека прошумоляваха сухи листа и клони. Топлината на джунглата бе отстъпила на тукашния хлад.

Входът на замъка зейна пред тях като черна, яма с метални зъби. Всичко отвъд него бе обгърнато в мрак, като в непроницаем саван. Бен забави крачка пред вратите и предпазливо надникна в мрака. Успя да различи нещо като двор с няколко разпръснати маси и пейки, редица почернели стълбове и продънен от времето трон, покрит с прах и паяжини. Отвъд това не се виждаше нищо.

Той отново пое напред, останалите след него. Минаха под сянката на решетката и влязоха в двора. Той бе обширен, неподдържан и пуст, стъпките им глухо отекваха в тишината.

Бяха стигнали наред двора, когато Бен забеляза гарвана. Успял бе някакси да ги изпревари. Седеше на трона и гледаше право в него. Той забави ход и спря.

Гарванът примигна и изведнъж стана кървавочервен.

— Нощната сянка! — предупредително прошепна Уилоу.

Гарванът започна да се преобразява, да се уголемява в мрака, блещукайки в алена светлина. Сянката, която хвърляше върху трона, започна да се надига като развързан призрак. Почернелите стълбове запламтяха и започнаха да горят, в мрака избухна светлина. Гони гномите бяха онемели от страх, втурнаха се обратно през вратите на замъка и изчезнаха. Уилоу бе застанала до Бен и стискаше ръката му, сякаш това беше спасителната сламка, за да не се удави. Бен наблюдаваше как гарванът се преобразява в нещо още по-мрачно и изведнъж се побоя, че е направил ужасна грешка.

Алената аура изчезна и остана само светлината от огньовете, запалени на металните стълбове. Гарванът то нямаше. Нощната сянка

седеше върху разбития трон.

— Добре дошъл в Дълбокия свлек, велики могъщи кралю — поздрави тя с глас, който беше по-скоро тих съсък.

Не беше такава, каквато Бен бе очаквал. Тя дори не изглеждаше много като вещица — макар да нямаше съмнение, че е. Бе висока, със заострени черти, с бледа безупречна кожа, с гарвановочерна коса и само един бял кичур наред челото. Не беше нито съвсем млада, нито съвсем стара, на средна възраст. В чертите ѝ имаше нещо отвъд всякаква възраст. Тя приличаше на мраморна статуя, сътворена от някой художник, която би надживяла поколения. Бен не знаеше какъв е бил творецът, който е създал вещицата — дали бог или дявол — но несъмнено бе вложил голям творчески порив. Нощната сянка бе поразителна жена.

Тя се изправи и черната ѝ роба се надипли около високото ѝ тънко тяло. Слезе от трона и спря, на десетина крачки пред Бен и Уилоу.

— Ти си по-решителен, отколкото може да се предположи за един претендент, магията не те плаши, както очаквах. Дали защото си глупав или просто си безразсъден?

Бен бе съсредоточил цялото си внимание.

— Защото съм решителен — отвърна той. — Не съм дошъл в Дълбокия свлек, за да бъда уплашен.

— Толкова по-зле за теб — — прошепна тя и алените ѝ очи станаха зелени. — Никога не съм обичала кралете на Ландовър, а това се отнася и за теб. Не ме интересува дали си от друг свят, нито защо си дошъл. Ако очакваш нещо от мен, ти си глупак. Нямам желание нищо да давам.

Бен усещаше пот по ръцете си. Нещата не започваха никак добре.

— Ами ако аз искам нещо да ти предложи? Нощната сянка се засмя и черната ѝ коса просветна, когато тялото ѝ се разтърси от смеха.

— Ти ли да ми предложиш нещо? Кралят на Ландовър да предложи нещо на вещицата от Дълбокия свлек? — смехът пресекна. — В края на краищата се оказа глупак. Ти не можеш да ми дадеш нищо, което ми е нужно.

— А може би грешиш.

Той зачака без да каже нищо повече. Нощната сянка приближи и наведе призрачното си лице, за да го види отблизо. Заострените ѝ черти бяха изопнати и открояваха скулите на лицето ѝ.

— Познавам те, самозванецо — заяви тя. — Наблюдавах те като ходи в Зеленоречието и в езерната страна, до Мелкор и най-сетне дотук. Зная, че искаш верноподаничеството на хората от долината и че властта ти не се простира над никого, освен над това момиче с криворазбраната му вярност, над онзи шарлатанин Куестър Тюс, над едно куче и двама коболди и онези жалки гноми. Ти държиш медальона, но не владееш магията му. Паладин не идва при тебе, Марк те преследва, една крачка те дели от оня свят!

Тя се изправи над него — бе с една глава по-висока. Тъмният ѝ силует приличаше на привидение на смъртник.

— Какво можеш да ми дадеш ти, самозванецо? Бен излезе на крачка пред Уилоу.

— Защита.

Вещицата не можа нищо да каже от изумление. Бен не отместваше поглед от нейния и с цялата си воля се опитваше да не ѝ позволи да се приближи. Близостта на този тъмен силует го задушаваше, ала Нощната сянка не се и помръдна.

— Аз съм крал на Ландовър, Нощна сянка, и смятам да остана такъв — неочаквано заяви той. — Не съм самозванец, за какъвто ме смяташ, не съм и глупак. Вярно е, че не съм от този свят и не зная за него всичко необходимо, но зная достатъчно, за да видя проблемите му. Ландовър има нужда от мене. Ако загубите мен, рискувате да загубите себе си.

Нощната сянка гледаше на него като на обезумял, после погледна към Уилоу, за да разбере дали и силфидата го смята за такъв. Очите ѝ хвърляха отблясъци, когато отново се възряха в неговите.

— Какъв риск ме заплашва?

Бен бе успял да привлече цялото ѝ внимание. Той си пое дълбоко дъх.

— Тази земя остава без магия, Нощна сянка. Магията отслабва. Магията отслабва, защото няма крал, какъвто трябва да има. Всичко се разпада и отровата прониква все по-дълбоко. Виждам как става това и зная какви са причините му. Ти се нуждаеш от мен. Марк има претенции за власт над тази земя и рано или късно ще я завладее.

Демонът няма да ти прости, той ще те прогони оттук. Той няма да търпи по-могъща сила от неговата.

— Марк няма да застане срещу мен! — заяви тя презрително и в погледа ѝ проблесна ярост.

— Още не — веднага продължи Бен. — Не и в Дълбокия свлек, но какво ще стане, Когато цялата земя се превърне в безжизнена пустош и не остане нищо друго освен Дълбокия свлек? Ти ще бъдеш съвсем сама. Марк ще иска да има всичко. Тогава той ще бъде достатъчно силен, за да застане насреща ти!

Той работеше с догадки, но нещо в очите на магьосницата му подсказваше, че догадките му са верни. Нощната сянка се изопна. Черният ѝ силует се издигна в мрака.

— Значи ти си въобразяваш, че можеш да ме защитиш?

— Да. Ако народът на тази долина приеме да ми служи, Марк няма да смее да напада. Той не може да се опълчи срещу всички нас. Мисля, че няма дори да опитва. А ако ти първа ми засвидетелстваш своята вяност, и другите ще го направят. Ти си най-могъщата от всички, Нощна сянка, и твоята магия е най-силната. Ако ти станеш мой съюзник, останалите ще те последват. Аз не искам нищо друго от тебе. В замяна на това ти обещавам да ти дам гаранция, че пропастите ще принадлежат винаги на теб и на никой друг. Никой никога няма да посмее да те безпокои тук.

Тя почти се усмихна.

— Не ми предлагаш нищо, което да нямам. Не ми е нужна твоята помощ срещу Марк. Аз мога да застана срещу него винаги, когато поискам, мога да привлека и другите и те ще ми помогнат, защото се страхуват.

„О, господи!“ — каза си Бен.

— Няма да тръгнат с теб, Нощна сянка. Ще се скрият или ще избягат, а може и да се опълчат срещу тебе. Няма да ти позволят да ги водиш, както биха позволили на мен.

— Езерната страна никога няма да те приеме, Нощна сянка — прошепна Уилоу в знак на съгласие.

Нощната сянка смръщи вежди.

— Такива думи могат да се очакват от дъщерята на Речния господар — заяви презрително тя. — Но ти не знаеш с кого си имаш работа, силфидо. Моята магия може да изпрати поразата десет пъти по-

силна от онази, която баща ти може да излекува — и дори повече от това!

Тя протегна ръка, хвана китката на Уилоу и цялата ръка на силфидата почерня и се сбръчка. Уилоу извика, Бен отскубна ръката ѝ и тя на мига се възстанови, като всички поражения изчезнаха, Уилоу почервеня и сълзи на гняв бликнаха от очите ѝ. Бен се обърна към вещицата.

— Опитай се на мен да ми сториш това! — предизвика я той и приближи ръка към медальона.

Нощната сянка зърна движението му и се отдръпна назад. Погледът ѝ се замъгли.

— Не ме заплашвай, самозванце! — мрачно го предупреди тя.

Бен не отстъпваше. Той вече се беше ядосал като нея.

— Ти също не ме заплашвай, нито мене, нито моите приятели, вещице — отвърна той.

Нощната сянка започна да отстъпва, прибирайки полите си. Наведе остро си лице и го скри в гарвановочерните си коси. Тя бавно вдигна едната си ръка и посочи към Бен.

— Признавам твоята решителност, самозванце. Признавам известен кураж в тебе, но няма да те призная за крал. Ако искаш това, трябва да го заслужиш. Ако си по-слаб от Марк, няма какво да търся съюз с тебе. Със същия успех мога да се съюзя с демона и да го обвържа с магия, от която няма да може да се освободи. Не, няма да рискувам заради теб, преди да разбере каква е твоята сила.

Бен осъзна, че е в опасност. Нощната сянка му се бе заканила и нямаше да отстъпи. Мислите му лудо препускаха. Целият мрак на двореца с неговите огромни зали сякаш се схлупи над него. Нощната сянка бе последният му шанс. Не можеше да си позволи да го загуби. Почувства как всяка надежда го напуска и се опита да я задържи.

— Ние се нуждаем взаимно един от друг, Нощна сянка — настояваше той, търсейки изход от положението. — Как да те убедя, че притежавам силата да бъда крал?

Вещицата изглежда се замисли и бледото ѝ лице отново се скри в косите ѝ, после бавно вдигна очи. На тънките ѝ устни се бе изписала неприятна усмивка.

— А може и наистина да се нуждаем един от друг и да си помогнем. Искаш ли да знаеш, че има магия, която може да освободи

Зеленоречието от дракона?

Бен се навъси.

— От Страбо ли?

— От Страбо — усмивката не слизаше от устните ѝ. — Има такава магия — магия, която може да подчини дракона и да го накара да изпълнява всяка твоя заповед. Използваш ли я, той ще направи всичко, което му кажеш. Така ще можеш да го изпъдиш от Зеленоречието и лордовете ще трябва да те признаят за крал.

— Значи и ти знаеш за това — каза Бен, опитвайки да спечели време. Той внимателно наблюдаваше бледото ѝ лице. — Но защо си готова да ми предоставиш тази магия, Нощна сянка? Ти вече ясно ми показва какви са чувствата ти към мен.

Вещицата се усмихна алчно като вълк, видял плячка.

— — Не съм казвала че ще ти я предоставя, самозванце, а само че ще ти кажа за нея. Магията не е в моя власт. Ти трябва да ми я донесеш оттам, където е скрита. Тогава и двамата ще я притежаваме — ти и аз. Донеси ми я и аз ще повярвам в твоята сила и ще те призная за крал. Ако го направиш, ще имаш някакво бъдеще.

— Бен... — започна Уилоу с предупредителна нотка в гласа.

Бен само тръсна глава. Вече бе готов на всякаква жертва.

— Къде може да се открие тази магия? — попита той Нощната сянка.

— Може да се открие в мъглите — тихо отвърна тя. — Във вълшебния свят.

Уилоу стисна ръката на Бен.

— Не, Бен! — възкликна тя.

— Магията се нарича Йоски прашец — продължи Нощната сянка, без да обръща внимание на момичето. — Той расте по едни тъмносини храсти със сребристи листа. Събира се в пашкули, големи колкото юмука ми — тя сви ръка пред лицето на Бен. — Донеси ми два такива пашкула — един за тебе и един за мен. Прахът от един пашкул е достатъчен, за да ти даде власт над дракона.

— Бен, ти не можеш да отидеш във вълшебния свят! — Уилоу не беше на себе си. Тя се завъртя към вещицата. — Защо ти сама не отидеш, Нощна сянка? Защо изпращаш Бен Холидей там, където ти самата не смееш да стъпиш?

Нощната сянка вдигна презрително глава.

— Нима си позволява да ми противоречи една от онези, които са напуснали вълшебния свят заради тази долина по собствено желание? Ти бързо забравяш някои неща, силфидо. Аз не мога да се върна във вълшебния свят. Изхвърлена съм оттам и ми е забранено да се връщам. Обречена съм на сигурна смърт, ако стъпя там — но може би този човек ще има повече късмет. Поне влизането не му е забранено.

Уилоу дръпна Бен да я погледне.

— Не можеш да отидеш там, Бен. Това е сигурна смърт. Никой не може да отиде във вълшебния свят и да остане жив, ако не е роден и не принадлежи на него. Послушай ме! Моят народ напусна този свят, защото това е свят, в който реалността е проекция на чувствата и мислите, на абстракции и образи. В него нямаше реалност извън самите нас, нито обективни истини извън нашите възприятия! Бен, ти не можеш да оцелееш в такава обстановка. Тя изисква дисциплина и познания, които нямаш, ще бъдеш унищожен!

Той поклати глава.

— А може би не е така. Може да се окажа по-способен, отколкото смяташ.

Сълзи просветнаха в очите ѝ.

— Не, Бен, този свят ще те унищожи — повтори тя с отпаднал глас.

Гласът и лицето ѝ излъчваха невероятно вълнение. Бен я погледна в очите и напрегна цялата си сила, за да устои на молбата, която се отразяваше в тях. Той бавно я привлече близо до себе си.

— Трябва да Отида, Уилоу — прошепна той така, че едва сам се чуваше. — Нямам друг избор!

— Тя те мами, Бен! — прошепна Уилоу в отговор, долепила до него лице. — Това е капан! Усещам измамата по гласа ѝ! — Уилоу цялата трепереше. — Сега разбирам какво представлява този замък! Този замък е проекция на магията срещу стената на мъглите! Ако вървиш достатъчно дълго из него, ще се озовеш във вълшебния свят! Бен, тя ти крои някаква измама! Знаела е, че идваш и е знаела защо! Знаела го е през цялото време!

Той кимна и нежно я отстрани.

— Това с нищо не променя нещата, Уилоу. Въпреки всичко трябва да отида. Ще бъда внимателен, обещавам ти, ще бъда внимателен — тя безмълвно поклати глава и сълзи се търкулнаха по

бузите ѝ. Той се поколеба за миг, после се наведе и я целуна нежно по устните.

— Ще се върна.

В този момент тя сякаш дойде на себе си.

— Ако тръгнеш ти, ще дойда и аз.

— Той трябва да отиде сам — хладно се намеси Нощната сянка. Лицето ѝ беше безстрастно. — Не искам да получава никаква помощ от създание, произхождащо от вълшебния свят. Не искам никой да се меси тук. Искам, сама да се уверя дали този самозванец притежава такава сила, каквато твърди. Ако ми донесе пашкулите с Йоски прашец, ще му засвидетелствам своята вяроност.

— Но аз трябва да отида — настоя Уилоу, бавно клатейки глава.
— Аз му принадлежа.

— Не, — нежно ѝ каза Бен. Стараеше се да намери точните думи. — Ти принадлежиш на Ландовър, Уилоу — а аз още не. Може би никога няма да му принадлежа изцяло. Но аз трябва да принадлежа на тази страна, дори преди да принадлежа на народа ѝ. Още не съм заслужил това право, Уилоу, а трябва! — той се усмихна с болка. — Чакай ме тук, аз ще се върна при тебе.

— Бен...

— Аз ще се върна — повтори той.

Отстъпи встрани и се обърна отново към Нощната сянка. Почувства се опустошен и останал без посока, като частица живот, захвърлена в морето сред вълни и урагани. За първи път оставаше сам, откакто бе дошъл в Ландовър, и изпитваше страх почти до полуда.

— Как да стигна дотам? — попита той Нощната сянка, опитвайки се да говори спокойно.

— Върви по този коридор — ей там — тя посочи зад гърба си и светлина от факли проблесна в един сенчест коридор, в който мъглата се виеше като нещо живо. — На края му ще видиш врата. Отвъд нея е вълшебният свят.

Бен кимна ѝ тръгна покрай нея без да каже нито дума. В ушите му звучаха предупреждения, които бе принуден да потисне. Забави крачка пред входа на коридора и погледна назад. Уилоу стоеше там, където я беше оставил. Тънката ѝ фигурка приличаше на бледозелена сянка, особеното ѝ красиво лице бе потънало в сълзи. Обхвана го внезапно изумление. Как бе възможно това момиче толкова много да

държи на него, та нали за нея той бе един непознат. Беше го срещнала най-случайно. Явно от легенди и сънища бе ослепяла за истината. Въобразяваше си, че има любов там, където я нямаше. Той не можеше да я разбере.

Нощната сянка се загледа подире му с безизразно лице.
Той бавно се обърна и пое сред мъглите.

ВЪЛШЕБНИЯТ СВЯТ

Всичко изведнъж изчезна. Мъглата се спусна като саван и Бен Холидей остана сам. Коридорът се виеше като змия между факлите от двете му страни, които хвърляха бледи ореоли светлина сред сенките и мрака. Бен тръгна по него, без да знае накъде. Едва виждаше стените, върху които факлите хвърляха слабите си отблясъци. Камъкът им бе покрит със сажди от огън и петна влага. Чуваше само скърцането на обувките си по пода. Друго нищо не виждаше, нито чуваше.

Дълго време вървя така и страхът, който вече се бе загнездил в него, започна да го обхваща като рак, връхлетяха го мисли за смъртта.

Ала най-сетне коридорът свърши пред една дървена врата с метална брава и огромна гравирана дръжка. Без колебание Бен натисна дръжката. Вратата лесно се отвори и той бързо прекрачи прага.

Озова се в асансьор. Табло със светли копчета отдясно на затворената врата сочеше, че се изкачва нагоре.

Остана толкова смаян, че в първия момент само гледаше зяпнал вратата и бутоните, после се обърна да потърси вратата, през която бе влязъл. Нямаше я. Там беше само задната стена на асансьора, имитираща дъб, с тъмен пластмасов обков. Той я опипа по краищата, за да види дали няма някакво резе, но не откри.

Асансьорът спря на петия етаж и се появи някакъв портиер.

— Добрутро — поздрави той мило и натисна осмия бутон.

Бен кимна безмълвно. Какво ставаше, по дяволите? Загледа се в контролното табло, което му се стори странно познато. Бързо се взря наоколо и осъзна, че се намира в асансьора на сградата, където бяха канцелариите на неговата кантора.

Озовал се беше в Чикаго!

Това направо го зашемети. Имаше някаква грешка, трябваше да има някаква грешка, какво друго би могло да бъде? Той се облегна на стената на асансьора. Можеше да има само едно обяснение. Сигурно бе преминал отвъд мъглите от вълшебния свят в своя собствен.

Асансьорът спря на петия етаж и портиерът слезе. Бен остана загледан подире му, докато вратата се затвори. Не беше го виждал преди, а познаваше всички от персонала на сградата — по физиономия, не по име. Те чистеха канцелариите в неделя и само тогава имаха право да се движат с асансьорите. Бен също ходеше на работа в неделя, за да подрежда книжата си, но защо ли никога не бе виждал този човек?

Поклати глава. Може да е нов, реши той — някой току-що нает. Но един новак нямаше да чисти сам канцелариите в неделя... Той се прекъсна, почувства се внезапно замаян и се усмихна. Неделя! Сигурно беше неделя, щом персоналът използва асансьорите! Едва не се разсмия. Не му бе хрумвало да попита кой ден е, откакто бе преминал в Ландовър!

Асансьорът започна да се изкачва. Копчетата примигваха и той наблюдаваше как се изкачва към петнайсетия етаж. Асансьорът го водеше към неговия офис. Но нали не бе натиснал копчето? Той се огледа объркан и подскочи. Вече не носеше дрехите, в които бе облечен, когато Нощната сянка го изпрати в мъглите. Носеше спортния костюм и маратонките, с които тръгна към Сините планини.

Какво ставаше?

Асансьорът спря на петнайсетия етаж, вратата се отвори и той излезе в коридора. Само крачка в ляво и той се озова пред стъклените врати в приемната на офисите на компанията Холидей и Бенет. Вратите бяха отворени, той ги блъсна и влезе.

Майлс Бенет се обърна към него от бюрото на рецепцията с купчина книга в ръце. Той зърна Бен и изпусна книжата на пода.

— Док! — прошепна той.

Бен не можеше да повярва на очите си. Пред него стоеше Майлс, но не този Майлс, когото беше оставил. Този Майлс бе само подобие на онзи. Не беше просто пълен, а бе подпухнал, лицето му бе почервенияло като на човек, който пие много, тъмната му коса бе посивяла и оредяла, бръчки бяха набраздили лицето му като офорт.

Изумлението в погледа на партньора му отстъпи пред нескривана омраза.

— А-а — Док Холидей — Майлс произнесе името му с неприязън. — Бог да ме убие, ако не е старият Док.

— Здравей, Майлс — поздрави той и му протегна ръката.

Майлс не я пое.

— Не мога да повярвам, не мога да повярвам, че това си ти. Мислех си, че никога повече няма да те видя — и че никой няма повече да те види. Дявол да го вземе, мислех, че отдавна си в ада и се пържиш в огъня, Док.

Бен се усмихна объркан.

— Хей, Майлс, та не е минало чак толкова време.

— Не е ли? За теб десет години не е ли много време? Десет проклетни години? — Майлс се усмихна, като видя слисаното лице на Бен. — Да, така е, Док — десет години. Нищо не чухме за тебе цели десет години, включително и аз, твоят партньор, ако си забравил! — Той преглъщаше и едва си намираще думите.

— Ти си една жалка отрепка! Сигурно не знаеш какво се получи, след като замина за твоя вълшебен свят? Е, ще ти кажа, Док. Ти фалира! Загуби всичко!

Бен усети как тръпки го побиват.

— Какво?

— Да, всичко, Док — Майлс се облегна на бюрото. — Това става, когато някой бъде юридически признат за мъртъв — вземат ти всичко и го дават на наследниците или на държавата! Не помниш ли законите, Док? Не помниш ли как се прилагат? ВЪобще помниш ли нещо, по дяволите?

Бен клатеше глава и не можеше да повярва на ушите си.

— Нима са минали десет години?

— Винаги си загрявал бързо, Док — Майлс не скриваше презрението си. — Великият Док Холидей, прославеният съдебен следовател. Колко случая си спечелил, Док, в колко битки си оцелял? Е, вече няма значение. С всичко е свършено. Всичко е минало — по бузите му се виждаха пукнати червени кръвоносни съдове. — Ти вече нямащ място и в тази фирма. Вече си ненужна вехтория.

Бен се обърна и погледна надписа на входа. Той гласеше „Бенет и компания“.

— Майлс, стори ми се само няколко седмици... — започна да заеква Бен безпомощно.

— Седмици ли? О, върви по дяволите, Док! — Майлс се беше разкрещял. — Всички онези дракони в съдебната система, които си мислеше да погубиш, всичките вещици и зли магьосници на

несправедливостта, които искаше да заловиш и накажеш — защо, по дяволите, не остана да го направиш? Защо трябваше да оставиш всичко тук заради твоята проклета вълшебна страна? Ти не беше отстъпник преди, Док. Бе твърде упорит, за да отстъпваш. Може би затова беше толкова добър адвокат. А ти знаеш, че беше добър. Беше най-добрият, когото съм познавал. Беше способен на всичко. Бях готов да пожертвам дясната си ръка, за да ти помогна. Толкова се възхищавах от теб. Но не, ти не можеше да живееш в този свят като всички, трябваше ти свой собствен свят! Ти напусна кораба и ме остави на пльховете! Точно това стана, знаеш го. Пльховете изпълзяха от дупките си и обсебиха всичко — скупчиха се като около старо сирене. Не можах да се справя сам! Опитвах се, но клиентите търсеха теб. Бизнеса не вървеше без теб и всичко отиде по дяволите!

Той се разрида.

— Погледни се! Не си остарял дори и с ден! А виж ме мене — впиянчена стара отрепка... — той захлупи глава и жилите на врата му се опънаха под яката на ризата. — Знаеш ли какво остана от мене — един труп, ето това съм аз. Само заемам място — младоците се чудят как да ме изритат през вратата! — той отново изхлипа. — И някой ден ще го направят, Док. Ще ме изритат от собствения ми офис...

Той беше напълно смазан. Бен изпита болка, като гледаше как старият му приятел е рухнал. Искеше му се да пристъпи напред, да отиде до него, но не можеше да направи нито крачка.

— Майлс... — опита да каже нещо Бен.

— Върви си, Док — прекъсна го Майлс със свито гърло и безпардонно му посочи вратата. — За тебе няма място тук. Цялата ти собственост бе отдавна отнета. Ти си мъртъв човек, Док. Махай се по дяволите!

Майлс стремително се махна от рецепцията и се завтече по коридора към офиса си. Бен остана като закован на мястото си, после хукна след него. Когато Майлс стигна до своя офис, вратата се затвори пред лицето на Бен. Той натисна дръжката и пристъпи вътре.

Мъгли преминаха пред лицето му...

После изчезнаха. Озова се в ябълкова градина с дръвчета, натезали от плод. Зелените треви нежно се олюляваха в летния ветрец и във въздуха се носеше аромат на орлови нокти. В далечината се виждаше пасбище, обградено с широк бял парапет, където пасяха коне.

Яхърите бяха наблизно, а едно обширно ранчо от тухли и боядисан чам бе кацнало горе на сенчестия хълм.

Той се обърна шокиран, вече разбрал, че Майлс, офисът, асансьорът — всичко бе изчезнало. И наистина беше. От него нямаше и следа. Дали си ги бе представил? Дали всичко не бе плод на неговото въображение? Ужасният сблъсък с Майлс още кънтеше в съзнанието му и споменът за него жестоко се връзваше в паметта му. Дали не си бе представил всичко това?

Погледна облеклото си. Спортният костюм и маратонките бяха сменени от къси панталонки, риза с къс ръкав и мокасини.

Какво ставаше, за бога?

Той се опитваше с всички сили да овладее страха, който го бе обхванал, и да потърси опора в здравия смисъл. Питаше се дали не бе направил скок във времето. Струваше му се, че не, но може би си въобразяваше. Може би всичко беше илюзия, колкото и реална да изглеждаше. Възможно бе мъглите да са затъмнили разума му, вълшебният свят да го бе подвел, може би въобще не се беше премествал в пространството.

Но ако не беше се премествал и всичко е само илюзия, какво беше това пред очите му?

— Бен?

Обърна се и видя Ани. Тя изглеждаше точно, каквато я помнеше — дребно очарователно момиче с големи кафяви очи, чип нос и дълга до раменете кестенява коса. Беше облечена в бяла лятна рокля, с воали на кръста и раменете. Кожата ѝ бе бледа, осеяна с лунички. Въздухът наоколо ѝ потрепваше под лъчите на обедното слънце.

— Ани? — прошепна той, невярващ на очите си.

— Боже мой, Ани, наистина ли си ти?

Тя се усмихна с нейната естествена момичешка усмивка, каквато му отправяше винаги, когато забелязваше нещо особено в израза му, и той веднага разбра, че наистина е тя.

— Ани — повтори той и сълзи бликнаха от очите му.

Приближи към нея, почти ослепен от сълзи, но тя тутакси вдигна ръце в знак на предупреждение.

— Не, Бен, не ме докосвай! Не се опитвай да ме докоснеш — отстъпи тя и Бен спря объркан.

— Вече не съм жива — прошепна Ани и нейните очи също се наляха със сълзи. Опита се да се усмихне през сълзите. — Аз съм само дух, Бен. Образ на твоя спомен. Опиташ ли се да ме докоснеш, ще изчезна.

Той застана отново пред нея, напълно объркан. — Какво... какво тогава правиш тук, щом си дух? Тя весело се разсмя и на него му се стори, че никога не я е губил.

— Бен Холидей, както винаги твоята памет е избирателна. Нима не си спомняш това място — погледни наоколо. Не знаеш ли къде се намираме?

Той се огледа. Видя пасищата, конюшната, конете, ранчото на хълма — и изведнъж наистина си спомни.

— Домът на твоите родители! — възкликна той. — Това е къщата на родителите ти на село, за бота! Забравил съм я! Не съм бил тук от... — не помня от кога!

От смеха ѝ се появиха бръчици в крайчеца на очите.

— Ти обичаше да идваш и да се криеш тук от света, когато те налягах прекалено много грижи. Помниш ли? Моите родители се шегуваха, че си градско дете и не различаваш предницата от задницата на коня, а ти казваше, че няма голяма разлика. Но ти обичаше да идваш тук, Бен, защото се чувстваше свободен — тя се огледа наоколо натъжена. — Затова и аз още идвам тук. Това място ми напомня за тебе. Не е ли странно? Толкова малко време сме прекарвали тук, но мястото силно ми напомня за теб. Мисля, че толкова го обичам, защото тук ти се чувстваше най-свободен, а не само защото аз съм толкова привързана към тези места.

Тя се обърна и посочи към ранчото.

— Помниш ли тайните вратички в шкафовете, които свързваха спалните една с друга? Тошкова им се смеехме, Бен. Казвахме си, че там живеят дяволчета — като на кино. Заплашвахме, че ще ги заковем, ако нещо странно се случи, докато сме там. Ти казваше, че когато един ден къщата бъде наша след смъртта на родителите ми, със сигурност ще ги заковем! Бен кимаше усмихнат.

— Ани, винаги съм обичал това място — винаги!

Тя скръсти ръце пред гърдите си и усмивката ѝ изчезна.

— И все пак престана да поддържах къщата, Бен. Дори престана да идваш тук.

Той затвори очи да не вижда болката, в погледа ѝ.

— Родителите ти вече ги нямаше, Ани. А когато загубих и теб, беше ми твърде тежко да идвам тук.

— Трябваше да пазиш тази къща, Бен, щеше да бъдеш щастлив тук. На това място ние отново можехме да бъдем заедно — тя бавно поклати глава. — Можеше поне да идваш да я виждаш, но ти не дойде нито веднъж и все още не идваш. Чакам те да дойдеш, но ти не идваш. Толкова ми липсваш, Бен. Имам нужда да бъдеш до мен, въпреки че не мога да те докосна, нито да те прегърна както някога. Но се чувствам облекчена, когато те чувствам близко... — тя тръгна по пътеката. — В града не мога да направя така, че да ме виждаш, Бен. Там човек нищо не вижда, аз не обичам града. Щом трябва да съм дух, то предпочитам да обитавам селото, където всичко е свежо и зелено. Ала и тук не е хубаво, когато тебе те няма.

— Прощавай, Ани — смутено се извини той. — Никога не съм и помислял, че е възможно да те видя отново. Щях да идвам, ако знаех, че си тук.

Тя се усмихна.

— Едва ли, Бен. Аз вече не означавам много за теб. Дори и сегашното ти идване е случайно. Зная какво правиш. Духовете виждат по-добре от живите. Зная, че предпочете да ме напуснеш и да отидеш в един друг свят, където аз ще си остана само спомен, зная за момичето, което си срещнал. Тя е много красива — и те обича.

— Ани! — той едва не протегна ръка към нея, въпреки предупреждението. Сдържа се с усилие. — Ани, аз не обичам това момиче, обичам теб. Винаги съм те обичал. Напуснах, защото не можех да живея без теб! Реших да не загубя поне каквото бе останало от мен!

— Но нито веднъж не дойде да ме потърсиш, Бен — настояваше тя. Гласът ѝ бе тих и изпълнен с болка. — Отказа се от мен и ето че сега аз те загубих завинаги. Отиде в онзи друг свят и вече никога няма да си те върна отново. Не мога да идвам при тебе там, не мога да те имам близо до себе си, както сега, а това ми е необходимо, Бен. Дори и един дух се нуждае от близостта на онези, които обича.

Бен усещаше, че не може повече да владее чувствата си.

— Но аз още мога да се върна, Ани. Има начин за това. Не съм длъжен да остана в Ландовър.

— Бен — прошепна тя. Кафявите и очи бяха тъжни и пусти. — Ти вече не принадлежиш на този свят, предпочете да го напуснеш. Не можеш да се върнеш. Зная, че си говорил с Майлс Бенет. Той ти каза истината. Минаха десет години, Бен. Ти нямаш къде да се завърнеш. Всичко, което имаше на времето, е изгубено — твоята собственост, положението ти във фирмата, мястото ти в съда, всичко. Ти направи своя избор преди десет години и сега трябва да приемеш факта, че е късно да го промениш. Не можеш да се върнеш обратно.

Бен напразно се опитваше да отвърне. Но това беше лудост! Нима бе възможно? Изведнъж той изтрезня. Ами ако не се случваше, ами ако беше част от илюзията, за която подозираше — един трик на мъглите и вълшебния свят, който не беше реален. Подобна чудовищна възможност го накара да онемее. Та нали Ани изглеждаше толкова реална! Как бе възможно да е илюзия?

— Тате?

Той се обърна. Едно дете стоеше на десетина стъпки от него, в сянката на огромна ябълка. Това беше момиченце на не повече от две години. Малкото му личице бе пълно копие на лицето на Ани.

— Това е дъщеря ти, Бен — прошепна му Ани. — Казва се Бет.

— Тате? — извика му малкото момиченце и разтвори дребничките си ръце.

Ала Ани я прекъсна, издърпа я назад и я задържа до себе си. Бен се отпусна на едното си коляно. Високият му силует се бе прегърбил. Бе скръстил ръце пред гърдите си, за да не трепери.

— Бет? — глухо повтори той.

— Тате — усмихна му се момиченцето.

— Тя живее с мене, Бен — каза Ани и преглътна болката си. — Ние идваме тук на село и аз се опитвам да ѝ разказвам какъв щеше да бъде животът ѝ, ако...

Тя не успя да довърши, зарови глава в раменете на Бет и скри лицето си.

— Не плачи, мамо — тихо каза момиченцето. — Нищо не се е случило.

Ала беше се случило нещо и Бен го знаеше. Знаеше, че вече нищо и никога няма да бъде същото. Нещо в него сякаш се прекърши. Нуждаеше се да бъде с тях, желаше да ги прегърне и двете, но не можеше да направи нищо, освен да стои тук безпомощно.

— Защо ни остави, Бен? — попита отново Ани, като търсеше очите му. — Защо отиде в онзи друг свят, когато ние се нуждаехме толкова много от теб? Не трябваше да ни напускаш, Бен. Сега ти си изгубен за нас — и ние за теб. Изгубихме се един друг завинаги!

Тогава той скочи на крака, задушавайки се от плач, и сляпо се спусна с протегнати напред, където бяха коленичили. Видя как Бет също бе протегнала ръце към него.

Пред лицето му премина мъгла...

Препъна се, залитна и се просна на земята. Зави му се свят и се опита да си поеме дъх. Хладен вихър се изви над главата му и скри слънцето. Той примигна от мрака, който се спусна наоколо му, и зарови ръце в пръстта, която бе станала гола и твърда.

Ани и Бет — къде ли бяха жена му и детето?

Той бавно се изправи на крака. Намираще се в края на една долина, обгърната в мъгла и здрач. Долината приличаше на умиращо същество, чиято агония бе дълго и болезнено изпитание. Горите бяха останали без листа и лиани. Стволовете и клоните на дърветата бяха разкривени и загнили. Поляните бяха опустели, тревите изсъхнали, цветята загубили оттенъка си. На облачния хоризонт се издигаха планини, а склоновете им бяха голи и пусти. На места се гушеха къщи и замъци, зле поддържани и разнебитени. От езерата и реките се вдигаше пара със зловонна миризма и водите бяха задръстени от тиня.

Бен се задъха от ужас. Разпозна тази долина. Това беше Ландовър. Погледна си дрехите. Облеклото му беше същото, с което бе ходил в Дълбокия свлек.

— О, не! — прошепна той.

Ани и Бет бяха забравени. Той като луд търсеше някаква следа от живот по тази съсипана земя. Искаше да види нещо, което се движи около къщите и замъците, но не можеше. Потърси с поглед Сребърния дворец, но откри само пуст остров посред езеро от черни води. Потърси Дълбокия свлек, Риндуеър, Езерната страна, Мелкор и всички останали места, които познаваше. Откри само разруха. Всичко беше изчезнало.

— Боже господи! — възкликна той.

Бен се втурна надолу по хълма, все още опитвайки се да съзре нещо от познатата му долина, която беше оставил зад себе си, когато се осмели да навлезе във вълшебния свят. Докато бягаше, сухите и твърди

треви го жулеха по краката. Крехките, изсъхнали клончета на храстите се пречупваха и падаха като куршуми. Премина покрай горичка от сини дъбове, целите почернели. Листата им бяха изсъхнали и сбръчкани. Погледна към дърветата от близката овощна градина и видя, че са голи. Нито птица прелиташе в здрача, нито животинче се подплаши от стъпките му, нито една буболечка не прошумоля наоколо.

Той бързо се умори и спря. Долината се простираше почерняла и пуста пред него. Ландовър се бе превърнал в гробище.

— Не може да бъде... — каза си той.

Тогава една сянка изникна от мъглата пред него.

— Значи кралят на Ландовър най-сетне е намерил пътя обратно при нас — посрещна го един язвителен глас.

Пред него се появи Куестър Тюс, в сива роба, с разпокъсани и изпоцапани копринени шарфове. Бялата му коса и брадата му бяха сплъстени. Единият му крак липсваше и той куцукаше с патерица. По ръцете и лицето му имаше рани и белези. Пръстите му бяха почернели от някаква болест, а очите му блестяха от треска.

— Куестър! — прошепна Бен ужасен.

— Да, ваше величество, аз съм Куестър Тюс, някогашен придворен магьосник и съветник на краля на Ландовър, а сега бездомен просяк, който се скита по земята, където живеят само забравените от бога. Радвате ли се да ме видите така?

В гласа му звучеше такава горчивина, че Бен потръпна.

— Да се радвам ли? Защо трябва да се радвам?

— най-сетне успя да промърмори той. — Какво е станало, Куестър?

— Какво е станало ли, ваше величество? Наистина ли не знаете? Огледайте се наоколо. Виждате какво е станало! Земята загина, лишена от магията, която само един крал можеше да ѝ вдъхне! Земята загина, а когато загина тя, загинаха и хората. Нищо не остана, ваше величество — всичко е унищожено!

Бен поклати объркано глава.

— Но как е могло да стане това...?

— Могло е да стане, защото кралят на Ландовър изостави тази страна! — викна насреща му Куестър с гняв и болка в гласа. — Могло е да стане, защото вие не бяхте тук да го предотвратите! Бяхте си във вълшебния свят, за да си преследвате някакви си ваши цели, а ние

бяхме оставени на произвола на съдбата! О, ние се опитвахме да ви открием и да ви върнем; но щом отидохте във вълшебния свят, изчезнахте безследно. Предупреждавах ви, ваше величество, казвах ви, че никой не може безнаказано да отиде във вълшебния свят. Но вие не искахте да ме чуете. Съобразявахте се само с глупавите си намерения и тръгнахте да скитате по онзи свят на мъгли и сънища, където бяхте изгубен за нас. Нямаше ви цяла година, ваше величество. Цяла една година! Никой не можа да ви открие. Медальонът бе изгубен. Всяка надежда да се намери крал бе изгубена. И това беше нашият край!.

Той пристъпи напред, като едва куцукаше с патерицата.

— Магията отслабна много бързо, ваше величество. Отровата се разпространи навсякъде. Много скоро всички същества по тази земя, хората и всички останали, започнаха да заболяват и умират. Стана толкова бързо, че никой нищо не можа да направи — нито Речният господар при цялата му лечебна магия, нито Нощната сянка с цялото ѝ могъщество. А сега всички са мъртви или са се разпиляли. Останаха само малцина — такива като мен! Живеем само, защото някак си не успяваме да умрем! — гласът му потрепера.

— Надявах се, че ще дойдете навреме, ваше величество. Много се надявах на това. Но съм бил глупак. Повярвах ви, а трябваше да знам, че не заслужавате да ви се вярва!

Бен рязко поклати глава.

— Куестър, недей...

Куестър махна с покритата си с петна ръка и го накара да млъкне.

— Остава да дойдат само Марк с неговите демони ваше величество. Както виждате, никой вече не може да ги спре — никой. Всички са мъртви. Всички са унищожени. Дори и най-силните не успяха да преодолеят отмирането на магията — той поклати страдалчески глава. — Защо по-рано не се върнахте, ваше величество? Защо останахте толкова дълго, когато знаехте, че имаме нужда от вас? Та аз толкова много обичах тази страна и нейния народ! Мислех си, че и вие ги обичате. О, ако бях достатъчно силен, щях да хвана тази патерица и...

Цялото му тяло потръпна и той заплашително вдигна патерицата. Бен ужасен отстъпи назад, но Куестър можеше да вдигне патерицата

само на няколко сантиметра и това усилие го събори на земята като парцалена кукла. Сълзи потекоха по изнуреното му лице.

— Толкова те мразя за онова, което направи! — извика той и бавно вдигна лице. — Знаеш ли колко те мразя? Можеш ли въобще да си представиш? Нека ти покажа! — очите му бяха като обезумели. — Знаеш ли какво стана с твоята любима силфида, след като я остави? Знаеш ли какво стана с Уилоу? — лицето му бе ожесточено. — Нали помниш, че тя имаше нужда да се храни от земята? Погледни надолу към долината близо до онова езеро! Ей там, където сенките са най-гъсти! Виждаш ли оня разкривен почернял ствол с прогнили корени...?

Бен нямаше сили да чува нищо повече. Обърна се и побягна. Бягаше, без да се замисли, обзет от ужас и гняв, които не можеше да овладее. Отчаяно се опитваше да избяга от думите на този отвратителен старец, който го обвиняваше за всичко станало. Бягаше независимо от посоката, препускаше като обезумял сред сенките и мъглата. Подире му отекваха крясъци и той не знаеше дали идват отвън или са плод на собственото му съзнание. Целият му свят се срутваше като картонена къщица, подета от вятъра. Беше изгубил всичко — своя някогашен свят, своите нови и своите стари приятели, своето минало и своето бъдеще. Познати лица пробягваха пред погледа му — Майлс, Ани, Куестър — гласовете им нашепваха упреци за неговите провали, в очите им се четеше болка и гняв. Думите се забиваха в него — коварни обвинения за нещастията, които бе причинил.

Той затича по-бързо и закрепця, чувайки ударите на сърцето си.

После изведнъж престана да се движи. Продължаваше да тича, но земята пропадна под краката му и той увисна във въздуха. Изпита неимоверна болка. Огледа се на всички страни, за да разбере каква е причината...

В раменете му се бяха забили остри, криви нокти и се врязваха дълбоко в плътта му. Огромният, разкривен силует изпърха над него, противна и тежка миризма се разнесе от люспестото тяло, което бе дълбоко проникнато от болестта на земята. Бен вдигна поглед като обезумял и Страбо раззина огромната си паст, протегнал шия да го погълне.

Бен изкрещя.

Пред лицето му преминаха мъгли... — Ето че отново се повтори същото. Времето и мястото се промениха. Той затвори очи. Картините се сменяха преди изобщо да ги осъзнае. Тук имаше нещо ужасно нередно. Интуицията му го подсказваше. Интуицията му подсказваше, че тези бързи смени на времето и мястото, които преживяваше, бяха невъзможни. Изглеждаше, че стават наистина, но в действителност не беше така. Бяха илюзии или сънища, или нещо друго подобно. Но каквото и да бяха, те му отнемаха жизнените сили и го разстройваха. Трябваше да им сложи край, преди да бъде съсипан.

Той мълчаливо се съсредоточи в себе си, с плътно затворени очи, напълно притихнал. Наложил си да се концентрира върху биенето на сърцето си, върху усещането за циркулирането на кръвта си и върху тишината, която го обграждаше. Отпусни се, прошепна си той. Успокой се. Не се поддавай на онова, което ти се струва, че става.

Постепенно започна да се владее, но продължаваше да стои със затворени очи. Страхуваше се, че когато ги отвори, нов кошмар ще излезе насреща му. Трябваше да разбере преди това какво му се бе случило.

Той най-подробно премисли всичко. Реши, че никъде не беше отивал. Намираще се още във вълшебния свят, сред мъглите. Не бяха минали нито десет години, нито дори една. Това не беше възможно. Промените във времето и мястото бяха илюзии, внушени му от вълшебния свят и неговите обитатели или от собствените му реакции, а може би и от Двете. Сега трябваше да разбере каква е причината им. Просто, трябваше да разбере защо става така.

Малко по малко построи своята хипотеза. Нищо от онова, което бе видял, не беше реално — това бе началната му предпоставка. Щом нищо не беше реално, значи всичко бе заблуда, а щом всичко бе заблуда, трябваше да има някаква причина тя да приеме такава форма. Защо виждаше тъкмо тези картини? Той потъна дълбоко в себе си, в най-тъмните и тихи кътчета на съзнанието си, където не се чуваше нищо, освен отекването на собствените му мисли. Куестър, Майлс и Ани — защо ги бе видял по този начин? Отпусна се в непрогледния мрак. Уилоу го бе предупредила за опасностите на вълшебния свят. Какво бе му казала силфидата? Тя му бе казала, че във вълшебния свят реалността е проекция на емоциите и мислите. Беше му казала, че няма реалност, че няма обективна истина, извън онова, което си. А ако

това бе така, той бе видял проекцията на собствените си мисли. Бе видял проявление на собствените си чувства...

Той си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Постепенно започваше да разбира. Представите му бяха плод на собствените му чувства — но на кои чувства? Той мислено възпроизведе как бе видял Майлс, Ани и Бет, Куестър Тюс. Всички бяха ядосани и разочаровани от онова, което той ги бе накарал да изстрадат. Всички го обвиняваха за своите неблагоприятия. Макар и илюзии, той ги бе видял именно по този начин. Беше ги видял като жертва на своята неспособност да преценява нещата и да действа. Защо ли ги бе видял така? Той прокара през съзнанието си всички възможности и внезапно си даде отговор. Това бе неговият страх, че онова, което си бе представил, наистина можеше да се случи! Това бе неговият страх, че всичко може да се окаже истина! Страх! Страхът бе чувството, което бе сложило печата си върху мислите му! Беше напълно логично. Страхът бе най-силното чувство. Страхът бе чувството, което най-трудно можеше да се овладее. Ето защо той бе преодолял пространството и времето, за да стане свидетел, на ужасите, които бяха сполетели неговите приятели и любими — страхът даваше живот на най-мрачните му предчувствия. От момента, в който взе решението да дойде в Ландовър, той се страхуваше, че може да се провали. Естествен резултат от един възможен провал щяха да бъдат сценариите, които току-що бе преживял. Той щеше да се окаже напълно откъснат от предишния си живот, без никакъв — шанс да се върне, щеше да бъде лишен от всичко, на което се надяваше в новия си живот и щеше да се окаже предател както спрямо приятелите си, така и спрямо семейството си. Щеше да се озове в положението на човек, загубил всичко.

Почувства облекчение. Ето че започваше да разбира. Ето че знаеше какво да прави. Ако овладее собствените си чувства, нямаше да има подобни кошмари. Ако успее да прогони страха, съзнателен или безсъзнателен, би могъл отново да се върне в настоящето. Това бе трудна задача, но бе единственият му шанс.

Трябваша му няколко дълги минути, за да събере мислите си и да се съсредоточи върху предстоящите си задачи. Заповяда си да си спомни какъв адвокат беше на времето и какви умения проявяваше в съдебната зала. Заповяда си да помни, че всичко, което бе преживял, не е истина, а проекция на собственото му въображение. Представи си

света, който бе видял, когато минаваше през прохода на времето, довел го в Ландовър — гората и нейната пелена от мъгла.

После бавно отвори очи. Наоколо му отново бе тази гора — дълбока, самотна, предвечна. Покрай дърветата леко се носеше мъгла. Сред мъглата плуваха образи, които обаче не го тревожеха, кошмарите го бяха напуснали, лъжливите видения бяха изчезнали. Разумът му не го беше подвел. Започна да диша дълбоко и бавно и тръгна сред хладния, умиротворителен мрак и безплътните сенки. Предпазливо започна да търси магията, за която беше дошъл — Йоския пращец. Стори му се, че зърва нещо сребристо — тъмносиньо, но само му се мерна. Продължи да върви и изведнъж започна да се разпада на частите си като лед, ударил се в камък. Започна да се разпада на фрагменти, които отказваха да се съединят. Той с всички сили потисна това усещане, за да почувства твърдата земя отново под краката си.

Чувството за разпадане отмина. Мъглата наоколо се сгъсти.

Вече не беше сам. Край него се чуваше шепот.

— Добре дошъл, кралю на Ландовър. Ти намери себе си, а с това намери и нас.

Бен се опита нещо да каже, но установи, че не може. Лицата се скупчиха по-близо, слаби и с остри черти, някакси размити в здрача. Това бяха същите лица, които бе видял, когато преминаваше в Ландовър през прохода на времето. Бяха лицата на вълшебниците.

— Човек не може да изгуби нищо, преди да си помисли, че го е изгубил, ваше величество. Вярва ли, че ще го запази, може би ще успее. Виденията, родени от страха, пораждат нашите провали. Виденията, родени от надеждата, пораждат нашите успехи.

— Възможностите се крият в нас самите и само ние можем да го проявим, можеш ли да вдъхнеш живот на мечтите, които живеят в тебе, кралю? Взри се в мъглата и ще видиш.

Бен съсредоточи поглед в мъглата и видя как тя се разнася наоколо му. Появи се една невероятно красива страна, цялата озарена от слънце, сякаш обвита в златна мантия. Всичко живо в тази страна процъфтяваше и в нея бликаше безгранична енергия. Над нея трептеше вълнение и надежда за бъдещето, каквито той не бе допускал за възможни. Чувството, което му вдъхваше тази гледка, го, накара да се разплаче.

След това видението бавно премина. Гласовете продължиха да шепнат.

— За тези видения си има друго време и място, ваше величество. Има си друг живот. Подобни връзки трябва да изчакат своето раждане.

— Ти си дете сред възрастни, кралю, ала едно обещаващо дете. Съумя да видиш истината зад лъжите, които искаха да те уплетат. А ето, че разбра, че те са плод на собствената ти самозаблуда. заслужи правото да узнаеш и нещо повече.

Кажете ми го тогава, искаше му се да извика, но не можеше, и гласовете продължиха да шепнат.

— Ти изобличи страха, който щеше да те унищожи, кралю! Прояви голямо присъствие на духа. Ала страхът има много маски и приема различни форми. Трябва да се научиш да ги разпознаваш. Трябва да помниш тяхната същност, когато отново те връхлетят.

Бен се опитваше нещо да каже, но от устата му не излизаше никакъв звук. Той не разбираше. Какво искаха да му кажат вълшебниците?

— А сега трябва да се връщаш, кралю. Ландовър има нужда от твоята помощ. Кралят трябва да бъде там, за да служи. Можеш да вземеш онова, за което си дошъл.

Бен видя как пред него изникна един храст — тъмносин със сребристи листа. Усети, че нещо бе пъкнато в ръцете му. Погледна го и видя, че държи два продълговати пашкула.

Гласовете продължаваха да шепнат.

— Това е Йоският пращец, ваше величество. Когато някой го вдъхне, волята му се подчинява напълно на онзи, който му го е дал, докато сам той не го освободи. Достатъчно е само едно вдъхване. Ала внимавай. Вещицата Нощна сянка търси този пращец за собствени цели и няма намерение да го поделя с теб. Щом ѝ го дадеш, вече няма да имаш никакво значение за нея.

— Трябва да бъдеш по-бърз от нея, кралю.

Бен безмълвно кимна и на лицето му се изписа решителност.

— А сега върви. Пътят обратно ще ти отнеме цял ден, но се налага да изгубиш този ден. Ако бъдеш върнат по-бързо, това може да ти нанесе непоправима вреда. Приеми нещата такива, каквито са, защото така трябва.

— Заповядай отново, кралю, когато магията бъде възстановена.
— Заповядай, ако имаш нужда от нещо.
— Заповядай...
— ...отново...

Гласовете, лицата и крехките силуети се изгубиха в мъглата и изчезнаха. Мъглата постепенно се отдръпна.

Бен Холидей мигаше и не можеше да повярва на очите си. Отново се бе озовал в здрача на. Дълбокия свлек, здраво стиснал в двете си ръце по един пашкул с Йоски пращец. Огледа се предпазливо наоколо и установи, че е сам. Фрагменти от въображаемите му срещи с Майлс, Ани и Куестър Тъос минаха мигновено през съзнанието му и се забиха в него като ножове. Той сви очи от болката, която му причиниха, но бързо ги прогони. Те никога не са били реални, бяха измама. Срещата му с вълшебниците бе единствената истина.

Той вдигна пашкулите с Йоски пращец и замислено се загледа в тях. Не можа да се сдържи. Започна да се смее като Червения котарак. Беше успял да направи невъзможното. Беше отишъл във вълшебния свят и напук на всичко се беше върнал.

Чувстваше се като новороден.

ЙОСКИЯТ ПРАШЕЦ

Усмивката на Чеширска котка и приятното настроение не продължиха повече от половин минута — времето, което беше нужна на Бен Холидей, за да си спомни предупреждението на Нощната сянка.

Той бързо се огледа наоколо, обгръщайки с поглед потъналия в мъгла здрач на Дълбокия свлек. Нямаше и следа от вещицата, но тя сигурно беше наоколо и го чакаше, като възнамеряваше да се отърве от него, щом се добере до Йоския прашец. Сигурно намерението ѝ е било такова от самото начало — да го изпрати във вълшебният свят, за да направи онова, което тя не можеше, и да го унищожи, щом се върне. Той се навъси. Дали е знаела, че наистина ще се върне? Сигурно не. Но и да не се върнеше, това за нея нямаше особено значение. Нищо не ѝ струваше да го накара да опита. Ала вълшебниците говореха така, сякаш че тя го очакваше да се върне. Това го обърка. Как би могла вещицата да знае, че тай ще успее да направи нещо, което никой друг не би могъл?

Стисна пашкулите в ръка и си вдъхна увереност. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. Нямаше много време да мисли какво знае или какво не знае вещицата. Трябваше да намери Уилоу и да избяга от Дълбокия свлек колкото се може по-бързо. Страхуваше се за силфидата. Нощната сянка едва ли щеше да се отнесе с нея по-добре, отколкото с Бен. Всичко можеше да се е случило с момичето в негово отсъствие и това, разбира се, щеше да е заради него. Един цял изгубен ден, бяха казали вълшебниците. Това бе твърде дълго време за Уилоу. Нощната сянка едва ли щеше да я търпи. И още по-лошо, много бе възможно останалите от малката дружина да дойдат в Дълбокия свлек да търсят краля и да се натъкнат на вещицата.

Бен ядно стисна зъби пред подобни неприятни възможности и се огледа още веднъж. Мъглата и гората го обгръщаха отвсякъде като стена и всички посоки изглеждаха еднакви. Облаците бяха надвиснали над горите и скриваха слънцето и небето. Нямаше по какво да се ориентира къде е, нито накъде да върви.

— По дяволите! — прошепна той.

Тръгна по посока на вятъра. Много неща се бяха случили с Бен Холидей, когато дойде от своя свят в Ландовър и повечето от тях не бяха хубави. Всеки път, когато се опитваше да направи крачка напред, беше принуден да отстъпи две назад. Изглежда нищо не вървеше както трябва. Ала сега всичко щеше да се промени. Поне веднъж той ще успее. Бе съумял да отиде във вълшебния свят и да се върне с Йоския прашец, напук на всякакъв здрав разум. Имаше средство, с което да прогони от Зеленоречието дракона Страбо и да спечели най-важния си съюзник. Това щеше да бъде гигантска крачка напред към осъществяване на всичко, което беше замислил — в сравнение с дребните стъпчици, които се опитваше да прави досега. Не го интересуваше, че може да има дузина Нощни сенки, спотайващи се в мъглата. Той нямаше намерение да изпуска тази възможност от ръцете си.

Две рунтави лица изникнаха от храстите точно пред него и той отскочи назад с вик на изненада.

— Ваше светло величество!

— Ваше могъщо величество!

Бяха Филип и Сот. Бен шумно издиша и почака, докато сърцето му се успокои. Толкова му беше цялата смелост!

Гони гномите предпазливо излязоха от храстите. Лицата им, приличащи на пор, душеха горските миризми, носовете им се бърчеха напрегнато.

— Ваше величество, наистина ли сте вие? Не вярвахме, че ще ви срещнем отново! — каза Филип.

— Не вярвахме! Мислехме, че сте изчезнал в мъглите! — каза Сот.

— Къде бяхте? — попита Бен, като си спомни, че те бяха избягали от двореца, когато гарванът се бе преобразил във вещицата.

— Крихме се! — прошепна Филип.

— Наблюдавахме! — прошепна Сот.

— Вещицата ни се стори много ужасна — каза Филип.

— Но не успя да ни намери — каза Сот.

— Защото ние се скрихме под земята — каза Филип.

— В нашите хралупи — каза Сот. Бен си отдъхна.

— Браво на вас — той се озърна наоколо. — Ами къде е тя сега?

— Където я оставихте на поляната, ваше величество — каза Филип.

— Чака ви да се върнете — каза Сот. Бен кимна.

— Ами Уилоу?

Филип бързо погледна към Сот. Сот бе забил очи в земята.

Бен коленичи пред тях и стомахът го сви.

— Какво стана с Уилоу?

Рунтавите лица се сбърчиха неспокойно и те склочиха лапи.

— Ваше величество, не знаем — каза накрая Филип.

— Не знаем — потвърди Сот.

— Когато не се завърнахте, другите дойдоха да ви търсят — каза Филип.

— Дойдоха от края на пропастта — каза Сот.

— Даже не знаем откъде дойдоха — каза Филип.

— Ако знаехме, щяхме да ги предупредим — каза Сот.

— Но ние се криехме — каза Филип. — Страхувахме се — каза Сот.

Бен махна с ръка, за да прекъсне обясненията им.

— Няма ли да ми кажете какво точно стана!

— Тя ги взе в плен, ваше величество, всичките — каза Филип.

— Взе ги всичките — повтори Сот.

— Няма ги вече — завърши Филип.

— Не остана и следа от тях — съгласи се Сот. Бен бавно се изправи на крака. Лицето му бе пребледняло.

— О, господи! — каза тихо той. Опасенията му се бяха сбъднали. Уилоу, Куестър, Абърнати и коболдите бяха в ръцете на Нощната сянка. И всичко това заради него. Той дълго мисли какво да предприеме. Не можеше и дума да става за бягство — преди да освободи приятелите си. С Йоския прашец или без него — той не можеше да ги остави.

— Можете ли да ме заведете при Нощната сянка? — попита той гномите.

Филип и Сот го погледнаха с нескрит ужас.

— Не, ваше величество! — прошепна Филип.

— Не, наистина! — съгласи се Сот.

— Тя и вас ще залови! — каза Филип.

— И с вас ще бъде свършено, като с другите! — каза Сот.

Напълно вероятно, каза си Бен. После се усмихна на гномите окуражително.

— А може би не — каза им той. Измъкна един от пашкулите с Йоски прашец изпод туниката си и замислено го погледна. — Може би не.

Остави си около пет минути, за да се приготви за срещата с Нощната сянка. След това обясни своя план на гномите, които го гледаха, зяпнали от изумление. Изглежда не успяха да разберат какво им говореше, но нямаше смисъл да им се обяснява повече.

— Само се опитайте да запомните какво трябва да правите и кога да го направите — предупреди ги накрая той и с това приключи въпроса.

Тръгнаха през гората. Гномите вървяха напред, Бен подире им. Следобедната светлина постепенно чезнеше и започна да притъмнява. Бен неспокойно се оглеждаше и спираше понякога, когато забележеше сенки, прокрадващи се в мъглата подире му. Вълшебният свят бе останал някъде там назад, а с него — и призраците на собственото му въображение. Той още чувстваше погледите им — на живи и мъртви, на минало и настояще, на стария свят и новия. Видяното се бе оказало заблуда, оживяла от собствения му страх. Ала тази заблуда бе упорита и нашепваше, че може да се превърне в истина. Той никого не бе предал, както му се бе привидяло сред вълшебните мъгли, ала можеше да предаде, ако не действа бързо, както го бяха предупредили вълшебниците. Можеше всички да предаде.

Минутите се изнизваха. Бен ги усещаше как се изплъзват направо скорострелно. Искаше му се да подкани гномите да побързат, да ускорят опитната си крачка през горската мъгла, ала запази спокойствие. Филип и Сот не смееха да рискуват, когато ставаше дума за Нощната сянка, а и не биваше.

Поляната се показа пред тях отвъд редица борове и гъсти храсталаци, като едва се различаваше в мрака. Филип и Сот приклекнаха и бързо се озърнаха за Бен. Той също се сниши и така се придвижи още метър напред.

Нощната сянка седеше подобна на статуя върху покрития с паяжина и прах трон, където първия път им се беше явила, забила поглед в земята. Тук-там отпреде ѝ бяха разпръснати проядени от времето маси и пейки, заобиколени от потъмнели стълбове, от които

излизаха езичета пламък и близваха сенките наоколо. Дворът, решетките и целият замък бяха изчезнали. Единствено гората и тези останки приютяваха вещицата.

Кърваво-червените ѝ очи примигнаха, но тя не вдигна поглед.

Бен бавно се промъкна назад ведно с гномите. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не се чуват, той ги изпрати по задачите им. Те беззвучно се изгубиха сред дърветата. Бен остана загледан подире им, вдигна очи в безмълвна молитва и се настани да чака.

Остави да изтекат петнайсет минути, като отчиташе времето по усет, после се изправи и смело пристъпи напред. Мина през редицата борове и храсталаци и излезе на поляната, където чакаше Нощната сянка.

Вещицата бавно вдигна глава и погледна към него. На застиналата ѝ, остролика физиономия се изписа едновременно задоволство и изумление — ала и още нещо. Вълнение. Бен предпазливо приближи, защото знаеше, че трябва да внимава. От нея го делиха още десетина крачки, когато тя се изправи и му даде знак да спре.

— Получи ли го? — тихо попита вещицата. Той кимна, без нищо да каже.

Тя прокара тънката си ръка по гарвановите си коси и поглади белия кичур, който приличаше на ивица пяна в развълнувани тъмни води.

— Знаех, че не си съвсем самозванец, както те нарекох — прошепна тя и неочаквано в усмивката ѝ се появи някакво обаяние. Изглеждаше висока и магична, застанала така насреща му сред гората с разгърната мантия и мраморно гладка кожа.

— Знаех си, че си... по-особен. Предчувствах го от самото начало — Тя замълча. — Покажи ми да видя Йоския прашец.

Той се огледа наоколо, сякаш търсеше нещо.

— Къде е Уилоу?

Вещицата присви червените си очички.

— На сигурно място. Покажи ми го!

Бен пристъпи напред, но тя вдигна ръка да го спре и просъска през зъби:

— От там!

Той пъхна ръце в джобовете си. Измъкна бавно лявата си ръка с продълговатия пашкул и ѝ го показа. Лицето ѝ се оживи от вълнение.

— Йоският прашец! — тя цяла трепереше, когато му махна да приближи. — Дай го. Внимателно!

Той пристъпи, но спря току пред нея и отново се огледа.

— Преди това смятам, че трябва да ми кажеш къде е Уилоу — настоя той.

— Първо прашецът — протегна се тя. Той я остави да вземе прашеца и каза:

— О, чудесно, виждам я. Ей я там, зад дърветата — и тръгна покрай вещицата, вирайки се нетърпеливо. — Уилоу! Ела насам!

И викът му, и горещите молитви, които го съпроводиша, получиша отклик. Сред храстите се чу шумолене и се зададе някакъв силует. Нощната сянка се обърна, стресната от изненада, присвила червени очички, и проследи погледа на Бен. Тъкмо се канеше да отрече.

Бен измъкна дясната си ръка от джоба и запрати от скрития Йоски прашец в лицето на Нощната сянка. Вещицата ахна от изненада и в същия миг вдъхна прашеца. Чертите на лицето ѝ се изкривиха от ярост и изненада и на тях се изписа внезапен ужас. Бен захвърли още една шепа прашец в лицето ѝ — и тя отново го вдиша, като се препъна в мантията си, когато той грубо я блъсна назад. Пашкулът изхвъркна от ръцете ѝ и тя се просна на кълбо на земята.

Бен връхлетя отгоре ѝ като котка.

— Не ме докосвай! — предупреди я той. — Да не си посмяла да ми навредиш с нещо! Сега си в моя власт. Ще нравиш всичко, което ти кажа и нищо друго! — видя я как тя опъна устни и изрева от злоба и усети как туниката му овлажня от потта по гърба и мишниците.

— Потвърди, че ме разбираш — веднага промълви той.

— Разбирам — повтори тя, а в очите ѝ гореше омраза.

— Много добре — Бен си пое дълбоко дъх и бавно се изправи на крака.

— Стани — заповяда ѝ той.

Нощната сянка стана и бавно изправи стойка. Тялото ѝ се бе вдървило и не я слушаше, сякаш някаква желязна воля го движеше отвътре. Опитваше се да се съпротивява, но не можеше.

— Ще те смажа заради това! — изкрещя му тя.

— Ще те изтезвам, както не можеш и да си представиш!

— Засега няма да можеш — промълви той, повече на себе си, отколкото на нея. Бързо се огледа наоколо. — Филип! Сот!

Гони гномите предпазливо пропълзяха иззад храстите, където се бяха крили, за да изчакат Бен да им даде знак, че Трябва да създадат впечатлението, че Уилоу отвърща на вика му. Появиха се с израз на разбиране, изписан на косматите им лица, и очите им се пулеха полуслепи срещу вещицата.

— Ваше светло величество! — промълви Филип.

— Ваше могъщо величество! — промълви Сот. Никой не звучеше достатъчно уверен в думите си и двамата пълзяха като порове, готови да побягнат при най-малкото прошумоляване. Нощната сянка направо ги прониза с поглед и те се отдръпнаха, като да се защитят.

— Тя не може нищо да ви направи — успокои ги Бен, в което се опитваше да увери и себе си. Отиде да вдигне падналия пашкул. Показа го на Нощната сянка да го види.

— Празен е — той ѝ показа малката дупка в края му. — Измъкнах целия прах и го сложих в джоба си, за да го хвърля срещу тебе. Точно както възнамеряваше да постъпиш ти с мен, нали така? Отговори ми.

Тя кимна.

— Така е — от думите ѝ бълваше злъч.

— Искам да стоиш тук и да правиш само каквото ти кажа. Ще започнем с някои въпроси. Аз ще ги задавам, а ти ще им отговаряш. Ала ми казвай истината, Нощна сянка — без лъжи. Разбираш ме, нали? — тя кимна безмълвно. Бен пхна ръка в отпред в туниката си, измъкна оттам втория пашкул с Йоски прашец и и го показа. — Ще бъде ли този прашец достатъчен, за да ми даде власт над дракона?

Тя се усмихна.

— Не зная.

Бен не беше очаквал това. Обзе го подозрение.

— Дал ли съм ти достатъчно, за да правиш, каквото ти кажа?

— Да.

— За колко дълго? Тя отново се усмихна.

— Не зная.

Той се постара да остане безизразен. Изглежда се допускаше малка възможност за грешка.

— Ако усетиш, че дългът да ми се подчиняваш те напуска, предупреди ме. Съгласна ли си?

В погледа ѝ се разгоря още по-дълбока омраза.

— Съгласна.

Той ѝ нямаше доверие, въпреки Йоския прашец. Искаше му се да свърши с всичко това и да се махне от Дълбокия свлек. Филип и Сот май бяха още по-нетърпеливи. Те бяха се свили в сянката на една от разнебитените маси, заровили муцуни в гърдите си като уплашени щрауси.

Той отново извърна поглед към Нощната сянка.

— Какво си направила с Уилоу и останалите ми спътници?

— Залових ги — каза тя.

— Куестър Тюс, Абърнати, кралския писар, и двата коболда — всички ли?

— Да. Дойдоха да те търсят и ги хванах.

— Какво си направила с тях?

— Задържах ги известно време, после ги отпратих.

Вещицата изглеждаше едва ли не доволна от този разговор и Бен се усъмни.

— Какво значи отпратила? — настоя той.

— Ами понеже не ми трябвах, ги отпратих. Тук имаше нещо нередно. Нощната сянка дори и не помисли да пусне него самия. Едва ли щеше да освободи ей така приятелите му. Той настойчиво я изгледа, наблюдавайки как алените ѝ очи стават зелени.

— Къде ги отпрати? — веднага я попита той. Очите ѝ блеснаха.

— В Абадон. При Марк.

Той направо се смрази. Заблудите, които си беше представял, се превръщаха в реалност. Той бе предал приятелите си.

— Веднага да ги върнеш обратно! — рязко заповяда той. — Веднага да ги върнеш!

— Не мога! — открито му се присмя тя. — Няма как да ги стигна!

Той я дръпна за мантията побеснял.

— Ти си ги пратила там — ти можеш да ги върнеш обратно!

Тя доволно се хилеше.

— Не мога, samozванецo! Щом веднаж са отишли в Абадон, те са извън моята власт! В капана са!

Той я пусна и отстъпи назад, опитвайки се да дойде на себе си. Трябваше да го предвиди! Не биваше да допусне това! Напразно се взираше наоколо из сенчестата поляна. Тресеше се от ярост и възмущение. Какви ли не възможности му минаваха през ума, но той бързо ги отхвърляше.

Отново се обърна към Нощната сянка.

— Ти ще отидеш в Абадон и ще ги доведеш! — заповяда ѝ той триумфиращо.

Тя се усмихваше почти в екстаз.

— Не мога да сторя нито едното, нито другото, самозванце! Магията ми не действа в Абадон! Там ще бъда безпомощна като тях!

Тя се разсмя пресилено.

— Няма откъде да се влезе там, глупако! Абадон е забранено място! Малцина...

Толкова се бе увлякла в триумфа си, че последните ѝ думи направо ѝ се изплъзнаха от устата. Прехапа устни на мига, но вече беше късно. Бен дръпна полите на дрехата ѝ.

— Малцина ли? Кой са тези малцина? Кой, освен демоните, може да иде там? Ти ли? — тя клатеше безмълвно глава. — Кой тогава, по дяволите? Казвай!

Тя потръпна и се вкамени, сякаш се бе хванала на въдица, забита дълбоко в плътта ѝ. Отговорът ѝ прозвуча едва ли не като стон.

— Страбо!

— Драконът ли! — ето че започваше да разбира. Той я пусна и отстъпи встрани. — Драконът! — обърна се и дойде по близо. — А защо драконът може да влезе, а ти — не?

Нощната сянка вече не успяваше да сдържа яростта си.

— Неговата магия е с по-обхватна от моята, стига по далеч...!

И е по-могъща, довърши наум Бен онова, която тя нямаше сили да признае. Той се почувства отпаднал, целия плувнал в пот, смазан от изтощение. Напълно логично. Той бе срещнал първо Страбо в края на мъглите, все още в границите на вълшебния свят. Това значи, че би могъл да проникне и в Абадон.

Можеше да вземе и Бен.

Едва не се усмихна. Това внезапно съвпадение на обстоятелства беше направо шокиращо. Възнамерявал бе да използва Йоския прашец, само за да прогони дракона от Ландовър, което щеше и да е

без друго доста трудно и опасно. А ето че трябваше да си послужи с Йоския пращец, за да принуди Страбо да го заведе в Абадон, където бяха неговите приятели и после да изведе всички обратно. Задачата бе огромна и трябваше да я изпълни без да знае как и без ничие напътствие. Трябваше да го направи сам. Ала и дума не можеше да става да се откаже. Уилоу, Куестър, Абърнати, Буниън и Парснип многократно бяха рискували живота си за него. Не само кралството, но и моралът изискваха и той да направи същото.

Погледна вещицата в очите. Те изразяваха нескрито задоволство.

— Ти се закле да ме унищожиш, Нощна сянка, ала аз трябва да те унищожа — яростно прошепна той.

Филип и Сот се бяха измъкнали иззад масата и лекичко го дърпаха за панталоните.

— Можем ли вече да си вървим, ваше величество? — попита Филип.

— Можем ли да си тръгнем отгук, ваше величество? — повтори Сот.

— Страхувам се от нея — каза Филип. — Тя ни мисли злото — каза Сот.

Бен наведе поглед към тях, видя страха, изписан в очите им, и ноздрите им, разширени от напрежение. Приличаха на непослушни деца, които щяха да бъдат наказани, и той изпита съжаление към тях. Много им дойде преживяното.

— Още само миг — обеща Бен и отново се обърна към Нощната сянка. — Преди колко време си изпратила приятелите ми в Абадон?

Вещицата сви зелените си очи.

— Рано тази сутрин.

— Причини ли им нещо друго?

Тя изкриви лице.

— Не.

— Значи са добре. Тогава?

Тя се разсмя.

— Сигурно — ако демоните още не са ги разкъсали.

Искаше му се да я удуши, но успя да се овладее.

— Щом стигна Абадон, как мога да ги намеря? Нощната сянка като че ли още повече сви тяло под гънките на тъмната си мантия.

— Драконът може да ги намери, ако го подчиниш!

Бен кимна безмълвно. Това бе най-важният проблем. Колко продължително е действието на Йоския пращец, за да направи дракона безпомощен пред него? Колко ли дълго щеше да действа магията? Разбира се, имаше само един начин да се узнае.

Той отхвърли тази мисъл.

— Къде да намеря дракона? — попита той вещицата.

Нощната сянка мрачно се усмихна.

— Навсякъде, самозванце.

— Убеден съм в това — той премисли и зададе по-точно въпроса. — Къде е сигурно, че ще отиде, за да мога да го причакам?

— Край Огнените извори! — просъска вещицата. — Той живее в огнените води!

Бен помнеше изворите от проучванията, които бе правил в Сребърния дворец. Това бе бликаща лава или петролни кладенци — нещо подобно. Намираха се на изток от Зеленоречието, дълбоко в пустошите.

— Ваше величество! — настоятелно извика Филип и прекъсна мислите му.

— Ваше величество! — дръпна го Сот за крака. Бен отново кимна в отговор. Денят бе към своя край, слънцето отстъпваше пред мрака, сенките на здрача се издължаваха сред дърветата. Не му се искаше мракът да го завари в Дълбокия свлек.

Пристъпи напред и застана точно пред Нощната сянка.

— Аз съм крал на Ландовър, Нощна сянка. Ти може да не ме смяташ за такъв и други също може да не ме смятат, но докато аз искам, ще бъде така. А кралят си има определени отговорности. Негова отговорност е да защитава своите поданици. Ти се опита да ми попречиш да изпълня тази своя отговорност, и постави хора, които са не само мои поданици, но и приятели в крайна опасност — толкова крайна, че е възможно повече да не ги видя.

Той замълча, загледан как в очите ѝ блестеше омраза и те отново промениха цвета си — станаха червени.

— Ти сама си произнесе присъдата, Нощна сянка. Заповядвам ти да се превърнеш в онзи гарван и да полетиш към мъглите на вълшебния свят, без да се отклоняваш никъде. Лети докато стигнеш стария свят и продължи докато... докато стане, каквото стане.

Вещицата цялата трептеше от безпокойство и гняв и внезапно страх проблесна в очите ѝ.

— Вълшебната магия ще ме унищожи! — прошепна тя.

Бен не се и помръдна.

— Прави каквото ти казах, Нощна сянка. И то веднага!

Нощната сянка се вцепени, после проблясна в алени отблясъци. Металните стълбове избълваха пламъци към небето. Вещицата и светлината изчезнаха и на тяхно място се появи гарванът. Той изграка, разпери криле в мрака и полетя навътре в гората.

Бен остана загледан подире му, сякаш онзи можеше да се върне. Ала той не се върна. Нощната сянка вече я нямаше. Щеше да лети, както той ѝ бе заповядал, докато навлезе сред мъглите и вълшебния свят, които ѝ бяха недостъпни. Той не знаеше какво ще стане с нея, когато пристигне там, но то едва ли щеше да бъде приятно. Беше ѝ дал поне толкова шанс да оцелее, колкото тя бе дала на неговите приятели. Справедливостта си е справедливост.

Поклати глава. Имаше лошо предчувствие въпреки всичко.

— Да се махаме отгук — промълви той към Филии и Сот и тримата побързаха да напуснат поляната.

СТРАБО

Тази нощ Бен прекара сред една тополова горичка, на няколко мили южно от края на Дълбокия свлек. Когато се събуди при изгрев слънце, той пое на изток към Огнените извори.

Взе Филип и Сот със себе си, въпреки очевидното им нежелание. Нямахме друг избор. Страхуваше се, че без тях може да се изгуби или да се отклони. Познаваше местността доста добре от своите проучвания в двореца, ала винаги бе възможно да се натъкне на нещо, което бе пропуснал или да изпадне в трудно положение поради незнание, а подобен риск в момента не можеше да си позволи. Времето бе ценно и на гони гномите щеше да им се наложи да изтърпят още малко с него.

Пътуването продължи почти три дни. Можеше да продължи и повече, ако Филип и Сот не бяха откраднали чифт впрегатни коне, които явно вече не се използваша за работа. Бяха толкова смазани и вървяха така тежко, че костите го заболяха още докато ги гледаше. Но язденето бе още по-трудно. Въпреки това с тях напредваха по-бързо. Не попита гномите откъде са взели конете. Моралът в този случай изискваше да бъдат възможно най-бързи.

Излязоха от гористите хълмове под Дълбокия свлек, заобиколиха дълбоките води на Зеленоречието и поеха на изток към пустошите, които се простираха на отсрещния край на долината. Пътуването им се стори безкрайно. Имаха чувството, че се влачат с воденичен камък на шията. Бен бе обзет от страх за своите приятели. Можеше да се случи какво ли не, преди да успеят да стигнат при тях. Филип и Сот бяха обзети от страх за собствените им кожи, чувстваха се като жертвени животни, поведени към трапезата на дракона. Тримата си говореха колкото може по-малко, притеснени от пътуването и неговата цел, както и един от друг.

Бен често си мислеше за Нощната сянка, докато вървяха, и тези мисли не бяха никак приятни. Достатъчно бе, че остави Уилоу сама и беззащитна, когато тръгна към мъглите; достатъчно бе, че Куестър и

останалите бяха дошли в пропастта да го търсят, след като не се бе върнал първия ден; ужасно бе, че всички бяха изпратени в Абадон при демоните, докато Нощната сянка си седеше и го чакаше. Ала най-непростимо от всичко бе, че не успя да използва вещицата докрай, когато му беше в ръцете под въздействието на Йоския пращец. Много неща можеше да направи, но ги пропусна. Можеше да използва нейната магия и да я накара да му доведе дракона или поне да го примамва, ако не друго. Ако това не можеше, трябваше да поиска тя да използва магията си, за да заведе него при дракона. Това щеше да му спести три дни клатушкане с впрегатен кон из тази долина! Можеше да я накара да му предаде част от магията си. Малко повече сила нямаше да му бъде излишна. А и не биваше да я пуска толкова лесно след онова, което бе направила. Трябваше да се увери, че тя няма да може да му създава повече проблеми. Или поне да я накара да му даде обет за вярност, в случай че успее да се отърве.

Ала в хода на пътуването тези мисли станаха разпокъсани и започнаха да го напускат. Какво е трябвало, какво е можел — нима имаше вече някакво значение? Направи всичко, което можа, но просто не бе съобразил някои неща. Може би обет за вярност, даден в състояние на принуда, не беше валиден. Магията, която не познаваше, можеше да се окаже по-опасна от липсата ѝ. Нещата не бяха толкова лоши, колкото изглеждаха. Можеше да се оправи и така.

Стигнаха Огнените извори късно на третия ден. Гномите го бяха завели дълбоко сред пустошите на изток от Зеленоречието. Това бяха ужасни места — голи равнини, покрити с пустинен пясък и прах, хълмове с изсъхнала трева, храсти и ниски разкривени дървета, тресавища от червеникава кал и пясъчници, изсъхнали гори, където дърветата приличаха на слепени счупени кости, подаващи се изпод пръстта. Земята бе по-запустяла откъдето и да било другаде в долината, покрита само с изсъхнала растителност и напукана почва. Дори и сините дъбове не растяха тук. Тримата минаха през хълмове, целите обрасли в разкривени изтравничета и гъсти храсталаци, за да стигнат в изсъхнала гора край дълбока падина. Водеха конете си за юздите, защото не можеха да ги яздят сред гъсталаците. Над всичко се стелеше гъста мъгла като покров, който наемкваше, че земята загива.

— Ето ги, ваше величество! — внезапно извика Филип и дръпна Бен за ръкава да спре.

— Огнените извори, ваше величество! — посочи Сот в далечината.

Бен се взря сред мъглата и дърветата, но не успя нищо да види. Напрегна цялото си зрение и едва тогава зърна нещо блещукащо в мрака — светлина, която хвърляше отблясъци сред мъглата.

— Да се приближим — подкани ги той. — Оттук не виждам нищо.

Той тръгна отново напред, но спря. Филип и Сот не се и помръдваха. Хвърляха погледи един към друг, после към него и отново един към друг. Бяха навели лица и сбърчили носове.

— Достатъчно сме близо, ваше величество — изтъкна Филип.

— По близо не можем да отидем, ваше величество — съгласи се Сот.

— Ние сме беззащитни срещу дракона.

— Напълно беззащитни.

— Ще ни погълне, без въобще да му мисли.

— Ще ни изхрупа с кокалите! Филип се колебаеше.

— Опасен е този дракон, ваше величество. Да го оставим и да се махнем.

Сот кимна сериозно.

— Оставете дракона на мира, ваше величество. Оставете го.

Бен гледа към тях известно време, после поклати глава.

— Не мога да го оставя, приятели, нуждая се от него — той унило се усмихна и се върна. Сложи ръка на рамото на всеки от тях. — Ще ме почакате ли тук докато дойда?

Филип вдигна поглед към него с присвити очи.

— Ще ви почакаме, ваше величество... Докато дойдете.

Сот триеше лапи отнесено.

— Ако дойдете — промълви той.

Бен ги остави заедно с конете и тръгна през гъсталака. Проправяше си внимателно път, колкото можеше по-тихо. Гейзери пара се издигаха отвъд билото и се сливаха с мъглите. Трепкащата светлина грееше по-ясно и озаряваше небето. До него започна да достига някакъв мирис, противно напомнящ развалено месо.

Прах и пот се стичаха по лицето и ръцете му, но вътре в себе си изпитваше хлад. С нетърпение бе чакал да пристигне тук.

Пъхна ръка в джоба на туниката си. Остатъкът от Йоския прашец от изпразнения пашкул се намираще в десния му джоб. Пълният пашкул беше в левия. Още не бе си изработил план как да го използва. Нямаше и представа как най-добре да постъпи. Всичко, на което можеше да разчита, бе да се приближи възможно най-близо до дракона и да се надява на обстоятелствата да му помогнат.

Един крал на Ландовър би трябвало да има по-добър план от този — мрачно си помисли той, но не успя да намери такъв.

Изкачи билото и погледна оттам. Пред него се откриваше широка безформена падина, надупчена от кратери с всякакви размери и форми. Бяха пълни със синкава течност, по която танцуваха жълтеникави пламъци и се разпръскваха в тъмночервени светлини под савана на мъглата. Сплетени гъсталаци и купчини пръст и скали покриваха падината между кратерите, като препречваха пътя на всеки, който би се опитал да влезе.

Бен внимателно огледа цялата падина. Драконът не се виждаше никъде.

— Преценява — промълви той.

За миг се поколеба какво да направи.

Можеше ли да почака тук, докато Страбо се върне или да слезе в падината и да го почака там. Избра второто. Искаше да бъде по-близо до дракона, когато най-сетне се изправи пред него.

Спусна се надолу от билото. Някакъв глас натрапчиво му шепнеше, че е полудял, и той бе напълно съгласен. Не беше за вярване, че сам върши всичко това. Ужасно се страхуваше от дракона, искаше му се да подвие опашка и да избяга колкото се може по-бързо от тук. Не беше особено смел, просто беше отчаян. До този момент не бе си давал сметка колко е отчаян.

Няма да ги предам, обеща си той, мислейки за Уилоу и останалите. Каквото и да стане, няма да ги предам.

Стигна дъното на падината и се огледа наоколо. От един кратер наблизко шумно изригваше пара, което го накара да трепне. При експлозията се вдигнаха пламъци и гладно заблизаха мъглата. Толкова близо бе до изворите, че едва виждаше къде върви, но решително продължаваше напред. Предположи, че ще е най-добре да почака някъде по средата на огнените извори — макар и не твърде навътре. Дишаше бързо и неравно. Как му се искаше да може да призове

Паладин. Искаше му се Куестър и коболдите да са с него. Искаше му да има поне някой до него. Или да бъде навсякъде, освен тук. В носа и устата му нахлуха пара и топлина и той сбърчи лице от неприязън. Миризмата бе ужасна. По дъното на падината имаше кости, някои от които съвсем пресни. Той се застави да не им обръща внимание. Храстите и шубраците препречваха пътя му, но той упорито продължаваше да върви напред. Мина покрай купчина камъни, разбити от огромна скала, и покрай скелета на доста голямо животно. Реши, че е напреднал достатъчно. Изправи се срещу огромна купчина пръст, завършваща със скална извивка. Стори му се добро укритие. Тук можеше да изчака дракона да се върне.

Колко ли дълго трябваше да го чака? Страбо живееше край Огнените извори, но това не означаваше, че идва тук толкова често. Та той би могъл да идва веднъж в годината! Бен отново се ядоса на себе си. Трябваше да попита вещицата, по дяволите!

Внезапно спря изумен. Беше едва на десетина крачки от укритието, което си беше избрал. — витата скала върху огромната купчина пръст — когато купчината просто започна да се движи.

Разшири очи от изумление. Не, сигурно така му се беше сторило.

Купчината отново се размърда.

— Боже мой — прошепна той.

Едно мъничко облаче прах се вдигна над онова, което му се бе сторило като заоблени камъни, и отвори огромно око.

Бен Холидей, адвокат с изключителни способности, дързък любител на приключенията и претендент за престола на Ландовър, току-що бе извършил огромна грешка.

Драконът бавно се размърда и отърси слоя пръст и прах, събудил се от сън. Беше отправил очи към Бен, както змия наблюдава жертвата, която не може да ѝ се изплъзне. Бен застина на място. Трябваше да му хвърли от Йоския пращец или да се обърне и да побегне. Трябваше да направи нещо — каквото и да било! — но не можеше дори да се помръдне. Всичко бе свършено. Започна да се чуди в пристъп на черен хумор дали драконът щеше да го предпочете сварен или опечен.

Драконът примигна. Бавно помръдна шипестата си глава и широко отвори огромната си паст. Почернелите му зъби се оголиха и дългият му, разцепен на две език се облиза срещу мъглата.

— Срещал съм те някъде, нали? — попита драконът.

Бен направо бе сринат със земята. Всичко друго бе очаквал от дракона, но не и да говори. Това, че драконът говореше, променяше всичко. Това намаляваше донякъде страха му от звяра. Мигновено променяше цялата перспектива на нещата. Щом с дракона можеше да се говори, той можеше да бъде убеден! Бен забрави дали ще го варят или пекат. Вече мислеше не как да се спасява, а какво да каже в отговор.

Страбо вдигна глава.

— В мъглите из покрайнините на вълшебния свят — ето къде съм те виждал. Преди няколко седмици, нали така? Бях заспал и ти мина покрай мене. Така се бе загледал в мен, че ме събуди. Не беше много учтиво, честно казано — той замълча. — Нали беше ти?

Бен кимна механично, като си представи как драконът духва и го запраща като пращинка във въздуха. Опитва се да прогони тази представа. Още не можеше да повярва, че чува животното да говори. Драконът имаше странен глас — някакво механично съскане, което отекваше във въздуха като в акустична зала.

— Кой си ти? — попита драконът и отново наведе глава. — Какво правеше сред мъглите? — той вдигна устни и си показа зъбите. — От вълшебния свят ли си?

Бен поклати глава.

— Не, не съм — окопитваше се бързо. — Аз съм Бен Холидей от Чикаго. От един друг свят. Аз съм новият крал на Ландовър.

— Така ли? — драконът изглежда никак не се впечатли.

— Да — Бен се колебаеше какво да каже. Смелостта му започваше да се възвръща. — Не знаех, че драконите могат да говорят.

Страбо леко отмести туловището си и извърна дългото си змиевидно тяло с гръб срещу няколко малки вира, откъдето огньовете хвърляха своите отражения върху люспестото му туловище.

— О, значи си от онези — пак презрително каза драконът.

Бен се намръщи.

— От кои?

— Един от онези човеци, които си представят драконите като невежи, тъпи зверове, които носят всякакви злини на бедните, трудолюбиви прости хорица, докато не се намери някой юнак да ги унищожи. И ти си от тях, нали?

— Предполагам, че да.

— Прекалено много си чел фантастични истории, Холидей. Кой мислиш, че разпространява тези истории за драконите? Със сигурност не самите дракони. Не, хората разпространяват тези истории, а те няма да вземат да се представят като злодеи, а дракона като жертва на несправедливост, нали? Не е важно какво се казва, а кой го казва. Най-лесно е да представиш дракона като злодей — прегазва поля, разкъсва животни и селяни, отвлича красиви принцеси и отправя предизвикателства към рицари с броня. Удоволствие е да се чете, дори и когато не е вярно.

Бен разшири очи изумен. Що за дракон беше това?

— Драконите са съществували преди хората, както знаеш. Имало е дракони още преди да се появят вълшебните същества — Страбо се огъна. Дишането му бе ужасно. — Проблемите не са започнали от драконите, а от онези другите. Никой не искал да понася драконите. Драконите заемали твърде много място. Всеки се страхувал от драконите и от онова, което можели да му направят — независимо, че драконите са били по-малобройни! А и нашата магия била много по-силна от тяхната и не можели да ни командват както си искат.

Шипестата глава бавно се поклати.

— Винаги обаче има начин да получиш каквото искаш, ако упорстваш. Затова и те упорито се заели да се отърват от нас. Били сме прогонени, преследвани, унищожавани един след друг, докато останах само аз. И мен щяха да ме унищожат ако можеха.

Той не уточни кои бяха тези „те“, но Бен се досещаше, че това са изобщо всички.

— Искаш да кажеш, че нямаш вина за онова, което ти приписват? — попита той разколебан.

— О, не бъди глупав, Холидей — разбира се, че имам вина! Имам вина практически за всичко! — той тихо просъска. — Аз унищожавам хора и домашен добитък когато си поискам. Съсипвам реколтите и домовете им. Открадвам изгорите им, защото, ми доставя удоволствие. Мразя ги.

Той завъртя език.

— Но не винаги е било така. Не бях такъв, докато не ми стана по-лесно да бъда съществото, за което ме мислят, отколкото да си остана такъв, какъвто съм бил на времето... — той замълча, сякаш си спомняше. — Жив съм вече почти хиляда години и съм напълно сам

през последните двеста. Няма повече дракони. Те всички са останали легенда. Аз съм единственият — като Паладин. Нали го знаеш, Холидей? Ние двамата сме последните представители на своя вид.

Бен видя как драконът пъхна муцуната си в огнения извор и отпи от врящите води, бавно поглъщайки пламъците.

— Защо ми казваш всичко това? — попита той с искрено удивление.

Драконът вдигна поглед.

— Защото си тук — той наведе муцуна. — А защо си тук, между другото?

Бен изпита известно колебание, като внезапно си спомни какво го бе довело.

— Ами...

— О, да — прекъсна го драконът. — Ти си новият крал на Ландовър. Поздравления.

— Благодаря. Отскоро съм такъв.

— Така и предполагам, защото иначе нямаше да си тук.

— Нямаше ли?

— Сигурно — драконът се наведе по-близо. — Докато старият крал беше жив, той ме държеше пропъден тук, в тази пустош. Забранено ми бе да обикалям по други места в долината. Използваше Паладин да ме прогонва, защото Паладин е силен, колкото мен. Понякога летях нощем в небето, но без да ме виждат и без да пакостя... — гласът на дракона стана суров. — Бях си обещал, че някой ден ще бъда отново свободен. Тази долина е толкова моя, колкото и на другите. А когато старият крал умря и Паладин изчезна, аз наистина се оказах свободен, Холидей — и никой крал на Ландовър няма да има повече власт над мен.

Бен усети известна промяна в настроението помежду им, но се направи, че не я забелязва.

— Не съм тук заради това — каза той.

— Но си тук, за да поискаш от мен клетва за вярност към трона, нали?

— Мислил съм за това — призна си Бен. Страбо широко разтегли муцуна и гърлено се разсмя.

— Завиден кураж, Холидей! Макар и напразен. Никога не съм засвидетелствал вярност на ландовърските крале — никога, през

всичките хиляда години на моя живот. Та защо да го правя? Аз не съм като другите, които живеят тук. Не съм свързан с Ландовър като тях, мога да пътувам, където си поискам.

Бен преглътна.

— Наистина ли можеш?

Драконът се понадигна и изви опашка зад Бен.

— Е... сигурно не навсякъде, ала почти. Не мога да отида надълбоко във вълшебния свят, нито в световите, където не вярват в дракони. А в твоя свят вярват ли в дракони?

Бен поклати глава.

— Мисля, че не.

— Ето защо никога не съм бил там. Аз пътувам по места, където драконите са реални или поне са били. Посещавам половин дузина светове наоколо. Нападам повечето от тях. Налагаше ми се да ги нападам, когато старият крал ме прогони от долината — той погледна лукаво и спусна клепачи. — Но да нападам отвъд долината е много трудно. Тук е по-лесно и ми доставя повече удоволствие.

Атмосферата бе станала вече решително хладна. С дракона можеше да се разговаря, но бе съмнително дали може да се убеди. Бен почувства, че вратите му се затварят.

— Е, в такъв случай сигурно няма смисъл да ти предлагам нещо друго.

Страбо леко се понадигна на задните си крака и от огромното му тяло навсякъде се посипа прах.

— Разговорът ни беше приятен, Холидей, но е към своя край. За съжаление това означава и твоя край.

— О, почакай само за минутка, да не бързаме толкова — съзнанието на Бен закръжи. — Няма, защо веднага да свършваме разговора си. Можем още малко да продължим.

— Разбирам защо ти се иска — тихо просъска драконът, — но аз се отегчавам.

— Отегчаваш ли се! Добре, да сменим темата!

— Няма смисъл.

— Няма ли? Ами какво ще кажеш тогава да си вървя — да си кажем довиждане, всичко хубаво? — Бен беше съвсем отчаян.

Драконът се надигна отгоре му като огромна люспеста сянка.

— Това само отдалечава неизбежното. Ти ще трябва да се върнеш отново, защото си крал на Ландовър. Виж нещата, каквито са, Холидей — аз съм твой враг. Ще трябва или ти да ме унищожиш, или аз тебе. Предпочитам последното.

Бен се озърна като обезумял.

— Защо, за бога, непременно да трябва единият да унищожи другия?

— Защо ли? Защото така стоят нещата с драконите и кралете. Винаги е било така.

Бен щеше да се пръсне от напрежение.

— Е, щом винаги е било така, кому беше нужна цялата тази лекция как драконите били обидени от измислиците на хората? Защо ти трябваше да си губиш времето, щом си смятал веднага след това да ме опечеш?

Драконът истински се засмя.

— Какъв странен начин да се постави въпроса! — той замълча. — Да, защо ми трябваше да ти разправам каквото и да било при тези обстоятелства? Основателен въпрос — той помисли над него за минута, после сви рамене. — Предполагам, за да се намирам на работа. Тук няма кой знае какво да се прави.

Бен почувства, че и последната му надежда се изпари. Това беше краят. Той бе извадил един печеливш билет сред мъглите на вълшебния свят и втори при срещата си с Нощната сянка. Но този, третият, щеше да го довърши. Наблюдаваше как драконът се надига отгоре му и започва бавно да вдишва. Само веднъж да изригне огън, и край. Мисълта му усилено работеше. Трябваше нещо да се направи! Не можеше просто да стои и да се остави да бъде сринат наравно със земята.

— Почакай! — извика той. — Не го прави! — той пхна ръка и извади медальона изпод туниката си. — Все още притежавам това! Ще използвам магията му, ако се наложи.

Страбо бавно издиша, като избълва пара, пушек и огън в мъглата. Той се загледа в медальона и изплезил език.

— Не владееш магията, Холидей. Бен си пое дълбоко дъх.

— Грещиш. Ако не ме пуснеш, ще извикам Паладин.

Настъпи дълго мълчание. Драконът замислено го наблюдаваше, без да каже нищо. Бен отправи безмълвна молитва. Това беше

последната му надежда. Паладин бе идвал при него преди, когато беше в опасност. Може би...

Той притисна медальона в ръка и опипа гравираната му повърхност с пръсти. В този момент го връхлетя неочаквано прозрение. Къде му беше умът? Та той можеше да избяга на минутата, ако поиска! Беше забравил, че медальонът му позволява това. Този медальон можеше да го преведе в стария му свят мигновено — трябваше само да го свали!

Ала това означаваше да остави приятелите си в Абадон. Това означаваше да напусне Ландовър завинаги. Това означаваше да се предаде.

Това означаваше също да остане жив. Той претегли възможностите разколебан.

— Мисля, че лъжеш, Холидей — каза неочаквано драконът и отново започна да вдишва.

„Сбогом, живот“ — помисли си Бен и се приготви да хукне, макар и напразно, да се спасява.

Ала неочаквано в този момент проблесна светлина през мъглата и парата, която се издигаше над огньовете на изворите, и Паладин наистина се появи! Бен просто не можеше да повярва. Рицарят изникна от нищото — самотен, очукан силует, възседнал старата си кобила, вдигнал пика в едната си ръка. Страбо веднага се обърна, очевидно изумен. Устата му избълва огън, който обгърна рицаря и коня и се превърна в дим. Бен се сепна, усетил прилив на ужасна горещина. Обърна се настрани, закри очи, но веднага с обърна напред.

Паладин остана незасегнат.

Страбо бавно се вдигна на огромните си задни крака, разпери криле като прикритие и с полуиритворените си очи се огледа за Бен.

— Двайсет години — цели двајсет години! — тихо просъска той. — Мислех, че е изчезнал завинаги! Как успя да го извикаш, Холидей? Как успя?

Бен започна да заеква нещо като отговор, не помалко изненадан от Страбо от поредната поява на Паладин, но бързо се овладя. Тъкмо тази възможност чакаше.

— Медальонът! — възкликна той. — Медальонът го повика! Тук, на гърба му, са гравирани магически думи! Сам погледни!

Той услужливо му показва диска, като го насочи така, че да отразява светлината. Страбо наведе змиевидната си шия и приближи шипестата си глава. Огромната челюст зееше отворена, дългият език бе изплезен. Бен едва успяваше да си поеме дъх. Сянката на дракона падаше над него и му скриваше светлината.

— Погледни — виж тук написаното! — подканяше го Бен, като в същото време си мислеше, още малко по-близо...

Драконът протегна кривия си преден крак към медальона.

Бен измъкна другата си ръка от джоба на туниката си и запрати шепа Йоски прашец право в ноздрите на Страбо. Драконът си пое дъх изненадан и веднага се разкиха. Кихането му едва не събори Бен, но той съумя някак да се задържи на краката си. Грабна обратно медальона, пъкна ръка в другия си джоб и извади пашкула. Страбо вече люлееше глава насам-натам да го намери, разтворил широко челюсти. Бен хвърли пашкула в отворената му пасть. Драконът успя да хване пашкула във въздуха, разкъса го яростно и го направи на каша.

Страбо твърде късно осъзна грешката си. Йоският прашец се разлетя навсякъде и бълваше от устата на дракона бял дим. Страбо нададе ужасяващ рев и избълва огнени пламъци. Бен отскочи встрани, два пъти се превъртя и отново се изправи на крака, като се втурна към камара от камъни, покрай които беше минал на идване. Бе на десетина метра от тях, преди огънят да достигне до него, и стремително се скри отзад. Страбо бе напълно обезумял. Влачеше се около огнените извори като луд и огромното му туловище поразяваше всичко наоколо му. Разкашля се и с това изригна към небето гейзер от пламъци. Драконът ревеше и бълваше огън навсякъде. Дим и огън изпълниха следобедния въздух и скриха всичко наоколо. Паладин изчезна. Изворите изчезнаха. Бен се гушеше зад укритието си и се молеше драконът да го е загубил от погледа си.

След известно време трясъците и огньовете затихнаха и всичко отново стана спокойно. Бен търпеливо чакаше зад укритието си, заслушан в глухия шум, който вдигаше драконът, докато бавно се движеше. Силните експлозии на огнените извори затихнаха и преминаха в равномерно кипене.

— Холидей?

Драконът беше пресипнал от гняв. Бен остана на мястото си.

— Холидей? Та това беше Йоски прашец, Холидей! Това беше цял пашкул Йоски прашец. Откъде си го взел? Нали каза, че не си от вълшебния свят! Излъгал си ме!

Бен чакаше. Това, което чуваше, още не му харесваше. Заслуша се как Страбо свърна някъде вляво — заслуша се в тежкия тътен от влачещото му се тяло.

— Знаеш ли колко може да бъде опасна такава магия, Холидей? Даваш ли си сметка, какво можеше да ми причиниш? Защо ме измами така?

Драконът престана да се движи. Чу го как се премести на една страна, после го чу как пие. А може би сбърках, внезапно си помисли той. Може би цял един пашкул от Йоски прашец е прекалено много за когото и да било. Може би драконът беше пострадал.

Чу се дълбока въздишка.

— Холидей, защо ми причини това? Какво искаш от мене? Казвай и да се свършва!

Драконът звучеше по-скоро измъчен, отколкото гневен. Бен реши да рискува.

— Искам думата ти, че няма да направиш нищо, което може да ми навреди! — извика той.

Драконът само просъска в отговор.

— Имаш моята дума.

— Искам да потвърдиш, че ще правиш само каквото ти кажа и нищо друго. Така или иначе ще бъдеш принуден.

— Зная, Холидей! Съгласен съм! Каж ми какво искаш!

Бен предпазливо се измъкна иззад камъните. Все още дим и мъгла висяха над огнените извори и хвърляха над всичко призрачна полусянка. Страбо бе клекнал на няколко десетки метра от редица горящи кратери и изглеждаше като разгневено уловено животно. Грозната му шипеста глава бавно се люлееше на всички страни, полупритворените му очи се спряха на Бен. Бен целият се напрегна, готов всеки момент да се хвърли зад камъните. Ала драконът само гледаше към него и го чакаше.

— Ела насам — заповяда му Бен.

Драконът смирено приближи. В очите му се четеше нескривана омраза. Бен гледаше как чудовището идва към него. Овалното му тяло се клатеше върху едрите му люспести крака. Крилете леко пърхаха при

движенията му и дългата опашка се виеше неспокойно. Бен се почувства като Фей Рей с Кинг Конг.

— Пусни ме на свобода! — замоли Страбо. — Пусни ме и аз ще те оставя жив!

Бен поклати глава.

— Не мога.

— Искаш да кажеш, че не желаяш! — промълви драконът с глас като триене на метал в гласпапир. — Но ти не можеш да ме държиш в това състояние завинаги и когато се освободя...

— Може ли без заплахи?

— ...от теб няма да остане колкото да нахраниш и най-дребната пещерна хиена, няма да остане колкото да напълниш и скромна паница на гном — и такава болка ще ти причиня, каквато не можеш да си представиш...

— Готов ли си да ме изслушаш? Драконът вдигна презрително глава.

— Няма да ти дам обет за вярност, Холидей! Той няма да е валиден при тези обстоятелства.

Бен кимна.

— Разбирам това. Не искам от тебе обет за вярност.

Настъпи дълго мълчание, докато драконът внимателно го наблюдаваше. Омразата в очите на звяра бе отстъпила пред любопитството. Изглежда най-лошото бе преминало. Драконът бе в негови ръце, поне за момента. Бен си отдъхна от напрежението, от страха и от тревогата. Беше извадил третия печеливш билет. Продължаваше здраво да стиска медальона в ръка, тъй че сега вече можеше да го пусне под туниката си. Огледа се за Паладин, но рицарят беше изчезнал.

— Точно като призрак... — промълви си той.

Отново се обърна към дракона. Страбо продължаваше да го наблюдава. Грозният му език нервно ближеше мъгливия въздух.

— Много добре, Холидей, предавам се. Какво всъщност искаш от мене?

Бен се усмихна.

— Седни удобно и ще ти кажа.

АБАДОН

Наближаваше здрач, когато Бен затегна последния ремък на коженото седло, което набързо, си беше приготвил, заповяда на Страбо да коленичи и се качи отгоре му. Настани се внимателно между два костени шипа, с каквито бе покрит целият гръбнак на дракона, опита ремъците, с които се бе закрепил, за да види дали няма да го изтърсят, и нагласи обувки в металните халки.

Имаше късмет, че поне успя да си направи седло. То бе доста неудобно, скалъпено от ремъци, каишки, катарамии и халки, събрани от най-различни полски животни, станали жертва на дракона и довлечени в Огнените извори, за да бъдат изядени на спокойствие. Бен ги бе събрал между костите и ги бе пригодил. Прикрепи го около врата на дракона покрай предните му крака, тъй че седлото се спускаше до бедрата. Точно зад шипестата глава се подаваха поводитите. На Бен и през ум не му минаваше, че ще успее да води дракона като кон. Поводите бяха само от предпазливост — да го пазят да не падне.

— Ако паднеш, лошо ти се пише, Холидей — предупреди го драконът.

— Тогава се постарай да не падна — отвърна му Бен. — Заповядвам ти да внимаваш да не падна.

Не беше обаче убеден, че Страбо може да направи това, въпреки Йоския прашец. Бяха започнали да се спускат в пъкъла на Абадон и животът и на двама им беше в опасност. И при най-благоприятните обстоятелства за Страбо щеше да е трудно да ги опази, а освобождаването на приятелите му от света на демоните съвсем не обещаваеше най-благоприятните обстоятелства.

Възседнал дракона, той се спря за миг и се огледа към пустата земя. Бяха стигнали края на Огнените извори, отвъд горящите кратери и гъстите храсталаци. Денят отминаваше и се спускаше вечерта. Със залеза на слънцето отвъд далечните планини долината бе обгърната от мъгла и тъма. Ландовър представляваше мрачно скупчване на сенки и смътни силуети. Бен можеше почти да види как светлината отминава с

всяка изминала минута. Сякаш долината изчезваше пред очите му. Той имаше неприятното усещане, че наистина е така, неприятното усещане, че никога повече няма да я види.

Изопна крака в стремената и решително прогони подобни мисли. Опита се да се усмихне, макар и мрачно. Бен Холидей бе излязъл на поход като рицар, възседнал своята кранта, поел на спасителната си мисия. Едва не се разсмя. Дон Кихот, тръгнал да се бие с вятърните мелници — каква картинка би могъл да изпрати вкъщи, ако имаше камера! По дяволите, та той никога не бе и помислял, никога не бе допускал, че нещо подобно може да му се случи в живота! Всичките тези години, в които бе живял зад циментово-метални стени; всичките тези претъпкани съдебни зали и тлъсти правни библиотеки; всичките тези безплодни пледоарии и адвокатски досиета; всичките законови уредби, статuti и кодекси — колко далечни му се струваха сега!

И той разбра, с увереност, която го удиви, че никога не би могъл да се върне отново към всичко това.

— Какво правиш там горе, Холидей — на гледката ли се любуваш? — Просьска недоволено Страбо и прекъсна мислите му. — Хайде да вървим!

— Добре — съгласи се Бен. — Да тръгваме.

Драконът широко разтвори криле, залитна напред и се издигна. Бен здраво държеше поводите и ремъците на седлото, наблюдавайки как земята под него бързо изчезва. Зърна за миг една горичка с къпини, гъсталаци и изсъхнали дървета, потънали във валма от мъгла, и издължените сенки на здрача, след което настана само мрак. Филип и Сот бяха някъде там, скрити от погледа. Той бе отишъл за малко при тях само да им съобщи, че ще тръгне със Страбо към Абадон, за да освободи останалите. Изпрати ги обратно в Сребърния дворец, за да чакат неговото завръщане. Те веднага тръгнаха, но ужасените им лица се четеше негласното им убеждение, че го виждат за последен път.

А може и да е така, мислеше си той. Може би трябваше да им каже да си вървят у дома и да забравят за него. Въпреки че те нямаше да постъпят така. Все още продължаваха да гледат сериозно на своя обет за вяност.

Замисли се за миг за цялата помощ, която му бяха оказали — тези крадливи, мръсни канибалчета.

Кои би могъл да допусне? Той безмълвно им пожела всичко добро.

Страбо летеше в настъпващата нощ, преминавайки от източната пустош към покрайнините на Зеленоречието и след това на запад. Светлината на деня бе напълно изчезнала, спусна се мрак и Ландовърските луни започнаха да изгряват. Те всички се виждаха тази нощ — бялата, розовата, бледоморавата, тъмнорозовата, морскозелената, берилловата, тюркоазената и нефритената — цветовете им не бяха затъмнени от мъглите, които обвиваха долината долу. Приличат на гигантски балони, мислеше си Бен и се питаше къде ли бяха неговите приятели.

Минутите бързо минаваха. Масивното тяло на Страбо ритмично се клатеше под Бен, докато крилете от опъната кожа биеха срещу вятъра и ги носеха на запад. Бен здраво държеше поводите и седлото и животът му се крепеше на косъм. Въздушното течение връхлиташе насреща, му и го караше да зъзне. Ландовър приличаше на огромен казан вряща супа, над който той безпомощно бе увиснал. Подобно летене го възбуждаше, но и го изпълваше със страх. Не му бе приятно да язди кон, още по-малко — дракон. Драконът поддържаше равномерен ритъм, което го облекчаваше, но въпреки това Бен се чувстваше неспокоен. Знаеше, че Йоският прашец може да престане да действа в един момент и това ще бъде неговият край.

— Глупаво начинание! — извика Страбо към него няколко мига по-късно, сякаш четеше мислите му. Шипестата му безформена глава се олюля наоколо, очите му блестяха. — И всичко това за шепа хора!

— За моите приятели! — извика в отговор Бен и вятърът запрати обратно думите в лицето му.

— За мен приятелите ти не са нищо!

— Честно казано, и ти за тях нищо не си! С изключение, предполагам, на Куестър Тъос — той те смята за много специален!

— Магьосникът ли? Ух!

— Прави каквото ти казах! — заповяда Бен.

— Мразя те, Холидей!

— Съжалявам — това не ме интересува!

— Ще започне да те интересува! Рано или късно ще се освободя от теб и тогава ще съжаляваш, че си решил да ме използваш по този начин!

Драконът отново обърна глава напред и студеният му металически глас заглъхна от пристъпа на вятъра. Бен нищо не каза. Хвана поводите и ремъците на седлото още по-здраво.

Летяха над Зеленоречието към центъра на долината. Бен не знаеше накъде отиват. Знаеше само, че драконът го води към Абадон, но нямаше и представа къде се намира той. Абадон беше пъкълът на Ландовър, но вратите му бяха проходи на времето, като онзи, през който бе минал на идване от своя свят. Не бяха обаче същите проходи на времето. Бяха различни от мъглите, които обкръжаваха долината. Страбо му бе казал, че са скрити някъде в долината, където само демоните и драконите могат да достигнат...

Внезапно Страбо започна да лети по-бавно и направи широк кръг, поемайки обратно. Бен погледна надолу. Долината представляваше пелена от мъгла и мрак. Страбо широко разтвори криле и рязко се отпусна на вятъра на нощта.

— Дръж се здраво, Холидей! — извика му драконът.

Страбо внезапно започна да се спуска с прилепнали назад криле и изпънат врат. Полетяха по-бързо и драконът рязко се запуска. Вятърът зловещо бучеше в ушите на Бен Холидей и заглушаваше всичко останало. Земята започна да се очертава като безформено петно, което придобиваше форма с всяка секунда от спускането им. Бен направо се вледени. Спускаха се твърде бързо! Щяха да се приземят точно напред Зеленоречието!

Тогава най-неочаквано огън изригна от гърлото на Страбо и образува огромна светла арка от алени пламъци. Въздухът сякаш се разтопи като прогорял целофан, на който огънят е направил дупка по средата. Бен примижа срещу вятъра и видя как черната дупка се отваря пред тях, сякаш от самата нощ. Драконовите пламъци стихнаха, ала дупката остана. Те минаха през нея в пустия мрак. Ландовър изчезна. Потъналото в мъгла Зеленоречие също. Чу се всмукващ шум и дупката зад тях се затвори. Настана внезапна тишина.

Страбо започна да лети хоризонтално в мрака. Бен леко се понадигна, сгушен между шиповете на дракона, и със страх и удивление се огледа наоколо. Светът се бе променил напълно. Луната и звездите ги нямаше, имаше само мастиленочерно небе над назъбени върхове и дълбоки проломи. Там, където земята и небето се допираха, проблясваха светкавици и на хоризонта се разкриваше странна игра на

светлини. В далечината тъгнеха вулкани и червеникавите им пламъци просветваха от конусообразните върхове на планините. Потоци лава изригваха като дълги червени струи кръв. Цялата земя се тресеше от тези изригвания и гейзери огън и разтопени скали бликаха към небето на фона на мрака.

— Абадон! — предупреди го Страбо. Гласът му бе нисък и съскащ.

Драконът се спусна надолу с главозамайваща скорост, Бен усети как стомахът му се свива. Покрай тях се стрелкаха планински върхове и огънят от вулканите изригваше навсякъде. Бен беше ужасен. Абадон бе въплъщението на най-черните му кошмари. Не беше виждал нищо по-враждебно. В този свят нищо не можеше да оцелее.

Покрай тях премина една крилата, изплъзваща се сянка. Страбо просъска в знак на предупреждение. Премина още една сянка и още една. Чу се остро просъскване и блясък на зъби. Изведнъж Страбо избълва огън от своята паст и една от сенките простена и падна на земята. Бен се понамести по-добре между шиповете които предпазваха гръбнака на дракона. Огънят изригна отново и отново. И друга сянка избухна в пламъци и падна. Страбо се въртеше на всички страни и се изплъзваше, когато се появиха още сенки. Той изпъна масивното си тяло и увеличи скоростта. Черните създания паднаха зад него и изчезнаха.

Минаха покрай поредица назъбени върхове, след което драконът отново забави скорост.

— Комари! — презрително изрева той. — Не са достойни за мен! Бен целия бе плувнал в пот и едва можеше дъх да си поеме.

— Още колко остава? Драконът грубо се изсмя.

— Още малко, Холидей. Какво има? Не си очаквал това, а?

— Всичко е наред. Прави каквото ти казвам и ме води при моите приятели!

— Спокойно, Холидей.

Драконът летеше през обгърнатия в пламъци мрак. Комарите ги връхлетяха още на два пъти и Страбо изгори още шепа от тях, докато летеше. Светът на Абадон се простираше долу неизменен — един свят от скали и огън. Бяла светлина лудо танцуваше по хоризонта наоколо и лава бликаше от кратерите на планинските върхове, но долините и

проломите си оставаха непроницаемо тъмни. Ако имаше нещо живо там, от въздуха то не можеше да се види.

Бен започна да изпитва все по-големи угризения. Приятелите му бяха затворени в този свят повече от пет дни!

Драконът сви между два гигантски вулканични върха и започна да се спуска. Наоколо брулеше вятър и огнени езици обгръщаха планинските скали от двете страни. Бен погледна надолу към лавата. Сред огъня плуваха същества! Някакви същества играеха там!

Огромна черна сянка се надигна зад един връх и протегна ръцете си като пипала. Страбо просъска и избълва огън насреща ѝ. Ръцете потрепераха и се отдръпнаха. Сянката изчезна.

Отминаха планините и навлязоха в долина, обкръжена от назъбени върхове. Страбо рязко се спусна и спря на петнайсетина метра над земята. Вирове огнена лава бълбукаха в края на долината и изригваха камъни и огън към небето. Пукнатини и процепи бяха напукали пустата земя и потъваха надолу в мрак. Навсякъде се суетеха някакви същества, малки и безформени в аления полуздрач, едва ли човешки. При вида на дракона се надигнаха викове, които бързо бяха заглушени от далечния рев на вулканите. Бен чу как драконът изрева в отговор.

„Комарите“ отново се появиха на цели дузини. Изникнаха и други крилати същества, по-големи и по-страшни. Страбо взе хоризонтална посока и полетя по-бързо. Бен се бе навел толкова близо до гърба на дракона, че усещаше пулса му. Ремъците и коланите се опъваха от напрежението при полета.

И тогава пред тях се появи една огромна огнена яма, дълбока стотици метри. Отгоре бе окачена на вериги малка каменна плоча — на не повече от два-три метра. Каменната плоча се люлееше и клатушкаше нестабилно на металните си вериги, пламъците жадно я ближеха отдолу.

Бен притаи дъх. Няколко дребни фигурки бяха клекнали на тази каменна плоча, опитвайки се да пазят равновесие.

Та това бяха неговите приятели!

Страбо се спусна към тях, подгонен от „комарите“ и други летящи демони. И още стотици демони се бяха скупчили около огнената яма и хвърляха камъни срещу силуетите, свити върху плочата, клатейки веригите, на които се държеше. Всички се бяха

разкрещяли от възторг. Това бе някаква игра, осъзна Бен ужасен. Демоните бяха поставили приятелите му върху плочата и само чакаха да видят как ще паднат в огъня!

Те приближиха още повече до ямата. Сега демоните видяха дракона и се развикаха. Протегнаха ръце към болтовете, на които се държаха веригите. Демоните се опитваха да пуснат плочата с приятелите му в огъня, преди да ги достигнат.

Бен направо обезумя. Веригите бързо падаха една след друга и плочата се наклони настрани и се олюля. Страбо бълваше огън срещу демоните и изпепели десетки от тях, но останалите продължаваха да пускат веригите. Бен изрева от ужас, защото вече ясно можеше да види лицата на Куестър Тюс, Абърнати, на коболдите — и на Уилоу! Страбо прелетя като стрела покрай ямата и покрай демоните, които се опитваха да освободят веригите, държащи каменната плоча. Твърде късно, помисли си Бен. Щяха да стигнат твърде късно!

В този миг времето за него спря. Нямаше никакво време и имаше цялото време на света. Бен видя всичко, което става, сякаш го наблюдаваше отстрани, сякаш той бе извън мига. Веригите от едната страна напълно паднаха и каменната плоча увисна надолу. Приятелите му увиснаха на единия и край и започнаха бавно да се свличат към ямата.

Страбо яростно се спусна напред и понесе Бен над огъня. Стигна до плочата в момента, когато хората на нея почти се бяха изплъзнали. Хвана двама във въздуха с извитите нокти на предните си крака. Бързо улови с челюстите си още един и обърна огромната си глава, за да остави коболда пред Бен. Вторият коболд се хвърли към стремето и се хвана за ремъците.

Последният силует падна в ямата. Това беше Куестър Тюс.

Бен го видя как пада, наблюдавайки ужасен как сивата мантия с нейните цветни като дъгата шарфове се изду като парашут. Страбо се наведе, но бързо се издигна. Магьосникът бе твърде далеч, за да го достигне. Не можеше да го спаси.

— Куестър! — простена Бен.

И тогава стана нещо наистина магическо, нещо толкова странно, че въпреки всичко, което бе преживял през последните минути, Бен остана поразен. Куестър започна да се спуска към огъня по-бавно и накрая напълно спря. Магьосникът широко бе отворил ръце срещу

алената светлина на пламъците и мършавата му фигура започна да се издига от ямата.

Бен притаи дъх, мислите му препускаха като стрели. Имаше само един възможен отговор. Куестър Тюс най-сетне бе направил истинска магия! Бе накарал магията да действа!

Страбо се спусна надолу и изригна пламъци, с които помете „комарите“ и другите летящи демони, които се опитваха да се намесят. Той стигна до Куестър Тюс точно когато магьосникът левитираше над края на ямата, политна под него и го взе на гърба си, тъй че Куестър се намери точно зад Бен.

Бен бързо се обърна, и го погледна. Куестър седеше като статуя, лицето му бе пребледняло като пепел, очите му блестяха от изумление.

— Всичко... всичко е било в това, правилно да завъртиш пръстите, ваше величество — успя да каже магьосникът преди да припадне.

Бен се обърна и го хвана за сивата мантия, за да не падне, докато Страбо започна да се издига. Демоните нададоха крясъци, вдигна се врява от всякакви епитети, която бързо заглъхна, когато драконът се отдалечи. Земята под тях започна да изчезва, превръщайки се в смачкан черен покров, накъсан от назъбени дупки и огнени пукнатини. Светкавиците в края на този свят бясно лудееха, като се мятаха по цялата ивица на хоризонта и целият Абадон сякаш се тресеше и огъваше.

После Страбо избълва драконски огън пред тях и небето отново се разтопи и отвори. Появи се нащърбена дупка, чиито краища се огънаха като изгорели и драконът с неговите спътници минаха през нея.

Бен замижа от внезапната смяна на светлината. Когато отново отвори очи, звезди и цветни луни озаряваха облачното нощно небе.

Бяха отново в Ландовър.

На Бен му трябваша няколко минути, за да дойде на себе си. Бяха се озовали в Ландовър, но не над Зеленоречието. Намираха се на север, почти в края на долината. Страбо кръжа известно време над гъсти гори и голи склонове, после плавно се спусна на една пуста поляна.

Бен се смъкна от гърба на дракона. Буниън и Парснип го поздравиха със съскане и блеснали зъби, толкова развълнувани, че

почти не бяха на себе си. Абърнати тежко скочи на земята, изправи се, отърси се и каза, че проклина онзи ден, в който се е свързал с тях. Куестър, който отново бе дошъл в съзнание, с мъка се свлече по ремъците на седлото и пристъпи до Бен, едва съзнавайки какво върши, без да сваля поглед от дракона.

— Не съм очаквал, че ще доживея деня, в който някой ще бъде в състояние да заповядва на това... на това удивително създание! — промълви той изумен. — Страбо — последният от някогашните дракони, най-могъщият от вълшебните създания, да служи на краля на Ландовър! Това може да стане само с Йоския прашец, разбира се, и все пак...

Той едва не се блъсна в Бен и изведнъж се опомни.

— Ваше величество, та вие сте жив! Смятахме, че сме ви изгубили завинаги! Никога няма да проумея как сте успели да излезете от вълшебния свят! Как сте успели да направите всичко това... — той не можеше да изрази ентусиазма си. Протегна ръка към Бен и енергично я разтърси. Бен не можа да сдържи усмивката си. — Тръгнахме да ви търсим, когато не се върнахте първия ден, и вещицата ни хвана — бързо заразказва магьосникът. — Изпрати ни в Абадон и ни остави на оная плоча, та да си играят демоните с нас. Цели пет дни, ваше величество! Цели пет дни бяхме заловени там! Измъчваха ни и ни изтезваха онези отвратителни, гнусни...

Коболдите яростно изсъскаха и посочиха нещо. Куестър веднага кимна и ентусиазмът му го напусна.

— Да, с право ме прекъсвате — наистина бях забравил — той хвана Бен за ръката. — Аз си бърборя, ваше величество, докато има много по-неотложни неща. Силфидата е много болна — той се поколеба, после дръпна Бен подире си. — Съжалявам, ваше величество, но тя може би умира.

Усмивката на Бен изчезна на минутата. Те забързаха напред, където бе клекнал Страбо, наблюдавайки ги с полуотворени очи. Абърнати бе вече клекнал в тревата до безжизненото тяло на Уилоу. Бен коленичи до него, Куестър и коболдите също приближиха.

— Когато бяхме заловени в Абадон, дойде времето Уилоу да се свърже със земята — промълви Куестър. — Тя не можа да преодолее тази неотменна потребност, но скалата не я прие.

Бен потръпна. Уилоу се бе опитала да се преобрази, неспособна да преодолее своята нужда, но опитът бе останал само частично завършен. Кожата ѝ се бе набръчкала и бе станала като дървесна кора, пръстите на ръцете и краката ѝ се бяха превърнали в разкривени корени, косата ѝ бе станала на крехки клони и тялото ѝ се бе разкривило. Беше ужасно да я гледа човек и Бен нямаше сили за това.

— Тя още диша, ваше величество — тихо каза Абърнати.

Бен се опита да преодолее своето отвращение.

— Трябва да я спасим — отвърна той, опитвайки се отчаяно да измисли какво да правят. Той ужасено видя как тялото на Уилоу изведнъж конвулсивно потръпна и от едната ѝ китка изникнаха още корени. Очите на силфидата потрепнаха и отново се затвориха. Тя беше в агония. Бен пламна от гняв.

— Куестър, използвай магията си!

— Не, ваше величество — поклати бавно глава Куестър. — Магията, която аз владея, не може да я спаси. Може да я спаси само едно. Тя трябва да довърши своето преобращение.

Бен се нахвърли върху магьосника.

— Как, но дяволите, може да направи това, та тя едва диша!

Никой нищо не каза. Той отново се обърна към момичето. В никакъв случай не трябваше да я оставя сама с Нощната сянка. Не биваше да ѝ позволи да идва с него. Всичко това бе станало по негова вина. Негова ще е вината, ако умре...

Той тихо изруга и се опита да се отърси от тази мисъл. През ума му минаваше какво ли не.

Тогава внезапно си спомни.

— Старите борове! — възкликна той. — Гората в Елдъру, където майка ѝ танцуваше и тя се преобрази в онази нощ! Това място е специално за нея! Може би там ще успее да довърши трансформацията си! — той вече бе скочил и даваше разпорежданията си на останалите. — Хайде, помогнете ми да я занесем! Страбо, наведи се!

Занесоха силфидата при дракона и я качиха на гърба му. Качиха се и те до нея и успяха, доколкото могат, да се привържат към импровизираното седло. Бен яздеше пред момичето, което бе в безсъзнание, Куестър и Абърнати зад него, а коболдите от двете страни на стремената.

Страбо изрѣмжа подразнен в отговор на командата на Бен, после се издигна в нощното небе. Летяха на юг, драконът пое една посока и се напрегна да увеличи скоростта си. Имаше опасност вятърът да ги издуха от проскърцащото седло. Минутите минаваха и хълмистият район на север започна да отстъпва пред равнините на Зеленоречието. Бен протегна ръка и докосна тялото на силфидата. Кожата ѝ, подобна на дървесна кора, беше хладна и твърда. Бяха на път да я загубят. Нямаше много време. Отминаха Зеленоречието и под тях се появиа горите и реките на езерната страна — потънали в цветове райони, които се подаваха под пелената на мъглата. Драконът полетя по-ниско, носейки се над върховете на дърветата и планинските вериги. Бен целият се тресеше от нетърпение и напрежение. Държеше Уилоу за ръка и имаше чувството, че усеща как животът я напуска.

Тогавя Страбо рязко сви наляво и полетя надолу към гората. Дърветата се втурнаха да го посрещнат, след което се подаде малката полянка отвъд стена от клони. Веднага след това всички отново бяха на земята. Бен слезе безмълвно, а заедно с него и останалите, като всички енергично се впуснаха да свалят Уилоу. Гората се издигаше наоколо им като стена и кълба мъгла плуваха между редовете от тъмни стволове. Бунинън просъска насреща им и ги поведе със сигурен инстинкт. Вървяха между дърветата, като едва си проправяха път в полумрака, носейки деформираното тяло на момичето.

Стигнаха боровата горичка само след секунди. Боровете се издигаха мълчаливо в мъглата, като часови на фона на мрака. Бен поведе редицата до центъра на горичката, където майката на Уилоу бе танцувала онази нощ, преди той да напусне Елдърю.

Те нежно положиха Уилоу долу. Бен усещаше китката на момичето над корените и ластарите, които се подаваха от кожата ѝ. Китката бе студена и безжизнена.

— Тя не диша, ваше величество! — промълви Куестър полушепнешком.

Бен обезумя. Той вдигна пострадалата силфида в ръце, притисна я до себе си и се разрида.

— Ти не можеш да умреш, Уилоу, не можеш да ми причиниш това! — люлееше я в ръце, усещайки грубата ѝ кожа да дращи лицето му. — Уилоу, отговори ми!

Изведнъж му се стори, че държи Ани, нейното смазано и окървавено тяло след катастрофата, която беше отнела живота ѝ. И ето че бе надвиснала нова катастрофа. Усещането бе толкова силно, че той простена. Усещаше костите, кръвта и разпокъсаната плът; усещаше малкия крехък живот на нероденото му дете.

— О, господи, не! — тихо извика той. Отметна глава и образът изчезна. Сега държеше Уилоу отново. Наведе се и започна да целува силфидата по лицето и устата, а сълзите му капеха по бузите ѝ. Беше загубил Ани и детето, което тя носеше. Нямахше да понесе и загубата на Уилоу.

— Не умирай — умоляваше я той. — Не искам да умираш, Уилоу, моля те!

Крехкото ѝ тяло се размърда, сякаш откликваше почти чудодейно и тя отвори очи. Той се загледа в тези очи, без да обръща внимание на съсипаното лице и тяло, на пораженията, нанесени от незавършената трансформация. Хвана се за тази искрица живот, която още гореше в нея.

— Върни се при мен, Уилоу — умоляваше той. — Ти трябва да живееш!

Очите ѝ отново се затвориха. Ала тялото на силфидата този път се раздвижи по-силно и конвулсиите се превърнаха в спазми, в усилие да овладеят мускулите. Уилоу преглъщаше усилено.

— Бен, помогни ми. Подкрепи ме.

Той бързо я изправи на крака и останалите се отдръпнаха. Държеше я така, усещайки как жизнените ѝ сили се връщат и трансформацията започва отново. Корените ѝ проникнаха дълбоко в горската пачва, клоните започнаха да нарастват и да се разклоняват и стволът се уголеми и втвърди.

После всичко притихна. Бен вдигна поглед. Промяната се беше извършила. Уилоу се бе превърнала във върба. Всичко щеше да се оправи.

Той плътно притисна очи.

— Благодаря ти — прошепна.

Наведе глава, обгърнал с ръце крехкия ствол и зарида.

Призори се появи демонът. Изникна сякаш от мрака — черно и безформено създание, обвито в броня. Това стана най-неочаквано. Вятърът изсвистя, мъглата се раздвижи и ето че демонът беше тук.

Бен се пробуди почти намига. Спеше на пресекулки и се бе свлякъл до дънера на върбата от умора. Страбо сигурно бе още на поляната, където Бен го остави.

Демонът приближи и Бен се изправи да го посрещне. Коболдите мигновено застанаха пред него, за да препречат пътя на демона. Абърнати скочи и ритна Куестър грубо. Магьосникът също се събуди и се изправи на крака. Демонът носеше шлем на главата си и се оглеждаше наоколо. Алените му очи измериха дружината и борвата горичка с опитен поглед.

После заговори. Бен нищо не разбираше от думите му и речта приключи едва ли не преди да е започнала. Куестър се подвоуми, после отново се обърна към Бен.

— Марк ви отправя предизвикателство, ваше величество. Той иска да се срещнете в двубой след три дни при изгрев слънце в Престолнината.

Бен кимна безмълвно. Ето че ставаше онова, което очакваше от самото начало. Времето бе отлетяло. Той почти не беше на себе си, все още много изтощен от изпитанието през последните седем дни, но веднага си даде сметка какво означаваше подобно предизвикателство.

Марк не можеше повече да го търпи. Демонът беше ядосан.

Ала възможно бе — напълно възможно — да е разтревожен. Куестър му бе казал на времето, че демонът отправя предизвикателствата си само в средата на зимата — а сега зимата бе твърде далеч. Демонът искаше да ускори нещата.

Бен помисли какво може да значи това, ала само тръсна глава. Беше все едно. Той отдавна бе решил да остане и нищо вече не можеше да промени решението му. Сам се удиви колко бе твърдо това решение. Беше му приятно да го установи.

Той кимна към вестоносеца.

— Ще бъда там.

Демонът изчезна в кълбо мъгла. Бен остана загледан подире му, после вдигна очи към дърветата, където първите зари на утрото посребряваха далечния хоризонт.

— Вървете да спите — ласкаво каза той.

Седна пак до Уилоу, облегна буза до грубия ѝ ствол и затвори очи.

Когато отново се събуди, слънцето беше изгряло. Лежеше изпънат под сянката на старите борове. Главата му почиваше в скута на Уилоу и ръцете ѝ го обгръщаха. Тя се бе преобразила отново.

— Бен — нежно го поздрави силфидата.

Той се загледа в, изящните ѝ ръце, в тялото и лицето ѝ. Изглеждаше точно такава, каквато я бе видял онази нощ да се къпе във водите на Ирилин. Тенът, красотата и живостта ѝ се бяха върнали. Отново бе видението, което желаше и от което се страхуваше. Ала вече не видението имаше значение, а истинската същност на Уилоу. Свършило се бе с някогашното отблъскване, страх, с усещането за различност. На тяхно място бе дошла надеждата. Той се усмихна.

— Нуждая се от теб — прошепна ѝ той и беше искрен.

— Зная, Бен — отвърна тя. — Винаги съм го знаела.

Наведе се и го целуна, а той протегна ръка и я притисна до себе си.

ЖЕЛЕЗНИЯТ МАРК

Първото нещо, което Бен направи на сутринта, бе да освободи Страбо от магията на Йоския прашец, който обвързваше дракона. Той върна на Страбо свободата, при условие, че драконът няма да напада Зеленоречието и никое друго населено място в долината, както и никой от гражданите, докато Бен е крал.

— Продължителността на твоето управление в Ландовър е колкото плисък на океанска вълна спрямо моя живот, Холидей — хладно го предупреди драконът, замислено притворил очи. Намираха се на поляната, където Страбо бе изчакал да мине нощта.

Бен сви рамене.

— В такъв случай ще ти бъде лесно да приемеш моето условие.

— Условия, поставени от хора, никога не са лесни за приемане — особено от такъв подъл човек като тебе.

— Ласкателствата няма да помогнат. Съгласен ли си или не?

Сбръчканата муцуна се отвори широко и зъбите проблеснаха.

— Поемаш риска да не спазя думата си — след като си ме принудил да я дам под действието на магията!

Бен въздъхна.

— Да или не?

Страбо просъска и гласът му излезе направо от гърдите.

— Да!

Той разпери криле и изви дългата си шия към небето.

— Готов съм на всичко, за да се махна от теб! — той се поколеба и се наведе по-близо. — Но запомни — нищо между нас не е свършило, Холидей. Някой ден ще се срещнем и ти ще си платиш!

Той плясна с криле и се издигна над върховете на дърветата, насочи се на изток и изчезна от погледа в посока към изгряващото слънце. Бен гледа подире му, докато се скри, после се обърна.

Куестър Тюс не можеше нищо да разбере. В началото бе изумен, после гневен и най-сетне объркан. Какво си мислеше кралят? Защо пусна Страбо просто така? Драконът бе могъщ съюзник, едно оръжие,

срещу което никой не би могъл да се опълчи. Един лост, с който кралят можеше да изтръгне клетва за вярност от всички, а толкова много се нуждаеше от нея!

— Тъкмо затова не можех да го задържа — опита се Бен да обясни на магьосника. — Това означава да го използвам като сопа. Това означава народът на Ландовър да ми даде своята клетва за вярност не защото разбира, че трябва, а защото се страхува от дракона. Не това ми е нужно — аз не искам вярност, продиктувана от страх! Аз искам вярност, продиктувана от уважение! Освен това Страбо е нож с две остриета. Рано или късно въздействието на Йоския прашец ще отслабне и после какво? Той ще се обърне срещу ми на мига. Не, Куестър — по-добре е да го пусна сега и да си изпробвам късмета.

— Точно казано, ваше величество — отвърна му магьосникът. — Наистина ще трябва да си изпробвате късмета. Какво ще стане с вас, когато се изправите пред Марк? Страбо можеше да ви защити! Можехте да го задържите поне дотогава!

Ала Бен отново поклати глава.

— Не, Куестър — тихо отвърна той. — Тази битка не е на дракона, тя е моя. Моя е от самото начало.

С това приключи въпроса и отказа да го обсъжда повече с тях. Беше го премислил внимателно. Беше взел своето решение. Бе научил някои неща, които по-рано не знаеше, а за още някои се беше досетил. Ясно виждаше какъв трябва да бъде един крал на Ландовър, за да има някаква полза от него. От момента в който стъпи в тази страна, той бе помъдрял в много отношения. Искаше приятелите му да го разбират, ала не можеше да им го обясни. Разбирането трябваше да дойде по друг начин.

За радост нямаше повече поводи да се занимава с този въпрос точно в момента. Появи се Речния господар, предупреден от хората си, че нещо странно става в горичката със старите борове. Страбо бе прелетял към нея посред нощ и бе излетял отново оттам призори. Бе довел неколцина души със себе си, включително някакъв си мъж на име Холидей, който претендираше за ландовърския престол, магьосника Куестър Тюс и изчезналата дъщеря на Речния господар. Бен прие Речния господар с извинения за безпокойството и кратко обяснение за онова, което им се беше случило през последните няколко седмици. Той каза на Речния господар, че Уилоу е тръгнала с

него по негова собствена молба и че самият той не е успял да предупреди Речния господар по-рано. Помоли силфидата да остане с него още няколко дни и поиска да се срещнат отново след три зори в Престолнината.

Нищо не каза за предизвикателството на Марк.

— Защо трябва да се срещаме, ваше величество, в Престолнината? — натъртено понита Речния господар. Неговите хора бяха навсякъде около тях като призрачни сенки сред ранната утринна мъгла. Очите им проблясваха иззад сенките на дърветата.

— За да поискам отново вашия обет за вярност пред трона на Ландовър — отвърна Бен. — Смятам, че този път ще ми го дадете.

Съмнение и нещо като тревога се изписа на изваяното лице на Водния дух и хрилете на врата му престанаха да потрепват равномерно.

— Казал съм ви условията за подобен обет — тихо отвърна Речния господар. В гласа му прозвуча нещо като предупреждение.

Бен не отмести поглед.

— Зная това.

Речния господар кимна.

— Много добре. Ще бъда там.

Той прегърна леко Уилоу, даде ѝ позволение да остане с Бен и си тръгна. Хората му изчезнаха заедно с него и се скриха в мрака на гората. Бен и неговата малка компания останаха сами.

Уилоу приближи и обгърна ръката на Бен.

— Той няма намерение да ти засвидетелства своята вярност, Бен — прошепна тя, като сниши глас, за да не я чуят останалите.

Бен унило се усмихна.

— Зная. Ала се надявам, че няма да има друг избор.

Време бе да вървят. Изпрати Бунинън до замъка Риндуеър с известие за Календбор и останалите лордове на Зеленоречието. Беше изпълнил желанието им и ги бе отгървал от Страбо. Сега бе техен ред. Определяше им среща в Престолнината подир три дни, за да получи от тях обет за вярност.

Бунинън безмълвно изчезна в гората, а Бен и останалите членовете на малката компания поеха към Сребърния дворец.

Този път им отне повече време да се върнат от Елдърю и езерната страна, защото вървяха пеш. Ала за Бен това нямаше никакво

значение. Даваше му възможност да размишлява, а имаше за какво. Уилоу вървеше с тях, винаги близка, винаги мълчалива. Куестър и Абърнати многократно го питаха как смята да се справи с Марк, но той не им отвърщаше. Истината бе, че още нямаше никакви планове, ала не искаше те да знаят това. Предпочиташе да си мислят, че просто не иска да говори.

През по-голямата част от времето оглеждаше местностите, през които минаваха, и си представяше как са изглеждали преди западането на магията. Често си спомняше видението, което му бяха показали вълшебниците — светлата удивителна картина, в която мъглите, мракът и повяхването на живота на тази земя не съществуваха. Преди колко ли време долината е била такава, питаше се той. Колко ли време щеше да е необходимо, за да си възвърне този вид? Видението на — вълшебниците беше повече от спомен; то бе залог. Замисли се как дълбоки мъгли бавно се свличаха и скриваха слънцето и обгръщаха планините, замисли се за оредяващите гори от сини дъбове, започнали да вехнат и да се покриват с петна, за езерата и реките, обгърнати в сивота и мъгла, за поляните и ливадите, изсъхнали и пусти. Замисли се за живота на хората в долината, в един свят, който внезапно бе станал суров и неблагоприятен. Замисли се отново за лицата на малцината, които се бяха явили на неговата коронация — на мнозината, които обграждаха пътя, по който вървеше към Риндуеър. Всичко това можеше да се промени, ако спре отпадането на магията.

Един крал, който може да служи на земята и да поведе хората, ще осъществи всичко това. Така смяташе Куестър Тюс. Проблемът на първо място бе породен от това, че двацет години не бе имало крал на ландовърския престол.

Ала Бен трудно можеше да го разбере. Защо толкова просто нещо като загубата или сдобиването с крал трябваше да има толкова голямо въздействие върху живота на долината? Кралят бе просто човек. Кралят бе просто символ. Как бе възможно един човек да е толкова важен?

Най-сетне реши, че е възможно, щом земята черпи живота си от магията, която я е създала, а магията се поддържа от властта на краля. Такова нещо едва ли бе възможно в свят, управляван само от естествени закони, ала тук бе така. Земята черпеше живота си от

магията. Това твърдеше Куестър. Може би земята черпеше живота си от краля.

Такава възможност бе смуцаваща и Бен не — можеше да обхване цялото ѝ значение. Затова предпочете да се съсредоточи върху непосредствения си проблем, а той беше — да остане жив. Магията пропадеше без него. Земята без магията — също. Съществуваше връзка между трите. Ако можеше да я разбере, щеше да се спаси. Знаеше го инстинктивно. Вълшебниците не бяха създали Ландовър в един ден, за да видят как той се разпада на следващия само поради загубата на крал. Те сигурно са предвидили и осигурили начин да се появи отново крал — нов, различен, но крал, който да управлява и да поддържа силата на магията.

Ала какви гаранции са поставили за това?

Първият ден от пътуването им му се стори безкраен Когато падна най-сетне нощта и останалите заспаха, Бен остана буден, все още замислен. Дълго стоя така.

Вторият ден мина по-бързо и по обяд те почти бяха стигнали острова, където се намираше Сребърният дворец. Буниън ги чакаше на вратата, завърнал се от пътуването си до Зеленоречието. Той говореше бързо и бурно ръкомахаше. Бен не успя да го разбере.

Намеси се Куестър.

— Вашето известие е предадено, ваше величество — в гласа му имаше горчивина. — Лордовете на Зеленоречието са отговорили, че ще дойдат в Престолнината, както им е наредено — ала отлагат дотогава решението дали да дадат клетва за вярност пред трона.

— Не съм учуден — промърмори недоволно Бен. Той не обърна внимание на погледа, който си размениха магьосникът и Абърнати, и се отправи към входа. — Благодаря ти за усърдието, Буниън.

Бързо премина през коридора, който водеше към вътрешния двор. Останалите го следваха. Едва бе влязъл във фойето, когато пред него изникнаха две опърпани привидения иззад сенките на някаква ниша и се хвърлиха в краката му.

— Ваше светло величество!

— Ваше могъщо величество!

Бен ахна, когато ги разпозна. Гони гномите Филип и Сот паднаха на колене пред него, като пълзяха и се търкаляха в краката му толкова жалко, че Бен се обърка. Козината им бе сплъстена и набучена с тръни,

лапите им бяха целите в кал и те изглеждаха като измъкнати от някой водосточен канал.

— О, ваше величество, мислехме, че драконът ви е погълнал! — започна да вие Филип.

— Мислехме, че сте потънали в пъкъла! — ревеше Сот.

— О, вие имате голяма магия, ваше величество! — възхищаваше се Филип.

— Да, върнали сте се от света на мъртвите! — заяви Сот.

На Бен му се искаше да ги изрита до следващата седмица.

— Моля ви, бъдете така добри и ме оставете на мира! — заповяда той.

Те се бяха вкопчили в панталоните му и целуваха краката му. Опита се да се освободи, но гномите не го пускаха.

— Пуснете ме вече! — извика той.

Те паднаха назад, като още пълзяха по пода и премрежените им погледи надничаха към него очаквателно.

— Ваше светло величество — прошепна Филип.

— Ваше могъщо... — започна Сот. Бен ги прекъсна.

— Парснип, Бунинън — вземете тези две кални отрепки и ги заведете в банята, и не ги пускайте оттам, докато дойдат на себе си — коболдите извлякоха гони гномите от фойето, докато те продължаваха да се търкалят. Бен въздъхна и внезапно усети умора.

— Куестър, искам двамата с Абърнати още веднъж да прегледате дворцовите хроники. Вижте дали има нещо — каквото и да е — което се отнася до някаква връзка между Ландовър, неговите крале и магията — той поклати тъжно глава. — Зная че ги преглеждахме преди и не открихме нищо, но... е, може нещо да сме пропуснали... — и той продължи да върви.

Куестър храбро кимна.

— Да, ваше величество, може да сме пропуснали. Нищо не ни пречи да погледнем отново.

Той се изгуби из коридора, сподирен от Абърнати. Абърнати се колебаеше.

Щом тръгнаха, Бен остана сам с Уилоу, нежно хвана силфидата за ръка и я поведе по стълбите на кулата до Панорамата. Искеше да разгледа долината още веднаж и искаше — направо прехапа устни при тази мисъл — искаше да бъде с момичето. Откак се бе възстановила

след преображението си, не бяха разговаряли по-задълго, но бяха заедно през повечето време. По-леко му ставаше с нея. Това му вдъхваше увереност, която не разбираше съвсем. Вдъхваше му сила.

Опита се да ѝ го каже, докато седяха заедно на платформата на Панорамата.

— Уилоу, искам да знаеш едно. Нямам представа как ще се развият нещата, но както и да се развият, за мен бе голямо щастие, че съм те имал до себе си.

Тя не отвърна, само стисна силно ръката му. Двамата се хванаха за парапета и стените на замъка се изгубиха сред сивото облачно небе.

Пътуваха през целия следобед.

Бен спа дълбоко тази нощ и се събуди едва но обяд. Куестър го посрещна на стълбището. Магьосникът имаше изтощен вид.

— Нищо не казвай — усмихна се Бен със съчувствие. — Досещам се.

— Няма за какво да се досещате, ваше величество — отвърна Куестър. — Цяла нощ сме работили с Абърнати и за съжаление нищо не открихме.

Бен прегърна през рамо суховатия мъж.

— Няма за какво да се извиняваш — нали сте се опитали. Идете да поспите. Ще ви чакам за вечеря.

Той хапна плодове и сирене, пийна вино в кухнята, докато Парснип мълчаливо го наблюдаваше, след което отиде сам в параклиса на Паладин. Остана известно време тук, коленичил сред сенките, като се питаше какво ли бе станало с героя и защо ли не се връщаше. Бен се опитваше да извлече поне малко познание и сила от бойната броня, която се намираще на пиедестала пред него. Пред очите му се нижеха мечти и пожелания като бледи образи в лъхация на плесен въздух и той се остави да вдъхне сладостта на живота, който бе познал. Старият свят и новият — спомни си всички хубави неща и се изпълни със спокойствие.

Върна се в Сребърния дворец в късните следобедни часове. Безмълвно обходи залите и коридорите, като галеше камъка и долавяше топлината на тялото му. Магията, която му даваше живот, продължаваше да гори някъде дълбоко в него, ала все по-слабо. Разрухата бе започнала да прониква по-надълбоко; обезцветяването бе проникнало по-навътре в дворецовите стени. Дворецът бързо западаше.

Спомни си обещанието, което си беше дал — че един ден ще намери начин да му помогне. А ето че се питаше дали някога ще успее да направи това.

Тази вечер той събра приятелите си на вечеря — Уилоу, Куестър, Абърнати, Бунинън, Парснип, Филии и Сот. Нямаше много храна. Дворцовият зимник бе почти празен, а магията не даваше достатъчно продукти. Всички се преструваха, че яденето им харесва. Разговорът не бе особено оживен. Никой не се оплакваше, никой не спореше. Всички се стремяха да избягват всякакво споменаване на онова, което им предстоеше.

Когато вечерята бе почти приключила, Бен се изправи. Беше му трудно да говори:

— Надявам се да ме извините, но трябва да поспя поне няколко часа преди да... — той замълча. — Мисля да тръгна към полунощ. Не искам никой да идва с мен. Така ще е по-добре. Благодаря ви за това, че ме подкрепяхте през цялото време. Не бих могъл и да мечтая за по-добри приятели. Само ако можех да...

— Ваше величество — ласкаво го прекъсна Куестър. Той се изправи на крака, скръстил ръце под сивата си роба. — Не казвайте, моля ви, нищо повече. Ние вече сме решили да дойдем. Едни истински приятели не могат да постъпят по друг начин. А сега, защо не си легнете?

Те мълчаливо се загледаха в него — магьосникът, кралският писар, силфидата, коболдите и гномите. Той бавно кимна и се усмихна.

— Благодаря ви. Благодаря ви на всички. Излезе от стаята и спря сам в коридора. После се изкачи по стълбите до спалнята си.

В полунощ Уилоу дойде да го събуди.

Стояха сред мрака на спалнята, след като Бен стана, и се прегръщаха. Бен уморено затвори очи и се проникна целият от топлината на момичето.

— Страхувам се от онова, което предстои, Уилоу — прошепна той. — Не от онова, което може да стане с мен... — той се прекъсна. — Не, това е лъжа — страхувам се до смърт от онова, което може да стане с мен. Ала още повече се страхувам какво може да стане с Ландовър, ако Марк ме убие. Ако не успея да оцелея в тази битка, може би с Ландовър ще бъде свършено. А боя се, че наистина няма да успея, защото още не зная как да му попреча да спечели!

Тя силно го прегърна и пламенно заговори:.

— Бен, трябва да си вярваш! Ти успя да постигнеш толкова, колкото никой не си е представял. Ти знаеш отговорите, които ти трябва. Открил си ги по-рано, когато са ти били необходими. Струва ми се, че можеш да ги откриеш и сега.

Той поклати глава.

— Нямам достатъчно време, за да ги откроя, Уилоу. Марк не ми остави време.

— Ще откриеш отговорите за времето, което имаш.

— Чуй ме, Уилоу — Бен се отдръпна от лицето ѝ. — Има само едно същество, което може да попречи на Марк да ме убие. Паладин. Ако Паладин се появи да ме защити, имам шанс. Това е напълно възможно. Той вече ме е спасявал няколко пъти, откакто дойдох в долината.

Той отново се притисна до нея.

— Ала той е призрак, Уилоу! Няма плът и сила! Той е само сянка, а една сянка не може никого да уплаши задълго! Аз нямам нужда от призрака, а от истинския Паладин! А дори и не зная дали истинският Паладин съществува!

Той говореше в изстъпление, но след като млъкна, изведнаж съзря зелените ѝ очи, които спокойното гледаха.

— Щом е идвал и по-рано, Бен, ще дойде отново — тя замълча. — Помниш ли, когато ти казах, че ти си очакваният мъж, предречен от предзнаменованието, втъкано в брачното ложе на моите родители? Ти тогава не ми повярва, но се убеди, че е така. Казах ти и още нещо, Бен. Казах ти, че усещам колко си различен; казах ти, че вярвам, че ти си предопределен да бъдеш крал на Ландовър. И продължавам да вярвам в това. Убедена съм, че Паладин отново ще дойде и ще ти се притече на помощ.

Той дълго и безмълвно остана загледан в нея. После леко докосна устните ѝ.

— Струва ми се, че има само един начин да се разбере дали е така.

Той ѝ се усмихна окуражително и хвана ръцете ѝ в своите.

Двамата се отправиха заедно към вратата.

Зората крадливо се промъкваше над престолнината. Първите леки сребристи отблясъци започваха да просветляват небето на изток

над върхарите на дърветата. Бен и членовете на малката му дружина бяха пристигнали няколко часа по-рано и се бяха скупчили на подиума. Другите пристигаха през цялата нощ. Там беше Речният господар, застанал в началото на гората и заобиколен с десетки хора от своето племе, които наподобяваха бледи призраци на фона на мъглата и нощта. Лордовете на Зеленоречието бяха също там — облечени в бойни доспехи, с проблясващи оръжия. Бойните коне пристъпваха от крак на крак и рицарите стояха близо един до друг като железни статуи. Вълшебни същества и хора се гледаха едни други отвъд редиците места за коленичене с бели кадифени възглавнички. В полуздрача очите им святкаха бдително.

Бен тихо седеше на трона в центъра на подиума — Уилоу бе от едната му страна, а Куестър и Абърнати — от другата. Коболдите се бяха свили точно пред него. Филип и Сот не се виждаха никъде. Гони гномите отново бяха изчезнали.

Сигурно са се заровили поне на пет-шест метра под земята, мислеше си Бен, леко заинтригуван.

— Абърнати — рязко се обърна Бен, за да потърси кралския писар.

Кучето подскочи като чу гласа му, но бързо се овладя и сковано се поклони.

— Да, ваше величество?

— Иди при Календбор и лордовете на Зеленоречието, после при Речния господар. Кажим им да дойдат при мен на подиума.

— Да, ваше величество.

Той тръгна веднага. Абърнати нито веднаж не се бе скарал с Куестър, откакто напуснаха двореца. И двамата се държаха най-благопристойно — седяха като на тръни. Това още повече притесни Бен, отколкото ако се бяха държали нормално.

— Ваше величество — прошепна Куестър като се наведе близо до него — Почти зазорява, а вие не носите нито броня, нито сте взели оръжие. Позволете ми да ви дам всичко необходимо.

Бен вдигна очи към подобния на плашило силует със сивата му роба с цветни шарфове, с неговата падаща на кичури коса и брада, после към сбръчканото му, притеснено лице и ласкаво се усмихна.

— Не, Куестър. Не ми трябва нито броня, нито оръжие. Те няма да ми помогнат срещу създание като Марк. Няма да мога да го победя

по този начин. Трябва да намеря друг подход.

Куестър Тюз се прокашля.

— Имате ли нещо предвид, ваше величество? Бен усети онзи хлад, който се спотайваше дълбоко в него го изгаря.

— Може би — излъга той.

Куестър се дръпна. Сенките, обгръщащи поляната, започваха да избледняват с развиделяването. От мрака се появиха сенки — лордовете на Зеленоречието и Речният господар заедно с някои членове на семейството му. Бен се изправи и отиде в края на подиума, като мина покрай коболдите, които стояха нащрек. Силуетите на лордовете, целите обвити в броня, както и крехките сенки на вълшебниците, се срещнаха пред него.

Той си пое дълбоко дъх. Нямаше смисъл да им спестява истината.

— Призори Марк ще се яви насреща ми — тихо им каза той. — Ще бъдете ли с мен в тази битка?

Настъпи пълно мълчание. Бен местеше поглед от лице към лице, докато накрая кимна.

— Е, добре. Нека го кажем по друг начин. Календбор и лордовете от Зеленоречието ми дадоха дума, че ще подкрепят трона, ако ги отърва от дракона Страбо. Аз направих това. Той е прогонен от Зеленоречието и всички населени части на долината. Сега аз искам вашата подкрепа. Ако държите на думата си, трябва да ми я дадете.

Той зачака. Календбор изглеждаше неуверен в себе си.

— Какви гаранции имаме, че сте сторили онова, което твърдите — че драконът е прогонен завинаги? — грубо запита Стрехан.

Не е прогонен завинаги, изкушаваше се да каже Бен. Прогонен е само докато аз съм крал и нито минута повече, тъй че е добре сериозно да се замислите как да остана жив!

Ала не каза това. Не обърна внимание на Стрехан и не отместваше поглед от Календбор.

— Щом се закълнете във вяроност пред трона, аз ще се разпоредя населението на Зеленоречието да прекрати злоупотребите с водите, които се вливат в езерния регион и го напояват. Вашите хора ще работят заедно с хората на Речния господар, за да очистят тези води и да поддържат тяхната чистота.

Той извърна глава.

— Ти, Речни господарю, ще спазиш тогава думата си да дадеш също своята подкрепа на трона. И тогава отново ще започнеш да учиш хората от Зеленоречието на тайните на лечебната магия. Ще им помогнеш да я опознаят.

Той замълча, без да сваля поглед от изваяното лице на водния дух. Лицето на Речния господар също изразяваше несигурност. Никой нищо не каза.

Вятърът изведнаж се блъсна в лицето му — рязък и внезапен. Някъде в далечината се чуваше глух тътен като гръм. Бен си наложи да запази спокойствие. Зората бе започнала да се разпуква на хоризонта.

— Никого — тихо промълви той — няма да задължавам да ме подкрепи в битката срещу Марк.

Той усети как Куестър здраво стисна ръката му, но не реагира. Поляната бе притихнала и се чуваше само ускореният вятър и засилващият се гръм. Сенките се разтваряха в сребристо-розови отблясъци. Хората от езерния регион се отдръпнаха по-навътре сред горския полумрак. Рицарите и техните бойни коне губеха търпение.

— Ваше величество — Календбор пристъпи крачка напред. Тъмните му очи бяха угрижени. — Няма никакво значение какви обещания сме си разменили. Ако Марк ви е отправил предизвикателство, с вас е свършено. Това ще бъде така, дори ако ние се бием на ваша страна. Никой от нас — нито лордовете, нито вълшебните създания — не може да се опълчи срещу Марк. Той притежава сила, каквато само най-могъщата магия може да преодолее. Ние нямаме такава магия — никой от нас. Хората никога не са я притежавали, а съществата от езерната страна са я загубили. Единствен Паладин притежаваше такава магия — а Паладин е мъртъв.

Речният господар също излезе напред. Придружаващите го се оглеждаха наоколо неспокойно. Вятърът глухо свиреше и гърмът бе започнал да отеква през горската земя. Поляната зад тях внезапно опустя, редиците от възглавнички и подложки се подредиха равно като надгробни плочи.

— Вълшебна магия отблъсна демоните преди векове, ваше величество. Тази вълшебна магия ги е държала далеч от тази страна. Талисманът на тази вълшебна магия е Паладин и никой тук не може да отблъсне Железния Марк без помощта на Паладин. Съжалявам, ваше величество, но тази битка е отредена на вас.

Той се обърна и се отдалечи от подиума, а семейството му побърза да го последва.

— Успех, самозванецо — промълви Календбор и също се извърна кръгом. Останалите лордове безмълвно го последваха с чаткащи брони.

Бен се озова сам в предната част на подиума и стоя известно време загледан подире им. После безнадеждно поклати глава. И без това не разчиташе на тяхната помощ.

Гръмотевица разтърси подиума из основи и бе погълната в земята като дълго потискан ропот. Слабата сребриста светлина на зората изчезна сред внезапно падналите сенки.

— Ваше величество — дръпнете се! — Куестър се озова до него. Сивата му мантия плющеше на вятъра. Уилоу също се появи, последвана от Абърнати и коболдите. Те го наобиколиха, сякаш да го предпазят, здраво стискайки ръцете му. Буниън и Парснип яростно съскаха.

Мракът се сгъсти.

— Всички се отдръпнете! — викна им Бен. — Веднага слезте от подиума!

— Не, ваше величество! — викна в отговор Куестър, като клатеше категорично глава.

Никой не искаше да му се подчини и той най-сетне сви рамене и ги остави да правят каквото щат. Вятърът започна свирепо да вие.

— Нали ви казах да се отдръпнете, дявол да го вземе! Веднага да се махате от мен!

Абърнати се отдалечи. Коболдите оголиха дългите си зъби срещу вятъра и мрака, колебаейки се какво да правят. Бен сграбчи Уилоу и я предаде в ръцете им, като ги отстрани и тримата. Те се отдалечиха, а Уилоу, разстроена, се озърташе назад като обезумяла.

Куестър Тюс не искаше да отстъпи.

— Аз мога да помогна, ваше величество! Вече владее магията и...!

Бен го хвана за раменете и го разтърси, като се бореше срещу вятъра, който нахлуваше от пъкъла с всичката си сила.

— Не, Куестър! Този път никой няма да остава с мен! Веднага слез от подиума!

Той отхвърли магьосника с един замах на метър и половина-два и му махна да върви. Куестър метна поглед назад, видя решимостта в очите на Бен и се отдалечи.

Бен остана сам. Лордовете на Зеленоречието и техните рицари, както и Речният господар и неговите вълшебни създания се сгушиха сред сенките на гората, като криеха лица от мрака и вятъра. Куестър и останалите клекнаха край подиума. Знамената плющяха и се вееха на вятъра. Сребристите им пилони се клатушкаха и огъваха. Гърмът отекваше страховито и нестихващо.

Бен целият се тресеше. Страхотни специални ефекти, помисли си по най-абсурден начин той.

Сенките и мъглите се виеха и срещаха в отсрещния край на поляната, отделяйки хората от вълшебните същества, свити сред дърветата. Гърмът трещеше като експлозия.

В този момент изникнаха демоните — орда тъмни, безформени силуети, които сякаш изникнаха от нищото и се изсипаха от мрака. Змейовете, които бяха възседнали, ръмжаха и риеха земята, а броните и оръжията им потракваха и пукаха като кокали. Ордата се разрастваше и се разливаше като петно на фона на крехката изгряваща светлина, като напредваше към подиума и задръстваше редовете с възглавнички за коленичене.

Гърмът и вятърът заглъхнаха и във внезапно настъпилата тишина се чуваше само шумно дишане и ръмжене. Демоните бяха заели почти цялата Престолнина. Бен Холидей и малката му шайка приятели се оказаха остров сред море от тъмни силуети.

Посред редиците на армията се отвори коридор и през отвора се стрелна огромно крилато създание — наполовина змия, наполовина вълк, което носеше на гърба си едно бронирано чудовище. Бен си пое дълбоко дъх и се изпъчи решително.

Железният Марк се бе изправил насреща му.

МЕДАЛЪОНЪТ

Това бе най-страшният миг, който Бен Холидей бе преживявал.

Железният Марк пришпорваше вълка-змей през редовете на демоните и бавно скъсяваше разстоянието помежду им. Черната ризница бе продупчена и протрита, но грозно проблясваше в полуздрача. Оръжията стърчаха от калъфките и коланите — мечове, бойни секири, ками и още половин дузина други. По ръцете и краката, както и по гърба на Марк, имаше цяла редица шипове, щръкнали като бодлите на бодливо свинче. Забралото на шлема с черепа на смъртта бе спуснато, но през железните му процепи просветваха яркоалените му очи.

Бен не беше забелязал по-рано, че Марк е поне два и половина метра висок. Беше грамаден.

Вълкът-змия вдигна шипестата си глава, огромните му челюсти се раззинаха и зъбите се оголиха. Той просъска и звукът приличаше на пара, изпусната под високо налягане. Близна със змийския си език утринния въздух.

Звукът от дишането на демоните отекна като бърз и пронизителен отговор.

Бен остана внезапно като парализиран. И преди се бе чувствал уплашен от съществата, които бе срещал, и опасностите, на които се бе натъквал през краткия си престой в Ландовър — но никога като сега. Смяташе, че може да бъде равен в тази борба, но не беше. Марк щеше да го унищожи и той не знаеше как да му попречи. Беше обзет от страх, застинал като животно, хванато най-сетне натясно от най-големия си враг. Бе готов да побегне на минутата, но не можеше. Можеше само, да стои там и да гледа как демонът го приближава, чакайки неминуемата си гибел.

С огромно усилие успя да пхне ръка под туниката си и да хване медальона.

Гравюрата на Сребърния дворец, изгряващото слънце и възседналия кон рицар се вряза в ръката му. Медальонът бе

единствената му надежда и той се хвана за него като удавник за сламка.

Помогни ми, молеше се той.

Демоните остро просъскаха в знак на очакване. Марк намали хода на вълка-змия и шлемът със смъртоносния череп се вдигна предизвикателно.

Още не е късно — все още мога да избягам, казваше си Бен, обзет от ужас. Все още мога да използвам медальона, за да се спася!

В този момент нещо се мерна в паметта му — без да може да определи какво. Страхът има много лица, бяха го предупредили вълшебните същества. Трябва да се научиш да ги различаваш. Думите само го побутнаха, но това бе достатъчно, за да се освободи от мъртвата хватка на страха и да започне отново да разсъждава. Мислите му се отприщиха. Откъслечни разговори и събития, отнасящи се до медальона, се стрелкаха в съзнанието му едни подир други. Въртяха се и се щураха като отломки посред неочакван водовъртеж и той отчаяно се опитваше да се улови за тях.

Спокойният глас на Уилоу му шепнеше посред това объркване: Отговорите, от които се нуждаеш, са в тебе.

Ала защо, по дяволите, не можеше да ги открие!

В този момент паметта му се съсредоточи около едно единствено предупреждение, което той бе почти забравил в хаоса на отминалите дни и седмици, и той го откри измечду другите. Колкото и да бе чудно, то бе дошло от Мийкс. Съдържаше се в писмото, което придружаваше медальона.

Никой не може да ти отнеме медальона, се казваше в писмото.

Той си повтори тези думи, чувствайки, че в тях се криеше нещо важно, макар и още да не разбираше какво е то. Ключът бе този медальон. Винаги бе знаел това. Бе положил клетва като крал пред него. Той бе символът на неговата власт. Всички го признаваха като белег на това, че е крал. Той беше ключът за влизане и излизане от Ландовър. Той беше ключът за връзката между кралете на Ландовър и Паладин.

Марк заби метални шпори в люспестото тяло на вълка-змия и звярът се наведе напред още веднаж и просъска от ярост. Армията от демони настъпваше заедно с него.

Той не може да ми отнеме медальона, изведнаж осъзна Бен. Марк ще има нужда от медальона, но не може да ми го отнеме. Имам някакво чувство, че е така. Той изчаква да го използвам, за да изчезна завинаги от Ландовър. Точно това очаква да сторя. Точно това иска всъщност той.

Мийкс също искаше това. Всичките му врагове искаха това.

Значи имаше основателна причина да не го позволи.

Той извади медальона изпод туниката си и го остави да пада на гърдите му така, че всички да го виждат. Няма да го махне. Няма да го използва, за да избяга. Няма да остави Ландовър, след като бе положил толкова усилия, за да остане. Той вече принадлежеше на тази земя, жив или мъртъв. Тук бе неговата родина.

Тук бе неговото призвание.

Той изведнаж си помисли отново за Паладин.

Железният Марк приближаваше с наведена към гърдите му пика, заострена на върха. Бен чакаше. Вече не чувстваше страх. Вече не чувстваше нищо, освен възвърнатата упоритост и решителност.

Това бе достатъчно.

В отсрещния край на ливадата проблясна светлина и озари в брилянтната си белота сенките и мрака. Марк се извърна и сред редиците на демоните се разнесе глухо съскане в знак на разпознаване.

От светлината се яви Паладин.

Бен целият потрепера. Нещо в него го привличаше с непреодолима сила към привидението — като невидим магнит. Сякаш призракът протягаше ръце към него.

Паладин стигна до края на гората и спря. Зад него светлината угасна, но този път той не изчезна заедно с нея, както бе ставало преди. Този път остана.

Бен целия се гърчеше вътрешно, чувстваше, че се отделя от тялото си, колкото и невероятно да му се струваше. Искаше му се да вие. Какво ставаше с него? Съзнанието му бързо работеше. Демоните бяха като полудели — крещяха, виеха и се мятаха на всички страни. Марк излезе напред посред тях и вълкът-змия, който яздеше, ги затъпка под краката си като стръкчета трева. Бен чу как Куестър го викаше. Чу, че и Уилоу го викаше — и чу собственият си глас да им отвръща.

В този момент при цялото си объркване и физическо страдание той видя нещо грандиозно и страховито. Паладин бе престанал да бъде призрак. Той бе реален!

Усети как медальонът пари гърдите му, озарен от сребриста светлина. Усети го като парче лед, после като огън и най-сетне като нещо различно. След туй го видя как се понесе напред през Престолнината към мястото, където чакаше Паладин.

Гледаше как самият той бе понесен заедно с медальона.

Имаше време само колкото за едно единствено, смайващо откровение. Имаше един въпрос, който никога не беше си задавал — който никой от тях не беше поставял. Кой беше Паладин? Сега вече знаеше.

Той самият.

За да открие това, бе потребно само да се посвети истински на тази магическа земя. Единственото, което трябваше да направи, за да върне Паладин обратно, бе да надмогне поривите за бягство и да вземе окончателно и безвъзвратно решението да остане.

Озова се върху коня на Паладин. Сребърната ризница го обгърна в желязната си черупка. Токите и катарамите се закопчаха, гайките и халките бяха пристегната и светът за Бен се превърна във вихрушка от спомени. Той се потопи в тези спомени като плувец, който се опитва да глътне малко въздух. Загуби се в потока им. Бе преобразен и роден отново. Идваше от хиляди други времена и места и бе преживял хиляди други животи. Сега спомните бяха станали негови. Той беше воин, чието умение и опитност в битките нямаха равни на себе си. Беше герой, който никога не бе губил.

Бен Холидей престана да съществува. Бен Холидей се превърна в Паладин.

Той осъзна внезапно, че кралят на Ландовър стои, подобен на статуя, върху подиума в центъра на престолнината. Времето и всяко движение бяха застинали в една точка. Подир туй той пришпори коня напред и забрави за всичко, освен за чудовищния тъмен предизвикател, който се бе изправил насреща му.

Те се сблъскаха, при което се чу ужасен трясък на брони и оръжия. Островърхата пика на Марк и неговата собствена пика от бял дъб се счупиха и разбиха на парчета. Животните, които бяха възседнали, нададоха рев и се разтресоха от силата на удара, после

побягнаха едно покрай друго и се заизвиваха като луди. Двамата ездачи дърпаха поводите на бойните си животни и размахваха криви саби в утринния въздух.

Отново настъпиха един срещу друг. Марк беше черно чудовище, пред което измъчената и уморена фигурка на сребристия рицар изглеждаше като джудже. Битката беше явно неравностойна. Те се спуснаха един срещу друг и се сблъскаха, при което въздухът отекна от удара. Остриетата на брадвите се забиха дълбоко в металните спойки и се врязваха в броните. И двамата ездачи загубиха равновесие и паднаха от конете си. Завъртяха се и се отдалечиха, като размахваха брадви. Паладин бе изхвърлен назад и падна, като се хвана за поводите на вълка-змия.

Това изглежда бе краят му. Вълкът-змия диво се изви и издаде челюсти да го разкъса. Той едва успя да отскочи. Железният Марк въртеше бойната брадва с две ръце. Брадвата удряше отново и отново, докато Марк се опитваше да разбие шлема на врага си.

Паладин пусна поводите на стремето и се огъна назад, за да избегне ужасните удари, ала не можа да се освободи. Ако паднеше назад, нямаше да може да стане, поради тежестта на бронята си и щеше да бъде смазан до смърт. Той сляпо размахваше ръце срещу нападателя си, докато най-сетне успя да се вкопчи в колана за оръжието на демона, който бе пристегнат около кръста му.

Той стисна дръжката на камата.

Измъкна я и я заби в коляното на Марк, като успя да разкъса металните доспехи в свивката. Марк целият потрепери, бойната секира падна от безжизнените му пръсти. Паладин нападна демона, опитвайки се да го събори от седлото. Вълкът-змия изрева диво, когато ездачът му се строполи. Марк отчаяно се вкопчи в поводите и коланите на седлото, като риташе Паладин. Възглавничките и подпорите за коленичене се разпиляха като сухи дървета, докато противниците се виеха на всички страни посред Престолнината, а вкопчените демони надаваха крясъци.

В този момент Паладин най-неочаквано измъкна камата от коляното на Марк и я заби в рамото на вълка-змия, така че прободете люспестото му тяло. Чудовището се вдигна на задните си крака и се впусна да бяга, като събори и рицаря, и демона на земята, та чак доспехите им изтрещяха.

Паладин падна на ръцете и коленете си, опитвайки се да запази равновесие. Целият беше замаян. Марк се плъосна на три-четири метра от него, но се вдигна с усилие на крака, въпреки тежестта на доспехите. Протегна ръце и се хвана за огромната сабя на кръста си.

Тогава и Паладин скочи на крака ѝ извади сабя, точно в момента, когато Марк се изправи насреща му. Двете саби се удариха една в друг с невероятен трясък и звукът прокънтя във внезапно настъпилата тишина. Паладин бе отхвърлен назад от по-тежкия Марк, но успя да се задържи на крака. Дватама отново се спуснаха един срещу друг и тежките саби се кръстосаха. Противниците се дебнеха из Престолнината и сабите им проблясваха в полуздрача.

Паладин изпита внезапно, непознато усещане. Беше на път да загуби тази битка.

В този момент Марк маневрира и превъртя сабята си така, че тя бързо се заби в нозете на Паладин. Ударът бе невероятно силен и се отблъсна от потъмнялата ризница, ала изненада рицаря и успя да го събори. Той тежко се строполи на земята и оръжието му отхвъркна. Марк на минутата се хвърля отгоре му. Гигантската сабя на демона се насочи към него и острието се заби в раменната свивка на бронята на Паладин. Ако Марк бе пуснал сабята, това щеше да бъде краят на Паладин. Ала демонът държеше оръжието и се опитваше да го измъкне, не го оставяше. Това даде на рицаря един последен шанс. Той отчаяно протегна ръце към ремъка с оръжията на демона.

Пръстите му се добраха до калъфката на железовърхия боздуган.

Паладин се изправи на крака, вкопчен с едната си ръка в бронираното тяло на Марк, а с другата хванал боздугана. Железният му връх се удари в шлема на Марк и тръпка премина по него. Паладин замахна с оръжието още веднаж с цялата си сила. Металното забрало се вдигна и лицето отдолу се подаде — цялото потънало в кръв и разкривено. Сребриста светлина се излъчи от тялото на Паладин. Боздуганът още веднаж се вдигна и замахна. Главата на смъртта се разби на парчета.

Железният Марк се строполи на земята като безформена маса от тъмен метал. Паладин бавно се изправи и се отдръпна встрани.

Над Престолнината се спусна тишина — обвивка от пълно мълчание, което сякаш говореше само по себе си. Вятърът се надигна с вой, гръм отекна в гората, завъртя се вихрушка от сенки и мрак и

вратата на Абадон внезапно се разтвори около демоните. С крясъци и вой те изчезнаха обратно в пъкъла.

Поляната отново остана празна. Мракът и сенките се стопиха. Светлината на зората озари Паладин, докато той се качваше на своя кон. Светлината блестеше върху ризницата му, която вече не бе потъмняла и изхабена, а съвсем като нова. Светлината проблясваше и се отрази в конника от медальона, който носеше кралят на Ландовър, застанал сам в предната част на подиума.

После светлината угасна и Паладин изчезна.

Бен Холидей вдишваше утринния въздух и усещаше топлината на слънцето по цялото си тяло. Почувства се в миг безтегловен в лекото облекло на Ландовърски крал, освободил се от бойните доспехи на Паладин. Времето отново започна да тече, нещата взеха да се движат и да се връщат по местата си.

Отново бе самият той. Сънят или кошмарът, каквото и да беше онова, което преживя, бе свършило.

Смътни фигурки се размърдаха сред горските дървета и изникнаха в Престолнината — хора и вълшебни същества, лордове и рицари от Зеленоречието, Речният господар от езерната страна с неговите хора — всички внимателно запристъпваха напред между храстите. Приятелите на Бен се появиха иззад укритието си под подиума с изумени изрази на лицата. Уилоу се усмихваше.

— Ваше величество... — започна безпомощно Куестър, но се запъна. После бавно падна на колене пред подиума.

— Ваше величество — прошепна той.

Уилоу, Абърнати и коболдите коленичиха до него. Филип и Сот се появиха отново като по силата на някаква магия и също коленичиха. Всички по цялата поляна — хората от Зеленоречието и вълшебните същества паднаха на колене — Речният господар, Календбор, Стрехан и лордовете от Зеленоречието — всички бяха тук.

— Ваше величество — мълвяха те.

— Ваше величество — промълви на себе си той.

КРАЛ

След това всичко бе просто. Дори и за новопосветен крал като Бен не беше особено трудно да се сети как да постъпи с всички тези изумени поданици. Той ги накара да станат на крака и веднага да отидат в Сребърния дворец за празненството в чест на победата. Досега всичко вървеше трудно и може би утре също щеше да бъде трудно, но за останалата част от деня поне всичко протече като по мед и масло.

Той преведе с езерната птица приятелите си, Речния господар и неговото семейство, лордовете от Зеленоречието и тяхната свита и остави войниците и останалия антураж да се настанят около брега. Всички бяха превозени на няколко пъти и той си каза, че за следващото празненство ще трябва да се построи мост.

— На времето имаше мост, ваше величество — тайничко му прошепна Куестър, сякаш бе прочел мислите му, — но когато умря старият крал, хората престанаха да идват в двореца, армията се разпиля и той опустя. Мостът не бе поддържан и се порути, дъските му се напукаха и изгниха, възетата се протриха, пироните ръждясаха — и мостът се превърна само в пречка, която свидетелстваше за жалкото състояние на цялото кралство. Опитах се да го спася с магията си, но нещата не станаха така, както възнамерявах... — той млькна и се запъна.

— Нещата ли? — вдигна вежди Бен.

Куестър се наведе по-близо. Намираха се по средата на езерото при последния курс.

— Боя се, че аз потопих моста, ваше величество.

Той надникна неохотно отвъд мачтата на лодката. Бен надникна заедно с него. Едва успя да сдържи усмивката си.

Той покани гостите в голямата зала и ги настани около няколко събрани дълги маси. Разтревожи се със закъснение, че в Сребърния дворец може да не се намери храна за всички, но притесненията му се оказаха неоснователни. Дворецът произведе провизии в складовете с

възобновена сила и решителност — сякаш усещаше каква, победа бе извоювана, тъй че имаше достатъчно храна и пиене за всички — както вътре, така и вън.

Беше великолепно пиршество — един всеобщ празник. Всички ядоха и пиха доволно, разменяха си наздравници, разказваха си приключенията. Взаимното дружелюбие преодоля всякакъв скептицизъм. Всички се чувстваха по новому. Един по един събраните се изправиха на крака по предложение на Куестър и поднесоха още веднаж своя обет за вярност и безусловна подкрепа на новия крал на Ландовър.

— Да живее кралят Бен Холидей — вдигна тост Речният господар. — Дано и в бъдеще да имате същите успехи, както днес.

— Дано запазите магията и да си служите с нея добре — пожела му Календбор с недвусмислена предупредителна нотка в гласа.

— Сила и справедливост, ваше величество — пожела Стрехан, все още със сянка на съмнение и безпокойство в погледа.

— Ваше светло величество! — възкликна Филии.

— Ваше могъщо величество! — отекна Сот. Е, да — пожеланията бяха изпълнени със смесени чувства, но бяха добре дошли. Един подир друг всички му засвидетелстваха своята вярност и сипеха благопожелания. Бен любезно ги прие. Имаше основание за оптимизъм, колкото и труден да се окажеше утрешният ден. Паладин се беше завърнал — върнал се от мястото, където никой не бе си помислил да го потърси, освободен бе от затвора в сърцето на Бен. Магията се бе върнала в долината и Ландовър можеше отново да се преобрази в онази пасторална земя, каквато е бил на времето. Промените щяха да бъдат бавни, но щяха да дойдат. Мракът и мъглите щяха да се вдигнат и отново щеше да огрее слънце. Потъмняването щеше да се изчисти, Сребърният дворец щеше да престане да бъде дворецът на Дракула. Болестта, която бе поразила сините дъбове, щеше постепенно да изчезне. Горите, поляните и хълмовете щяха да се излекуват. Езерата и реките щяха да се прочистят. Животът щеше отново да започне да избуява. Всичко ще се възроди.

И един ден, някога в далечното бъдеще, може би след неговата смърт, видението на този златен век от живота в долината, което му бяха показали вълшебниците, щеше да се осъществи.

Това е напълно възможно, твърдо си каза той. Трябва само да вярвам. Трябва само да остана верен и да продължа да работя за това.

Когато пиршеството бе към края си, той се изправи на крака.

— Аз съм ваш слуга — сега и завинаги — ваш и на тази земя — каза той с тих глас. Шумът замря и всички се обърнаха да го чуят. — Аз съм слуга пред вас и ви моля и вие да бъдете такива един за друг. Имаме да вършим много работа заедно. Ето какво трябва да направим веднага: да престанем да замърсяваме водите и да изсичаме горите на нашите съседи. Да работим заедно и да се учим взаимно да пазим и възстановяваме земята. Трябва да сключим търговски спогодби, за да развием търговията между населението от различните краища. Трябва да разработим обществени програми за възстановяване на пътищата и водните канали. Да възобновим законите и да установим съдилища, където да се следи за спазването им. Трябва да открием представителства тук и при всички други народи от долината — и винаги трябва да се обръщате към Сребърния дворец за разрешаване на всички жалби по мирен и конструктивен начин.

Той помълча.

— Трябва да установим помежду си дружески отношения.

Всички вдигнаха наздравица за него — повече заради идеята, отколкото заради вероятността да се изпълни, рече си той — ала все пак това бе едно начало. Имаше и други идеи, които също трябваше да бъдат осъществени: функционална система за събиране на данъци, единна парична единица за обмяна на нари, преброяване на населението и различни проекти за възстановяване на земята. Той имаше идеи, които още не бе обмислил добре, за да ги предложи. Но и на тях щеше да им дойде времето. Ще — намери начин да ги реализира.

Той мина покрай цялата маса, като спря до Календбор и Речния господар. Наведе се близо до тях.

— Разчитам най-вече вие да сдържите обещанията си. Всеки трябва да помогне на другия, както се бяхте заклели. Сега вие сте съюзници.

Те важно кимнаха и промърмориха нещо в знак на съгласие. Но пелена на съмнение остана спусната над очите им. Никой още не беше напълно уверен, че Бен Холидей е човекът, който може да държи неприятелите им надалеч. Никой не беше убеден, че той е кралят, от

когото се нуждаят. Победата му над Марк беше впечатляваща, но това беше само единична победа. Щяха да почакат и да видят.

Бен приемаше това. Поне му бяха засвидетелствали своята вяност. Щеше да намери начин да спечели доверието им.

За миг мислите му се върнаха към битката, която бяха водили Паладин и Марк. На никого не беше казал за онова, което бе узнал за връзката между рицаря и себе си. Не беше сигурен дали трябва изобщо да го споменава. Питаше се дали ще може отново да извика Паладин, ако възникне нужда от рицаря. Надяваше се, че ще може. Но целият се смразяваше, когато си спомнеше преображението, което бе станало с него под тази метална броня — чувствата и емоциите, които бе споделил със своя закрилник, спомените за битки и смърт. Отърси глава. Само наистина неотменна принуда би могла да го накара отново да повика Паладин...

Един от лордовете пак вдигна тост за негово здраве. Той го прие и пи. Дано съм жив и здрав, помисли си Бен.

Замисли се за друго. Трябваше веднага да положи усилие за възстановяването на Престолнината. Много щети бяха нанесени по време на битката с Марк. Земята бе съсипана, белите кадифени възглавнички за коленичене и подпиране на ръцете бяха изпокъсани и колоните за знамената и високите стълбове бяха разклатени. Престолнината трябваше да бъде възстановена. За всички тя беше основен символ, но най-вече — за него.

— Бен — Уилоу стана от мястото си и отиде при него. Тя вдигна чаша с вино. — Щастие ви желая, ваше величество — пожела му тя с тих глас посред шумотевицата.

Той се усмихна.

— Струва ми се, че вече съм намерил щастието, Уилоу. Ти и останалите ми помогнахте да го открия.

— Наистина ли? — изгледа го тя. — Значи вече не те преследва болката от загубата на предишния си живот?

Тя имаше предвид Ани. Пред очите му се яви образът на мъртвата му жена, после изчезна. Свършило се бе с неговия предишен живот и той нямаше никога да се върне. Сега Бен можеше да се примири с това. Никога нямаше да забрави Ани, но можеше да продължи по своя път.

— Вече не ме преследва — отвърна той. Тя го погледна със зелените си очи.

— Надявам се, че ще ми позволиш да остана, докато се убедя в това, Бен Холидей?

Той бавно кимна.

— Много бих искал.

Тя се наведе близо до него и го целуна по челото, по бузата и по устатата. Пиршеството наоколо им продължаваше, без никой да ги забелязва.

След полунощ празненствата свършиха и гостите започваха да се оттеглят в стаите, които бяха приготвени специално за тях. Бен каза лека нощ на всички, които останаха, и си мечтаеше вече за своето удобно легло, когато се появи Куестър, малко притеснен.

— Ваше величество — започна той и млъкна. — Един от лордовете бе довел със себе си в Сребърния дворец своето любимо кученце, ала то изчезнало.

Бен вдигна вежди.

— Кученце ли? Куестър кимна.

— Нищо не съм казал на Абърнати...

— Разбирам — Бен се огледа наоколо, Филип и Сот не се виждаха никакви.

— И мислиш, че...?

— Само допускам, ваше величество.

Бен въздъхна. Утрешните проблеми вече го налягаха. Но това значеше, разбира се, че бе доживял до сутринта. Не можа да сдържи усмивката си.

— Какво говориш, Куестър — да вървим да видим дали гномите не се канят да си похапнат посред нощ.

Негово величество, Бен Холидей, кралят на Ландовър, започна новия си ден много по-рано, отколкото бе очаквал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.